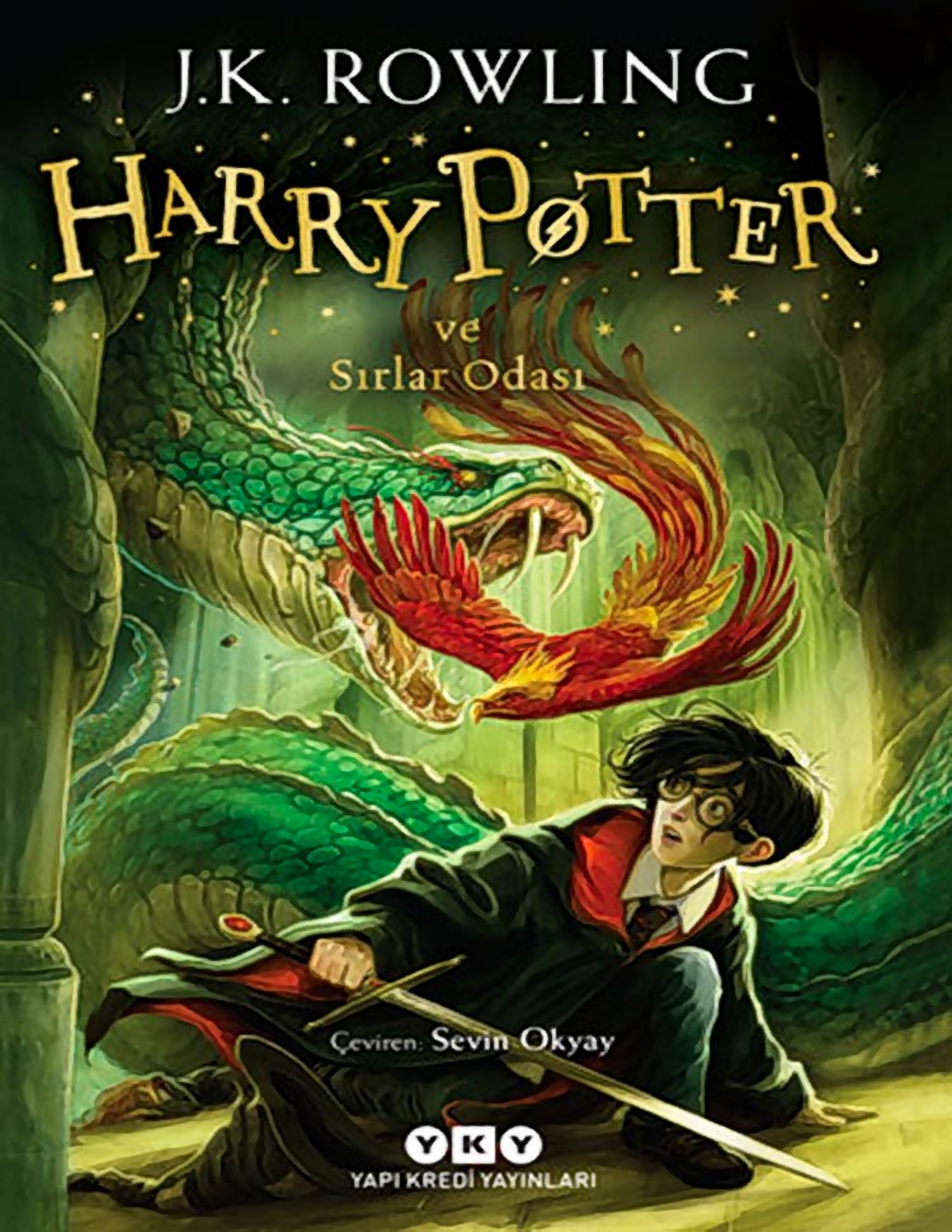

J.K. ROWLING
HARRY POTTER
ve
Sırlar Odası
Çeviren: Sevin Okyay
YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

J. K. ROWLING

Harry Potter
ve
Sırlar Odası



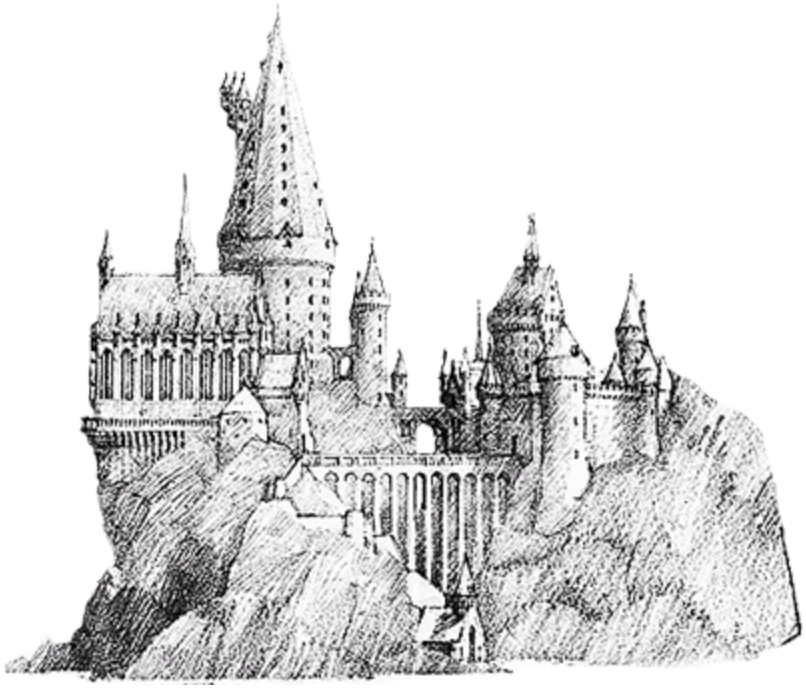
ÇEVİREN:
SEVİN OKYAY

DÜZENLEME:
YILDIZGEZEN

ISBN:
9750802950

İLK BASKI:
Mayıs 2001

Yazar ve Çevirmen



J. K. Rowling 1965'te İngiltere'nin Bristol kenti yakınlarındaki Chipping Sodbury'de doğdu. Exeter Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdikten sonra, yabancı dilini ilerletmek için bir yıl Paris'te kaldı. Ardından, Fransızca konuşulan Afrika ülkelerinde insan haklarıyla ilgili çalışmalar yaptı. 1990 yılından itibaren Harry Potter kitap dizisini yazmaya başladı ve kısa sürede tüm dünyada büyük başarı kazandı.

Sevin Okyay 1942'de İstanbul'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirdi. 1963'ten beri çevirmenlik, 1976'dan beri gazetecilik yapıyor. Özellikle sinema, caz ve spor üzerine yazıyor.

Kitapları: İlk Romanım (Roman, 1996); 120 Filmde Seyriâlem (Film Eleştirileri, 1996); Çiçek Dürbünü (Denemeler, 1998, YKY); son çevirileri, Ted Hughes'dan İlk Dünya Hikâyeleri (1998, YKY); Edouard Roditi'den Türkiye Tatları (1999, YKY); J. D. Salinger'dan Yükseltin Tavan Kirişini Ustalar ve Seymour – Bir Giriş (Coşkun Yerli'yle birlikte, 1999, YKY); Jeanette Winterson'dan Tek Meyve Portakal Değildir (2000, İletişim Yayınları); George Orwell'dan Hayvanlar Çiftliği (2000, Kelebek Yayınları); J. K. Rowling'den Harry Potter ve Sırlar Odası, Kutlukhan Kutlu'yla birlikte Harry Potter ve Ateş Kadehi (2001, YKY).

J. K. Rowling'in YKY'deki

Kitapları:



Harry Potter ve **Felsefe Taşı** (**2001**)
Harry Potter ve **Sırlar Odası** (**2001**)
Harry Potter ve **Azkaban Tutsağı** (**2001**)
Harry Potter ve **Ateş Kadehi** (**2001**)
Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar? (2002)
Çağlar Boyu **Quidditch** (2002)
Harry Potter ve **Zümrüdüanka Yoldaşlığı** (**2003**)
Harry Potter ve **Melez Prens** (**2005**)
Harry Potter ve **Ölüm Yadigârları** (**2007**)
Ozan Beedle'ın Hikâyeleri (2009)

Harry Potter ve **Lanetli Çocuk** (**2016**)



Dursley'ler o yaz öylesine çekilmez olmuşlardır ki, Harry bir an önce okulu **Hogwarts**'a geri dönmek için can atmaktadır. Eşyalarını toplarken ortaya çıkan **ev cini Dobby** ise onu uyarır: Hogwarts'a dönerse, bir felaket olacaktır. Olur da: **Sırlar Odası**'nın açılmasıyla ortaya çıkan karanlık bir güç, Hogwarts'takileri **taşa çevirmeye** başlar. Harry, hayatını tehlikeye atarak, Oda'nın elli yıllık ölümcül gizemini çözmeye çalışır. Ve gerçekten de başına gelmedik felaket kalmaz.

Harry Potter'ın okuldaki *ikinci yılını* anlatan *Harry Potter ve Sırlar Odası*'nda **J.K. Rowling**, bildik öğrenci sorunlarını -*kıskançlıklar, rekabetler, çekingenlikler*- yer yer ürkütücü, yer yer komik düşsel öğelerle ustaca iç içe geçiriyor. Dizinin ilk kitabı *Harry Potter ve Felsefe Taşı* kadar sürükleyici olan bu **ikinci kitabı** heyecandan soluğunuzu tutarak okuyacaksınız.

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM: ***En Berbat Doğum Günü***
İKİNCİ BÖLÜM: ***Dobby'nin Uyarısı***
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: ***Kovuk***
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: ***Flourish ve Blotts'ta***
BEŞİNCİ BÖLÜM: ***Şamarcı Söğüt***
ALTINCI BÖLÜM: ***Gilderoy Lockhart***
YEDİNCİ BÖLÜM: ***Bulanık'lar ve Mırıltılar***
SEKİZİNCİ BÖLÜM: ***Ölüm Günü Partisi***
DOKUZUNCU BÖLÜM: ***Duvardaki Yazı***
ONUNCU BÖLÜM: ***Serseri Bludger***
ON BİRİNCİ BÖLÜM: ***Düello Kulübü***
ON İKİNCİ BÖLÜM: ***Çok Özlü İksir***
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: ***Çok Gizli Günce***
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: ***Cornelius Fudge***
ON BEŞİNCİ BÖLÜM: ***Aragog***
ON ALTINCI BÖLÜM: ***Sırlar Odası***
ON YEDİNCİ BÖLÜM: ***Slytherin'in Vârisi***
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: ***Dobby'nin Ödülü***



Séan P. F. Harris için;
hızır ve kötü gün dostu

BİRİNCİ BÖLÜM



En Berbat Doğum Günü

Privet Drive dört numarada kahvaltı sırasında bir tartışma patlak vermişti, her zaman olduğu gibi. Mr Vernon Dursley sabahın erken

saatlerinde uykusundan, yeğeni Harry'nin odasından gelen bir baykuş feryadıyla uyanmıştı.

Masanın karşısından, "Bu hafta üç etti!" diye bağırdı. "Eğer o baykuşu kontrol edemiyorsan, gitmek zorunda kalacak, o kadar!"

Harry bir kez daha açıklamaya çalıştı.

"*Canı sıkılıyor.* Dışarıda uçmaya alışkın. Onu geceleri olsun dışarı çıkarabilsem..."

Vernon Enişte, fırça gibi bıyığından sarkan bir parça sahanda yumurtayla, "Aptala benzer bir halim var mı?" diye hırladı. "O baykuş serbest bırakılırsa neler olacağını biliyorum."

Karısı Petunia ile birbirlerine karanlık bakışlar fırlattılar.

Harry derdini anlatmaya çalıştı ama ağzından çıkan sözcükler, Dursley'lerin oğlu Dudley'den çıkan uzun, gürültülü bir geğirmenin içinde boğulup gitti.

"Daha pastırma istiyorum."

Petunia Teyze muazzam oğluna sisli gözlerle baktı ve, "Tavada daha var, tatlım," dedi. "Hazır elimizde fırsat varken, seni iyice beslemeliyiz... Okul yemekleri için duyduklarım hiç hoşuma gitmiyor..."

"Saçma, Petunia. *Ben* Smeltings'e giderken hiç aç kalmadım," dedi Vernon Enişte, iştahla. "Yeterince yiyor, değil mi evlat?"

Poposu mutfak iskemlesinin iki yanından taşacak kadar iri olan Dudley sırıttı ve Harry'ye döndü.

"Tavayı versene."

Harry, canı sıkkın, "Sihirli kelimeyi unuttun," dedi.

Bu basit cümlenin, ailenin geri kalanı üstünde inanılmaz bir etkisi oldu: Ağzı açık kalan Dudley, bütün mutfağı sarsan bir gümbürtüyle iskemlesinden yuvarlandı. Mrs Dursley küçük bir çığlık atarak elini ağzına kapattı. Mr Dursley ise, şakaklarındaki damarlar atarak ayağa fırladı.

" 'Lütfen' demek istedim!" dedi Harry, çabucak. "Yoksa başka..."

Eniştesi, masaya tükürük saça saça, “NE DEMİŞTİM BEN SANA?” diye gümbürdedi. “EVDE O ‘S’YLE BAŞLAYAN KELİMEYİ SÖYLEMEK HAKKINDA...”

“Ama ben...”

“NE CESARETLE DUDLEY’Yİ TEHDİT EDERSİN?!” diye kükredi Vernon Enişte, masaya da bir yumruk attı.

“Ben sadece...”

“UYARMIŞTIM SENİ! BU ÇATININ ALTINDA ANORMALLİĞİNDEN SÖZ EDİLMESİNİ HOŞ GÖRMEM!”

Harry bakışlarını, yüzü mosmor olmuş eniştesinden, Dudley’yi ayağa

kaldırmaya çalışan rengi atmış teyzesine çevirdi.

“Peki,” dedi, “peki...”

Vernon Enişte, av kokusu almış gergedan gibi soluyarak ve küçük, keskin bakışlı gözlerinin ucuyla Harry’yi dikkatle kollayarak yeniden yerine oturdu.

Harry yaz tatili için eve geldiğinden beri Vernon Eniştesi ona her an patlayacak bir bombaymış gibi davranıyordu. Çünkü Harry normal bir çocuk *değildi.* Aslına bakacak olursanız, normal olmaktan alabildiğine uzaktı.

Harry Potter bir büyücüydü – Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu’ndaki ilk yılını henüz

tamamlamış bir büyücü. Ve Dursley'ler tatilde onun evlerine dönmesinden mutsuz oluyorlarsa eğer, onların mutsuzluğu Harry'ninkinin yanında hiç kalırdı.

Hogwarts'ı öyle özlüyordu ki, bitmeyen bir karın ağrısıydı sanki. Gizli geçitleri ve hayaletleriyle şatoyu özlüyordu. Sonra derslerini (belki İksir hocası Snape hariç), baykuşla gelen postayı, Büyük Salon'daki şölenlerde yiyip içmeyi, kuledeki yatakhanede dört direkli karyolasında uyumayı, bekçi Hagrid'i Yasak Orman'ın yanındaki arazide bulunan kulübesinde ziyaret etmeyi ve hele büyücülük dünyasının en popüler sporu Quidditch'i (altı tane yüksek kale, uçan dört top vardır ve

süpürgelere binmiş on dört oyuncu tarafından oynanır)...

Harry'nin bütün büyü kitapları, asası, cüppeleri, kazanı ve pek kaliteli Nimbus İki Bin süpürgesi Vernon Enişte tarafından, hem de daha Harry eve gelir gelmez, merdivenin altındaki bir dolaba kilitlenmişti. Yaz boyu antrenman yapmadığı için Harry kendi okul binasının Quidditch takımındaki yerini kaybetse bundan Dursley'lere ne? Harry ev ödevlerinin hiçbirini yapmadan okula dönse Dursley'lere ne? Dursley'ler, büyücülerin Muggle'lar dediği cinstendi (yani damarlarında bir damla büyülü kan yoktu) ve onlara bakacak olursanız, ailede bir büyücü olması fevkalade utanç verici bir durumdu. Hatta Vernon Enişte,

Harry'nin baykuşu Hedwig'i, büyücüler dünyasına mektup taşımasın diye, asma kilitle kafesine hapsetmişti.

Harry ailenin geri kalanına hiç mi hiç benzemiyordu. Vernon Enişte iriydi ve boyunsuzdu, koskoca kapkara bir bıyığı vardı; Petunia Teyze at yüzlü ve kemikliydi; Dudley ise sarışın, pembe ve domuzcuk gibi. Harry'ye gelince, o, küçümen ve zayıftı, pırıl pırıl yeşil gözleri ve hep dağınık duran kuzgun karası saçları vardı. Yuvarlak gözlük takardı, alnında da ince, şimşek biçiminde bir yara izi vardı.

Harry'yi, bir büyücü için bile olağanüstü hale getiren de bu yara iziydi işte. Bu iz, yalnızca onun pek esrarlı geçmişini ima etmekle kalmıyordu. Aynı

zamanda on bir yıl önce Dursley'lerin kapı eşiğine bırakılmasının da nedeniydi.

Harry bir yaşındayken gelmiş geçmiş en büyük kara büyücünün, cadılarla büyücülerin hâlâ ismini ağızlarına almaya korktukları Lord Voldemort'un lanetinden nasılsa sağ salim kurtulabilmişti. Harry'nin annesiyle babası Voldemort'un saldırısında ölmüştü ama, Harry şimşek biçimi iziyle kurtulmuştu ve nasıl olduysa –kimse nasıl olduğunu anlamıyordu– Voldemort'un güçleri, Harry'yi öldürmeyi başaramadığı an yok edilmişti.

Böylece Harry'yi, ölen annesinin kız kardeşiyle onun kocası büyütmüşlerdi.

On yılını Dursley'lerle geçirmiş, istemediği halde nasıl tuhaf şeylerin olmasına yol açıp durduğuna şaşmıştı. Dursley'lerin ona anlattığı hikâyeye inanmış, yara izinin annesiyle babasının ölümüne yol açan otomobil kazasından kaldığını sanmıştı.

Ve derken, tam bir yıl önce, Hogwarts, Harry'ye mektup göndermiş ve bütün hikâye ortaya çıkmıştı. Harry kendisinin de, yara izinin de meşhur olduğu büyücü okulunda yerini almıştı... ama şimdi okul bitmişti ve yaz için yeniden Dursley'lerin yanına dönmüştü. Yeniden, kokulu, pis bir şeylerin içine yuvarlanmış bir köpek muamelesi görmeye dönmüştü yani.

Dursley'ler o günün Harry'nin on ikinci doğum günü olduğunu bile hatırlamamışlardı. Aslında pek umudu yoktu. Zaten ona doğum gününde hiç doğru dürüst armağan vermemişlerdi, nerde kalmış pasta. Ama büsbütün bilmezlikten gelmek de...

Tam o anda Vernon Enişte ciddi ciddi boğazım temizledi ve, "Şimdi," dedi, "hepimizin bildiği gibi bugün çok önemli bir gün."

Harry başını kaldırdı, inanmaya cesaret edemiyordu.

Vernon Enişte, "Bugün meslek hayatımın en büyük iş anlaşmasını yapabilirim," dedi.

Harry yeniden başını kızarmış ekmeğine eğdi. Tabii, diye düşündü, acı acı. Vernon Enişte o salak akşam yemeği davetinden söz ediyordu. On beş gündür başka hiçbir şeyden söz etmemişti zaten. Zengin bir inşaatçıyla karısı akşam yemeğine geliyorlardı ve Vernon Enişte ondan koskoca bir sipariş almayı umut ediyordu (Vernon Enişte'nin şirketi matkap yapardı).

"Sanırım programın üstünden bir daha geçsek iyi olacak," dedi. "Saat sekizde hepimiz yerlerimizde olmalıyız. Petunia, sen..."

Petunia Teyze hemen, "Salondayım," dedi, "onları nezaketle yuvamıza buyur etmek için bekliyor olacağım."

"Güzel, güzel. Ve Dudley..."

Dudley, pis, şapşal bir gülümseme takınarak, “Kapıyı açmak için bekliyor olacağım,” dedi. “Paltolarınızı alabilir miyim, Mr ve Mrs Mason?”

“Ona *bayılacakları*!” diye haykırdı Petunia Teyze, kendinden geçmiş gibi.

“Mükemmel, Dudley,” dedi Vernon Enişte. Sonra Harry’ye döndü. “Ya *sen*?”

Harry, ifadesiz bir sesle, “Odamda olacağım, hiç gürültü etmeyip orada yokmuşum gibi davranacağım,” dedi.

“Aynen öyle,” dedi Vernon Enişte pis pis. “Ben onları alıp salona getireceğim, seninle tanıştıracağım, Petunia ve onlara içki vereceğim. Saat sekizi çeyrek geçe...”

“Ben yemek hazır diye haber vereceğim,” dedi Petunia Teyze.

“Ve Dudley, sen de –”

“Size yemek odasına kadar refakat edebilir miyim, Mrs. Mason?” diye şişman kolunu görünmez bir kadına sundu Dudley.

Petunia Teyze, “Benim kusursuz küçük centilmenim!” diye burnunu çekti.

“Ya *sen*?” dedi Vernon Enişte Harry’ye, nefretle.

“Ben odamda olacağım, hiç gürültü etmeyeceğim ve orada değilmişim gibi davranacağım,” dedi Harry, isteksizce.

“Tamı tamına. Şimdi, yemekte birkaç sıkı iltifat yapmaya bakmalıyız. Petunia,

bir fikrin var mı?”

“Vernon bana *harika* bir golfçu olduğunuzu söyledi, Mr Mason... *Lütfen* bana o elbiseyi nerden aldığınızı söyleyin, Mrs Mason...”

“Mükemmel... Dudley?”

“Şuna ne dersiniz: ‘Okulda kahramanımız üzerine bir kompozisyon yazmamızı istediler Mr Mason ve *ben* de *sizi* yazdım.’ ”

Bu kadarı hem Petunia Teyze’ye, hem de Harry’ye biraz fazla gelmişti. Petunia Teyze gözyaşlarına boğulup oğlunu kucaklarken, Harry güldüğünü görmesinler diye masanın altına daldı.

“Ya sen, çocuk?”

Harry masanın altından çıkarken yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalıştı.

“Odamda olacağım, hiç gürültü etmeyeceğim ve orda değilmişim gibi davranacağım.”

Vernon Enişte, şiddetle, “Hem de nasıl,” dedi. “Mason’lar senin hakkında hiçbir şey bilmiyor, bilmemeye de devam edecekler. Yemek bitince, sen Mrs Mason’ı kahve için salona geri götürürsün, Petunia, ben de konuyu matkaplara getiririm. Biraz şansım varsa, *On Haberleri*’nden önce anlaşmayı imzalatıp mühürletirim. Yarın bu saatlerde Mayorka’da bir yazlık ev pazarlığı yapıyor olacağız.”

Doğrusu Harry’yi bu planlar da pek heyecanlandırmıyordu. Dursley’ler onu

Privet Drive'dayken sevmiyorlardı ki, Mayorka'da sevsinler...

"Tamam – Dudley'yle bana smokin almak için şehre iniyorum. Ve *sen,*" diye hırladı Harry'ye, "temizlik yaparken teyzenin ayağının altında dolaşma."

Harry arka kapıdan çıktı. Pırıl pırıl, güneşli bir gündü. Çimenliği geçti, bahçe sırasına çöktü ve yavaş sesle, "Mutlu yıllar bana... mutlu yıllar bana..." diye şarkı söyledi.

Kart yok, armağan yok, üstelik de akşamı orda yokmuş gibi yaparak geçirecekti. Mutsuz bir şekilde çite gözlerini dikti. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Harry, Hogwarts'taki her şeyden fazla, hatta Quidditch oynamaktan bile daha fazla,

en iyi arkadaşları Ron Weasley ile Hermione Granger'ı özlüyordu. Ancak arkadaşları onu hiç özlemiyormuş gibiydi. Her ikisi de ona yaz boyunca yazmamışlardı, üstelik de Ron, Harry'ye onu evlerinde kalmaya davet edeceğini söylediği halde.

Harry defalarca Hedwig'in kafesini sihirle açıp onu bir mektupla Ron ve Hermione'ye göndermenin eşiğine gelmişti. Ama böyle bir rizikoya girmeye değmezdi. Yaşça küçük büyücülerin okul dışında sihir kullanmasına izin yoktu. Harry, Dursley'lere bunu söylememişti, çünkü asası ve süpürgesiyle birlikte merdivenin altındaki dolaba *onu* da kilitlemelerine tek bir şeyin engel olduğunu biliyordu:

hepsini pabuçtartan böceğine döndüreceğinden korkmaları... Geri döndükten sonraki ilk iki haftada Harry ağzının içinde saçma sapan şeyler mırıldanıp Dudley'nin odadan, şişman bacaklarının onu taşıyabildiği hızla apar topar kaçışını gözleyerek hoşça vakit geçirmişti. Ama Ron ile Hermione'nin bunca uzun süre sessiz kalmaları Harry'nin kendisini sihir dünyasının o kadar dışında kalmış hissetmesine yol açmıştı ki, Dudley'yle alay etmenin bile zevki kalmamıştı – şimdi de Ron'la Hermione doğum gününü unutmuşlardı işte.

Hogwarts'tan bir mesaj almak için neler vermezdi ki... Herhangi bir cadı ya da büyücüden... Hani neredeyse baş

düşmanı Draco Malfoy'u bile görse memnun kalacak hale gelmişti, bütün bunların bir düş olmadığından emin olmak için...

Ona bakarsanız, Hogwarts'ta geçen yıl da baştan sona eğlenceli sayılmazdı. Ders yılının en sonunda, Harry, Lord Voldemort'un ta kendisiyle karşı karşıya gelmişti. Voldemort eski haline göre harabeye dönmüştü dönmesine, ama olsun. Gene de dehşet vericiydi, şeytan gibi kurnazdı, gücü yeniden ele geçirmeye kararlıydı. Harry ikinci kez Voldemort'un pençelerinden kaçıp kurtulmayı başarmıştı, ama kıl payı bir kaçıştı bu. Şimdi, haftalar sonra bile geceleri buz gibi tere batmış halde uyanıyor, Voldemort'un nerede

olduğunu merak ediyor, onun soluk yüzünü, çılgın bakışlı kocaman gözlerini hatırlıyordu...

Harry birden bahçe sırasında dimdik oturdu. Çite dalgın dalgın bakıyordu – *ve çit de ona bakıyordu.* Yaprakların arasında iki kocaman yeşil göz belirmişti.

Tam o sırada çimenliğin öbür yanından alaycı bir ses uçup gelince, yerinden fırladı.

Dudley, "Bugün günlerden ne olduğunu biliyorum," dedi, yalpalaya yalpalaya ona doğru gelirken.

Kocaman gözler kırpıştı ve yok oldu.

"Ne?" dedi Harry, o gözlerin az önce bulunduğu noktadan bakışlarını

ayırmadan.

Dudley, onun ta yanına gelerek, “Bugün günlerden ne olduğunu biliyorum,” diye tekrarladı.

“Aferin sana,” dedi Harry. “Demek sonunda haftanın günlerini öğrendin.”

“Bugün senin *doğum günün*,” diye dudak büktü Dudley. “Niye hiç kart gelmedi? O ucube yerde bile hiç arkadaşın yok mu?”

Harry istifini bozmadı. “Annen okulumdan söz ettiğini duymasa iyi olur.”

Dudley koca poposundan aşağı düşen pantolonunu yukarı çekiştirdi.

Kuşkuyla, “Niye çite bakıyorsun?” diye sordu.

“Ona hangi büyüyü yapsam da bir güzel yansa diye düşünüyorum,” dedi Harry.

Dudley hemen şişko yüzünde bir panik ifadesiyle arkaya doğru sendeledi.

“Ya... yapamazsın – Babam sana bü... büyü yapma dedi – seni evden atacağını söyledi – senin de gidecek başka yerin yok – seni evine alacak arkadaşın yok –”

“*Abra kadabra!*” dedi Harry, korkunç bir sesle. “Hokus pokus – ne sihirdir ne keramet...”

“ANNNEEEEEE!” diye uludu Dudley, gerisingeri eve doğru bir koşu koparırken kendi ayaklarına dolaştı. “ANNNEEEE! Onu yapıyor, hani bilirsin!”

Harry bu eğlence anını pahalıya ödedi. Petunia Teyze, ne Dudley'ye ne de çite zarar gelmediğine göre onun aslında büyü yapmadığını biliyordu. Gene de, sabun köpüklü bir tavayla başına sıkı bir darbe vurmak için nişan aldı, Harry de kafasını eğiverdi. Sonra teyzesi ona yapacak iş verdi, bitirene kadar da hiçbir şey yiyemeyeceği tehdidinde bulundu.

Dudley oralarda tembel tembel oturup onu gözler ve dondurma yerken, Harry camları sildi, arabayı yıkadı, çimleri biçti, çiçek tarhlarını kırktı, gülleri budayıp suladı ve bahçe sırasını yeniden boyadı. Güneş tepede ateş topu gibi parlıyor, ensesini yakıyordu. Harry, Dudley'nin attığı yeme kanmaması

gerektiğini biliyordu ama, o da tam aklından geçen şeyi söylemişti... gerçekten Hogwarts'ta hiç arkadaşı yoktu belki...

Öfkeyle, "Keşke meşhur Harry Potter'ı şimdi görseler," diye düşündü, çiçek tarhlarına gübre dökerken. Sırtı ağrıyordu, yüzünden aşağı terler akıyordu.

Sonunda Petunia Teyze'nin ona seslendiğini duyduğunda saat akşamın yedi buçuğu olmuş, Harry de bitkin düşmüştü.

"Gir içeri! Gazetelerin üstünden yürü ha!"

Harry pırıl pırıl mutfağın gölgesine kavuştuğuna memnun olmuştu.

Buzdolabının üzerinde gecenin pudingi duruyordu: muazzam bir çırpılmış krema dağı ve şekerli menekşeler. Bir domuz budu fırında cızırdıyordu.

"Çabuk ye! Mason'lar her an gelebilir," diye atıldı Petunia Teyze. Sonra da mutfak masasındaki iki dilim ekmekle bir parça peyniri gösterdi. Somon pembesi kokteyl elbisesini giymişti bile.

Harry ellerini yıkayıp zavallı yemeğini mideye indirdi. Bitirdiği anda Petunia Teyze tabağını hop diye kaldırıverdi. "Yukarı! Çabuk!"

Oturma odasının kapısından geçerken Harry'nin gözüne papyon kravatları ve smokinleriyle Vernon Enişte ve Dudley çarptı. Kapı zili çaldığında daha henüz

üst katın sahanlığına gelmişti ki, eniştesinin kızgın yüzü merdivenlerin altında belirdi.

“Unutma, çocuk – tek bir ses...”

Harry sahanlığı geçip parmaklarının ucuna basarak yatak odasına vardı, içeri süzüldü, kapıyı kapadı ve hemen üzerine yığılıp uyumak niyetiyle yatağına döndü.

Mesele şu ki, yatakta zaten birisi oturuyordu.

İKİNCİ BÖLÜM



Dobby'nin Uyarısı

Harry haykırmamayı başardı, ama pek az bir şey kalmıştı hani. Yataktaki küçük yaratığın büyük, yarasa gibi kulakları ve tenis topu büyüklüğünde

patlak yeşil gözleri vardı. Harry bunun o sabah bahçedeki çitten kendisini gözleyen şey olduğunu hemen anladı.

İkisi gözlerini dikmiş birbirlerine bakarken, Harry holden Dudley'nin sesini duydu.

"Paltolarınızı alabilir miyim, Mr ve Mrs Mason?"

Yaratık yataktan aşağı atlayarak ve yerlere eğilerek öyle bir reverans yaptı ki, uzun ince burnunun ucu halıya değdi. Harry, onun eski bir yastık örtüsüne benzeyen, kol ve bacak yerleri yırtılmış bir şey giydiğini fark etti.

"Eee... merhaba," dedi endişeyle.

"Harry Potter!" dedi yaratık, Harry'nin aşağı kata ulaşacağından emin

olduğu tiz mi tiz bir sesle. “Dobby ne vakittir sizinle tanışmak istiyordu, efendim... Öyle bir şeref ki...”

Harry duvar boyunu izleyip çalışma masasının iskemlesine, büyük kafesinde uyuyan Hedwig’in yanı başına çökerek, “Te... teşekkür ederim,” dedi. “Nesin sen?” diye sormak istiyordu, ama bunun kulağa pek kaba geleceğini düşünerek, “Kimsin sen?” dedi.

“Dobby, efendim. Sadece Dobby. Dobby, ev cini,” dedi yaratık.

“Ah... sahi mi?” dedi Harry. “Ee... kabalık etmek falan istemem ama, şimdi odamda ev cini bulundurmanın sırası değil pek.”

Petunia Teyze'nin tiz, sahte kahkahası oturma odasından yükseldi. Cin, başını önüne eğdi.

"Seni tanımak beni sevindirmedi sanma," dedi Harry hemen, "ama buraya gelişinin belirli bir nedeni var mı?"

Dobby, ciddi ciddi, "Ah, evet, efendim," diye cevap verdi. "Dobby size şunu demeye geldi, efendim... söylemesi zor, efendim... Dobby söze nereden başlayacağını bilmiyor..."

Harry yatağı işaret ederek, nezaketle, "Otur," dedi.

Cin gözyaşlarına boğulunca da hayretler içinde kaldı, hem de pek gürültülü gözyaşlarıydı bunlar.

“*Oturmak mı?*” diye feryat etti cin. “*Asla... asla hiç...*”

Harry’ye, aşağıdan gelen sesler kesilmiş gibi geldi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Senin kalbini kırmak falan istemedim.”

Cin, boğulurcasına, “Dobby’nin kalbini kırmak ha!” dedi. “Şimdiye kadar hiçbir büyücü Dobby’ye oturmasını söylemedi – sanki *eşitiymiş* gibi...”

Harry, hem “Şişştt!” deyip, hem de rahatlatıcı görünmeye çalışarak Dobby’yi yeniden yatağa götürdü. Cin hıçkırıklar içinde, büyük ve çok çirkin bir bebek misali, oturdu. Sonunda kendini kontrol etmeyi başardı ve büyük

gözleri sulanmış bir hayranlık ifadesiyle Harry'ye dikili, oturdu.

Harry onu neşelendirmeye çalıştı. "Doğru dürüst büyücülerle karşılaşmadın herhalde."

Dobby hayır anlamında başını salladı. Sonra aniden yerinden fırladı ve başını şiddetle pencereye vurarak, "*Kötü* Dobby! *Kötü* Dobby!" diye bağırmaya koyuldu.

"Yapma... N'apıyorsun sen?" Harry, ok gibi kalkıp Dobby'yi yeniden yatağa çekti. Hedwig feryat ederek uyanmıştı, kanatlarını çılgıncasına kafesinin çubuklarına vuruyordu.

Gözleri hafif şaşılaşmış cin, "Dobby'nin kendisini cezalandırması

gerekiyordu, efendim," dedi. "Dobby az daha ailesi hakkında kötü şeyler söyleyecekti, efendim..."

"Ailen mi?"

"Dobby'nin hizmet ettiği büyücü ailesi efendim... Dobby bir ev cini... aynı eve ve aileye sonsuza kadar hizmet etmek zorunda..."

Harry merakla, "Burada olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu.

Dobby titredi.

"Ah, hayır efendim, hayır... Dobby'nin sizi görmeye geldiği için kendini çok acı verici şekilde cezalandırması gerek, efendim. Dobby bu yüzden kulaklarını fırın kapağına kıstıracak. Bir bilseler, efendim..."

“Ama sen kulağını fırın kapağına kıstırınca fark etmezler mi?”

“Dobby’nin kuşkuları var, efendim. Dobby hep bir şeyler için kendini cezalandırmak zorunda kalıyor, efendim. Dobby’nin bunu yapmasına izin veriyorlar, efendim. Hatta bazen daha da cezalandırmamı hatırlatıyorlar...”

“Ama niye bırakmıyorsun? Kaçmıyorsun?”

“Bir ev cininin serbest bırakılması gerekir, efendim. Ve aile Dobby’yi asla serbest bırakmayacak... Dobby ölene kadar aileye hizmet edecek efendim...”

Harry bakakaldı.

“Ve ben de burada dört hafta daha kalacağım diye talihsiz olduğumu

düşünmüştüm,” dedi. “Bunun yanında Dursley’ler bile insana benziyor. Peki, kimse sana yardım edemez mi? Ben edemez miyim?”

Ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, dediğine diyeceğine pişman oldu. Dobby yeniden şükran feryatları içinde eriyip gitmişti çünkü.

“Lütfen,” diye fısıldadı Harry, eli ayağı birbirine dolaşmış halde. “Lütfen sessiz ol. Eğer Dursley’ler duyarsa, senin burada olduğunu anlarlarsa...”

“Harry Potter, Dobby’ye yardım edebilir miyim diye soruyor... Dobby’ye sizin ne kadar büyük olduğunuzu anlatmışlardı, efendim, ama ne kadar iyi olduğunuzu Dobby asla...”

Yüzünün resmen kıpkırmızı olduğunu hisseden Harry, “Benim büyüklüğüm hakkında işittiklerin saçmalıktan başka şey değil,” dedi. “Hogwarts’ta sınıf birincisi bile değilim, birinci olan Hermione, o...”

Ama birden durdu, çünkü Hermione’yi düşünmek ona acı veriyordu.

Dobby, küre gibi gözleri alev alev, “Harry Potter kibirden uzak ve alçakgönüllü,” dedi. “Harry Potter, Adı Anılmaması Gereken Kişi’ye karşı kazandığı zaferden söz etmiyor.”

“Voldemort mu?” dedi Harry.

Dobby ellerini yarasa kulaklarına kapatıp inledi. “Ah, adını söylemeyin,

efendim! Adını söylemeyin!”

“Özür dilerim,” dedi Harry hemen. “Birçok kişinin bundan hoşlanmadığını biliyorum – arkadaşım Ron...”

Yeniden durdu. Ron’u düşünmek de acı veriyordu.

Dobby, gözleri araba farı gibi, Harry’ye doğru eğildi.

Boğuk bir sesle, “Dobby duydu ki,” dedi, “Harry Potter Karanlık Lord’la bir kez daha karşılaşmış, birkaç hafta önce... Diyorlar ki, Harry Potter *bir kez daha* kurtulmuş.”

Harry başını salladı ve Dobby’nin gözleri birden yaşlarla parıldadı.

“Ah, efendim,” diye soludu cin, yüzünü, üzerindeki yastık kılıfının bir

köşesiyle silerek. “Harry Potter yiğit ve gözüpek! Şimdiye kadar da pek çok tehlikeye göğüs gerdi! Ama Dobby, Harry Potter’ı korumaya, onu uyarmaya geldi, daha sonra kulaklarını fırın kapağına kıstırmak zorunda kalsa da... *Harry Potter*, *Hogwarts’a geri dönmemeli*.”

Ortaya, sadece alt kattan gelen çatal bıçak şıngırtılarının ve Vernon Enişte’nin sesinin uzaklardan gelen gümbürtüsünün bozduğu bir sessizlik çöktü.

“Ne... ne diyorsun?” diye kekeledi Harry. “Ama gitmem gerek – yeni sömestr eylülün birinde başlıyor. Beni ayakta tutan tek şey bu. Burada yaşamanın nasıl olduğunu bilemezsin.

Ben buraya *ait* değilim. Ben sizin dünyanıza aidim – Hogwarts'takine."

"Hayır, hayır, hayır," diye cikledi Dobby, bir yandan da başını öyle hızla sallıyordu ki kulakları lap lap ediyordu. "Harry Potter güvencede olduğu yerde kalmalı. O kaybedilmeyecek kadar büyük, iyi. Eğer Harry Potter Hogwarts'a geri dönerse, hayatı tehlikeye girecek."

"Niye?" dedi Harry, şaşkınlıkla.

"Bir komplo var, Harry Potter. Bu yıl Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda dehşet verici şeyler yapmak için bir komplo," diye fısıldadı Dobby, birden tir tir titremeye başlayarak. "Dobby bunu aylardır biliyor efendim. Harry Potter kendisini tehlikeye

atmamalı. Bunu yapamayacak kadar önemli, efendim.”

Harry hemen, “Ne gibi korkunç şeyler?” dedi. “Komployu kuran kim?”

Dobby boğulur gibi garip bir ses çıkardı, sonra da başını çılgınca duvara vurmaya başladı.

“Tamam, tamam!” diye bağırdı Harry, cini durdurmak için kolunu yakalayarak. “Söyleyemezsin, anlıyorum. Ama *beni* niye uyarıyorsun ki?” Birden aklına nahoş bir fikir geldi. “Dur bakayım – bunun Vol... pardon... Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen’le bir ilgisi yok, değil mi?” Dobby’nin başı kaygı verici şekilde yeniden duvara doğru uzanınca da hemen, “Başını iki yana ya da aşağı yukarı salla yeter,” diye ekledi.

Dobby yavaşça başını iki yana salladı.

“O değil... *Adı Anılmaması Gereken Kişi* değil, efendim.”

Ama Dobby’nin gözleri koca koca açılmıştı, Harry’ye bir ipucu vermeye çalışıyor gibiydi. Ne var ki, Harry’nin aklı tamamen karışmıştı.

“Erkek kardeşi yok, değil mi?” Dobby, gözleri daha da kocamanlaşmış halde, başını gene iki yana salladı.

“İyi öyleyse, aklıma Howgarts’ta dehşet verici şeyler yapma şansına sahip başka biri gelmiyor,” dedi Harry. “Yani, her şeyden önce Dumbledore var – Dumbledore’un kim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Dobby başını öne eğdi.

“Albus Dumbledore, Hogwarts’ın gelmiş geçmiş en iyi Müdürü’dür. Dobby bunu biliyor, efendim. Dobby, Dumbledore’un güçlerinin, zirvede olduğu sıralarda Adı Anılmaması Gereken Kişi’nin güçleriyle yarışacak kadar üstün olduğunu duydu. Ama efendim,” Dobby’nin sesi alçalıp telaşlı bir fısıltıya dönüştü, “öyle güçler vardır ki, Dumbledore... öyle güçler ki, hiçbir nezih büyücü...”

Ve daha Harry onu durduramadan Dobby yataktan atladı, Harry’nin masa lambasını kavradı ve kulakları sağır eden kesik kesik havlayışlarla onu kafasına vurmaya başladı.

Aşağıda ani bir sessizlik oldu. İki saniye sonra, kalbi deli gibi çarpan Harry, Vernon Enişte'nin hole gelip seslendiğini duydu. "Dudley gene televizyonu açık bırakmış olmalı, küçük haylaz."

Harry, "Çabuk! Gardıroba!" diye fısıldadı. Dobby'yi içeri tıktı ve tam kapı kolu çevrilirken kendini yatağa fırlattı.

Vernon Enişte, sıkılmış dişleri arasından, "Sen – ne – yaptığını – sanıyorsun?" dedi. Yüzü Harry'ninkine korkutacak kadar yakındı. "Az önce Japon golfcu fıkramın can alıcı cümlesini ziyan ettin... Bundan sonra çıtın çıkarsa, keşke hiç doğmamış olsaydım dersin, çocuk!"

Düztaban bir yürüyüşle yürüyüp çıktı.

Harry, titreyerek Dobby'yi gardıroptan çıkardı.

"Burada işler nasıl, görüyor musun?" dedi. "Neden Hogwarts'a dönmek zorunda olduğumu anlıyor musun? Sahip olduğum tek yer orası – eh, sanırım arkadaşlarım da var orada."

Dobby, sinsi sinsi, "Harry Potter'a *yazmaya* bile zahmet etmeyen arkadaşlar mı?" diye sordu.

"Herhalde sadece – dur bakalım," dedi Harry, kaşlarını çatarak. "Arkadaşlarımın bana yazmadığını nereden biliyorsun?"

Dobby ayaklarını sürüdü.

“Harry Potter, Dobby’ye kızmamalı – Dobby bunu onun iyiliği için yaptı...”

“*Sen mektuplarıma engel mi oluyordun?*”

“Hepsi burda, Dobby’de,” dedi cin. Çevik bir hareketle, Harry’nin elinin ulaşmayacağı bir yere çekilerek, sırtındaki yastık kılıfının içinden kalın bir zarf tomarı çıkardı. Harry, Hermione’nin inci gibi yazısını, Ron’un karalamacasını seçebiliyordu, hatta sanki Hogwarts’ın bekçisi Hagrid’den gelmişe benzeyen bir çiziktirme bile vardı.

Dobby, Harry’ye bakıp endişeyle gözlerini kırpıştırdı.

“Harry Potter kızmamalı... Dobby umdu ki... eğer Harry Potter arkadaşlarının onu unuttuğunu sanırsa... Harry Potter okula dönmek istemeyebilir, efendim...”

Harry dinlemiyordu. Mektupları almak için hamle etti, ama Dobby geriye sıçradı.

“Harry Potter onları alabilir, efendim, eğer Dobby’ye Hogwarts’a dönmeme sözü verirse. Ah, efendim, bu karşı karşıya gelmemeniz gereken bir tehlike! Gitmeyeceğinizi söyleyin, efendim!”

“Hayır,” dedi Harry öfkeyle. “Arkadaşlarımın mektuplarını ver bana!”

“Öyleyse Harry Potter Dobby’ye başka şans bırakmıyor,” dedi cin, üzüntüyle.

Daha Harry yerinden kıpırdayamadan Dobby yatak odası kapısına koşmuş, kapıyı açmış – ve merdivenlerden aşağı son hızla vınlayıp gitmişti.

Harry ağzı kupkuru, midesi altüst olmuş, ses çıkarmamaya çalışarak onun arkasından fırladı. Son altı basamaktan atladı, kedi gibi holün halısına iniş yaparak etrafa bakınıp Dobby’yi arandı. Yemek odasında Vernon Enişte’nin, “... Petunia’ya Amerikalı muslukçular hakkındaki o çok komik fıkrayı anlatın, Mr Mason,” dediğini duydu, “dinlemek için ölüyor...”

Harry koşarak holü geçip mutfağa geldi ve midesinin yok olduğunu hissetti.

Petunia Teyze'nin şaheseri olan puding, krema ve şekerli menekşe dağı, tavana yakın bir yerde havada uçuyordu. Köşedeki dolabın tepesinde de Dobby çömelmişti.

Harry, karga gibi bir sesle, "Hayır," dedi. "Lütfen... beni öldürürler..."

"Harry Potter okula dönmeyeceğim demeli –"

"Dobby... lütfen..."

"Söyleyin, efendim..."

"Söyleyemem!"

Dobby ona trajik bir bakış attı.

“Öyleyse Dobby yapmalı, efendim, Harry Potter’ın kendi iyiliği için.”

Puding, kalp durdurucu bir darbeyle yere düştü. Kap parçalanırken, krema pencerelerle duvarlara bulaştı. Dobby kamçı vurur gibi bir sesle ortadan yok oldu.

Yemek odasından çığlıklar geldi ve Vernon Enişte mutfaktan içeri dalarak, şoktan kaskatı kesilmiş Harry’yi, baştan aşağı Petunia Teyze’nin pudingiyle kaplanmış buldu.

Başlangıçta sanki Vernon Enişte her şeyin üstünü örtebilecekmiş gibi görünüyordu (“Yeğenimiz, canım – fena halde sorunlu – yabancılarla karşılaşmak onu tedirgin eder, biz de onu yukarı katta tutarız...”) Şok geçirmiş Mason’ları

yeniden önüne katıp yemek odasına götürdü. Harry'ye de, Mason'lar gidince derisini yüzüp gebertmekten beter etme tehdidinde bulunup, ucuna çubuk bağlanmış bir yer bezini eline tutuşturdu. Petunia Teyze dondurucudan dondurma çıkardı ve hâlâ titreyen Harry mutfağı silip temizlemeye başladı.

Vernon Enişte, aslında o anda bile anlaşmasını yapabilirdi belki – baykuş olmasaydı.

Petunia Teyze tam herkese yemek sonrası için bir kutu nane tutuyordu ki, bir cüce baykuş yemek odası penceresinden içeri daldı, Mrs Mason'ın başının üstüne bir mektup bıraktı ve geldiği gibi çıkıp gitti. Mrs Mason ölüm perisi gibi çığlık attı, deliler diye

haykırarak bir koşu evden kaçtı. Mr Mason ise Dursley'lere karısının her boy ve biçimde kuştan ölürcesine korktuğunu anlatıp, bunu şaka mı saydıklarını soracak kadar kaldı.

Vernon Enişte küçücük gözlerinde şeytanca bir parıltıyla üstüne doğru gelirken, Harry mutfakta durdu, destek olsun diye bezin çubuğuna sıkı sıkı sarıldı.

Eniştesi, baykuşun getirdiği mektubu elinde sallayarak, "Oku şunu!" dedi, kötücül bir tıslamayla. "Hadi – oku şunu!"

Harry mektubu aldı. Doğum günü kutlaması değildi.

Sayın Mr Potter,

Oturduğunuz yerde bu akşam dokuzu on iki dakika geçe bir Hover Büyüsü kullanıldığı konusunda istihbarat aldık.

Bildiğiniz gibi, küçük yaştaki büyücülerin okul dışında büyü yapmasına izin yoktur ve yapacağınız başka herhangi bir büyü okuldan atılmanıza yol açabilir (Genç Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi, 1875, *Madde C).*

Sizden ayrıca, sihirle uğraşmayan topluluğun üyeleri (Muggle'lar) tarafından fark edilme rizikosu olan herhangi bir sihir etkinliğinin de, Uluslararası Sihirbazlar Konfederasyonu Gizlilik Nizamnamesi'nin 13'üncü bölümüne

göre ciddi bir suç olduğunu hatırlamanızı istiyoruz.

Tatilinizin keyfini çıkarın!

Saygılarımla,

Mafalda Hopkirk

Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi

Sihir Bakanlığı

Harry mektuptan başını kaldırıp yutkundu.

Vernon Enişte, gözlerinde dans edip duran çılgın bir parıltıyla, “Bize okul dışında sihir kullanmanıza izin verilmediğini söylememiştin,” dedi. “Sözünü etmeyi unuttun herhalde... aklından çıkmış olsa gerek, ha...”

Koca bir buldok gibi, bütün dişlerini ortaya çıkarmış halde Harry'nin üstüne abandı. "Eh, sana haberlerim var, çocuk... Seni kilitliyorum... o okula bir daha gidemeyeceksin... asla... ve eğer kendini büyüyle kurtarmaya kalkarsan da – seni okuldan atacaklar!"

Ve manyak gibi gülerek Harry'yi yukarı kata sürükledi.

Vernon Enişte dediklerinin hepsini bir tamam yerine getirdi. Ertesi sabah bir adama para verip Harry'nin penceresine parmaklık taktırdı. Yatak odası kapısındaki kedi kapağını kendi elleriyle taktı ki, günde üç kez içeri az miktarda yemek verilebilsin. Harry'nin sabahları ve akşamları banyoyu kullanmasına izin

veriyorlardı. Bunun dışında gece gündüz odasında kilitliydi.

*****

Üç gün geçmişti, Dursley'ler hiç yumuşama belirtisi göstermiyorlardı, Harry de bu durumdan nasıl kurtulacağı konusunda bir fikre sahip değildi. Yatağında uzanıp güneşin penceredeki parmaklıkların ardında batmasını izleyerek perişan halde başına neler geleceğini merak ediyordu.

Hogwarts'tan bunu yaptı diye atılacaksa, sihir yoluyla kendini odasından çıkarmanın ne anlamı vardı ki? Öte yandan, Privet Drive'daki hayat

da şimdiye kadar olmadığınca dibe vurmuştu. Artık Dursley'ler meyve yarasası olarak uyanmayacaklarını bildikleri için tek silahını da kaybetmişti. Dobby Hogwarts'taki dehşet verici olaylardan Harry'yi kurtarmış olabilirdi, ama ne fark eder? İşler böyle giderse açlıktan ölecekti nasılsa.

Kedi kapağı tıkırdadı ve Petunia Teyze'nin eli göründü, bir kâse konserve çorbayı odaya itti. Açlıktan midesi kazman Harry yataktan zıplayıp kâseyi kaptı. Çorba buz gibi soğuktu, ama gene de yarısını bir yudumda içti. Sonra odanın öbür yanına, Hedwig'in kafesine gitti, kâsenin dibindeki sırılsıklam sebzeleri onun boş yem tepsisine

boşalttı. Baykuş tüylerini kabartıp ona derin bir iğrenmeyle dolu bir bakış attı.

“Gaganı kıvırmanın sana yararı olmaz, elimizde bundan başkası yok,” dedi Harry acımasızca.

Boş kâseyi gene yere, kedi kapağının yanına koydu ve gene yatağa yattı. Karnı, sanki çorbayı içmeden öncekinden daha da açmış gibiydi.

Diyelim ki dört hafta sonra hâlâ hayatta olsun, Hogwarts’a gitmezse ne olacaktı? Niye dönmedi diye bakmak üzere birini yollarlar mıydı? Dursley’lerin onu bırakmasını sağlayabilirler miydi?

Odanın içi kararmaya başlamıştı. Bitkin, karnı guruldayarak, kafası hep

aynı cevap verilemez sorularla karışmış Harry, huzursuz bir uykuya daldı.

Rüyasında kendini bir hayvanat bahçesinde halka gösterilirken gördü, kafesine üzerinde "Yaşı Küçük Büyücü" yazan bir kart iliştirmişlerdi. İnsanlar, o açlıktan ölecek halde, zayıf düşmüş halde saman bir yatakta yatarken, parmaklıklar arasından gözleri faltaşı gibi, ona bakıyorlardı. Kalabalığın arasında Dobby'nin yüzünü gördü ve bağırarak ondan imdat istedi, ama Dobby, "Harry Potter burada güvencede, efendim!" diye bağırıp ortadan yok oldu. Sonra Dursley'ler göründü ve Dudley ona gülerek kafesin parmaklıklarını takırdattı.

“Yeter,” diye mırıldandı Harry, takırtı zaten ağrıyan başını zonklatmıştı. “Beni rahat bırak... kes şunu... uyumaya çalışıyorum...”

Gözlerini açtı. Mehtap penceredeki parmaklıkların arasında parıldıyordu. Ve biri *gerçekten de* parmaklıkların arasından faltaşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu: çilli yüzlü, kızıl saçlı, uzun burunlu biri.

Ron Weasley, Harry’nin penceresinin dışındaydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Kovuk

Harry pencereye sürünüp, parmaklıklar arasından konuşabilmek için camı yukarı kaldırdı. “*Ron!*” dedi

soluk soluğa. “Ron, nasıl yaptın – yani nasıl...?”

Karşısındaki manzarayı tam olarak kavrayınca da beyninden vurulmuşa döndü. Ron, *havanın ortasında* park etmiş, eski, turkuaz rengi bir arabanın arka penceresinden dışarı eğilmişti. Ön koltuklarda oturan ikiz ağabeyleri Fred ve George da Harry’ye sırıtıyordu.

“İyisin ya, Harry?”

“Neler oluyor?” dedi Ron. “Mektuplarıma niye cevap vermiyorsun? Bize gelmeni tam on iki kez istedim, sonra babam eve geldi ve senin Muggle’ların gözü önünde sihir kullandığın için resmi bir uyarı aldığını söyledi.”

“Ben değildim... Peki, o nereden biliyormuş?”

“Bakanlık’ta çalışıyor,” dedi Ron. “Biliyorsun, okul dışında sihir yapmamamız gerekiyor.”

Harry, havada duran arabaya bakarak, “Bu lafın senden gelmesi de bir tuhaf hani,” dedi.

“Ah, bu sayılmaz” dedi Ron. “Biz sadece ödünç aldık, babamın arabası, biz büyülemedik. Ama birlikte yaşadığın o Muggle’ların gözü önünde sihir yapmak...”

“Dedim ya, ben değildim – ama şimdi açıklaması çok vakit alır. Baksana, Hogwarts’takilere Dursley’lerin beni kilitlediğini ve geri göndermeyeceğini

açıklayabilir misin? Besbelli ben de sihir yapamam, çünkü Bakanlık bunun üç gündeki ikinci büyüm olduğunu düşünür, bu yüzden de...”

“Kem küm edip durma,” dedi Ron, “seni eve götürmeye geldik.”

“Ama beni burdan sihirle çıkara...”

Ron, başıyla ön koltukları işaret edip sırıtarak, “Gerek yok,” dedi. “Yanımda kimlerin olduğunu unutuyorsun.”

Fred, bir ipin ucunu Harry’ye fırlattı. “Şunu parmaklıklara bağla.”

Harry, ipi sıkıca bir çubuğa bağlarken, “Eğer Dursley’ler uyanırsa, öldüm demektir,” dedi. Fred de arabaya gaz verdi.

“Üzülme,” dedi Fred, “ve geriye çekil.”

Harry geriye, gölgelerin içine, Hedwig’in yanına çekildi. Kuş bunun ne kadar önemli olduğunu anlamış gibiydi, kıpırdamıyor ve sesini çıkarmıyordu. Araba gitgide daha yüksek sesle çalıştı ve Fred birden arabayı dosdoğru yukarı sürdü. Parmaklıklar, çatır çutur sesler çıkararak pencereden söküldü – Harry koşup pencereden dışarı bakınca onları toprağın biraz üstünde sallanırken gördü. Ron soluk soluğa parmaklıkları arabaya çekti. Harry endişeyle dinledi, ama Dursley’lerin yatak odasından ses gelmiyordu.

Parmaklıklar Ron’la birlikte güvenli bir şekilde arka koltuğa yerleşince, Fred

arabayı geri vitese alarak Harry'nin penceresine olabildiğince yaklaştı.

"Gir içeri," dedi Ron.

"Ama bütün Hogwarts eşyalarım... asam... süpürgem..."

"Nerdeler?"

"Merdivenin altındaki dolapta kilitliler ve ben de bu odadan dışarı çıkamıyorum..."

George, önde, sürücünün yanındaki koltuktan, "Sorun değil," dedi. "Yolumdan çekil, Harry."

Fred ve George, dikkatli dikkatli tırmanıp pencereden Harry'nin odasına girdiler. Haklarını vermek gerek, diye düşündü Harry, George cebinden sıradan

bir toka çıkarıp kilidi kurcalamaya başlarken.

“Çoğu büyücü, bu tür Muggle numaralarını bilmenin zaman kaybı olduğunu düşünür,” dedi Fred, “ama bize göre bunlar öğrenmeye değen beceriler, biraz ağır işleseler de.”

Hafif bir klik sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı.

“Şimdi – sandığını alacağız – sen de odanda ihtiyacın olacağını düşündüğün her şeyi yakalayıp Ron’a ver,” diye fısıldadı George.

İkizler karanlık sahanlıkta gözden kaybolurken, Harry de, “Alt basamağa dikkat edin,” diye fısıldadı. “Gıcırdıyor.”

Harry odasında koşuşturarak öteberisini topladı ve onları pencereden Ron'a uzattı. Sonra Fred ve George'un ağır sandığı merdivenlerden yukarı taşımalarına yardıma gitti. Bu arada, Vernon Enişte'nin öksürdüğünü duydu.

Sonunda nefesleri kesilmiş halde sahanlığa ulaştılar, sonra da sandığı Harry'nin odasından açık pencereye taşıdılar. Fred, sandığı Ron'la birlikte çekmek için gene arabaya tırmandı. Harry ve George da yatak odası tarafından ittiler. Sandık santim santim camın içinden kayarak geçti.

Vernon Enişte bir kez daha öksürdü.

"Biraz daha," diye soludu Fred, arabanın içinden çekiyordu, "şöyle tüm gücünüzle..."

Harry ve George omuzlarını sandığa iyice dayadılar, sandık da pencereden kurtulup arabanın arka koltuğuna geçti.

“Tamam, gidelim hadi,” diye fısıldadı George.

Ama Harry pencere pervazına tırmanırken, arkasından ani ve gürültülü bir feryat yükseldi, hemen ardından da Vernon Enişte’nin gök gürültüsünden farksız sesi duyuldu.

“O KAHROLASICA BAYKUŞ!”

“Hedwig’i unuttum!”

Sahanlıktaki elektrik düğmesinin çatırtısı duyulurken Harry deli gibi odayı aştı. Hedwig’in kafesini yakaladığı gibi pencereye doğru bir koşu kopardı ve kafesi Ron’a uzattı. Tam şifonyere doğru

seğirtiyordu ki, Vernon Enişte kilitli olmayan kapıya küt küt vurdu – kapı da ardına kadar açıldı.

Vernon Enişte bir an kapı eşiğinde donmuş gibi kaldı, sonra kızgın bir boğa gibi bir böğürtü kopardı. Harry'ye doğru balıklama dalarak onu ayak bileğinden yakaladı.

Ron, Fred ve George, Harry'nin kollarından tutup çekebildikleri kadar kuvvetle çektiler.

"Petunia!" diye kükredi Vernon Enişte. "Kaçıyor! KAÇIYOR!"

Weasley'ler tüm güçleriyle çektiler ve Harry'nin bacağı Vernon Enişte'nin kıskacından kurtuldu. Harry arabaya girip, kapı da sımsıkı kapanınca, Ron

haykırdı: “Ayağını gaza bas, Fred!” Araba da birden ay dedeye doğru yola çıktı.

Harry inanamıyordu – özgürdü. Camı indirdi, gece havası saçını kamçılarken, Privet Drive’ın gittikçe küçülen çatılarına baktı. Vernon Enişte, Petunia Teyze ve Dudley, dilleri tutulmuş gibi Harry’nin penceresinden bakıyorlardı.

“Bir dahaki yaza görüşürüz!” diye haykırdı Harry.

Weasley’ler kahkahadan kırılırken, Harry de, ağzı kulaklarında, koltuğuna yaslandı.

Ron’a, “Hedwig’i çıkar,” dedi, “arkamızdan uçabilir. Kanatlarını şöyle bir uzatamayalı çok oldu.”

George tokayı Ron'a verdi. Bir saniye sonra Hedwig neşeyle pencereden dışarı süzülmüş, bir hayalet gibi yanları sıra kayarcasına uçuyordu.

"Ee... Anlat bakalım, Harry," dedi Ron, sabırsızlıkla. "Neler oldu?"

Harry onlara Dobby hakkında her şeyi anlattı, Harry'ye uyarıda bulunmasını, menekşeli puding fiyaskosunu. Söylediklerini bitirdiğinde ortaya şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü.

Fred sonunda, "Bu işte bir iş var," dedi.

"Bir bityeniği olduğu kesin," diye doğruladı George. "Demek bütün bu komploları sözde kimin kurduğunu sana söylemedi bile, ha?"

“Sanırım söyleyemedi,” diye cevap verdi Harry. “Dedim ya, ağzından bir şey kaçırır gibi olduğu her an, başını duvara vurmaya başlıyordu.”

Fred ve George’un birbirlerine baktıklarını gördü.

“Ne var, sizce bana yalan mı söylüyordu?” diye sordu Harry.

“Eh,” dedi Fred, “şöyle diyelim – ev cinlerinin kendi güçlü sihirleri vardır, ama çoğu kez, efendilerinin izni olmadan bunu kullanamazlar. Sanırım ihtiyar Dobby senin Hogwarts’a geri dönmeni durdurmak için gönderildi. Biri bunu espri sanmış olmalı. Okulda sana karşı kin güden biri var mı?”

Harry ve Ron bir ağızdan ve derhal, “Evet,” dediler.

“Draco Malfoy,” diye açıkladı Harry. “Benden nefret ediyor.”

George, arkaya dönerek, “Draco Malfoy mu?” dedi. “Lucius Malfoy’un oğlu değil ya?”

“Öyle olmalı, sık rastlanan bir isim değil çünkü,” dedi Harry. “Neden sordun?”

“Babam ondan söz ederken duydum. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen’in en sıkı destekçilerinden biriymiş.”

Harry’ye bakmak için boynunu uzatan Fred, “Ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen yok olunca,” dedi, “Lucius Malfoy geri gelip hiç de böyle bir şey

kastetmediğini söyledi. Palavranın daniskası – babam onun Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in en yakınlarından biri olduğunu düşünüyor."

Harry de Malfoy ailesi hakkındaki bu söylentileri daha önceden duymuştu, onun için hiç şaşırmadı. Draco Malfoy'un yanında Dudley Dursley bile müşfik, düşünceli ve hassas bir çocuk gibi görünebilirdi.

"Malfoy'ların bir ev cini olup olmadığını bilmiyorum..." dedi.

"Eh, sahipleri eski bir büyücü ailesi olmalı," dedi Fred, "ve mutlaka da zenginlerdir."

George, "Evet," dedi, "annem hep ütü yapsın diye bir ev cini ister. Ama

bizim sadece tavan arasında berbat, yaşlı bir gulyabanimizle bahçeye yayılmış yercücelerimiz var. Ev cinleri büyük malikânelerde, şatolarda ve böyle yerlerde bulunur. Bizim evde cine rastlamazsın...”

Harry susuyordu. Draco Malfoy çoğu kez her şeyin en iyisini kullandığına göre, aile büyücü altınına gömülmüş olmalıydı. Malfoy’u büyük bir malikânede çalımlı çalımlı dolaşırken görür gibi oldu. Harry’nin Hogwarts’a dönmemesi için aile hizmetkârını göndermek de tam Malfoy’un yapacağı türden bir şeye benziyordu. Yoksa Harry, Dobby’yi ciddiye alarak aptallık mı etmişti?

“Neyse,” dedi Ron, “seni almaya geldiğimize sevindim. Mektuplarımın hiçbirine cevap vermeyince bayağı endişelenmeye başlamıştım. Önce Errol’ın kabahati sandım...”

“Errol da kim?”

“Baykuşumuz. Yaşlı mı yaşlı. Bir teslimatta yıkılıp kalırsa, bu ilk olmayacak. Ben de Hermes’i ödünç almaya çalıştım...”

“*Kimi?*”

“Annemle babamın sınıf başkanı seçilince Percy’ye aldıkları baykuş,” dedi Fred ön koltuktan.

“Ama Percy onu bana ödünç vermedi. Ona lazımmış, öyle dedi.”

George kaşlarını çattı. “Percy bu yaz çok garip davranıyor. Bir sürü mektup gönderiyor ve vaktinin çoğunu odasına kapanmış halde geçiriyor... Yani, bir sınıf başkanı rozetini parlatmak için insana belli bir zaman yeter... Çok batıya kaydın, Fred,” diye ekledi, gösterge tablosundaki bir pusulaya işaret ederek. Fred, direksiyonu kıvırdı.

Harry, alacağı cevabı tahmin etse de, “Peki, babanız arabayı aldığınızı biliyor mu?” diye sordu.

“Ee, hayır,” dedi Ron. “Bu gece çalışması gerekiyor. Umarım annem arabayı uçurduğumuzu fark etmeden onu garaja döndürmeyi başarırız.”

“Baban Sihir Bakanlığı’nda ne iş yapıyor peki?”

“En sıkıcı bölümde çalışıyor,” dedi Ron. “Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi.”

“*Ne* dedin?”

“Muggle’ların yaptığı şeyleri büyülemekle ilgili, anlıyorsun ya, sonunda bir Muggle dükkânına ya da evine giderlerse diye. Örneğin geçen yıl yaşlı bir cadı öldü, çay takımı da bir antikacı dükkânına satıldı. Onu alan Muggle kadın, evine götürüp arkadaşlarına onunla çay ikram etmeye çalıştı. Bir kâbustu – babam haftalarca fazla mesai yaptı.”

“Ne oldu?”

“Çaydanlık aklını kaçırdı, her yere kaynar çay püskürttü. Bir adam, burnuna

kenetlenmiş şeker tutacağıyla hastaneye kaldırıldı. Babam da çılgına dönmüştü, bürosunda sadece o var, bir de Perkins adlı yaşlı bir büyücü. İşi örtbas etmek için Hatırlama Büyüleri falan yapmak zorunda kaldılar...”

“Ama baban... bu araba...”

Fred güldü. “Evet, babam Muggle’lara ait her şeye bayılır, sundurmada bir sürü Muggle eşyası var. Parçalarına ayırır, büyü yapar, yeniden birleştirir. Eğer bizim eve baskın yapsaydı, kendisini derhal tutuklaması gerekirdi. Bu durum annemi çıldırtıyor.”

George, ön camdan aşağı sarkarak, “İşte anayol,” dedi. “On dakikada orda oluruz... İyi de olur, hava aydınlanıyor...”

Doğuda, ufukta pembemsi bir parıltı görülüyordu.

Fred arabayı aşağı doğru indirdi ve Harry yamalı bohçaya benzer tarlalarla bir ağaçlık gördü.

“Köyün biraz dışındayız,” dedi George. “Ottery St Catchpole...”

Uçan araba daha, daha da aşağı indi. Artık parlak kırmızı bir güneşin ucu, ağaçlar arasından parıldamaya başlamıştı.

“Sobe!” dedi Fred, hafif bir sarsıntıyla yere çarptıklarında. Küçük bir bahçede viran bir garajın yanına inmişlerdi. Harry, Ron’un evini ilk kez gördü.

Sanki bir vakitler büyük, taş bir domuz ahırıymış, ama oraya buraya odalar eklenmiş ve sonunda ev birkaç katlı hale gelmiş gibiydi. Öyle eğriydi ki, sanki sihirle ayakta duruyordu (Harry kendi kendine bunun olabileceğini hatırlattı). Kırmızı damın üstüne dört ya da beş baca konmuştu. Giriş yakınında yere saplanmış, bir tarafı eğrilmiş bir tabelada "Kovuk" yazılıydı. Ön kapının çevresinde karmakarışık bir lastik çizme yığını ile çok paslı bir kazan vardı. Birkaç şişman kahverengi tavuk, bahçede orayı burayı gagalıyorlardı.

"Pek bir şey değil," dedi Ron.

Privet Drive'ı düşünen Harry, sevinçle, "Harika," diye cevap verdi.

Arabadan indiler.

“Şimdi çok sessizce yukarı çıkalım,” dedi Fred, “ve annemin bizi kahvaltıya çağırmasını bekleyelim. Sonra Ron, sen koşarak merdivenlerden inersin, ‘Anne, bak gece kim geldi!’ dersin. O da Harry’yi gördüğüne çok memnun olur, hiç kimsenin arabayı uçurduğumuzu bilmesi gerekmez.”

“Tamam,” dedi Ron. “Gel hadi, Harry, benim uyuduğum...”

Ron pis yeşil bir renge büründü, gözleri eve dikildi. Öbür üçü hızla geriye döndü.

Mrs Weasley tavukları ürküterek bahçeyi geçmiş, geliyordu. Doğrusu, kısa, tombul, müşfik yüzlü bir kadın olarak, kılıç dişli bir kaplana inanılmayacak kadar benziyordu.

“*Ah,*” dedi Fred.

“Eyvahlar olsun,” dedi George.

Mrs Weasley onların önünde durdu, elleri belinde, bir suçlu yüzden diğerine baktı. Üstünde, cebinin birinden bir asanın dışarı çıktığı çiçekli bir önlük vardı.

“*Demek öyle.*”

George, besbelli şen şakrak, gönül alıcı olduğunu sandığı bir sesle, “Günaydın, anne,” dedi.

Mrs Weasley, öldürücü bir fısıltıyla, “Ne kadar üzüldüğüm hakkında hiçbir fikriniz var mı?” diye sordu.

“Özür dileriz, anne, ama anlıyorsun ya, mecburen...”

Mrs Weasley'nin üç oğlu da ondan uzundu, ama öfkesi tepelerinde patlarken hepsi küçüldü gitti.

"*Yataklar boş! Not yok! Araba gitmiş... çarpabilirdiniz... üzüntüden deliye döndüm... sizin umurunuzda mı?.. asla, ömrüm oldukça... bekleyin hele, babanız eve gelsin, Bili ya da Charlie ya da Percy'de başımıza hiç böyle şeyler gelmemişti...*"

"Kusursuz Percy," diye mırıldandı Fred.

"PERCY'NİN KİTABINDAN BİR YAPRAK BİLE ALSAN SANA FAYDASI OLUR!" diye haykırdı Mrs Weasley, parmağıyla Fred'in göğsünü dürterek. "Ölebilirdiniz, görülebilirdiniz,

babanızın işini kaybetmesine neden olabilirdiniz...”

Saatlerce devam etti sanki. Mrs Weasley, ancak bağıra bağıra sesi kısıldıktan sonra, geriye çekilen Harry’ye döndü.

“Seni gördüğüme çok sevindim, Harry, canım,” dedi. “İçeri gel de kahvaltı et.”

Döndü ve evden içeri girdi, kendisine cesaret verircesine başını sallayan Ron’a endişeli bir bakış atan Harry de onu izledi.

Mutfak küçük ve hayli sıkışıktı. Ortasında ovulmuş bir tahta masa ile iskemleler vardı, Harry iskemlesinin

kenarına ilişerek etrafa baktı. Daha önce hiç büyücü evine girmemişti.

Karşısındaki duvarda asılı saatin sadece bir kolu vardı, üzerinde numara da yoktu. Saatin kıyısına "Çay yapma vakti", "Tavukları yemleme vakti" ve "Geç kaldın" gibi şeyler yazılmıştı. Kitaplar şöminenin üzerinde üç sıra halinde yerleştirilmişti. Adları, *Kendi Peynirini Kendin Büyüle, Yemekte Sihir* ve *Bir Dakikalık Şölen – Buna Sihir Denir!* olan kitaplar. Ve eğer Harry'nin kulakları onu aldatmıyorsa, lavabonun yanındaki eski radyo az önce "Kadın büyücü Celestina Warbeck'in popüler şarkılarıyla Cadılar Saati"ni ilan etmişti.

Mrs Weasley biraz rastgele şekilde kahvaltıyı hazırlayarak tangırdıyor,

tavaya sosis atarken de pis pis oğullarına bakıyordu. Arada bir “aklınızdan ne geçiyordu bilmem” ve “dünyada inanmazdım” gibi şeyler mırıldanıyordu.

Harry’nin tabağına sekiz dokuz sosis atarak, “Sana kabahat bulmuyorum, canım,” diye onu rahatlattı. “Arthur ve ben senin için de kaygılandık. Daha dün gece, eğer cumaya kadar Ron’a yazmazsan seni gelip kendimiz alırız diyorduk. Ama sahiden de” (şimdi de tabağına yağda pişmiş üç yumurta ekliyordu), “yasadışı bir arabayla ülkenin yarısını geçmek – herkes sizi görebilirdi...”

Asasını kayıtsızca lavaboda birikmiş bulaşıklara doğru salladı, arkada pıtır

pıtır sesler çıkararak kendi kendilerine temizlenmeye koyuldular.

“Hava *bulutluydu*, anne!” dedi Fred.

“Sen yemek yerken ağzını kapalı tut bakayım!” diye cevabı yapıştırdı Mrs Weasley.

“Onu açlıktan öldürüyorlardı, anne!” dedi George.

“Sen de!” dedi Mrs Weasley, ama Harry’nin ekmeğini dilimleyip üstüne tereyağı sürerken yüzünün ifadesi birazcık daha yumuşamıştı.

Tam o anda upuzun gecelik giymiş ufak, kızıl saçlı birinin mutfakta görünüp küçük, tiz bir çığlık attıktan sonra yeniden dışarı kaçışı herkesin dikkatini dağıttı.

Ron, yavaş sesle Harry'ye, "Ginny," dedi. "Kız kardeşim. Bütün yaz senden söz etti."

"Evet, imzanı istemesi yakındır, Harry," dedi Fred, sırıtarak. Ama annesiyle göz göze gelir gelmez, tek kelime daha etmeden başını tabağına eğdi. Dört tabak temizlenene kadar başka hiçbir şey konuşulmadı, tabakların temizlenmesi de şaşılacak kadar kısa sürdü.

Fred, bıçağını ve çatalını sonunda elinden bırakarak, "Vay canına, yorulmuşum," dedi. "Sanırım yatmaya gideceğim ve..."

"Hayır," diye sözünü kesti Mrs Weasley. "Bütün gece ayakta durmak senin kendi hatan. Sen benim için

bahçedeki yercücelerini ayıklayacaksın. Tamamen baş edilmez bir hal alıyorlar.”

“Ama anne...”

“Ve siz ikiniz de,” dedi annesi, gözlerinden şimşekler çakarak. Harry’ye ise, “Sen yukarı çıkabilirsin canım,” dedi. “Onlardan o rezil arabayı uçurmalarını istemedin sen.”

Ama kendini cin gibi uyanık hisseden Harry atılıp, “Ron’a yardım edeceğim,” dedi. “Yercücelerinin nasıl temizlendiğini hiç görmemiştim çünkü...”

“Çok tatlısın, şekerim, ama sıkıcı bir iştir. Bakalım Lockhart bu konuda ne diyor?”

Şöminenin üstündeki yığından ağır bir kitap çekti. George inledi.

“Anne biz bahçedeki yercücelerini nasıl ayıklayacağımızı biliyoruz.”

Harry, Mrs Weasley’nin kitabının kapağına baktı. Üzerinde boylu boyunca süslü altın harflerle *Gilderoy Lockhart’ın Ev Zararlıları Rehberi* yazıyordu. Ön kapakta çok yakışıklı, dalgalı sarı saçlı ve parlak mavi gözlü bir büyücünün koca bir resmi vardı. Büyücüler dünyasında hep olduğu gibi, fotoğraf hareket ediyordu. Harry’nin Gilderoy Lockhart olduğunu sandığı büyücü onların hepsine edepsizce göz kırpıp duruyordu. Mrs Weasley de ona tebessüm etti.

“Ah, müthiş,” dedi. “Gerçekten de ev zararlılarını iyi biliyor, harika bir kitap...”

Fred, çok iyi duyulan bir fısıltıyla, “Annem ondan hoşlanıyor,” dedi.

Mrs Weasley, “Gülünç olma, Fred,” diye yanıtladı, yanakları bayağı pembeleşmişti. “Peki, eğer Lockhart’tan daha iyi bildiğini düşünüyorsan, yürü, yap bakalım. Ve ben dışarı teftişe geldiğimde o bahçede tek bir yercücesi kaldıysa Tanrı yardımcın olsun.”

Weasley’ler esneyerek ve homurdanarak, arkalarında Harry ile, omuzları yorgunluktan düşmüş halde dışarı çıktılar. Bahçe büyüktü ve Harry’nin gözünde, tam bir bahçenin olması gerektiği gibiydi. Dursley’ler

hoşlanmazdı –bir sürü yabani ot vardı, çimlerin de biçilmesi gerekiyordu– ama duvar boyu boğum boğum ağaçlar sıralanmıştı, her çiçek tarhından Harry'nin hiç görmediği çiçekler fışkırmıştı. Kurbağa dolu koca yeşil bir havuz da vardı.

Harry, çimenlikten geçerlerken Ron'a, "Muggle'ların da bahçe yercüceleri vardır, biliyorsun," dedi.

"Evet," dedi, başı bir şakayık yığınının içinde, iki büklüm eğilmiş Ron. "Yercücesi olduğunu sandıkları o şeyleri gördüm. Balık oltaları olan küçük, şişko Noel Babalara benziyorlar..."

Şiddetli bir itişme gürültüsü duyuldu, şakayıklar titredi ve Ron doğruldu. "Bu

bir yercücesi,” dedi haşin bir edayla.

“Brrak beni! Brrak beni!” diye cikledi yercücesi.

Kesinlikle Noel Baba gibi bir şey değildi. Küçüktü, deridenmiş gibiydi, tıpkı patatese benzeyen büyük, düğüm düğüm, kel bir kafası vardı. Nasırlı küçük ayaklarıyla tekme atarken, Ron onu kol mesafesinde tuttu. Ayak bileklerinden yakalayıp tepe üstü çevirdi.

“Böyle yapman gerekir,” dedi. Yercücesini başının üstüne kaldırdı (“Brrak beni!”) ve kement gibi büyük daireler halinde çevirmeye başladı. Harry’nin yüzündeki şok ifadesini görünce de ekledi. “Bu onların canını yakmaz – başlarını iyice döndürmelisin

ki, yercücesi deliklerinin yolunu bulamasınlar.”

Yercücesinin bileklerini bıraktı, havada altı yedi metre uçan yercücesi, çitin ötesindeki tarlaya küt diye indi.

“İçler acısı,” dedi Fred. “Bahse girerim ki ben benimkini o kütüğün ötesine yollarım.”

Harry kısa süre sonra yercücelerine fazla acımamayı öğrendi. İlk yakaladığını hemen çitin gerisine bırakmaya karar vermişti, ama zaafı hisseden yercücesi ustura gibi dişlerini Harry’nin parmağına batırdı, o da yercücesini silkelemekte güçlük çekiyordu. Ta ki...

“Vay canına, Harry – nerdeyse yirmi metre...”

Çok geçmeden hava uçan yercüceleriyle dolmuştu.

George, bir seferde beş altı yercücesi birden yakalayıp, “Görüyorsun, fazla zeki değiller,” dedi. “Yercücesi ayıklama işinin başladığını anlar anlamaz hepsi bakmak için yukarı fırlıyor. Şimdiye kadar aşağıda kalmayı öğrenmiş olurlar sanırsın.”

Az sonra tarladaki yercüceleri sendeleyen bir hat oluşturmuş, küçük omuzlarını içeri çekmiş uzaklaşıyorlardı.

Onların tarlanın diğer tarafındaki çitin ötesinde gözden kaybolmalarını seyrederlerken, “Geri dönecekler,” dedi

Ron. “Buraya bayılıyorlar... Babam onlara çok yumuşak davranıyor, komik olduklarını düşünüyor...”

Tam o sırada ön kapı çarpıldı.

“Geri döndü!” dedi George. “Babam geldi!”

Koşarak bahçeden geçip eve girdiler.

Mr Weasley gözlüğünü çıkarmış, gözlerini de yummuş, mutfak iskemlesine yığılmıştı. Zayıf bir adamdı, tepesi açılıyordu, ama kalmış olan saçı tıpkı çocuklarınınki gibi kıpkızıldı. Tozlu ve dolaşmaktan eskimiş uzun yeşil bir cüppe giymişti.

“Ne gece ama,” diye mırıldandı, hepsi etrafına oturmaya başlarken çaydanlığa uzanarak. “Dokuz baskın.

Dokuz! Ve ihtiyar Mundungus Fletcher arkam dönükken nazar etmeye kalkıştı...”

Mr Weasley koca bir yudum çay aldı ve içini çekti.

“Bir şey bulabildin mi, baba?” diye sordu Fred, hevesle.

“Bütün elime geçen birkaç tane çekip küçülmüş kapı anahtarıyla ısıran bir çaydanlık oldu,” diye esnedi Mr Weasley. “Ama benim bölümümü ilgilendirmeyen bayağı pis şeyler vardı. Mortlake pek garip birtakım dağ gelincikleri için sorgulanmak üzere götürüldü, ama neyse ki bu Deneysel Büyüler Komitesi’nin işi, Tanrı’ya şükür...”

George, “İnsanlar niye anahtarları küçültme zahmetine katlansın ki?” diye sordu.

“Muggle’ları yemlemek için işte,” diye içini çekti Mr Weasley. “Onlara çekip küçülerek sonunda sıfıra inen bir anahtar sat ki, ihtiyaçları olduğu zaman asla bulamasınlar... Tabii, bu yüzden onları mahkûm etmek çok zor, çünkü hiçbir Muggle anahtarının durmadan çekip küçüldüğünü kabul etmez – boyuna kaybediyoruz diye ısrar ederler. Tanrı yardımcıları olsun, gözlerinin içine bakıyor olsa da sihri görmezlikten gelmek için akla gelen her şeyi yaparlar. Ama bizimkilerin sihir yaptıkları şeyleri de söylesem inanmazsınız –”

“ARABALAR GİBİ Mİ, ÖRNEĞİN?”

Mrs Weasley, elinde kılıç gibi tuttuğu uzun bir ateş karıştıracağıyla görünmüştü. Mr Weasley yerinde zıpladı, gözleri bir anda açıldı. Suçlu suçlu karısına baktı.

“Ara... arabalar mı, Mollyciğim?”

“Evet, Arthur, arabalar,” dedi Mrs Weasley, gözlerinden şimşekler saçarak. “Düşün şimdi, bir büyücü paslı eski bir araba alıyor, karısına bütün yapmak istediğinin arabayı parçalarına ayırarak nasıl çalıştığını görmek olduğunu söylüyor, oysa aslında *uçsun* diye ona sihir yapıyor.”

Mr Weasley gözlerini kırpıştırdı.

“Eh, şekerim, bence gene de yasalar dahilinde kaldığını göreceksin, yani tabii... şey... karısına gerçeği söylemiş olsa daha iyi ederdi ama... Yasada bir boşluk olduğunu göreceksin... Arabayı uçurmaya *niyetlenmediği* sürece, arabanın uçuyor *olabilmesi* aslında...”

“Arthur Weasley, o yasayı yazdığında bir boşluk olmasını sağladın!” diye bağırdı Mrs Weasley. “Sağladın ki, sundurmandaki bütün o Muggle süprüntüleriyle tamircilik yapmaya devam edebilesin! Ve bilgine sunulur, Harry bu sabah senin uçurmaya niyetlenmediğin arabayla geldi!”

“Harry mi?” dedi Mr Weasley boş boş. “Harry kim?”

Etrafına baktı, Harry'yi gördü, sıçradı.

"Hey Tanrım, Harry Potter mı? Tanıştığımıza çok sevindim. Ron bize sizden o kadar çok bahset..."

"*Oğulların dün gece Harry'nin evine gidip gelmek için o arabayı uçurdular!"* diye haykırdı Mrs Weasley. "Bakalım bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Sahiden uçtunuz mu?" diye sordu Mr Weasley hevesle. "İşler yolunda gitti mi bari? Yani... yani demek istiyorum ki..." Lafını şaşırdı. Mrs Weasley'nin gözleri şimşek çaktırıyordu çünkü. "Bu... bu çok yanlış bir şey çocuklar – gerçekten çok yanlış..."

Mrs Weasley iri bir kurbağa gibi şişinirken, Ron, Harry'ye, "Bırakalım ne halleri varsa görsünler," dedi. "Gel, sana yatak odamı göstereceğim."

Mutfaktan sıvıştılar ve dar bir koridordan geçip çarpık bir merdivene geldiler. Merdiven, ev içinde zikzaklar çizip yükseliyordu. Üçüncü sahanlıkta bir kapı aralık duruyordu. Pat diye çarpılmadan önce, Harry bir çift parlak kahverengi gözün ona dikilmiş bakışını yakaladı.

"Ginny," dedi Ron. "Bu kadar utangaç olması ne kadar garip, bilmiyorsun, normalde çenesini hiç kapatmaz -"

İki kat daha çıkıp, boyası soyulan ve üzerinde "Ronald'ın Odası" yazılı küçük

bir levha olan bir odaya geldiler.

Harry, başı neredeyse eğimli tavana değerek içeri girdi ve gözlerini kırpıştırdı. Bir fırının içine girer gibiydi: Ron'un odasındaki her şey turuncunun vahşi bir tonundaydı: yatak örtüsü, duvarlar, hatta tavan. Derken Harry, Ron'un, eski püskü duvar kâğıdının neredeyse her santimetre karesini aynı cadılar ve büyücülerin posterleriyle kapladığını fark etti. Hepsi parlak turuncu cüppeler giyiyor, süpürge taşıyor ve enerjik bir şekilde el sallıyorlardı.

"Quidditch takımın mı?" diye sordu Harry.

"Chudley Gülleleri," dedi Ron, devasa büyüklükte iki siyah C harfi ve

hızlanan bir top güllesinin arma olarak işlendiği turuncu yatak örtüsünü işaret ederek. “Ligde dokuzuncu.”

Ron’un okul büyü kitapları düzensiz bir şekilde bir köşeye yığılmıştı, hemen yanlarında bir yığın çizgi roman vardı, hepsi de *Çılgın Muggle Martin Miggs’in Maceraları*’nı anlatıyor gibiydi. Ron’un sihirli asası pencere pervazında saydam kurbağa yumurtalarıyla dolu bir akvaryumun üstünde duruyordu. Akvaryumun hemen yanında, güneşli bir noktada şişman kurşuni fare Scabbers şekerleme yapıyordu.

Harry yerde duran bir deste Kendi-Kendini-Karıştıran iskambile bastı ve minik camdan dışarı baktı. Çok aşağıdaki tarlada, Weasley’lerin çitinden

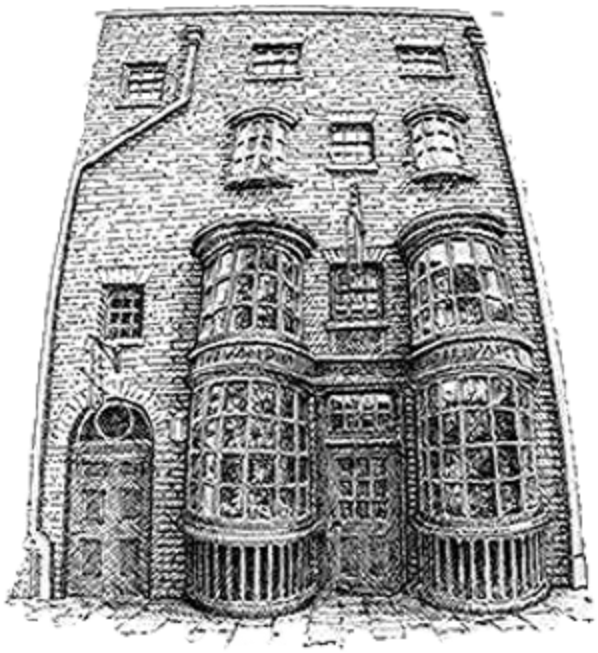
içeri teker teker, sinsi sinsi sızan bir yercücesi çetesini görebiliyordu. Sonra ona adeta endişeli şekilde, sanki yargısını beklermiş gibi bakan Ron'a döndü.

"Biraz küçük," dedi Ron hemen. "Muggle'ların yanındaki odan gibi değil. Ve tavan arasındaki gulyabaninin hemen altındayım, hep borulara vurup inilder..."

Ama Harry, ağzı kulaklarında, "Bu benim içine girdiğim en güzel ev," dedi.

Ron'un kulakları pespembe kesildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Flourish ve Blotts'ta

Kovuk'ta hayat, Privet Drive'dakinden olabildiğince farklıydı. Dursley'ler her şeyin temiz, tertipli olmasını isterdi; Weasley'lerin evi ise

ağzına kadar tuhaf ve beklenmedik şeylerle doluydu. Harry mutfak şöminesinin üstündeki aynaya ilk kez bakıp da ayna ona, "*Gömleğini içine sok, pasaklı!*" diye bağırdığında şok geçirdi. Tavan arasındaki gulyabani, etrafı fazla sessiz bulunca uluyor ve boruları düşürüyordu. Fred ve George'un yatak odasından gelen küçük patlamalar ise tamamen normal sayılıyordu. Ancak Harry'nin, Ron'ların evindeki hayata ilişkin olarak en sıradışı bulduğu şey konuşan ayna ya da şıngırdayan gulyabani değildi: Oradaki herkesin onu seviyor görünmesiydi.

Mrs Weasley çoraplarının durumu için yaygara kopardı durdu, her yemekte tabağını dördüncü kez doldurup onu

yemeye zorladı. Mr Weasley yemekte Harry'nin yanına oturmasını seviyordu. Böylece onu Muggle hayatı hakkında sorularla bombardıman ediyor, elektrik prizleri ve posta servisi gibi şeylerin nasıl çalıştığını sorabiliyordu.

Harry bir telefon vasıtasıyla onunla konuşurken, "*Büyüleyici!*" derdi. "Muggle'ların sihirsiz idare etmek için buldukları yöntemler *çok ustaca*, gerçekten."

Harry, Kovuk'a geldikten yaklaşık bir hafta sonra güneşli bir sabah Hogwarts'tan haber aldı. O ve Ron kahvaltıya indiklerinde, Mr ve Mrs Weasley ile Ginny çoktan masaya oturmuşlardı. Ginny, Harry'yi gördüğü anda yulaf lapası kâsesine yanlışlıkla

çarpıp büyük bir gümbürtüyle yere düşürdü. Ginny, Harry bir odaya her girişinde ona buna çarpmaya çok yatkın görünüyordu. Kâseyi almak için masanın altına daldı ve yüzü batan güneş renginde masanın altından çıktı. Harry bunu fark etmemiş gibi yaparak oturdu ve Mrs Weasley'nin ona verdiği kızarmış ekmeği aldı.

"Okuldan mektuplar," dedi Mr Weasley, Harry ve Ron'a sarımsı parşömenden, adresleri yeşil mürekkeple yazılmış, birbirinin eşi zarflar uzatarak. "Dumbledore burada olduğunu zaten biliyor, Harry – o adamın da gözünden hiçbir şey kaçmaz. Size de var," dedi, pijamalarıyla ağır ağır içeri giren Fred ve George'a.

Hepsi mektuplarını okurken birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Harry'ninkinde, her zaman olduğu gibi 1 Eylül'de King's Cross İstasyonu'ndan kalkacak Hogwarts Ekspresi'ne binmesi isteniyordu. O yıl Harry'ye gerekecek yeni kitapların da listesi vardı.

İkinci yıl öğrencilerine şu kitaplar gerekli olacaktır:

2. Sınıflar İçin Temel Büyüler Kitabı (Miranda Goshawk)

Ölüm Perisini Kovalamak (Gilderoy Lockhart)

Gulyabanilerle Gezip Tozmak (Gilderoy Lockhart)

Cadalozlarla Tatiller (Gilderoy Lockhart)

İfritlerle Geziler (Gilderoy Lockhart)

Vampirlerle Seyahatler (Gilderoy Lockhart)

Kurtadamlarla Yollarda (Gilderoy Lockhart)

Yeti'yle Geçen Yıl (Gilderoy Lockhart)

Kendi listesini okumayı bitirmiş olan Fred, Harry'ninkine bir göz attı.

"Senden de Lockhart'ın bütün kitaplarını alman istenmiş!" dedi. "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinin yeni hocası onun hayranı olmalı – bahse girerim bir cadıdır."

Fred tam bu noktada annesiyle göz göze geldi ve derhal tabağındaki marmelatla ilgilenmeye başladı.

George da annesiyle babasına çabucak bir göz atarak, “Bunlar hiç de ucuza mal olmaz,” dedi. “Lockhart’ın kitapları sahiden de pahalıdır...”

“Eh, idare ederiz,” dedi Mrs Weasley, ama dertlenmiş görünüyordu. “Ginny’ye almamız gerekenlerin çoğunu ikinci el alırız diye düşünüyorum.”

Harry, “Ah,” dedi Ginny’ye, “Bu yıl Hogwarts’a başlıyor musun?”

Kız başını salladı, alev rengi saçlarının diplerine kadar kızardı ve dirseğini tereyağı tabağına soktu. Neyse ki bunu Harry’den başka gören olmadı,

çünkü o sırada Ron'un büyük ağabeyi Percy içeri girmişti. Giyinmişti bile, Hogwarts sınıf başkanı rozeti de örgü yeleğine iğnelenmişti.

"Herkese günaydın," dedi Percy çabucak. "Güzel bir gün."

Geriye kalan tek iskemleye oturdu, ama hani neredeyse o an yerinden sıçrayıp, altından tüyleri dökülmüş gri bir tüy fırça çıkardı – en azından Harry böyle sanmıştı, ta ki onun nefes aldığını görene kadar.

"Errol!" dedi Ron, gevşemiş baykuşu Percy'den alıp kanadının altından bir mektup çıkartarak. "*Nihayet* – Hermione'nin cevabını getirmiş. Ona yazıp seni Dursley'lerden kurtarmaya çalışacağımızı söylemiştim."

Errol'ı arka kapının içindeki bir tüneğe taşıdı ve üzerinde durdurmaya çalıştı, ama hayvan hemencecik tünekten düştü. Ron da, "İçler acısı," diye mırıldanarak, onu bulaşıkların suyu süzülsün diye koydukları tezgâha yerleştirdi. Sonra da Hermione'nin mektubunu açtı ve yüksek sesle okudu:

Sevgili Ron ve Harry, eğer oradaysan,

Umarım her şey yolunda gitmiştir ve Harry de iyidir ve umarım onu evden çıkarmak için yasadışı bir şey yapmamışsındır, Ron, çünkü bu da Harry'nin başını derde sokar. Sahiden kaygılandım eğer Harry iyiyse lütfen bana hemen haber ver. Ama belki başka

bir baykuş kullunsan daha iyi olur çünkü ikinci bir teslimatın bunun işini bitireceğini düşünüyorum.

Ders çalışmakla meşgulüm tabii –"Nasıl olabilir ki?" dedi Ron, dehşet içinde. "Tatildeyiz!"– *ve önümüzdeki çarşamba yeni kitaplarımı almak için Londra'ya gidiyoruz. Niye Diagon Yolu'nda buluşmayalım?*

Mümkün olan en kısa zamanda bana neler olduğunu bildir, sevgiler, Hermione.

Mrs Weasley, masayı temizlemeye başladı. "Eh, bu da pek güzel uyuyor, biz de gidip sizin öteberinizi o zaman alırız. Bugün ne yapacaksınız?"

Harry, Ron, Fred ve George tepeye tırmanıp Weasley'lerin sahibi oldukları küçük bir çimenliğe gitmeyi planlıyorlardı. Burası onları aşağıdaki köyün gözünden saklayacak ağaçlarla çevriliydi. Yani çok yükseğe uçmadıkça burada Quidditch antrenmanı yapabilirlerdi. Gerçek Quidditch topları kullanamazlardı, çünkü bir tanesi kaçıp da köyün üstünden uçarsa bunu açıklamak zor olurdu. Onun yerine birbirlerine yakalasınlar diye elmalar atıyorlardı. Şüphesiz en iyi süpürge olan, Harry'nin Nimbus İki Bin'ine sırayla bindiler. Ron'un eski Kuyruklu Yıldız'ı ise, oralarda uçan kelebekler tarafından bile geçiliyordu.

Beş dakika sonra, süpürgeler omuzlarında tepeyi tırmanıyorlardı. Percy'ye onlara katılmak ister mi diye sormuşlar, ama o çok işi olduğunu söylemişti. Harry şimdiye kadar Percy'yi sadece yemek saatlerinde görmüştü. Günün geri kalanını odasına kapanmış halde geçiriyordu.

Fred, kaşlarını çatarak, "Keşke ne işler çevirdiğini bilsem," dedi. "Her zamankinden farklı davranıyor. Sınav sonuçları senden bir gün önce geldi. On iki S.B.D. almış, gene de övünüp durdu sayılmaz."

George, Harry'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, "Sıradan Büyücülük Düzeyi," diye açıkladı. "Bill'in de on iki tane vardı. Dikkat etmezsek ailede bir

Öğrenciler Başkanı daha olacak. Bu utanca dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Bill, Weasley’lerin en büyük oğluydu. O ve bir küçüğü Charlie, artık Hogwarts’tan ayrılmışlardı. Harry ikisiyle de tanışmamıştı, ama Charlie’nin Romanya’da ejderhalar üzerine incelemeler yaptığını, Bill’in de Mısır’da büyücüler bankası Gringotts için çalıştığını biliyordu.

George, bir süre sonra, “Annemle babamın bu yıl bütün okul gereçlerimizin parasını nasıl karşılayacaklarını bilmiyorum,” dedi. “Beş takım Lockhart kitabı! Ve Ginny’nin de bir cüppeye, bir asaya, her şeye ihtiyacı var...”

Harry hiçbir şey söylemedi. Kendini biraz tuhaf hissediyordu. Londra'da Gringotts'ta yeraltındaki bir mahzende annesiyle babasının ona bıraktığı küçük bir servet yatıyordu. Tabii bu para yalnızca büyücülük dünyası için geçerliydi. Galleon'lar, Sickle'lar ve Knut'ları, Muggle dükkânlarında kullanamazsınız. Gringotts'taki hesabından Dursley'lere hiç söz etmemişti. Sihire ilişkin her şeye karşı duydukları dehşetin koca bir altın yığınını da kapsamına alacağına inanmıyordu.

*****

Mrs Weasley ertesi çarşamba sabahı hepsini erkenden uyandırdı. Adam başı yarım düzine pastırmalı sandviçi çarçabuk yedikten sonra paltolarını giydiler. Mrs Weasley de mutfağın şöminesinin üstündeki bir saksıyı kaldırıp içine baktı.

“Stoğumuz azalıyor, Arthur,” diye içini çekti. “Bugün biraz daha almamız gerek... Eh peki, önce konuklar! Önden buyur, Harry’ciğim!”

Ve saksıyı ona ikram etti.

Harry onlara bakakaldı, hepsi gözünü ona dikmişti.

“Ne... ne yapmam gerekiyor?” diye kekeledi.

Ron birden, “Uçuç tozuyla hiç uçmamış,” dedi. “Kusura bakma, Harry, unuttum.”

“Hiç mi?” dedi Mr Weasley. “Ama geçen yıl okul gereçlerini almak için Diagon Yolu’na nasıl gittin?”

“Metroyla.”

“Sahiden mi?” diye sordu Mr Weasley, hevesle. “*Yürüten merdiven* var mıydı? Tam olarak nasıl oluyor da...”

“*Şimdi* değil, Arthur,” dedi Mrs Weasley. “Uçuç tozu çok daha çabuk, canım, ama hey Tanrım, daha önce hiç kullanmadıysan...”

Fred, “Bir şey olmaz, anne,” dedi. “Harry, önce bizi gözle.”

Saksıdan bir tutam ışıl ışıl parlayan toz aldı, ateşin önüne geldi ve tozu alevlere savurdu.

Ateş bir kükreyişle zümrüt yeşiline döndü, yükselerek Fred'in boyunu aştı. Fred dosdoğru ateşin içine girerek, "Diagon Yolu!" diye bağırdı ve yok oldu.

George da elini saksıya sokarken, Mrs Weasley Harry'ye, "Açık seçik konuşmalısın, canım," dedi. "Ve doğru ızgaraya çıkmaya da dikkat et..."

"Doğru ne?" dedi Harry endişeyle, ateş kükreyip George'u gözden uzaklaştırırken.

"Bir sürü büyücü ateşi var, ama açık seçik konuştuğun sürece..."

“Bir şey olmaz, Molly, merak etme,” dedi Mr Weasley, kendisi de Uçuç tozu alarak.

“Ama canım, ya kaybolursa, teyzesiyle eniştesine durumu nasıl açıklarız?”

Harry, “Aldırmazlar,” diye güvence verdi ona. “Bir bacanın içinde kaybolursam Dudley bunun harika bir espri olduğunu düşünür, üzülmeyin siz.”

“Eh... peki... öyleyse sen Arthur’dan sonra git,” dedi Mrs Weasley. “Şimdi, ateşe girince, nereye gittiğini söyle...”

“Ve dirseklerini vücuduna yapıştır,” diye akıl verdi Ron.

Mrs Weasley, “Gözlerini de kapat,” dedi. “Yoksa kurum...”

“Rahat dur,” dedi Ron. “Yoksa yanlış şömineden çıkarsın...”

“Ama paniğe kapılıp erken de çıkma, Fred’le George’u görene kadar bekle.”

Harry, bütün bunları aklında tutmaya çalışarak bir tutam Uçuç tozu aldı, ateşin yanına yürüdü. Derin bir nefes alarak tozu alevlere savurdu, bir adım attı. Ateş, ılık bir meltem gibiydi sanki. Ağzını açtı, açar açmaz da epeyce sıcak kül yuttu.

“Di... Dia... gon Yolu,” dedi öksürerek.

Sanki dev bir tapa deliğinden aşağı çekiliyormuş gibi hissetti kendini. Çok hızlı dönüyor gibiydi... kulaklarında sağır edici bir gürleme vardı... gözlerini

açık tutmaya çalıştı, ama yeşil alevlerin fırıl fırıl dönmesi midesini bulandırdı. Dirseğine sert bir şey çarpınca sıkıca yanına yapıştırdı, hâlâ topaç gibi dönüyordu... şimdi soğuk eller yüzünü tokatlar gibiydi... gözlüğünün arasından gözünü kısıp bakınca flu bir şömine seli gördü, arkalarındaki odalara da şöyle bir göz attı... pastırmalı sandviçler midesinde çalkalanıp duruyordu... Keşke dursa dileğiyle gene gözlerini yumdu ve sonra – soğuk bir taşa yüzüstü düştü, gözlüğünün sarsıldığını hissetti.

Başı dönerek, yara bere içinde, baştan aşağı kurumla kaplı, yavaşça ayağa kalktı. Kırık gözlüğünü gözüne tuttu. Yalnızdı ama *nerede* olduğu konusunda en ufak fikri yoktu. Bir tek,

koca, loş bir büyücü dükkânını andıran bir yerin taş şöminesinde durduğunu anlamıştı, o kadar – ama buradakilerin hiçbiri Hogwarts okul listesinde yer alacak cinsten şeyler değildi.

Yakınındaki cam bir muhafazada bir yastık üzerinde kurumuş bir el, kan lekeli bir iskambil destesi ve ona dik dik bakan bir cam göz duruyordu. Kötülük saçan maskeler duvarlardan aşağı pis pis bakıyordu, tezgâh üzerinde çeşit çeşit insan kemiği vardı, tavandan ise paslı, sivri uçlu aletler sarkıyordu. Daha da beteri, Harry'nin tozlu dükkân vitrininden gördüğü karanlık, dar sokak da kesinlikle Diagon Yolu değildi.

Buradan ne kadar çabuk çıksa o kadar isabet olurdu. Şöminenin tabanına

vurduğu burnu hâlâ sızlayan Harry çabucak ve sessizce kapıya yöneldi. Ama daha yolun yarısına gelmeden vitrinin öbür yanında iki kişi belirdi – bir tanesi Harry'nin kaybolmuş, kuruma bulanmış ve kırık gözlük takmış haldeyken görmek isteyeceği son kişiydi: Draco Malfoy.

Harry hızla etrafı kolaçan etti, sol yanında kocaman siyah bir dolap gördü. Ok gibi içine dalıp kapıları çekti, dışarıyı gözleyecek küçük bir aralık bıraktı. Birkaç saniye sonra bir zil çaldı ve Malfoy dükkâna girdi.

Arkasından gelen adam, olsa olsa babasıydı. Aynı solgun, sivri yüze, oğlununkinin eşi soğuk kurşuni gözlere sahipti. Mr Malfoy sergilenen şeylere

tembel tembel bakarak dükkânı geçti ve tezgâhtaki bir zili çaldı. Sonra da oğluna dönüp, “Hiçbir şeye elini sürme, Draco,” dedi.

Cam göze elini uzatmış olan Malfoy, “Bana bir armağan alacağını sanıyordum,” diye cevap verdi.

Babası parmaklarıyla tezgâh üzerinde trampet çalarak, “Sana bir yarış süpürgesi alacağımı söyledim,” dedi.

“Bina takımında olmadıktan sonra ne anladım bundan?” Malfoy’un somurtkan ve huysuz bir hali vardı. “Harry Potter’a geçen yıl bir Nimbus İki Bin alındı. Gryffindor’da oynasın diye Dumbledore özel izin verdi. O kadar iyi bile değil, sadece *meşhur* olduğu için... alnında aptal bir *yara izi* olduğu için meşhur...”

Malfoy, kafatası dolu bir rafı incelemek için eğildi.

“... herkes onun pek *akıllı* olduğunu düşünüyor, *yara izi* ve *süpürgesiyle* harika *Potter*...”

Mr Malfoy oğlunu susturmak isteyen bir bakış attı. “Bana bunu on kereden fazla söyledin. Seni uyarıyorum. Harry Potter’dan hoşlanmıyor görünmek hiç de... tedbirli bir davranış değil. Hele bizim cinsimizin çoğu ona Karanlık Lord’un yok olmasını sağlayan kahraman gözüyle bakarken – ah, Mr Borgin.”

İki büklüm bir adam, yağlı saçlarını elleriyle arkaya yatırarak tezgâhın arkasından göründü.

“Mr Malfoy, sizi tekrar görmek ne zevk efendim,” dedi Mr Borgin, saçları kadar yağlı bir sesle. “Çok memnun oldum – işte küçükbey de burda – ne kadar hoş. Size nasıl yardımcı olabilirim? Mutlaka göstermeliyim, daha bugün geldi, fiyatı da çok makul...”

“Bugün almıyorum, Mr Borgin, satıyorum,” dedi Mr Malfoy.

“Satmak mı?” Mr Borgin’in yüzündeki gülümseme silinir gibi oldu.

“Bakanlığın arka arkaya baskın düzenlediğini duymuşsunuzdur mutlaka,” dedi Mr Malfoy, iç cebinden bir parşömen rulosu çıkartıp Mr Borgin okusun diye açarak. “Benim evde, Bakanlık uğrarsa eğer... eee... beni

rahatsız edebilecek birkaç parça şeyim var...”

Mr Borgin burnuna bir kelebek gözlük oturtup listeye baktı.

“Bakanlık sizi rahatsız etmeye cüret etmez ama, değil mi, efendim?”

Mr Malfoy’un dudağı kıvrıldı.

“Henüz kapımı çalan olmadı. Malfoy adı hâlâ belli bir saygı uyandırıyor. Ama Bakanlık da burnunu her şeye sokmaya başladı artık. Yeni bir Muggle Koruma Yasası’na ilişkin dedikodular dolaşıyor ortada – eminim ki bunun arkasında o pire ısırıklı, Muggle âşığı aptal Arthur Weasley vardır.”

Harry sıcak bir öfke dalgasına kapıldı.

“Ve görüyorsunuz, bu zehirlerden bazıları insanda sanki...”

“Anlıyorum, efendim, elbette,” dedi Mr Borgin. “Bir bakayım...”

“*Bunu* alabilir miyim?” diye araya girdi Draco, yastıktaki kurumuş eli gösteriyordu.

“Ah, Şanlı El,” dedi Mr Borgin, Mr Malfoy’un listesini bırakıp Draco’nun yanına koşturarak. “İçine bir mum koyarsanız, sadece sahibine ışık verir! Hırsızlarla soyguncuların en iyi dostu! Oğlunuz zevk sahibi, beyefendi.”

Mr Malfoy, soğuk soğuk, “Umarım oğlum hırsız ya da soyguncudan daha iyi bir şey olur, Borgin,” dedi. Mr Borgin

hemen düzeltti. “Estağfurullah, efendim, saygısızlık etmek istemedim...”

Mr Malfoy daha da soğuk bir edayla, “Ama okulda notları yükselmezse,” diye ekledi, “belki de elinden gelen tek şey bu olur.”

Draco, “Benim kabahatim değil ki,” diye cevabı yapıştırdı. “Öğretmenlerin hepsinin gözdesi var, o Hermione Granger...”

“Ailesi büyücü olmayan bir kızın her sınavda seni alt etmesinden utanırsın sanıyordum.”

“Hah!” dedi Harry kendi kendine, Draco’nun hem utanmış, hem de kızgın görünmesine sevinmişti.

Mr Borgin yağlı sesiyle, “Her yerde aynı,” dedi. “Büyücü kanı artık gittikçe değersizleşiyor...”

Mr Malfoy, “Benim için değil,” dedi, uzun burun delikleri tir tir titriyordu.

Mr Borgin yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. “Benim için de değil, efendim, benim için de değil.”

“Madem öyle, belki de listeme dönebiliriz,” diye lafı kısa kesti Mr Malfoy. “Hayli acelem var, Borgin, bugün başka yerde önemli işler beni bekliyor.”

Çekişe çekişe pazarlık etmeye başladılar. Harry ise, Draco satılık eşyaları inceleyerek adım adım saklandığı yere yaklaşırken kaygıyla onu

izledi. Draco uzun bir cellat ipi kangalını incelemek için durdu ve görkemli bir opal kolyeye iliştirilmiş kartı aptal aptal sırıtarak okudu: *Dikkat: Dokunmayın. Lanetlidir – Bugüne Kadar Sahibi Olmuş On Dokuz Muggle'ın Canını Aldı.*

Draco döndü ve tam önündeki dolabı gördü. Adım attı... sapını tutmak için elini uzattı...

"Tamam," dedi Mr Malfoy tezgâhtan. "Gel, Draco!"

Draco geriye dönünce, Harry alnını koluna sildi.

"İyi günler, Mr Borgin. Yarın malları almaya gelmeniz için sizi malikâneye bekliyorum."

Kapı kapanır kapanmaz, Mr Borgin de yağlı tavırlarını bir yana bıraktı.

“Sana iyi günler, *Mister* Malfoy, eğer anlatılanlar doğruysa bana *malikânende* saklı olanların yarısını bile satmadın demektir...”

Mr Borgin melun melun homurdanarak arka odaya gidip gözden kayboldu. Harry belki gelir diye bir dakika bekledi, sonra elinden geldiği kadar sessizce dolaptan dışarı kaydı, cam muhafazaların yanından geçti ve dükkân kapısından dışarı çıktı.

Kırık gözlüğünü yüzüne yapıştırarak etrafa bakındı. Tamamen Karanlık Sanatlar’a adanmış dükkânlardan oluşuyormuş gibi görünen kasvetli, dar bir sokağa çıkmıştı. Az önce çıktığı

dükkân, Borgin ve Burkes, en büyükleri gibiydi. Ama karşıda kirli bir vitrinde kuruyup küçülmüş kafatasları sergileniyordu ve iki kapı aşağıda da içinde devasa kara örümceklerle capcanlı bir kafes vardı. Pejmürde görünüşlü iki büyücü bir kapı aralığının gölgesinden onu gözlüyor, mırıldanarak konuşuyorlardı. Kendini diken üstünde hisseden Harry, gözlüğünü düz tutmaya çalıştı ve umut etmeye neden olmadığı halde gene de buradan çıkmanın bir yolunu bulmayı umut etti.

Zehirli mumlar satan bir dükkânın üzerindeki eski, tahta sokak tabelası, ona Knockturn Yolu'nda olduğunu söylüyordu. Bunun bir faydası olmadı, çünkü Harry daha önce böyle bir yerin

adını hiç duymamıştı. Weasley'lerin şöminesindeki ateşte, ağız dolusu külün gerisinden yeterince açık konuşamamış olmalıydı. Sakin kalmaya çalışarak ne yapabileceğini düşündü.

Tam o sırada kulağının dibinde bir ses, "Kaybolmadın ya, tatlım?" deyince de yerinde zıpladı.

Önünde yaşlı bir cadı duruyordu, korkunç bir şekilde insan tırnaklarına benzeyen bir tepsi taşıyordu. Ona pis pis gülerek, yosunlu dişlerini gösterdi. Harry geriye çekildi.

"İyiyim, teşekkürler," dedi. "Ben sadece..."

"HARRY! Burda n'aptığını sanıyorsun sen?"

Harry’nin yüreği hopladı. Cadının da kendisi hopladı. Bir dolu tırnak, ayaklarına doğru şelale gibi yağdı. Hogwarts bekçisi Hagrid muazzam cüssesiyle, dimdik kabarmış sakalının üstünde parıldayan böcek karası gözleriyle uzun adımlar atarak onlara doğru gelirken, cadı ona lanet okudu.

Rahatlayan Harry, “Hagrid!” dedi karga gibi bir sesle. “Kayboldum... Uçuç tozu...”

Hagrid, Harry’yi ensesinden yakaladı ve cadıdan uzaklaştırdı, elindeki tepsiyi de savurdu. Cadının çığlıkları, dolambaçlı sokak boyunca, parlak güneş ışığına erişene kadar onları izledi. Harry uzakta aşina, kar beyazı mermer bir bina

gördü: Gringotts bankası. Hagrid onu dosdoğru Diagon Yolu'na götürmüştü.

"Üstün başın berbat," dedi boğuk bir sesle, Harry'nin kurumlarını öyle kuvvetle silkeledi ki, az daha onu bir eczanenin dışındaki ejderha gübresi variline yapıştırıyordu. "Knockturn Yolu'nda sinsi sinsi dolaşmak, bilmiyorum – tekinsiz bir yer, Harry – kimsenin seni orada görmesini istemezsin..."

Harry, "Bunun farkındayım," dedi, Hagrid tekrar üstünü süpürmeye kalkışınca da ona şaşırtmaca verip kurtuldu. "Dedim ya, kayboldum. Peki sen burada ne yapıyordun?"

"Et Yiyen Sümüklüböcek Kovucusu arıyordum," diye homurdandı Hagrid.

“Okulun kıvırcık salatalarını mahvediyorlar. Tek başına değilsin ya?”

“Weasley’lerde kalıyordum, ama ayrı düştük,” diye açıkladı Harry. “Gidip onları bulmam gerek...”

Birlikte sokaktan aşağı doğru yola koyuldular.

Harry yanı sıra koşar gibi yürürken (Hagrid’in o muazzam çizmelerinin her adımı için onun üç adım atması gerekiyordu) Hagrid, “N’oldu da bana cevap vermedin hiç?” diye sordu. Harry, Dobby’yi ve Dursley’lerin yaptıklarını açıkladı.

“Kahrolasıca Muggle’lar!” diye homurdandı Hagrid. “Bilseydim...”

“Harry! Harry! Burdayım!”

Harry kafasını kaldırınca Hermione Granger'ın Gringotts'a çıkan beyaz basamakların tepesinde durduğunu gördü. Gür kestane rengi saçları ardında uçuşarak onların yanına, aşağı koştu.

"Gözlüğüne de ne oldu? Merhaba, Hagrid... Ah, ikinizi yeniden görmek ne *harika*... Gringotts'a geliyor musun, Harry?"

"Weasley'leri bulur bulmaz," dedi Harry.

"Fazla beklemeyeceksin," diye sırıttı Hagrid.

Harry ve Hermione etraflarına baktılar. Ron, Fred, George, Percy ve Mr Weasley kalabalık sokaktan doğru son sürat geliyorlardı.

“Harry,” dedi Mr Weasley soluk soluğa. “Sadece bir şömine öteye gitmiş olsan diye *umut* ediyorduk...” Kafasının pırıl pırıl parlayan saçsız bölümünü kuruladı. “Molly çok endişelendi – o da şimdi geliyor.”

“Nereye çıktın?” diye sordu Ron.

Hagrid, haşin bir edayla, “Knockturn Yolu,” dedi.

“*Müthiş!*” dedi Fred ve George, bir ağızdan.

Ron, hasetle, “Bizim oraya gitmemize asla izin verilmez,” dedi.

“Herhalde verilmez,” diye homurdandı Hagrid.

Mrs Weasley dörtnala göründü, bir elinde deli gibi çantasını sallıyordu,

Ginny ise öbür eline ancak tutunabilmişti.

“Ah, Harry – ah, canım – her yere gitmiş olabilirdin...”

Soluk almaya çalışarak çantasından koca bir elbise fırçası çıkardı ve Hagrid’in temizleyemediği kurumları süpürmeye koyuldu. Mr Weasley Harry’nin gözlüğünü aldı, asasıyla bir dokundu ve yepyeni halde geri verdi.

“Eh, artık gitmem gerek,” dedi Hagrid, Mrs Weasley elini sıkarken (“Knockturn Yolu, ha! Eğer onu bulmuş olmasaydın, Hagrid!”). “Hogwarts’ta görüşürüz!” Sonra da, başı ve omuzları tıkış tıkış sokağı dolduran herkesin üstünde, oradan uzaklaştı.

Harry, Gringotts merdivenlerini tırmanırlarken Ron ve Hermione'ye, "Bilin bakalım Borgin ve Burkes'te kimi gördüm?" dedi. "Malfoy ve babası."

Arkalarından gelen Mr Weasley, "Lucius Malfoy bir şey aldı mı?" diye sordu hemen.

"Hayır, satıyordu."

Mr Weasley, ürperten bir memnuniyetle, "Demek kaygılanmış," dedi. "Ah, Lucius Malfoy'u herhangi bir nedenle yakalamayı nasıl isterdim..."

Kapıda reverans yapan bir cincüce onları bankaya buyur ederken, Mrs Weasley, "Dikkat et, Arthur," dedi haşin haşin. "O aile insanın başına dert açar, beceremeyeceğin işin altına girme."

“Demek sen benim Lucius Malfoy’la başa çıkamayacağımı sanıyorsun?” Mr Weasley incinmişti, ama Hermione’nin annesiyle babasını görür görmez dikkati dağıldı. Büyük mermer holü boydan boya dolanan bankonun başında durmuş, Hermione’nin onları tanıştırmasını bekliyorlardı.

Mr Weasley sevinçle, “Ama siz *Muggle’sınız!*” dedi. “Beraber bir içki içmeliyiz! Neymiş bakalım bu? Ah, Muggle parası değiştiriyorsunuz. Molly, bak!” Heyecanla, Mr Granger’ın elindeki on sterlinlik banknota işaret etti.

Weasley'ler ve Harry, başka bir Gringotts cincücesi tarafından yeraltındaki mahzenlere götürülürken,

Ron Hermione'ye, "Burada buluşuruz," dedi.

Mahzenlere, cincücelerin sürdüğü ve bankanın altındaki tüneller boyunca uzanan minyatür raylarda hızlı hızlı giden arabalarla ulaşılıyordu. Harry, Weasley'lerin mahzenine kadar olan kelle koltukta yolculuktan pek keyiflendi. Ama mahzen açılınca kendini Knockturn Yolu'nda olduğundan da kötü hissetti. İçerde küçücük bir gümüş Sickle yığını ve sadece bir altın Galleon vardı. Mrs Weasley önce köşe bucakta kalan olmasın diye yokladı, sonra da hepsini çantasına süpürdü. Harry mahzenine vardığında kendini daha da kötü hissetti. Avuç dolusu madeni parayı çantasına

doldururken içerdekileri gözden saklamaya çalıştı.

Dışarı mermer merdivenlere yeniden çıkınca ayrıldılar. Percy yeni bir tüy kaleme ihtiyacı olduğu konusunda belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Fred ve George, Hogwarts'tan arkadaşları Lee Jordan'ı görmüşlerdi. Mrs Weasley ve Ginny, elden düşme elbiseler satan dükkâna gidiyorlardı. Mr Weasley, Granger'ları bir içki için Çatlak Kazan'a götürmekte ısrar edip duruyordu.

Mrs Weasley, Ginny'le yola çıkarken, "Okul kitaplarınızı almak için hepimiz bir saat sonra Flourish ve Blotts'un önünde buluşuruz," dedi. İkizlerin arkasından da bağırdı: "Knockturn

Yolu'na tek adım atmak yok, anlaşıldı mı?"

Harry, Ron ve Hermione dolambaçlı, parke taşı döşeli yolda yürümeye başladılar. Harry'nin cebindeki kesede neşeyle şangırdayan altın, gümüş ve bronzlar ille de harcanmak istiyordu. O da çilekli ve fıstıklı üç tane kocaman dondurma aldı, sevinçle yalaya yalaya dolaşmaya koyuldular, bir yandan da dükkânların baştan çıkarıcı vitrinlerine bakıyorlardı. Ron, "Kaliteli Quidditch Malzemeleri" dükkânının vitrinindeki bir tam takım Chudley Gülleleri giysisine özlemle gözlerini dikti. Derken Hermione onları mürekkep ve parşömen kâğıdı almak üzere bitişiğe sürükledi. Gambol ve Japes Büyücülük Şakaları

Mağazası'nda Fred, George ve Lee Jordan'la karşılaştılar; "Dr. Filibuster'ın Meşhur Islak Başlamalı, Isısız Maytapları"ndan stok yapmakla meşguldüler. Kırık asalar, titrek pirinç teraziler ve iksir lekeli eski cüppelerle dolu minicik bir elden düşme eşya dükkânında da Percy'yi buldular. *Güç Sahibi Olan Sınıf Başkanları* adlı küçük ve son derece sıkıcı bir kitabı derin derin okumaya dalmıştı.

Ron kitabın arka kapağından yüksek sesle okudu: "*Hogwarts Sınıf Başkanları ve daha sonraki meslek hayatları üzerine bir çalışma.* Büyüleyici, ha..."

"Git şurdan," diye tersledi Percy.

Percy'yi kendi haline bırakıp giderlerken, Ron, Harry ile Hermione'ye

alçak sesle, “Tabii, çok hırslı,” dedi. “Percy her şeyi önceden planlamış durumda... Sihir Bakanı olmak istiyor...”

Bir saat sonra Flourish ve Blotts’a gittiler. Anlaşılan kitapçıya tek giden onlar değildi. Dükkâna yaklaştıklarında şaşkınlık içinde kapının dışında büyük bir kalabalığın içeri girmek için itiştiğini gördüler. Bunun nedeni de, üst vitrine boydan boya asılmış bir pankartla ilan ediliyordu zaten.

GILDEROY LOCKHART
Bugün 12.30 - 16.30 arasında
özyaşam öyküsü *SİHİRLİ BEN*’i imzalayacak.

Hermione, “Onunla sahiden tanışabileceğiz demek!” diye çığlık attı.

“Yani, listedeki kitapların neredeyse hepsini yazmış!”

Kalabalık daha çok Mrs Weasley’nin yaşına yakın cadılardan oluşmuşa benziyordu. Canından bezmişe benzeyen bir büyücü kapıda durmuş, “Sakin olalım, hanımlar...” diyordu. “Lütfen, itmeyin... kitaplara dikkat edin, lütfen...”

Harry, Ron ve Hermione itişe kakışa içeri girdiler. Büyük bir kuyruk, Gilderoy Lockhart’ın oturmuş, kitaplarını imzaladığı dükkânın arka bölümüne kadar uzanıyordu. Her biri *Ölüm Perisini Kovalamak*’tan birer tane kapıp, sıraya, Weasley’lerin geri kalanının Mr ve Mrs Granger ile birlikte durduğu yere sokuldular.

“Ah, burdasınız, iyi,” dedi Mrs Weasley. Soluk soluğa kalmış gibiydi, boyuna saçını düzeltiyordu. “Bir dakika sonra onu görebileceğiz...”

Gilderoy Lockhart yavaş yavaş göründü. Kendi yüzünün büyük resimleriyle çevrili bir masaya oturmuştu. Resimlerin hepsi göz kırpıyor ve göz kamaştıracak kadar beyaz dişlerini kalabalığa gösteriyorlardı. Gerçek Lockhart ise, gözlerinin rengine tamı tamına uyan unutmabeni mavisi giysilere bürünmüştü. Ucu sivri büyücü şapkası, dalgalı saçlarına şık bir açıyla oturtulmuştu.

Kısa boylu, öfkesi burnunda bir adam dans edercesine koşuşturup, her kör

edici çakışıyla birlikte mor dumanlar çıkartan büyük siyah bir fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekiyordu.

Daha iyi bir görüntü için geriye çekilirken, Ron'a, "Çekil yolumdan," diye hırladı. "Bu resimler *Gelecek Postası* için."

Fotoğrafçının üzerine bastığı ayağını ovan Ron, "Aman, ne önemli," dedi.

Gilderoy Lockhart onu duydu. Başını kaldırıp baktı. Ron'u gördü – sonra da Harry'yi gördü. Bakakaldı. Derken ayağa fırladı ve resmen haykırdı: "Bu Harry Potter *olamaz*, değil mi?"

Kalabalık ikiye ayrılarak heyecanla fısıldaşmaya koyuldu. Lockhart ileri atlayıp Harry'nin kolundan yakaladı ve

onu öne çekti. İnsanlar alkışlamaya başladılar. Lockhart, deliler gibi makinesinin düğmesine basıp Weasley'leri kalın bir dumana boğan fotoğrafçı çeksin diye onun elini sıkarken, Harry'nin yüzü alev alev yanıyordu.

"Şöyle güzel, büyük bir tebessüm, Harry," dedi Lockhart, kendi pırıl pırıl dişlerinin arasından. "Sen ve ben birlikte, birinci sayfayı hak ediyoruz."

Sonunda elini bıraktığında, Harry nerdeyse parmaklarını hissedemez hale gelmişti. Gene Weasley'lerin yanına sokulmaya çalıştı, ama Lockhart kolunu omzuna asmış ve onu yanına sıkıca kenetlemişti.

Susmaları için elini sallayarak, “Hanımlar, beyler,” dedi yüksek sesle. “Ne kadar olağanüstü bir an bu! Bir süredir yapmaktan kaçındığım küçük bir duyuruyu nihayet yapmam için en uygun an!”

“Genç Harry, Flourish ve Blotts’a bugün girdiğinde, sadece benim özyaşamöykümü almak istiyordu, ki ona hemen şimdi memnuniyetle, parasız bir tane vereceğim–” kalabalık gene alkışladı, “– ve hiçbir fikri yoktu,” diye devam etti Lockhart. Harry’yi biraz sarsaladı, oğlanın gözlüğü sarsılıp burnunun ucuna düştü. “Evet, çok geçmeden benim özyaşamöyküm *Sihirli Ben*’den çok, çok daha fazlasını elde edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Aslında o ve okul arkadaşları gerçek ‘sihirli ben’e sahip olacaklar. Evet, hanımlar, beyler, bu eylülde Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu’nda Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocalığı görevini üstleneceğimi size bildirmekle büyük zevk ve gurur duyuyorum.”

Kalabalık bağırdı ve alkışladı, Harry’ye de Gilderoy Lockhart’ın bütün eserleri sunuldu. Ağırlıkları altında birazcık sendeleyerek, sahne ışıklarından kurtulup odanın kenarına varmayı başardı. Ginny orada yeni kazanının yanında duruyordu.

Harry ona, “Bunlar senin olsun,” diye mırıldandı, kitapları kazana

yuvarlayarak. “Ben kendiminkileri satın alırım...”

Harry’nin tanımakta hiç güçlük çekmediği bir ses, “Bahse girerim ki buna bayıldın, değil mi, Potter?” diye sordu. Doğruldu ve kendini, yüzünde her zamanki alaycı gülüşü taşıyan Draco Malfoy’la yüz yüze buldu.

“*Meşhur* Harry Potter,” dedi Malfoy. “Birinci sayfaya geçmeden bir *kitapçıya* bile giremiyor.”

Ginny, “Onu rahat bırak!” dedi. “Bütün bunları istemedi ki!” Harry’nin önünde ilk defa konuşmuştu. Malfoy’a ters ters baktı.

“Potter, bir *kız arkadaşın* olmuş!” dedi Malfoy ağzını yaya yaya. Ron ve

Hermione, her ikisi de Lockhart kitapları yığınlarını sıkı sıkıya tutmuş halde boğuşa boğuşa yanlarına gelirken, Ginny kıpkırmızı kesildi.

“Sensin ha,” dedi Ron. Malfoy’a sanki ayakkabısının tabanındaki nahoş bir şeymiş gibi bakıyordu. “Harry’yi burda gördüğüne şaşırdın, ha?”

“Seni bir kitapçıda gördüğüme şaşırdığım kadar değil, Weasley. Herhalde annenle baban bunların parasını ödemek için bir ay aç kalmıştır.”

Ron, Ginny kadar kızardı. Kitapları kazana bırakıp Malfoy’a doğru hamle etti, ama Harry ile Hermione arkadan onun ceketini yakaladılar.

“Ron!” dedi Mr Weasley, Fred ve George’la birlikte kalabalıkla mücadele ederek gelmişti. “Ne yapıyorsun? Burası çıldırmış, hadi dışarı çıkalım.”

“Bak hele sen – Arthur Weasley.”

Mr Malfoy’du. Elini Draco’nun omzuna koymuş, tıpkı onun gibi alayla gülüyordu.

Mr Weasley başıyla soğuk bir selam vererek, “Lucius,” dedi.

“Bakanlık’ta çok meşgulmüşsün diye duydum,” dedi Mr Malfoy. “Bütün bu baskınlar... umarım sana fazla mesai ödüyorlardır?”

Ginny’nin kazanına uzanarak oradaki parıl parıl Lockhart kitaplarının arasından, *Yeni Başlayanlar İçin Biçim*

Değiştirme Rehberi'nin çok eski, çok yıpranmış bir baskısını çıkardı.

"Besbelli ki ödemiyorlar. Yazıklar olsun, sana iyi para vermiyorlarsa, büyücü adına leke sürmenin ne yararı var?"

Mr Weasley, Ron ve Ginny'den daha da fazla kızardı.

"Büyücü adına neyin leke süreceği konusunda çok farklı fikirlerimiz var, Malfoy."

Mr Malfoy, soluk renkli gözleriyle, onları kaygıyla izleyen Mr ve Mrs Granger'ı süzerek, "Anlaşılıyor," dedi. "Kimlerle dolaşıyorsun, Weasley... oysa ben senin ailenin daha alçalmayacağını düşünüyordum..."

Ginny'nin kazanı havada uçarken madeni bir gümbürtü duyuldu. Mr Weasley kendini Mr Malfoy'un üstüne atmış, onu bir kitap rafının üstüne, geriye savurmuştu. Onlarca ağır büyü kitabı, gümbür gümbür hepsinin başına indi. Fred ve George, "İşini bitir, baba!" diye bağırdılar. Mrs Weasley, avaz avaz, "Hayır, Arthur, hayır!" diye haykırıyordu. Kalabalık geriye doğru kaçıştı, sonuçta daha da fazla raf devirdiler. Mağaza görevlisi, "Beyler lütfen... Lütfen!" diye bağırdı. Sonra daha da yüksek sesle bağırdı: "Ayrılın, hadi, beyler, ayrılın..."

Hagrid bir kitap denizi arasından onlara doğru kararlı bir şekilde geliyordu. Bir anda Mr Weasley ile Mr

Malfoy'u çekip ayırdı. Mr Weasley'nin dudağı kesilmişti, Mr Malfoy da gözüne bir *Zehirli Mantarlar Ansiklopedisi* yemişti. Ginny'nin eski biçim değiştirme kitabını hâlâ elinde tutuyordu. Gözleri kötülükle ışıldayarak kitabı kıza fırlattı.

"Al, kız – kitabını al – babanın sana verebileceğinin en iyisi bu..."

Kendini Hagrid'in kıskacından kurtararak Draco'ya işaret etti ve dükkândan hızla çıkıp gitti.

Hagrid, giysilerini düzeltirken Mr Weasley'yi neredeyse havaya kaldırarak, "Ona aldırmamalıydın, Arthur," dedi. "Kokuşmuş onlar, bütün aile, herkes bilir bunu. Hiçbir Malfoy'un söylediğini dinlemeye değmez. Kötü kan, mesele bu. Hadi yürü – çıkalım burdan."

Görevli sanki onların gitmesini engellemek istermiş gibi görünüyordu, ama boyu Hagrid'in beline bile gelmiyordu, o da bir şey yapmamanın kendisi için hayırlı olacağını düşündü herhalde. Aceleyle sokağa çıktılar, Granger'lar korkudan titriyordu, Mrs Weasley ise çileden çıkmıştı.

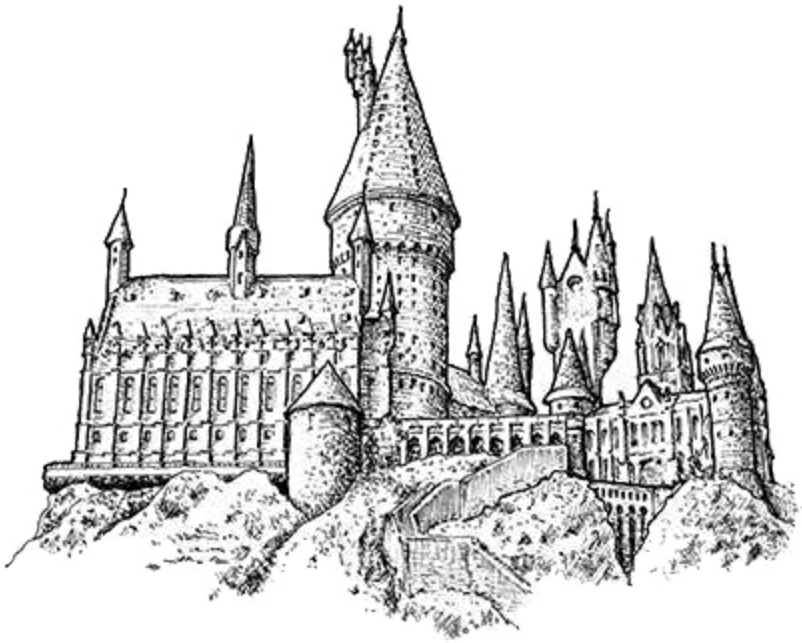
"Çocuklarına çok iyi örnek oluyorsun doğrusu, *çok*... halkın içinde *kavga etmek*... Gilderoy Lockhart *ne* düşünmüş olmalı kim bilir..."

"Memnun oldu," dedi Fred. "Biz çıkarken ne sorduğunu duymadın mı? *Gelecek Postası*'nda çalışan o adama, kavgayı da yazısının içine sokabilir mi diye soruyordu – hepsi tanıtıma girermiş."

Ama Çatlak Kazan'da şömine başına geri döndüklerinde, hızı kesilmiş bir gruptular. Harry, Weasley'ler ve aldıkları her şey Kovuk'a, Uçuç tozu kullanarak gidecekti. Birahaneden öbür yandaki Muggle sokağına gitmek için ayrılan Granger'larla vedalaştılar. Mr Weasley tam onlara otobüs duraklarının nasıl kullanıldığını sormaya başlamıştı ki, Mrs Weasley'nin yüzündeki bakışı görünce hemen sustu.

Harry, Uçuç tozu kullanmadan önce gözlüğünü çıkarıp sağ salim cebine koydu. Bu onun en sevdiği seyahat şekli değildi, orası kesin.

BEŞİNCİ BÖLÜM



Şamarcı Söğüt

Yaz tatilinin sonu, Harry'ye göre pek çabuk geldi. Hogwarts'a geri dönmek istiyordu, ama Kovuk'ta geçen bir ayda ömrünün en mutlu günlerini

yaşamıştı. Dursley'leri ve Privet Drive'da bir daha göründüğünde nasıl buyur edileceğini düşündükçe, Ron'u kıskanmaktan kendini alamıyordu.

Son akşamlarında Mrs Weasley, sihir marifetiyle, Harry'nin en çok sevdiği şeylerin hepsini içeren ve ağız sulandırıcı cinsten bir melas pudingiyle noktalanan görkemli bir yemek hazırladı. Fred ve George, akşamı bir Filibuster maytapları gösterisiyle sona erdirdiler. Mutfağı, en azından yarım saat süreyle tavandan duvara zıplayıp duran kırmızı ve mavi yıldızlarla doldurdular. Derken sıra son bir fincan sıcak çikolataya, sonra da yatağa geldi.

Ertesi sabah yola çıkmak çok vakit aldı. Horoz öter ötmez kalkmışlardı, ama

nasılsa daha yapacak pek çok iş var gibiydi. Mrs Weasley keyifsiz bir şekilde, yedek çorap ve tüy kalemleri arayarak sağa sola koşturuyordu, insanlar yarı yarıya giyinmiş, ellerinde kızarmış ekmek dilimleriyle merdivenlerde birbirine çarpıyordu. Mr Weasley ise Ginny'nin sandığını arabaya taşırken bahçede serseri bir tavuğa çarpıp düştü, az daha boynu kırılıyordu.

Harry sekiz kişinin, altı büyük sandığın, iki baykuşun ve bir farenin nasıl olup da küçük bir Ford Anglia'ya sığacağını anlamıyordu. Mr Weasley'nin eklediği özellikleri hesaba katmamıştı, tabii.

Bagajı açarak, sandıklar kolayca sığacak şekilde nasıl sihirle genişletilmiş

olduğunu Harry'ye gösterirken, "Molly'ye tek kelime etmek yok ha," diye fısıldadı.

Sonunda hepsi arabaya binince, Mrs Weasley, Harry, Ron, Fred, George ve Percy'nin yan yana rahat rahat oturduğu arka koltuğa baktı ve, "Muggle'lar gerçekten de sandığımızdan çok şey biliyor, değil mi?" dedi. O ve Ginny, bir park sırasına benzeyecek şekilde uzatılmış ön koltuğa geçtiler. "Yani, dışardan bakınca bu kadar geniş olduğunu hiç anlamazsınız, değil mi?"

Mr Weasley motoru çalıştırdı. Yuvarlana yuvarlana bahçeden dışarı çıkarlarken, Harry eve son kez bakmak için arkasına döndü. Onu ne zaman yeniden göreceğini merak etmesine

fırsat kalmadan geri döndüler: George, Filibuster maytap kutusunu unutmuştu. Ondan beş dakika sonra da bahçede kayarak durdular ki Fred süpürgesini almak için eve girebilsin. Ginny feryat edip güncesini unuttuğunu söylediğinde hemen hemen otoyola çıkmışlardı. O yeniden güçbela arabaya tırmandığında ise çok gecikmişlerdi, herkesin de sinirleri gerilmişti.

Mr Weasley önce saatine, sonra karısına baktı.

"Molly, canım..."

"*Hayır*, Arthur."

"Kimse görmez. Buradaki küçük düğme, benim koyduğum bir Görünmezlik Motoru. Bizi havalandırır,

sonra da bulutların üzerinde uçarız. On dakikada orada oluruz, kimsenin de haberi olmaz...”

“*Hayır*, dedim, Arthur, gün ışığında olacak şey değil.”

King’s Cross’a on bire çeyrek kala vardılar. Mr Weasley yolu koşarak geçip sandıklar için el arabası buldu. Sonra da, bir telaş, hepsi istasyona koştu.

Harry bir yıl önce Hogwarts Ekspresi’ne binmişti. İşin zor yanı, Muggle gözlerine görünmeyen Peron Dokuz Üç Çeyrek’e girmekti. Bunu yapmak için dokuz ve on sayılı peronları ikiye bölen katı bir bölmenin içinden geçmeniz gerekiyordu. İnsanın canı acımıyordu, ama Muggle’lardan hiçbiri

sizi yok olurken fark etmesin diye dikkat etmek gerekiyordu.

Bölmeden geçip kayıtsız bir edayla yok olmak için sadece beş dakikaları kaldığını gösteren tepedeki saate endişeyle bakan Mrs Weasley, “Önce Percy,” dedi.

Percy hızla ilerledi ve yok oldu. Mr Weasley onu izledi, sonra da Fred ve George gitti.

Mrs Weasley, Harry ve Ron’a, “Ben Ginny’yi alıyorum, siz ikiniz de hemen bizim arkamızdan gelin,” dedi. Ginny’nin elini sıkı sıkı tutup yürüdü. Göz açıp kapayana kadar gitmişlerdi.

“Beraber gidelim, bir dakikamız kaldı,” dedi Ron Harry’ye.

Harry, Hedwig'in kafesinin sandığının üstüne güvenli bir şekilde tutturulduğundan emin olduktan sonra, el arabasını bölmeyle karşı karşıya gelecek şekilde sürdü. Kendinden son derece emindi. Bu iş Uçuç tozu kullanmanın yarısı kadar bile rahatsız değildi. İkisi de el arabası tutamaklarının üzerine eğildiler ve gittikçe hızlanarak azimle bölmeye doğru yürüdüler. Birkaç metre kala bir koşu kopardılar ve...

KÜÜT.

Her iki el arabası da bölmeye çarpıp geriye savruldu. Ron'un sandığı gümbürtüyle yere düştü. Harry dengesini kaybedip yuvarlandı, Hedwig'in kafesi ise parlak zemine çarptı, Hedwig canhıraş çığlıklar attı, yuvarlanarak

uzaklaştı. Çevrelerindeki herkes onlara baktı, yakındaki bir bekçi de, “Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz siz?” diye bağırdı.

Harry kalkarken kaburgalarını tutarak, “El arabasının kontrolünü kaybettim,” dedi soluk soluğa. Ron, Hedwig’i yerden kaldırmaya koştu. Kuş öyle bir kıyamet koparmıştı ki, çevrelerindeki kalabalıktan hayvanlara zalimce davranmakla ilgili mırıltılar yükselmeye başlamıştı.

Harry dişlerinin arasından Ron’a, “Niye geçemiyoruz?” dedi.

“Bilmem...”

Ron çılgın gibi etrafa baktı. On kadar meraklı hâlâ onları izliyordu.

“Treni kaçıracağız,” diye fısıldadı. “Geçişin niye kendini kapattığını anlamıyorum...”

Harry midesinin tam ortasında tatsız bir duyguyla başını kaldırıp devasa saate baktı. On saniye... dokuz saniye...

El arabasını ihtiyatla öne doğru sürdü, ta ki bölmeyle tam karşı karşıya gelene kadar. Sonra da bütün gücüyle itti. Katı metal yol vermedi.

Üç saniye... iki saniye... bir saniye...

Ron sersemlemiş halde, “Gitti,” dedi. “Tren gitti. Ya annemle babam dönüp yanımıza gelemezse? Yanında hiç Muggle parası var mı?”

Harry acı acı güldü. “Dursley’ler bana altı yıldır harçlık vermedi.”

Ron kulağını soğuk bölmeye yapıştırdı.

Gergin bir halde, “Hiçbir şey duyamıyorum,” dedi. “Ne yapacağız şimdi? Annemle babamın dönüp yanımıza gelmesi ne kadar vakit alır, bilmiyorum.”

Etraflarına baktılar. İnsanlar hâlâ onları gözlüyordu, daha çok da Hedwig’in bitmek tükenmek bilmez feryatları yüzünden.

“Bence en iyisi gidip arabanın yanında beklemek. Çok fazla dikkat çekiy...”

“Harry!” dedi Ron, gözleri parlayarak. “Araba!”

“N’olmuş arabaya?”

“Onunla Hogwarts’a uçabiliriz!”

“Ama ben sanıyordum ki...”

“Burda takıldık kaldık, tamam mı? Ve okula da gitmemiz gerek, ha? Eğer gerçekten acil bir durum varsa, yaşı tutmayan büyücülerin bile sihir kullanmasına izin verilir. Kısıtlama’nın on dokuzuncu bölümü mü ne...”

Harry’nin panik duygusu birden heyecana dönüştü.

“Uçurabilir misin?”

Ron el arabasını çıkışa döndürerek, “Sorun değil,” dedi. “Hadi, gidelim. Acele edersek Hogwarts Ekspresi’ni izleyebiliriz.”

Meraklı Muggle’lar kalabalığının arasından geçerek istasyondan çıktılar,

eski Ford Anglia'nın park edilmiş olduğu yan yola geldiler.

Ron asasının birkaç dokunuşuyla mağarayı andıran bagajı açtı. Sandıklarını gerisin geri içeri koydular, Hedwig'i arka koltuğa yerleştirip kendileri öne oturdular.

Asasının bir başka dokunuşuyla marşı çalıştıran Ron, "Dikkat et, kimse bize bakıyor olmasın," dedi. Harry başını pencereden çıkardı: İlerdeki anayolda trafik gürültüyle akıyordu, ama onların sokağı boş görünüyordu.

"Tamam."

Ron, gösterge tablosundaki minik gümüş bir düğmeye bastı. İçinde bulundukları araba gözden kayboldu –

onlar da. Harry altındaki koltuğun titrediğini hissediyordu, motorun sesini duyuyordu, dizlerindeki elleriyle burnunun üstündeki gözlüğünü de hissediyordu. Ama görebildiği kadarıyla, park edilmiş arabalarla dolu pis bir sokakta yerin biraz yukarısında havada duran bir çift gözbebeğiydi.

Sağından Ron'un sesi, "Gidelim hadi," dedi.

Yer ile iki yandaki kirli binalar aşağıda kaldı, araba yükselince gözden uzaklaştı. Birkaç saniye sonra bütün Londra, dumanlı ve ışıl ışıl, altlarında yatıyordu.

Derken patlamayı andıran bir ses duyuldu, arabayla Harry ve Ron yeniden görünür hale geldiler.

“Hey,” dedi Ron, Görünmezlik Motoru’nu kurcalayarak. “Bozuk...”

İkisi birden düğmeyi yumruklamaya koyuldular. Araba kayboldu. Sonra bir anda geri döndü.

“Sıkı tutun!” Ron ayağını gaz pedalına bastırdı, dosdoğru alçaktaki pamuk gibi bulutların arasına daldılar. Her şey donuk ve puslu bir hal aldı.

Her yandan üstlerine bastıran kalın bulut kitlesine gözlerini kırpıştırarak bakan Harry, “Şimdi ne yapacağız?” dedi.

“Hangi yönde gittiğimizi anlamak için treni görmemiz gerek.”

“Aşağı in öyleyse, çabucak...”

Gene bulutların altına düştüler, koltuklarında dönerek aşağıyı süzdüler...

“Görüyorum!” diye haykırdı Harry. “İleride... orda!”

Hogwarts Ekspresi, kıpkırmızı bir yılan misali, aşağıda ok gibi gidiyordu.

Gösterge tablosundaki pusulayı kontrol eden Ron, “Kuzeye gidiyor,” dedi. “Peki, yarım saatte bir kontrol etsek yeter demek ki. Sıkı tutun...” Bir hamlede bulutların içinden yukarı geçtiler. Bir dakika sonra bir güneş ışığı parıltısı içine dalmışlardı.

Bambaşka bir dünyaydı. Arabanın tekerlekleri pamuksu bulut denizinin kenarına değiyordu, gökyüzü kör edici

beyazlıktaki güneşin altında parlak, bitmez tükenmez bir maviydi.

“Şimdi tek derdimiz, uçaklar,” dedi Ron.

Birbirlerine bakıp gülmeye başladılar, sonra da susamadılar bir türlü.

Sanki akıl almaz bir rüyanın içine atılmıştılar. İnsan ancak böyle yolculuk yapmalı, diye düşündü Harry: Sıcak, parlak güneş ışığıyla dolu, torpido gözünde koca bir karamela paketi olan bir arabayla kar gibi bulut kıvrımları ve kulelerinin yanından geçmek. Hogwarts şatosunun önündeki gepgeniş çimenliğe tereyağından kıl çeker gibi ve pek gösterişli şekilde indiklerinde, Fred ve

George'un yüzlerindeki kıskanç ifadeyi görme beklentisi de cabası.

Gittikçe daha kuzeye giderken düzenli olarak treni kontrol ediyorlardı, bulutların altına her indiklerinde başka bir manzarayla karşılaşıyorlardı. Londra kısa sürede gerilerde kalmıştı. Yerini önce derli toplu yeşil tarlalar almış, sonra geniş, morumsu çalılıklar gelmişti. Aşağıda bazen minik, oyuncaktan farksız kiliseleriyle köyler, bazen de rengârenk karıncaları andıran arabalarıyla capcanlı büyük bir kent görünüyordu.

Ancak, olaysız birkaç saatin ardından Harry artık durumun başlangıçtaki kadar eğlenceli olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Karamelalar onları çok

susatmıştı ve içecek bir şey yoktu. Ron'la ikisi kazaklarını çıkarmışlardı, ama Harry'nin sırtındaki tişört koltuğunun arkasına yapışmıştı, gözlüğü de terli burnundan aşağı kayıp duruyordu. Artık acayip bulut biçimlerini fark etmeyi bırakmıştı. Özlem içinde binlerce metre aşağıdaki treni düşünüyordu. İnsan orada tombul bir cadının sürdüğü el arabasından buz gibi balkabağı suyu alabilirdi. *Neden* Peron Dokuz Üç Çeyrek'e geçememişlerdi ki sanki?

Saatler sonra, güneş altlarındaki buluttan zemine doğru batmaya başlayıp bulutları koyu pembe bir renge bürürken, Ron karga gibi bir sesle, "Daha da uzakta olamaz, değil mi?"

dedi. “Treni kontrol etmeye hazır mısın?”

Tren hâlâ tam altlarındaydı, karla kaplı dağların yanından dolanarak geçiyordu. Bulutların tentesi altında hava daha da karanlıktı.

Ron ayağını gaza bastı ve arabayı yeniden yükseltti ama, tam o bunu yaparken motor inlemeye başladı.

Harry ve Ron birbirlerine endişeli bakışlar attılar.

Ron, “Yoruldu herhalde,” dedi. “Daha önce hiç bu kadar uzağa gitmemişti...”

Ve ikisi de, gökyüzü gittikçe kararırken inleme sesinin de gitgide arttığını fark etmiyormuş gibi

davrandılar. Yıldızlar karanlıkta tomurcuklanıyordu. Harry kazağını yeniden giydi, cam sileceklerinin sanki durumu protesto ediyormuş gibi daha halsizce hareket etmelerini de görmezlikten gelmeye çalıştı.

"Pek bir şey kalmadı," dedi Ron. Harry'den çok arabayla konuşur gibi bir hali vardı. "Artık pek bir şey kalmadı." Sonra da kaygılı bir edayla gösterge tablosuna okşarcasına vurdu.

Az sonra yeniden bulutların altına indiklerinde, tanıdıkları bir nirengi noktasını karanlıkta görmek için gözlerini kısmaları gerekti.

"*İşte!*" diye haykırdı Harry, Ron'la Hedwig'i de yerlerinden sıçrattı. "Dosdoğru ileride!"

Gölün üzerindeki yarın tepesinde duran Hogwarts şatosunun silueti, birçok kulesiyle karanlık ufka vurmuştu.

Ama araba da titremeye ve yükselti kaybetmeye başlamıştı.

“Hadi,” dedi Ron kandırmak istercesine, direksiyonu biraz salladı. “Geldik sayılır, hadi...”

Motor inim inim inledi. Kaportanın altından ince buhar fıskiyeleri fışkırıyordu. Göle doğru uçarlarken Harry kendini koltuğunun kenarlarına sımsıkı yapışmış buldu.

Araba pis bir yalpa vurdu. Camından bakan Harry, suyun düzgün, kara, parlak yüzeyini bir mil aşağıda gördü. Ron’un direksiyondaki parmaklarının boğumları

bembeyaz olmuştu. Araba yeniden yalpaladı.

“Hadi,” diye mırıldandı Ron.

Gölün üzerindeydiler... şato hemen ilerideydi... Ron ayağını gaza bastı.

Bir şeyler gürültüyle şangırdadı, bir cızırtı duyuldu ve motor tamamen sustu.

“Hey,” dedi Ron, sessizliğe.

Arabanın burnu düştü. Gittikçe hız alarak düşüyorlardı, dosdoğru kalın şato duvarının üstüne gidiyorlardı.

Ron, direksiyonu tam devir döndürerek, “*Haayıır!*” diye haykırdı. Araba büyük bir kavis çizerken taş duvara vurmaktan birkaç santimle kurtuldular. Karanlık seraların üzerinde uçtular, sonra sebze tarhım geçtiler,

onun ardından da siyah çimenleri. Bu arada boyuna yükselti kaybediyorlardı.

Ron direksiyonu büsbütün bırakıp arka cebinden asasını çıkardı.

“DUR! DUR!” diye bağırdı, bir yandan da gösterge tablosuyla ön cama pat pat vuruyordu. Ama hâlâ aşağı düşüyorlardı, toprak hızla onlara doğru yükseliyordu.

“O AĞACA DİKKAT ET!” diye böğürdü Harry, direksiyona atıldı, ama çok geç...

KÜÜT.

Madenin tahtaya vurmasından çıkan sağır edici patırtıyla koca ağaç gövdesine çarptılar ve yere vurdular. Ezilen kaportanın altından buhar

dalgaları çıkıyordu. Hedwig dehşet içinde bağırıyordu. Harry'nin başını ön cama vurduğu yerde golf topu büyüklüğünde bir şiş zonkluyordu. Sağında ise Ron pes perdeden umutsuz bir inilti kopardı.

"İyi misin?" dedi Harry hemen.

Ron, sesi titreyerek, "Asam," dedi. "Asama bak."

Asa kırılmış, nerdeyse ikiye ayrılmıştı. Birkaç kıymığın tuttuğu ucu gevşek gevşek sarkıyordu.

Harry okulda tamir edeceklerinden emin olduğunu söylemek için ağzını açıyordu ama, söze başlayamadı bile. Tam o anda arabanın onun olduğu tarafına bir şey vurdu. Hem de saldıran

bir boğanın gücüyle. Bu vuruş onu yana, Ron'a doğru savurdu. Tam o sırada, aynı derecede sağlam bir darbe de arabanın tavanına geldi.

"N'oluyo..."

Ön camdan dışarı bakan Ron soluğunu tuttu, Harry de başını çevirdi ve piton kadar kalın bir dalın ön cama vurduğunu gördü. Çarptıkları ağaç onlara saldırıyordu. Gövdesi neredeyse ortadan ikiye eğilmişti, boğum boğum dallarıyla arabanın erişebildiği her santimetre karesine darbeler indiriyordu.

Bir başka büyük dal kapıda büyük bir göçük meydana getirirken, Ron, "Aaah!" diye bağırdı. Ön cam şimdi yumruk halini almış küçük dalların darbe sağanağı altında titriyordu.

Koçbaşı kadar kalın bir başka dal ise, içeri göçüyor gibi olan çatıya kudurmuşçasına vuruyordu...

“Kaç, canını kurtar!” diye bağırdı Ron. Tüm gücüyle kapısına yüklendi, ama bir saniye sonra başka bir dalın acımasız aparkütüyle gerisin geri Harry’nin kucağına düştü.

Tavan çökerken, “İşimiz bitik!” diye sızıldandı. Neyse ki tam o anda arabanın döşemesi titreşmeye başladı – motor yeniden çalışmıştı.

“*Geri vites!*” diye haykırdı Harry ve araba ok gibi geriye gitti. Ağaç hâlâ onlara vurmaya çalışıyordu. Hızla erişme mesafesinden uzaklaştıkları sırada onları kamçılamaya çalışırken

neredeyse topraktan çıkmıştı, köklerinin gıcırdadığını duyabiliyorlardı.

Ron, soluk soluğa, “Ucu ucuna yırttık,” dedi. “Aferin, araba.”

Ancak araba da artık gücünün son haddine erişmişti. İki şıngırdamayla kapılar açıldı, Harry koltuğunun yan yattığını hissetti. Bir an sonra nemli toprak üzerine serilmişti. Gürültülü pat pat sesleri ona arabanın eşyalarını bagajdan boşalttığını anlattı. Hedwig’in kafesi arabadan uçarak çıktı, havada açıldı. Hedwig de, yüksek öfkeli bir ötüşle, geriye bile bakmadan şatoya doğru hızla uçtu. Sonra göçmüş, çizilmiş halde, buharlar içindeki araba, arka farları öfkeli öfkeli yanarak karanlığın içinde gürleye gürleye uzaklaştı.

Ron arkasından, “Geri dön!” diye bağırdı, kırık asasını sallayarak. “Babam beni öldürecek!”

Ama araba, egzozundan çıkan son bir homurtuyla gözden kaybolmuştu.

Ron, canından bezmiş halde, fare Scabbers’ı almak için eğilerek, “Şansımıza inanabiliyor musun?” dedi. “Çarpabileceğimiz bütün ağaçlar içinde, bize vurarak karşılık verecek bir ağacı seçtik.”

Omzunun üstünden geriye, dallarını hâlâ tehdit edici biçimde sallayan ihtiyar ağaca baktı.

Harry, yorgun yorgun, “Hadi,” dedi, “yukarı, okula gitsek iyi olacak.”

Hiç de hayal ettikleri muzaffer geliş değildi bu. Kaskatı, soğuk ve zedelenmiş halde, sandıklarının ucundan yakaladılar ve onları otlarla kaplı yamaçtan yukarı, okulun meşe ön kapısına doğru çekmeye başladılar.

“Sanırım şölen başlamış bile,” dedi Ron. Sandığını ön merdivenin altında bıraktı, ışıklı bir pencereden içeri bakmak için sessizce öte yana geçti. “Hey, Harry, gel de bak – Seçme’yi yapıyorlar!”

Harry bir koşu onun yanına gitti, Ron’la ikisi Büyük Salon’u gözlediler.

Dört uzun, kalabalık masanın üstünde, havanın ortasında sayısız mum uçuşuyordu, altın tabaklarla kadehleri parlatıyorlardı. Tepede, hep dışarıdaki

gökyüzünü yansıtan büyülenmiş tavan, yıldızlarla ışıl ışıldı.

Ucu sivri, siyah Hogwarts şapkalarının oluşturduğu ormanın arasından Harry ödü kopmuş gibi görünen birinci sınıfların tek sıra halinde Salon'a girdiğini gördü. Ginny de aralarındaydı, capcanlı Weasley saçları sayesinde rahatça göze çarpıyordu. Bu arada, saçı sımsıkı topuz yapılmış gözlüklü bir cadı olan Profesör McGonagall, meşhur Hogwarts Seçmen Şapkası'nı yeni gelenlerin önündeki bir tabureye yerleştiriyordu.

Her yıl bu eski, yamalı, yıpranmış ve pis şapka, Hogwarts'ın dört binasına (Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw ve Slytherin) girecek öğrencileri seçerdi.

Harry tam bir yıl önce onu başına koyduğunu ve taşlaşmış bir halde kulağına yüksek sesle mırıldandığı kararı beklediğini çok iyi hatırlıyordu. Birkaç dehşet verici saniye boyunca şapkanın onu Slytherin'e, diğerlerinin hepsinden daha fazla karanlık cadı ve büyücü çıkarmış olan binaya vereceğinden korkmuştu. Neyse ki sonunda Ron, Hermione ve geri kalan Weasley'lerle birlikte kendini Gryffindor'da bulmuştu. Geçen yıl Harry ile Ron, Gryffindor'un yedi yıldır Slytherin'i ilk kez yenip Okul Şampiyonluğu'nu kazanmasına yardımcı olmuşlardı.

Küçücük, saçları kurşuni renkli bir oğlan şapkayı başına koymaya

çağrılmıştı. Harry'nin bakışları onun üzerinden Okul Müdürü Profesör Dumbledore'un öğretmenler masasından seçimi izlediği yere kaydı. Dumbledore'un uzun gümüş rengi sakalı ve yarım ay gözlüğü mumların ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Birkaç iskemle ötede Harry, gökzümrüt rengi cüppesiyle Gilderoy Lockhart'ı gördü. En uçta da kocaman, bol saçlı sakallı, kadehinden doya doya içen Hagrid oturuyordu.

Harry, "Dur bakalım..." diye mırıldandı Ron'a. "Öğretmenlerin masasında boş bir iskemle var... Snape nerede?"

Profesör Severus Snape, Harry'nin en az sevdiği öğretmendi. Harry de Snape'in en az sevdiği öğrenci oluyordu.

Zalim, alaycı, kendi binası (Slytherin) dışındaki hiçbir öğrencinin sevmediği Snape, İksir dersini okutuyordu.

Ron umutla, "Belki de hastadır!" dedi.

"Belki de *ayrılmıştır.* Biliyorsun, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersini *gene* elden kaçırdı!"

Ron coşkuyla, "Hatta *kovulmuş* bile olabilir," dedi. "Yani, herkes ondan nefret ediyor ve..."

"Ya da," dedi arkalarından gelen buz gibi bir ses, "ikinizin neden okul treniyle gelmediğini duymayı bekliyordur."

Harry hızla arkasına döndü. Orada, kara cüppesi soğuk bir esintiyle dalgalanarak, Severus Snape duruyordu.

Sıska, soluk yüzlü, kanca burunlu, omuzlarına kadar inen yağlı saçları olan bir adamdı. Şu anda da, Harry ile Ron'a başlarının adamakıllı dertte olduğunu anlatan bir edayla gülümsüyordu.

"Arkamdan gelin," dedi Snape.

Harry ve Ron, birbirlerine bakmaya bile cesaret edemeyerek onu merdivenlerden yukarı, alev alev yanan meşalelerle aydınlatılmış muazzam, bol yankılı Giriş Salonu'na kadar izlediler. Büyük Salon'dan pek leziz bir yemek kokusu dalga dalga yayılıyordu, ama Snape onları sıcaklık ve ışıktan uzağa, mahzenlere inen dar taş merdivenden aşağı götürdü.

Soğuk geçidin ortasındaki bir kapıyı açıp parmağıyla işaret ederek, "İçeri!"

dedi.

Titreyerek Snape'in odasına girdiler. Gölgeli duvarlar boyunca, içlerinde Harry'nin o anda isimlerini bilmeyi pek de istemediği her türlü iğrenç şeyin yüzdüğü büyük cam kavanozlar sıralanmıştı. Şömine karanlık ve boştu. Snape kapıyı kapadı, dönüp onlara baktı.

Yumuşak bir edayla, "Demek," dedi, "tren meşhur Harry Potter ve sadık yardakçısı Weasley için yeterince iyi değil. Gelişimizle bir patırtı koparmak istedik, öyle mi, beyler?"

"Hayır, efendim, King's Cross'taki bölme yüzünden, o..."

"Sus!" dedi Snape soğuk soğuk. "Arabayı ne yaptınız?"

Ron yutkundu. Bu, Snape'in, Harry'de, düşünceleri okuyormuş izlenimini ilk uyandırışı değildi. Ama bir an sonra Snape bugünün *Akşam Postası* sayısını açınca, meseleyi anladı.

Onlara manşeti göstererek, "Görüldünüz," diye tısladı. "UÇAN FORD ANGLIA, MUGGLE'LARI ŞAŞKINA ÇEVİRİYOR". Yüksek sesle okumaya başladı: " 'Londra'da iki Muggle, Postane kulesi üstünden uçan eski bir araba gördüklerinden eminler... öğleyin Norfolk'ta Mrs Hetty Bayliss çamaşırlarını asarken... Peebles'lı Mr Angus Fleet polise bildirdi' ... toplam altı-yedi Muggle. Sanırım baban Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi'nde çalışıyor, değil mi?" dedi,

Ron'a bakıp daha da pis pis gülümseyerek. "Vay vay vay... öz oğlu..."

Harry kendini, çılgın ağacın daha büyük dallarından biriyle midesine çok kuvvetli bir darbe yemiş gibi hissetti. Eğer bir tek kişi bile Mr Weasley'nin arabayı büyülediğini anlayacak olursa... bunu hiç düşünmemişti...

"Parkta arama yaparken, çok değerli bir Şamarcı Söğüt'e hatırı sayılır ölçüde hasar verildiğini fark ettim," diye devam etti Snape.

Ron, "O ağaç bize, bizim ona verdiğimizden daha fazla zarar verdi," diye patladı.

“Sus dedim! Ne yazık ki benim binamda değilsiniz ve sizi okuldan atma kararı bana ait değil. Şimdi gidip bu mutluluk verici yetkiye sahip olan insanları çağıracağım. İkiniz de burada bekleyin.”

Harry ve Ron, bembeyaz yüzlerle birbirlerine baktılar. Harry artık karnının açlığının bile farkında değildi. Şu anda kendini son derece hasta hissediyordu. Snape’in masasının arkasındaki rafta yeşil bir sıvıya sarkıtılmış uzun, çamurumsu şeye bakmamak için kendini zorladı. Snape, Gryffindor binasının başında olan Profesör McGonagall’ı almaya bile gitmiş olsa daha iyi durumda sayılmazlardı. Snape’ten daha

adil olabilirdi, ama gene de kurallara son derece bağlıydı.

On dakika sonra Snape döndü, elbette ki yanında Profesör McGonagall vardı. Harry daha önce de birkaç kez Profesör McGonagall'ı kızgın görmüştü ama, ya ağzının ne kadar incelebileceğini unutmuştu ya da onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti. Girer girmez asasını kaldırdı. Harry de, Ron da oldukları yere sindiler, ama o asasını sadece boş şömineye doğru tuttu, birden alevler parladı.

"Oturun," dedi, ikisi de geri geri şöminenin yanındaki iskemlelere gittiler.

Profesör McGonagall, gözlüğü tekinsiz bir şekilde parıldayarak, "Açıklayın," dedi.

Ron istasyonda onların geçmesine izin vermeyen bölmeden alarak, hikâyeye başladı.

“... yani başka şansımız yoktu, Profesör, trene binemiyorduk.”

Profesör McGonagall, soğuk bir edayla Harry’ye, “Niye bize baykuşla mektup yollamadınız?” diye sordu. “*Senin* bir baykuşun olsa gerek.”

Harry ağzı açık ona bakakaldı. Besbelli yapmaları gereken buydu, ama ancak o söyleyince anlayabilmişti.

“Ben... ben düşünemedim...”

“Bu,” dedi, Profesör McGonagall, “hemen belli oluyor.”

Kapı vurulunca, her zamankinden daha da memnun görünen Snape açtı.

Müdür Profesör Dumbledore orada duruyordu.

Harry'nin bütün vücudu uyuştu. Dumbledore fevkalade ciddi görünüyordu. Adamakıllı kemerli burnunun üzerinden onlara baktı. Harry birden kendini, keşke Ron'la ikisi hâlâ Şamarcı Söğüt'ten dayak yiyor olsalar diye düşünürken buldu.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Dumbledore, "Lütfen bunu neden yaptığınızı açıklayın," dedi.

Bağırsa daha iyi olurdu. Harry onun sesindeki hayal kırıklığından nefret etti. Nedense gözlerine bakamadığı için, dizlerine doğru konuştu. Dumbledore'a, büyülü arabanın sahibinin Mr Weasley olduğu dışında her şeyi anlattı, işin o

kısmına sanki Ron'la ikisi istasyonun dışında tesadüfen uçan bir araba bulmuşlar süsü verdi. Dumbledore'un işin aslını hemen anlayacağından emindi, ama müdür araba hakkında hiçbir şey sormadı. Harry sözlerini bitirince de, gözlüğünün arkasından onları süzmeye devam etti.

Ron, umutsuz bir sesle, "Gidip eşyalarımızı toplayalım," dedi.

Profesör McGonagall, "Sen neden söz ediyorsun, Weasley?" dedi yüksek sesle.

"Eh, bizi kovuyorsunuz, değil mi?"

Harry hemen Dumbledore'a baktı.

"Bugün değil, Mr Weasley," dedi Dumbledore. "Ama ikinize de yapmış

olduğunuz şeyin ciddiyetini mutlaka anlatmalıyım. Bu akşam ikinizin de ailelerine yazacağım. Ayrıca sizi uyarmak zorundayım, eğer bunun gibi bir şey daha yaparsanız, sizi okuldan atmaktan başka seçeneğim kalmayacak."

Snape'in sanki Noel iptal edilmiş gibi bir hali vardı. Boğazını temizleyerek, "Profesör Dumbledore," dedi, "bu iki oğlan Genç Yaşta Büyücülüğün Kısıtlanması Kararnamesi'ni hiçe saydı, ihtiyar ve değerli bir ağaca önemli bir hasar verdi... eminim ki bu türden davranışlar..."

Dumbledore, sakin sakin, "Bu çocukların cezalandırılmasına karar vermek Profesör McGonagall'a düşer, Severus," dedi. "Onun binasında, onun

sorumluluğu altındalar.” Profesör McGonagall’a döndü. “Şölene dönmem gerek, Minerva. Birkaç duyuru yapmak zorundayım. Gel, Severus, tadına bakmam gereken pek lezzetli görünüşlü bir kremalı turta var.”

Snape, Harry ve Ron’a zehir dolu bir bakış attı ve kendi odasından çıkartılmasına göz yumdu. Onları, hâlâ intikam peşindeki bir kartal gibi süzen Profesör McGonagall’la yalnız bıraktı.

“Hastane kanadına gitsen iyi olur, Weasley, yaran kanıyor.”

“Pek sayılmaz,” dedi Ron, gözünün üstündeki kesiği koluyla siliverdi. “Profesör, kardeşimin Seçilmesini görmek istiyordum...”

“Seçme Töreni bitti. Kız kardeşin de Gryffindor’da.”

“Ah, iyi.”

“Hazır Gryffindor’dan laf açılmışken...” dedi Profesör McGonagall, sert sert. Ama Harry hemen onun sözünü kesti: “Profesör, arabayı alırken sömestr başlamamıştı. Yani... yani aslında Gryffindor’dan puan düşülmesine gerek yok, değil mi?” Sözünü bitirip kaygıyla onu süzdü.

Profesör McGonagall ona delici bir bakış attı, ama Harry onun neredeyse gülümsediğinden emindi. Hiç değilse, ağzı o kadar ince görünmüyordu.

“Gryffindor’dan puan düşmeyeceğim,” deyince, Harry’nin

yüreği ferahladı. “Ama ikiniz de paydos saatinde çalışarak cezalandırılacaksınız.”

Bu, Harry’nin istediğinden daha da iyiydi. Dumbledore’un Dursley’lere yazmasına gelince, umurunda bile değildi. Harry onların Şamarcı Söğüt kendisini dümdüz etmedi diye hayal kırıklığına uğrayacaklarını gayet iyi biliyordu.

Profesör McGonagall yeniden asasını kaldırdı ve Snape’in masasına tuttu. İki büyük tabak sandviç, iki gümüş kadeh ve bir sürahi buzlu balkabağı suyu bir *pop* sesiyle ortaya çıktı.

“Burada yiyip sonra dosdoğru yatakhanenize gideceksiniz,” dedi. “Ben de şölene dönmeliyim.”

Kapı arkasından kapanınca, Ron uzun, alçak bir ıslık çaldı.

Bir sandviç kaparak, “İşimiz bitti sanmıştım,” dedi.

“Ben de,” dedi Harry. O da bir sandviç aldı.

Ron, bir ağız dolusu tavuk ve jambonun arasından, “Ama şansımıza inanabiliyor musun?” diye sordu. “Fred ve George o arabayla beş ya da altı kere uçmuş olmalı ve *onları* hiçbir Muggle görmedi.” Yutarak koca bir ısırık daha aldı. “*Neden* bölmeden geçemedik?”

Harry omuzlarını silkti. “Ama bundan sonra attığımız adıma dikkat etmemiz gerek,” dedi, hayatından memnun halde büyük bir yudum

balkabağı suyu içti. “Keşke şölene katılabilseydik...”

Ron, bilgiç bilgiç, “Gösteriş yapmamızı istemedi,” dedi. “İnsanların bunun akıllıca bir şey olduğunu düşünmesini istemiyor, uçan arabayla gelmenin...”

Yiyebildikleri kadar sandviç yedikten sonra (tabak bittikçe kendini yeniden dolduruyordu) kalkıp odadan çıktılar, Gryffindor Kulesi’ne giden bildik yolu tuttular. Şato sessizdi; şölen bitmişti galiba. Mırıldanan portrelerle gıcırdayan zırhların yanından geçip dar taş merdivenleri tırmandılar. Sonunda Gryffindor Kulesi’nin gizli girişinin, pembe ipek elbiseli çok şişman bir

kadının yağlıboya portresi arkasında saklı olduğu geçide vardılar.

Onlar yaklaşırken kadın, “Parola?” dedi.

“Şey...” dedi Harry.

Yeni yılın parolasını bilmiyorlardı, henüz bir Gryffindor Sınıf Başkanı’yla karşılaşmamışlardı. Ama biri hemen imdatlarına yetişti. Arkalarında acele acele gelen birinin ayak seslerini duydular, dönünce de Hermione’nin onlara doğru koşa koşa geldiğini gördüler.

“*Burdasınız* demek! Nerelerdeydiniz peki? *Saçma sapan* söylentiler çıkmıştı... sözde uçan bir *arabayla* kaza yaptığınız için okuldan atılmışsınız.”

Harry, “Eh, atılmadık,” diye rahatlattı onu.

“Bana buraya uçtuğunuzu söylemeyeceksiniz ya?” dedi Hermione. Sesi Profesör McGonagall’ınki kadar sertti.

Ron, “Nutku boş ver de,” diye sabırsızlandı, “bize parolayı söyle.”

Bu sefer Hermione sabırsızlandı. “Parola, hotozlu kuş. Ama mesele o değil ki...”

Ancak, şişman hanımın portresi açılıp aniden bir alkış fırtınası duyulunca sözleri yarıda kaldı. Gryffindor binasındakilerin hepsi hâlâ ayaktaydı sanki. Daire şeklindeki ortak salona doluşmuşlar, eğri masalarla pelte

yumuşaklığındaki koltukların üzerine çıkmış, onların gelmesini bekliyorlardı. Kollar uzanarak, portre deliğinden Harry ve Ron'u içeri çekti, Hermione de onların ardından tek başına tırmanmak zorunda kaldı.

"Çok zekice!" diye bağırdı Lee Jordan. "Nefis buluş! Ne gelişti ama! Bir arabayla dosdoğru Şamarcı Söğüt'e çarpmak, insanlar yıllarca bunu anlatacak!"

Harry'nin daha önce hiç konuşmamış olduğu, beşinci sınıftan bir çocuk, "Aferin sana!" dedi. Birisi, sanki az önce bir maraton kazanmış gibi, sırtını sıvazlıyordu. Fred ve George ite kaka kalabalığın önüne gelip bir ağızdan, "Bizi niye geri çağırmadınız, ha?" diye

sordular. Ron'un yüzü kıpkırmızı olmuştu, utangaç utangaç sırıtıyordu. Ama Harry hiç de memnun olmuşa benzemeyen birini görebiliyordu. Percy, heyecanlanmış birtakım birinci sınıfların başlarının tepesinden bakıyordu. Sanki yakına gelip onları azarlamaya çalışır gibiydi. Harry, Ron'un kaburgalarını dürtüp Percy'nin yönünde başını salladı. Ron hemen mesajı aldı.

"Yukarı çıkmamız gerek," dedi, "biraz yorgunuz." İkisi insanları iterek odanın öbür ucundaki kapıya doğru gittiler. Bu kapı döne döne yukarı çıkan bir merdivene açılıyor, merdiven de yatakhaneye çıkıyordu.

Harry, tıpkı Percy gibi suratını beş karış asmış olan Hermione'ye, "İyi

geceler,” diye seslendi.

Gene sırtları sıvazlanarak ortak odanın öbür yanına geçmeyi başardılar, merdivenin sakinliğine kavuştular. Hızla dosdoğru yukarı çıktılar ve sonunda, üzerinde artık “ikinci sınıflar” yazan yatakhanelerinin kapısına vardılar. O bildik, daire şeklindeki odaya girdiler: Dört yanına koyu kırmızı kadifeden perdeler asılmış dört direkli beş karyola ve yüksek, dar pencereler. Sandıkları yukarı çıkarılıp yataklarının ayakucuna konmuştu.

Ron suçlu suçlu Harry’ye sırıttı.

“Biliyorum, bundan hoşlanmamış olmam falan gerekiyordu ama...”

Yatakhanenin kapısı ardına kadar açıldı ve diğer ikinci sınıf Gryffindor öğrencileri içeri girdiler: Seamus Finnigan, Dean Thomas ve Neville Longbottom.

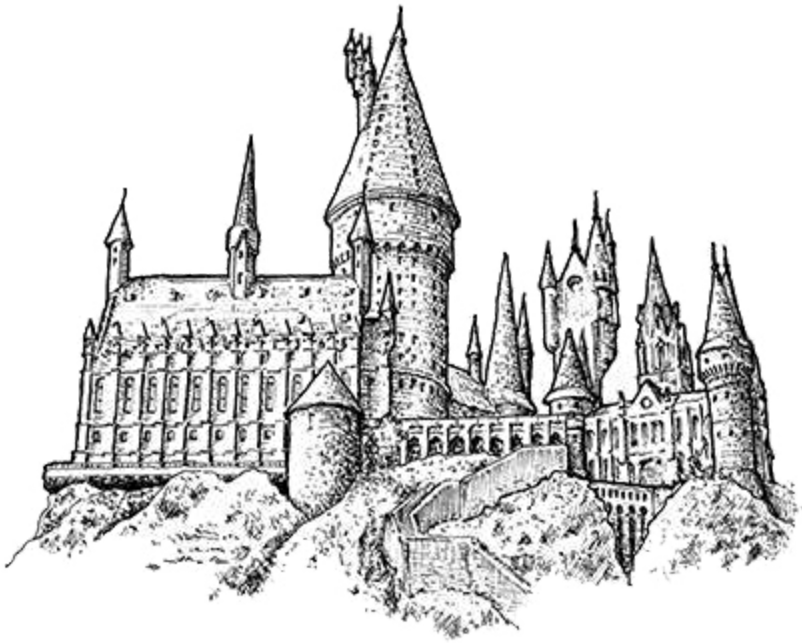
Seamus, ağzı kulaklarında, "*İnanılmaz!*" dedi.

"Kıyak," dedi Dean.

Neville, nutku tutulmuş, "Şaşırtıcı," diyebildi.

Harry dayanamadı. O da sırıttı.

ALTINCI BÖLÜM



Gilderoy Lockhart

Ancak ertesi gün Harry bir kere bile şöyle ağız tadıyla sırıtamadı. Her şey Büyük Salon'daki kahvaltının ardından tepe aşağı gitmeye başladı.

Sihirli tavan altındaki (bugün kasvetli, bulutlu bir kurşuni), dört binanın öğrencilerine ait uzun masaların üstü, kapaklı büyük kâseler içindeki yulaf lapaları, füme ringa balığı tabakları, kızarmış ekmek tepeleri ve yumurtalı pastırmayla doluydu. Harry ve Ron, Gryffindor masasında, *Vampirlerle Seyahatler* kitabını bir süt sürahisine dayamış olan Hermione'nin yanına oturdular. "Günaydın," derken sesinde hafif bir sertlik vardı. Harry onun, okula geliş biçimlerini hâlâ onaylamadığını anladı. Öte yandan Neville Longbottom onları neşeyle karşıladı. Neville yuvarlak yüzlü ve kaza yapmaya eğilimli bir çocuktu, Harry'nin tanıdığı kişiler içinde hafızası en zayıf insandı.

“Birazdan posta gelir – sanırım büyükannem unuttuğum birkaç şeyi yolluyor.”

Harry tam yulaf lapasını yemeye başlamıştı ki, tepede bir hışırtı duyuldu ve yüz kadar baykuş içeri daldı. Salon’un tepesinde daireler çizerek gevezelik eden kalabalığın arasına mektuplar ve paketler bıraktılar. Büyük, yamru yumru bir paket Neville’in başına çarpıp zıpladı, bir saniye sonra ise kocaman, kurşuni renkte bir şey hepsinin üstüne süt ve tüy saçarak Hermione’nin sürahisinin içine düştü.

“*Errol!*” dedi Ron, ıslanmış pejmürde baykuşu ayaklarından tutup çekerek. Errol baygın halde masaya yığıldı,

bacakları havadaydı, gagasında da ıslak, kırmızı bir zarf vardı.

Ron'un nefesi kesildi. "Ah, hayır..."

Hermione, parmağının ucuyla yavaşçacık Errol'ı dürttü, "Tamam, tamam, yaşıyor."

"O değil... *bu!*"

Ron parmağıyla kırmızı zarfı işaret ediyordu. Zarf Harry'ye hayli sıradan görünüyordu ama, Ron ve Neville ona sanki patlamasını bekliyormuş gibi bakıyorlardı.

"Neler oluyor?" dedi Harry.

Ron ancak, "Bana... bana bir Çığırtkan göndermiş." diyebildi.

Neville ürkekçe fısıldadı: "Açsan iyi olur, Ron. Açmamak daha kötü.

Büyükannem bir seferinde bana bir tane göndermişti, ben de yok saydım ve...” Yutkundu. “Korkunçtu.”

Harry önce onların taşlaşmış yüzlerine, sonra da kırmızı zarfa baktı.

“Çığırtkan nedir?” diye sordu.

Ama Ron’un bütün dikkati, köşelerinden tütmeye başlayan mektup üzerinde odaklanmıştı.

“Aç,” diye zorladı Neville. “Birkaç dakikada bitip gider.”

Ron titreyen elini uzatıp Errol’ın gagasındaki zarfı aldı ve açtı. Neville parmaklarını kulaklarına tıkadı. Bir saniye bile geçmeden Harry onun niye böyle yaptığını anladı. Bir an için zarfın sahiden de patladığını sanmıştı. Koskoca

Salon'u bir kükreyiş doldurdu, tavandan tozlar düşürdü.

"*... ARABAYI ÇALMAK HA, SENİ OKULDAN ATSALAR HİÇ ŞAŞMAM, HELE BENİM ELİME GEÇ DE GÖR NELER OLACAK, ARABANIN GİTTİĞİNİ GÖRÜNCE BABANLA BENİM NELER HİSSEDECEĞİMİZİ HİÇ DÜŞÜNMEDİN SANIRIM...*"

Mrs Weasley'nin normaldekinden yüz kere daha gürültülü olan feryatları, masalardaki tabaklarla kaşıkları takırdattı ve taş duvarlardan sağır edici bir yoğunlukla yankılandı. Salon'un her yanındaki insanlar, Çığırtkan'ın kime geldiğini görmek için dönüp bakıyorlardı. Ron iskemlesinde o kadar

aşağı kaydı ki, sadece vişne çürüğüne dönmüş alnı görülebiliyordu.

“... *DÜN AKŞAM DUMBLEDORE’DAN MEKTUP GELDİ, BABAN UTANÇTAN ÖLECEK SANDIM, BİZ SENİ BU ŞEKİLDE DAVRANASIN DİYE YETİŞTİRMEDİK SEN DE HARRY DE ÖLEBİLİRDİNİZ...*”

Harry, adı ne zaman geçecek diye merak ediyordu. Sanki kulak zarlarını zonklatan sesi duymuyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

“... *GERÇEKTEN İĞRENÇ, BABANA İŞYERİNDE SORUŞTURMA AÇACAKLAR, TÜMÜYLE SENİN KABAHATİN VE EĞER KÜÇÜK BİR*

HATA DAHA İŞLERSEN SENİ DOSDOĞRU EVE GETİRECEĞİZ.”

Ortalığa çınlayan bir sessizlik çöktü. Ron’un elinden düşen kırmızı zarf alev aldı ve kıvrılarak küle dönüştü. Harry ve Ron, üstlerinden bir deprem dalgası geçmiş gibi, nutku tutulmuş halde oturuyorlardı. Birkaç kişi güldü ve yavaş yavaş yeniden aralarında konuşmaya başladılar.

Hermione, *Vampirlerle Seyahatler*’i kapatıp, aşağı, Ron’un kafasının tepesine baktı.

“Eh, ne beklediğini bilmiyorum, Ron, ama sen de...”

“Bana bunu hak ettin deme!”

Harry yulaf lapasını öteye itti. İçi suçluluk duygusuyla yanıyordu. Mr Weasley işyerinde bir soruşturmayla karşı karşıyaydı. Hem de yaz boyu Mr ve Mrs Weasley'nin onun için yaptıklarından sonra...

Ama bunun üzerinde duracak vakti olmadı. Profesör McGonagall, Gryffindor masasında dolaşarak, ders programı dağıtıyordu. Harry kendisininkini aldı. İlk olarak Hufflepuff'larla Bitkibilim dersleri olduğunu gördü.

Harry, Ron ve Hermione şatodan birlikte ayrılıp sebze tarhını geçtiler ve sihirli bitkilerin bulunduğu seralara doğru gittiler. Çığırtkan hiç değilse bir tek işe yaramıştı: Hermione onların

yeterince cezalandırıldığını düşündüğü için şimdi yeniden tam anlamıyla dostça davranıyordu.

Seralara yaklaşınca, sınıfın geri kalanının orda durmuş, Profesör Sprout'u beklediğini gördüler. Harry, Ron ve Hermione henüz onlara katılmıştı ki, Profesör, yanında uzun adımlar atarak çimenliği geçen Gilderoy Lockhart'la göründü. Profesör Sprout'un kolları bandajlarla doluydu. Birden vicdan azabına kapılan Harry, uzakta, dallarından birkaç tanesi askıya alınmış olan Şamara Söğüt'ü gördü.

Profesör Sprout, tıknaz küçük bir cadıydı, uçuşan saçlarının üstüne yamalı bir şapka takardı. Giysilerinde genellikle bol miktarda toprak bulunurdu, tırnakları

da Petunia Teyze'nin baygınlık geçirmesine yetebilirdi. Ancak Gilderoy Lockhart, fiyakayla yerine oturtulmuş, kenarları altın işlemeli turkuaz bir şapkanın altındaki saçları ve uçuşan turkuaz cüppesiyle lekesiz görünüyordu.

"Ah, hepinize merhaba!" diye seslendi, orada toplanmış öğrencilere gülümseyen Lockhart. "Profesör Sprout'a bir Şamarcı Söğüt'ün aslında nasıl tedavi edilmesi gerektiğini gösteriyordum, hepsi bu. Ama benim Bitkibilim'de ondan iyi olduğum fikrine kapılmanızı istemiyorum, elbette. Ben sadece seyahatlerimde bu egzotik bitkiler gibilerini daha sık gördüm, o kadar..."

Her zamanki neşesinden yoksun görünen, belirgin şekilde canı sıkkın olan Profesör Sprout, “Bugün Üç Numaralı Sera’dayız, arkadaşlar,” dedi.

Bir ilgi mırıltısı dolaştı. Daha önce sadece Bir Numaralı Sera’da çalışmışlardı. Üç Numaralı Sera’da ise çok daha ilginç ve tehlikeli bitkiler vardı. Profesör Sprout belinden koca bir anahtar çıkartıp kapıyı açtı. Harry’nin burnuna ıslak toprak ve gübre kokusu geldi. Bu koku, tavandan sarkan şemsiye boyundaki birtakım dev çiçeklerin ağır rayihasına karışmıştı. Tam Ron ve Hermione’nin ardından içeri girecekti ki, Lockhart’ın eli uzandı.

“Harry! Seninle konuşmak istiyorum – biraz gecikse bir sakıncası yok, değil

mi, Profesör Sprout?”

Profesör Sprout’un yüzünün hemen asılmasına bakılırsa, vardı, ama Lockhart, “Tamam öyleyse,” dedi ve sera kapısını onun suratına kapattı.

“Harry,” dedi Lockhart, başını sallarken koca beyaz dişleri güneş ışığında parıldıyordu. “Harry, Harry, Harry.”

Neye uğradığını şaşıran Harry bir şey demedi.

“Duyduğum zaman... eh, tabii ki benim kabahatim. Kendi kendimi tekmeleyebilirdim.”

Harry’nin onun neden söz ettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tam bunu söyleyecekti ki, Lockhart devam

etti. “Daha büyük bir şok geçirdiğimi hatırlamıyorum. Hogwarts’a bir arabayla uçarak gelmek! Tabii bunu niye yaptığını hemen anladım. Öyle belli oluyor ki. Harry, Harry, *Harry*.”

Konuşmazken bile nasıl yapıyorsa becerip de o parlak dişlerin her birini teker teker gösterebilmesi hayret verici bir şeydi.

“Sana şöhreti tattırdım, değil mi?” dedi Lockhart. “*Virüs* bulaştı. Benimle birlikte gazetenin birinci sayfasına çıktın ve bir kere daha olsun diye sabırsızlandın.”

“Ah – hayır, Profesör, bakın...”

“Harry, Harry, Harry,” dedi Lockhart, uzanıp onun omzunu tutarak.

“*Anlıyorum* ben. İlk kez tattıktan sonra biraz daha istemen doğal – sana onu tattırdığım için de kendime kusur buluyorum, çünkü başına vuracağı belliydi. Ama anlıyorsun ya, delikanlı, seni fark etsinler diye *arabaları uçuramazsın*. Biraz sakinleş, tamam mı? Büyüdüğün zaman bunları yapmak için çok vaktin olacak. Evet, evet, ne düşündüğünü biliyorum. ‘Onun için söylemesi kolay, o zaten uluslararası şöhrete sahip bir büyücü!’ diyeceksin. Ama ben on iki yaşındayken bir hiçtim, senin şimdi olduğun gibi. Hatta senden bile daha az tanındığımı söyleyebilirim! Yani, senin adını duymuş birkaç kişi vardı, değil mi? Adı Anılmaması Gereken Kişi’yle olanlar falan!”

Harry'nin alnındaki şimşek izine baktı. "Biliyorum, biliyorum, bunlar beş kere üst üste *Cadı Gündemi*'nin En Büyüleyici Tebessüm Ödülü'nü almak kadar iyi değil – yani benim gibi. Ama bir *başlangıç*, Harry, bir *başlangıç*."

Harry'ye candan bir edayla göz kırptı ve uzaklaştı. Harry şaşkınlıktan birkaç dakika olduğu yerde kalakaldı, sonra serada dersi olduğunu hatırlayarak, kapıyı açıp içeri süzüldü.

Profesör Sprout seranın ortasındaki ayaklıklı bir sıranın arkasında duruyordu. Sıranın üstünde farklı renklerde yirmi çift kulaklık vardı. Harry, Ron ile Hermione arasında yerini alınca, "Bugün Adamotları'nı yeniden saksılara ekiyoruz," dedi. "Kim bana

Adamotları'nın özelliklerini söyleyebilir, bakalım?"

Elini ilk kaldıranın Hermione olmasına kimse şaşmadı.

"Adamotu, ya da Adamkökü, şifalı bir bitkidir," dedi Hermione. Her zamanki gibi, ders kitabını yutmuşa benziyordu. "Biçimleri değiştirilmiş ya da lanete uğramış kişileri eski hallerine döndürmede kullanılır."

"Mükemmel. Gryffindor'a on puan. Adamotu, birçok panzehirin önemli bir parçasını oluşturur. Ancak, aynı zamanda zararlıdır. Niye olduğunu kim söyleyebilir?"

Hermione elini gene ok gibi kaldırırken az daha Harry'nin gözlüğüne

çarpıyordu.

Hemen, “Adamotu’nun çığlığı, duyan kişi için ölümcüldür,” dedi.

“Aynen. On puan daha al. Şimdi, elimizdeki Adamotları henüz çok genç.”

Konuşurken, bir sıra derin tepsiye işaret etti, herkes daha iyi görmek için ayaklarını sürüyerek öne geldi. İçinde morumsu yeşil renkte yüz kadar püsküllü küçük bitki, sıra sıra duruyordu. Hermione’nin, Adamotu “çığlığı”yla neyi kastettiği konusunda en ufak bir fikri olmayan Harry’ye hayli sıradan göründüler.

Profesör Sprout, “Herkes bir çift kulaklık alsın,” dedi.

Herkes pembe ve yumuşak tüylü olmayan bir kulaklık bulmaya çalışırken, bir itiş kakış oldu.

“Size takın dediğim zaman, kulaklarınızın tamamen tıkalı olduğundan emin olun. Tehlike geçip de çıkarma vakti gelince ben size tamam işareti vereceğim. Hadi bakalım – takın kulaklıkları.”

Harry kulaklığını kulağına taktı. Sesi tamamen kestiler. Profesör Sprout kendi kulaklarına pembe yumuşacık tüylü kulaklık taktıktan sonra, cüppesinin kollarını sıvadı, püsküllü bitkilerden birini sıkıca yakaladı ve iyice çekti.

Harry kimsenin duyamayacağı bir şaşkınlık soluğu koyuverdi.

Topraktan kök yerine küçük, çamurlu ve son derece çirkin bir bebek çıkmıştı. Yapraklar hemen kafasından çıkıyordu. Açık yeşil, benekli bir cildi vardı ve besbelli ki ciğerlerinin tüm gücüyle haykırıyordu.

Profesör Sprout, masanın altından koca bir saksı alarak Adamotu'nu içine daldırdı. Sadece püsküllü yaprakları görünür kalana kadar onu koyu renk, nemli doğal gübrenin içine gömdü. Ellerinin tozunu silkeledi, başparmağını kaldırıp tamam işareti verdi ve kendi kulaklığını çıkardı.

"Adamotlarımız henüz sadece fide oldukları için çığlıkları da şimdilik öldürmez," dedi sakin sakin. Bir begonyaya su vermekten daha heyecan

verici bir şey yapmamış gibiydi. “Gene de birkaç saat baygın kalmanıza yol açarlar. Geri döndükten sonraki ilk gününüzü kaçırmak istemeyeceğinizden emin olduğum için, çalışırken kulaklıklarınızın sıkı sıkı yerinde olduğundan emin olun diyorum. Toparlanma vakti gelince ben dikkatinizi çekerim.”

“Her tepsiye dört kişi – burada çok saksı var – doğal gübre oradaki çuvallarda. Zehirli Tentacula’ya da dikkat edin, dişleri çıkıyor.”

Konuşurken dikenli, koyu kırmızı bir bitkiye sağlam bir tokat attı. Böylece, sinsi sinsi onun omzunda ilerleyen uzun antenlerini geri çekmesini sağladı.

Harry, Ron ve Hermione'ye, Harry'nin yüzünü bildiği ama daha önce hiç konuşmamış olduğu kıvırcık saçlı, Hufflepuff'lı bir oğlan katılmıştı.

Çocuk neşeyle, "Justin Finch-Fletchley" dedi, Harry'nin elini sıkarak. "Kim olduğunu biliyorum, tabii, meşhur Harry Potter... sen de Hermione Granger'sın – her şeyin birincisi..." (Hermione kendi eli de sıkılırken gülümsedi) "ve Ron Weasley. Uçan araba senindi, değil mi?"

Ron gülümsemedi. Besbelli Çığırtkan henüz aklından çıkmamıştı.

Justin, saksılarını ejderha pisliği gübresiyle doldurmaya başlarlarken, "O Lockhart da çok esaslı, değil mi?" dedi. "Ne kadar cesur adam. Kitaplarını

okudunuz mu? Beni telefon kulübesinde bir kurtadam kıstırmış olsa korkudan ölürdüm, ama o sakin kalmış ve – pat – *muhteşem* yani."

"Ben Eton'a yazılmıştım, biliyor musunuz, onun yerine buraya geldiğim için ne kadar sevindiğimi size anlatamam. Tabii annem biraz hayal kırıklığına uğradı ama, sanırım ona Lockhart'ın kitaplarını okuttuğumdan beri ailede tam eğitim görmüş bir büyücü bulunmasının ne kadar işe yarayacağını anlamaya başladı..."

Ondan sonra pek konuşma şansları olmadı. Kulaklıklarını yeniden takmışlardı ve Adamotları üzerinde yoğunlaşmaları gerekiyordu. Profesör Sprout çok kolay bir iş yapıyor gibi

davranmıştı, ama değildi. Adamotları topraktan çıkmaktan hoşlanmıyorlardı, ama tekrar içeri girmekten de hoşlanmıyorlardı. Kıvranıyorlar, tekme atıyorlar, sağlam küçük yumruklarını savuruyorlar ve dişlerini gıcırdatıyorlardı. Harry pek şişman bir tanesini bir saksıya sıkıştırmak için tam on dakika uğraştı.

Dersin sonunda herkes gibi Harry de kan ter içinde kalmıştı, her yeri ağrıyordu ve toprağa bulanmıştı. Çabucak bir duş almak için yorgun argın şatoya döndüler, sonra da Gryffindor'lar, Biçim Değiştirme dersine koştu.

Profesör McGonagall'ın dersleri her zaman zordu, ama bugün daha da zorlaşmış gibiydi. Harry'nin geçen yıl

öğrendiği her şey yaz sırasında aklından çıkıp gitmişti sanki. Sözde kınkanatlı bir böceği düğmeye dönüştürmesi gerekiyordu, ama bütün yaptığı, asasından kaçarak sıranın üstünde oradan oraya koşuşan böceğine iyice egzersiz yaptırmak oldu.

Ron'un daha da ciddi sorunları vardı. Ödünç aldığı Büyülü Seloteyp'le asasını yamamıştı ama, asa tamir edilemeyecek kadar hasar görmüş gibiydi. Çatırdayıp duruyor, olmadık zamanda kıvılcımlar saçıyordu ve Ron böceğine biçim değiştirtmeye kalkışınca, onu çürük yumurta kokan kalın kurşuni bir duman içinde bırakıyordu. Ne yaptığını göremeyen Ron, kazayla böceği dirseğiyle ezdi ve yenisini istemek

zorunda kaldı. Profesör McGonagall bu durumdan hiç memnun kalmadı.

Harry öğle yemeği çanını duyunca rahat bir nefes aldı. Beyni sıkılmış sünger gibiydi. O ve Ron dışında herkes tek sıra olup sınıfı terk etti, ama Ron hâlâ çıldırmış gibi asasını sıraya vurup duruyordu.

"Aptal... işe yaramaz... şey..."

Harry, "Eve yazıp başka bir tane iste," dedi, asa maytap misali bir çat çut bombardımanı çıkartırken.

"Ya, evet, sonra da bir Çığırtkan daha yollasınlar, değil mi?" dedi Ron, şimdi tıslayan asasını çantasına koyarken. "*Asanın kırılması senin kabahatin...*"

Birlikte yemeğe indiler, Hermione'nin onlara Biçim Değiştirme dersinde yaptığı bir avuç kusursuz palto düğmesini göstermesi, Ron'un moralini düzeltmedi doğrusu.

Harry, telaşla konuyu değiştirerek, "Öğleden sonra ne var?" diye sordu.

Hermione hemen, "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma," dedi.

Ron onun ders programını kaparak, "Neden Lockhart'ın bütün derslerinin etrafına küçük kalpler çizdin?" diye sordu.

Hermione kıpkırmızı kesilerek programını kaptı.

Yemeklerini bitirip dışarı, üstü kapalı avluya çıktılar. Hermione taş bir

basamağa oturup burnunu yeniden *Vampirlerle Seyahatler*'e gömdü. Harry ve Ron birkaç dakika Quidditch üzerine konuştular. Derken Harry çok yakından izlendiğini fark etti. Başını kaldırınca, önceki gece Seçmen Şapka'yı başına takarken gördüğü minicik, kurşuni saçlı oğlanın donup kalmış gibi gözlerini dikmiş, kendisine baktığını gördü. Normal bir Muggle fotoğraf makinesini andıran bir şeye sıkı sıkı sarılmıştı. Harry ona baktığı an yüzü parlak kırmızı bir renk aldı.

"Tamam mı, Harry? Ben... ben Colin Creevey'yim," dedi nefes nefese. İleri doğru da ürkek bir adım attı. Kamerayı umutla havaya kaldırarak, "Ben de Gryffindor'dayım," dedi. "Sence – yani

sakıncası yoksa – bir resim çekebilir miyim?”

Harry, boş boş, “Resim mi?” diye tekrarladı.

Colin Creevey hevesle daha da öne gelerek, “Seninle tanıştığımı kanıtlamak için,” dedi. “Hakkındaki her şeyi biliyorum. Herkes bana anlattı. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen seni öldürmeye kalkınca nasıl hayatta kaldığını, onun nasıl yok olduğunu falan ve başında hâlâ şimşek şeklinde bir yara izi olduğunu” (bakışları Harry’nin saçlarının başladığı yeri taradı), “ve yatakhanemdeki bir çocuk diyor ki, eğer doğru iksirde banyo edersem, resimler *hareket* edermiş.” Colin büyük, ürpertili bir heyecan soluğu aldı ve, “Burası *müthiş* ama,

değil mi?" dedi. "Hogwarts'tan mektup gelene kadar yapabildiğim o tuhaf şeylerin sihir olduğunu bilmiyordum. Babam sütçüdür, o da inanamadı. Ben de bir sürü fotoğraf çekip eve, ona yolluyorum. Ve senin de bir fotoğrafını çekersem iyi olacak –" yalvarırcasına Harry'ye baktı, "– belki arkadaşın çeker, ben de senin yanında dururum, ha? Ve sonra, imzalayabilir misin?"

"*İmzalı fotoğraf mı?* İmzalı fotoğraflar mı dağıtıyorsun, Potter?"

Draco Malfoy'un sesi, yüksek ve incitici, avlu boyunca yankılandı. Colin'in tam arkasında durmuştu, iki yanında Hogwarts'tayken hep olduğu gibi iriyarı ve serseri kılıklı yardakçıları Crabbe ve Goyle vardı.

Malfoy, kalabalığa doğru, “Herkes sıraya girsin!” diye bağırdı. “Harry Potter imzalı fotoğraf dağıtıyor!”

Harry öfkeyle, yumruklarını sıkarak, “Hayır, dağıtmıyorum,” dedi. “Kes sesini, Malfoy.”

Bütün gövdesi aşağı yukarı Crabbe’nin boynu kalınlığındaki Colin, “Kıskanıyorsun, o kadar,” dedi, şarkı söyler gibi.

Avludakilerin yarısı dinlediği için artık haykırması gerekmeyen Malfoy, “*Kıskanmak mı?*” dedi. “Neyi? Ben başımı kaplayan pis bir yara izi istemiyorum, sağ olun. Bana kalırsa, kafayı deldirmek insanı özel yapmaz.”

Crabbe ve Goyle aptal aptal kişniyorlardı.

“Sümüklüböcek ye, Malfoy,” dedi Ron öfkeyle. Crabbe gülmeyi kesti ve koca yumruklarını tehdit edici bir şekilde birbirine sürtmeye başladı.

“Dikkat et, Weasley,” diye dudak büktü Malfoy. “Başına dert açmak istemezsin, değil mi? Yoksa anneciğin gelip seni yaka paça götürür.” Tiz, insanın içine işleyen bir sesle, “*Eğer küçük bir hata daha işlersen...*” diye bağırdı.

Yakınlarda duran bir grup Slytherin beşinci sınıf öğrencisi buna yüksek sesle güldüler.

Malfoy, “Weasley imzalı bir fotoğraf istiyor, Potter,” diye aptal aptal gülümsedi. “Ailesinin o evinden daha çok para edebilir.”

Ron, tam Büyülü Seloteyp’li asasını çekmişti ki, Hermione *Vampirlerle Seyahatler*’i pat diye kapattı ve fısıldadı: “Dikkat et!”

“Ne oluyor, neler oluyor?” Gilderoy Lockhart, turkuaz cüppesi arkasında dalgalanarak uzun adımlarla onlara doğru geliyordu. “Kim imzalı fotoğraf dağıtıyor?”

Harry konuşmaya niyetlenirken, Lockhart omzuna kolunu atıverince vazgeçti. Pek neşeli görünen Lockhart gürledi: “Sormamalıydım! Gene karşılaştık, Harry!”

Lockhart'ın yanına yapışmış, küçük düşmenin utancıyla alev alev yanan Harry, Malfoy'un marifet yapmış gibi sırıtarak kalabalığa karıştığını gördü.

"Gel bakalım, Mr Creevey," dedi Lockhart, Colin'e gülümseyerek. "İkili bir portre, bundan âlâsı can sağlığı, hem *ikimiz de* imzalayacağız."

Colin el yordamıyla fotoğraf makinesini arandı ve arkalarında çalan zil öğleden sonra derslerinin başladığını duyururken, onların resmini çekti.

Lockhart kalabalığa, "Hadi bakalım, yürüyün," diye seslendi ve kendisi de, keşke iyi bir yok olma büyüsü bilseydim diye düşünen Harry yanına yapışmış halde, şatoya yürümeye koyuldu.

Bir yan kapıdan içeri girerlerken, Lockhart, baba edasıyla, “Bilge olana tek söz yeter, Harry,” dedi. “Orada genç Creevey’yle sana siper oldum – benim de fotoğrafımı çekince, okul arkadaşların senin pek fazla ortaya çıktığını düşünmezdi...”

Harry’nin kekelemelerine hiç kulak vermeyen Lockhart, gözlerini dikmiş onlara bakan öğrencilerin sıralandığı bir koridor boyunca ve merdivenlerden yukarı onu sürükledi.

“Sana şunu söyleyeyim ki, meslek hayatının bu aşamasında imzalı fotoğraf dağıtmak akıllıca bir iş değil – doğruyu söylemek gerekirse, biraz kendini beğenmiş görünürsün, Harry. Elbette bir gün benim gibi sen de nereye gitsen el

altında bir deste bulundurmak zorunda kalabilirsin ama," bir kıkırtı koyuverdi, "henüz o noktaya gelmedin sanırım."

Lockhart'ın ders vereceği sınıfa gelmişlerdi, o da Harry'yi sonunda bıraktı. Harry cüppesini düzeltip sınıfın en arkasında bir sıraya gitti, orada önüne Lockhart'ın yedi kitabını birden yığın yapıp dizdi ki, gerçek olanına bakmaktan kaçınabilsin.

Sınıfın geri kalanı şamata yaparak içeri girdi. Ron ve Hermione, Harry'nin iki yanına oturdular.

Ron, "Yüzünde yumurta pişirilebilirdi," dedi. "Sen dua et de Creevey ile Ginny karşılaşmasın, yoksa bir Harry Potter Hayranları Kulübü kurarlar."

“Kes sesini,” diye onu susturdu Harry. Hayatta en son ihtiyacı olan şey, Lockhart’ın, “Harry Potter Hayranları Kulübü” laflarını duymasıydı.

Bütün sınıf oturunca, Lockhart yüksek sesle boğazını temizledi ve odaya sessizlik çöktü. Öne doğru uzandı, Neville Longbottom’ın *İfritlerle Geziler* kitabını aldı, kapağındaki kendi göz kırpan portresini gösterecek şekilde tuttu.

“Ben,” dedi, resmini işaret edip kendisi de göz kırparak, “Gilderoy Lockhart’ın, Merlin Nişanı, Üçüncü Sınıf, Karanlık Sanatlar Savunma Birliği’nin Onur Üyesi ve beş kere üst üste *Cadı Gündemi*’nin En Büyüleyici Tebessüm Ödülü sahibi – ama bundan

söz etmem ben. Ölüm Perisi Bandon'dan ona *tebessüm ederek* kurtulmadım!"

Gülmelerini bekledi, birkaç kişi isteksizce gülümsedi.

"Görüyorum ki hepiniz kitaplarımı tam takım almışsınız – aferin. Bugün küçük bir testle başlarız diye düşündüm. Merak edecek bir şey yok – onları ne kadar okuduğunuzu, ne kadarını hazmettiğinizi görmek için..."

Test kâğıtlarını dağıttıktan sonra yeniden sınıfın ön tarafına döndü ve, "Otuz dakikanız var," dedi. "Başlayın – *şimdi!*"

Harry kâğıdına bakıp soruları okudu:

1. Gilderoy Lockhart'ın en sevdiği renk nedir?

2. Gilderoy Lockhart'ın gizli emeli nedir?

3. Sizce Gilderoy Lockhart'ın bugüne kadarki en büyük başarısı nedir?

Böyle devam edip gidiyordu işte, üç sayfadan da fazla sürüyordu. En son soru şuydu:

54. Gilderoy Lockhart'ın doğum günü ne zaman ve ona verilecek ideal armağan ne olabilir?

Yarım saat sonra Lockhart kâğıtları topladı ve sınıfın önünde onlara bir göz gezdirdi.

“Cık cık – hemen hemen hiçbiriniz benim en sevdiğim rengin leylak rengi olduğunu hatırlamamış. *Yeti'yle Geçen Yıl*'da öyle söylüyorum. Bazılarınızın da *Kurtadamlarla Yollarda*'yı daha dikkatle okuması gerekiyor – on ikinci bölümde ideal doğum günü armağanımın bütün sihir insanları ile sihirden uzak olanlar arasında uyum sağlanması olacağını söylüyorum – ama Ogden'ın Eski Ateş Viskisi'nden büyük bir şişeye de hayır demem doğrusu!”

Onlara yeniden çapkınca göz kırptı. Ron artık Lockhart'a yüzünde bir inanamamazlık ifadesiyle bakmaya başlamıştı. Önde oturan Seamus Finnigan ve Dean Thomas, sessiz kahkahalarla sarsılıyorlardı. Öte yandan

Hermione, Lockhart'ı kendinden geçmiş gibi dinliyordu, adı söylenince irkildi.

"... ama Miss Hermione Granger gizli emelimin dünyayı kötülükten kurtarmak ve kendi saç bakımı iksirleri setimi pazarlamak olduğunu biliyor – iyi kız! Aslında –" onun sınav kâğıtlarına baktı, "tam not! Miss Hermione Granger nerede?"

Hermione titreyen elini kaldırdı.

"Mükemmel!" diye ağzı kulaklarında tebessüm etti Lockhart. "Adeta mükemmel! Gryffindor için on puan! Ve şimdi, işimize dönelim..."

Masasının arkasına eğildi ve büyük, kapaklı bir kafesi alarak üstüne koydu.

“Şimdi – sizi uyarıyorum! Sizi büyücü takımına malum en berbat yaratıklara karşı uyarmak benim görevim. Kendinizi bu odada en pis korkularınızla karşı karşıya bulabilirsiniz. Bilin ki ben buradayken size hiçbir zarar gelmez. Sizden sadece sakin kalmanızı istiyorum.”

Harry her şeye rağmen kafese daha iyi bakmak için kitap yığınının yanından eğildi. Lockhart elini kapağın üstüne koydu. Dean ve Seamus artık gülmeyi kesmişti. Neville ise ön sıradaki yerinde sinmiş, oturuyordu.

Lockhart, alçak sesle, “Sizden çığlık atmamanızı istemeliyim,” dedi. “Onları tahrik edebilir.”

Ve bütün sınıf nefesini tutarken, Lockhart tek hamlede kapağı açtı.

“Evet,” dedi dramatik biçimde. “*Taze yakalanmış Cornwall cinperileri*.”

Seamus Finnigan kendini tutamadı. Lockhart’ın bile dehşet çığlığı sayamayacağı bir kahkaha patlattı.

“Evet?” diye gülümsedi Lockhart ona.

“Eh, yani – pek de... *tehlikeli* sayılmazlar, değil mi?” diye kıkırdadı Seamus.

Lockhart parmağını sinir bozucu bir şekilde sallayarak, “O kadar emin olma!” dedi. “Küçük keratalar şeytan gibi numaracı olabilir!”

Cinperiler elektrik mavisiydi, boyları da yirmi santim kadardı. Sivri yüzleri vardı, sesleri ise öyle tizdi ki, insan bir sürü yarasanın tartışmasını dinler gibi oluyordu. Kapak kalkar kalkmaz anlaşılmaz bir şeyler konuşarak kendilerini oradan oraya atmaya başladılar. Parmaklıkları zıngırdatıp, en yakınlarındakilere bakarak yüzlerini acayip şekillere soktular.

"Peki öyleyse," dedi Lockhart, yüksek sesle. "Bakalım onlarla nasıl başa çıkacaksınız!" Sonra da kafesi açtı.

Tam bir curcunaydı. Cinperiler roket gibi her yöne fırladı gitti. İkisi Neville'i kulaklarından yakalayıp havaya kaldırdı. Birkaçı dosdoğru pencereden dışarı fırlayıp arka sırayı kırık cam parçalarına

buladı. Geri kalanı da, saldıran bir gergedandan daha etkin biçimde sınıfı dağıtmaya koyuldu. Mürekkep şişelerini alıp sınıfın her yanına püskürttüler, kitaplarla kâğıtları parçaladılar, duvardaki resimleri yırttılar, çöp tenekesini tersyüz çevirdiler, çantalarla kitapları yakalayıp kırık camdan dışarı attılar. Birkaç dakika sonra öğrencilerin yarısı sıralarının altına saklanmıştı, Neville de tavandaki kollu avizeden sarkıyordu.

"Hadi bakalım, toplayın onları, toplayın, sadece cinperi bunlar..." diye bağırdı Lockhart.

Kollarını sıvadı, asasını çıkardı ve böğürdü: "*Peskipiksi Pesternomi!*"

Hiç mi hiç faydası olmadı. Cinperilerden biri Lockhart'ın asasını alıp onu da camdan dışarı attı. Lockhart yutkundu ve kendi masasının altına girdi. Bir saniye sonra da kollu şamdan bel verince düşen Neville'in altında ezilmekten güç bela kurtuldu.

Zil çaldı, herkes deli gibi çıkışa koştu. Bunu izleyen görece sakinlikte Lockhart doğruldu, hemen hemen kapıya varmış olan Harry, Ron ve Hermione'yi gördü ve, "Eh, onları yeniden kafese koymanızı siz üçünüzden isteyeyim," dedi. Yanlarından geçti, kapıyı arkasından çekiverdi.

Geri kalan cinperilerden biri kulağından ısırıp canını acıtınca, Ron,

“Olup bitenlere inanabiliyor musunuz?” diye gürledi.

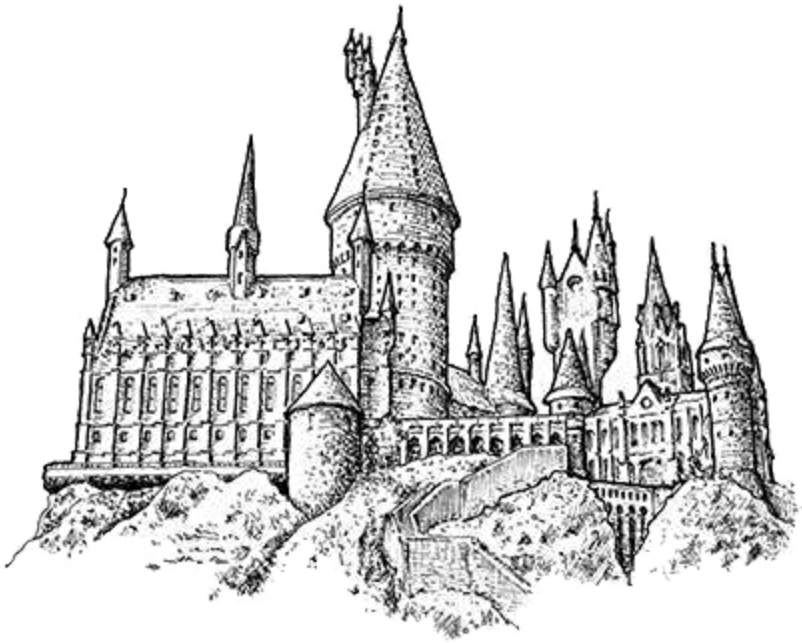
Hermione, “Bize birinci elden deneyim kazandırmak istiyor,” dedi. Bir yandan da akıllıca bir Dondurma Büyüsü ile aynı anda iki cinperiyi hareketsiz hale getirip kafeslerine tıkmıştı.

“*Birinci elden mi?*” dedi Harry, ona dilini çıkaran ve ulaşamayacağı bir yere dans ederek kaçan bir cinperiyi tutmaya çalışırken. “Hermione, ne yaptığı konusunda zerrece fikri yoktu.”

“Saçma,” dedi Hermione. “Kitaplarını okudunuz – yaptığı bütün o şaşırtıcı şeylere baksanıza...”

“Yaptığını *söylediği*,” diye mırıldandı Ron.

YEDİNCİ BÖLÜM



Bulanık'lar ve Mırıltılar

Harry ondan sonraki birkaç günün pek çok dakikasını, Gilderoy Lockhart'ın bir koridordan geldiğini görünce sıvışarak geçirdi. Colin

Creevey'den kaçmak daha zordu, çünkü Harry'nin ders programını ezberlemişe benziyordu. Anlaşılan hayatta hiçbir şey Colin'e günde altı yedi kere, "Tamam mı, Harry?" deyip de, "Selam, Colin," cevabını almak kadar heyecan vermiyordu. Harry bu cevabı verdiğinde sesi ne kadar öfkeli çıkarsa çıksın...

Hedwig, o felaket araba kazası yüzünden Harry'ye hâlâ kızgındı, Ron'un asası da hâlâ doğru dürüst çalışmıyordu. Hatta cuma sabahı Tılsım dersinde Ron'un elinden fırlamış ve minicik yaşlı Profesör Flitwick'i tam iki gözünün ortasından vurmuştu. Vurduğu yerde de büyük, nabız gibi atan yeşil bir çıban meydana getirmişti. Yani şöyle ya da böyle, Harry hafta sonuna ulaşmış

olmaktan memnundu. O, Ron ve Hermione cumartesi sabahı Hagrid'i ziyaret etmeyi tasarlıyorlardı. Ama Harry, uyanmak istediği saatten birkaç saat önce, Gryffindor Quidditch takımının kaptanı Oliver Wood tarafından sarsılarak uyandırıldı.

Harry, uyku sersemi, "N'oluyo yav?" dedi.

"Quidditch antrenmanı. Yürü hadi!"

Harry gözlerini kısarak pencereye baktı. Pembe ve altın rengi gökyüzünde ince bir sis asılı kalmıştı. Artık uyandığı için, kuşların şamatası sırasında nasıl olup da uyuduğunu anlayamıyordu.

"Oliver," dedi Harry, çatlak bir sesle, "gün henüz doğuyor."

“Aynen öyle.” Wood uzun boylu, sağlam yapılı bir altıncı sınıf öğrencisiydi. O anda da gözleri çılgın bir coşkuyla yanıyordu. Canı gönülden, “Yeni antrenman programımızın parçası,” dedi. “Hadi, süpürgeni yakala da gidelim. Öbür takımların hiçbiri antrenmana başlamadı, bu yıla ilk başlayan biz olacağız...”

Harry esneyerek ve hafiften titreyerek, bir gayret, yataktan kalktı, Quidditch cüppesini bulmaya çalıştı.

“Afferin sana,” dedi Wood. “On beş dakika sonra sahada buluşuruz.”

Kırmızı takım cüppesini bulup üşümemek için de pelerinini sırtına alınca, Harry, Ron’a bir not yazıp nereye gittiğini açıkladı. Sonra da Nimbus İki

Bin'i omzunda, döne döne inen merdivenden aşağı, ortak salona indi. Portre deliğine tam gelmişti ki, arkasında bir tıkırtı duyuldu ve Colin Creevey telaş içinde merdivenlerden indi. Fotoğraf makinesi boynunda çılgın gibi sallanıyordu, elinde sımsıkı bir şey tutuyordu.

"Merdivende birinin senin adını söylediğini duydum, Harry! Bak burda ne var! Banyo ettirdim, sana göstermek istedim..."

Harry, Colin'in burnunun ucunda salladığı fotoğrafa şaşkın şaşkın baktı.

Hareket eden, siyah beyaz bir Lockhart, Harry'nin kendi kolu olduğunu anladığı bir kolu çekiştirip duruyordu. Fotoğraf benliğinin iyi

mücadele ettiğini ve görüntüye girmek istemediğini memnuniyetle fark etti. Harry bakarken Lockhart pes etti ve soluk soluğa kendini koyverip resmin beyaz kenarına dayandı.

Colin hevesle, "İmzalayacak mısın?" dedi.

Harry kararlı şekilde, "Hayır," diye cevap verdi. Bir yandan da oda sahiden boş mu diye kontrol ediyordu. "Kusura bakma, Colin, acelem var – Quidditch antrenmanı."

Portre deliğine tırmanıp çıktı.

"Vay canına! Beni de bekle! Daha önce hiç Quidditch maçı izlemedim!"

Colin de onun arkasından delikten geçti.

Harry hemen, “Gerçekten sıkıcı olur,” diye atıldı ama, Colin onu dinlemedi bile. Yüzü heyecandan parlıyordu.

Yanı sıra koşturarak, “Sen yüz yıldır bir bina takımında oynayan en genç oyuncusun, değil mi, Harry? Değil mi? Harika olmalısın. Ben hiç uçmadım. Kolay mı? O senin kendi süpürgen mi? En iyi cinsten mi?”

Harry ondan nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Çenesi pek düşük bir gölgesi vardı sanki.

Colin soluk soluğa, “Quidditch’i tam olarak anlamıyorum,” dedi. “Dört top olduğu doğru mu? İki tanesi uçup insanları süpürgelerinden düşürmeye mi çalışıyor?”

Harry, canı sıkkın, “Evet,” dedi. Kadere rıza göstermiş, Quidditch’in zor kurallarını anlatmaya razı olmuştu. “Onlara Bludger denir. İki takımda da ikişer Vurucu vardır, Bludger’ları takımlarından uzak tutmak için sopalar taşırlar. Gryffindor Vurucu’ları Fred ve George Weasley.”

“Peki, öbür toplar neye yarar?” Colin, ağzı açık, Harry’ye baktığı için merdivende birkaç basamak tekerlendi.

“Ee, Quaffle, yani büyük kırmızı top, sayı yapan toptur. Her takımdaki üç Kovalayıcı Quaffle’ı birbirine atarak, sahanın ucundaki çemberlere sokmaya çalışırlar – sahanın ucunda, uzun direklerin ucuna takılı çemberlere.”

“Peki, ya dördüncü top –”

“İşte o Altın Snitch. Çok küçüktür, çok hızlıdır, yakalaması da zordur. Ama Arayıcı’nın işi de budur zaten, çünkü Snitch yakalanmadan Quidditch maçı bitmez. Ve hangi takımın Arayıcısı Snitch’i tutarsa, takımına fazladan yüz elli puan kazandırır.”

Colin saygıyla, “Ve Gryffindor Arayıcısı sensin, öyle mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Harry, şatodan çıkıp çiğlere bulanmış çimenliği geçmeye başlarlarken. “Bir de Tutucu vardır. Çemberleri savunur. Hepsi bu kadar işte.”

Ama Colin kaygan çimenleri geçip Quidditch sahasına varana kadar Harry’yi soru yağmuruna tutmaktan vazgeçmedi. Harry onu ancak soyunma

odalarına gelince başından atabildi. Colin düdük gibi bir sesle arkasından bağırdı: “Gidip iyi bir yer bulayım, Harry!” Sonra da koşarak tribünlere gitti.

Gryffindor takımının geri kalanı soyunma odasına gelmişti bile. Gerçekten uyanmış görünen tek kişi de Wood’du. Fred ve George Weasley, şişkin gözler ve karmakarışık saçlarla, arkasındaki duvara dayanıp içi geçiveriyormuş gibi görünen dördüncü sınıf öğrencisi Alicia Spinnet’ın yanında oturuyorlardı. Alicia gibi Kovalayıcı olan Katie Bell ve Angelina Johnson da onların karşısında yan yana, esneyip duruyorlardı.

“Şükür geldin, Harry, nerde kaldın?” dedi Wood aceleyle. “Şimdi, sahaya çıkmadan önce sizinle çabucak konuşmak istiyorum, çünkü bütün yazı yeni bir antrenman programı hazırlayarak geçirdim. Sanırım bu program her şeyi değiştirecek.”

Wood’un elinde Quidditch sahasının kocaman bir şeması vardı. Üzerine farklı renkte mürekkeplerle birçok çizgi, ok ve çarpı çizilmişti. Asasını çıkardı, tahtaya vurdu, oklar şema üzerinde tırtıl gibi kıvranmaya başladı. Wood yeni taktikleri hakkında konuşmaya başlarken, Fred Weasley’nin başı dosdoğru Alicia Spinnet’ın omzuna düştü ve Fred horlamaya başladı.

İlk tahtanın açıklanması yaklaşık yirmi dakika aldı. Ama onun altında da bir tahta vardı, onun altında da bir üçüncüsü. Wood hiç durmadan monoton bir sesle konuşurken Harry iyice sersemlemişti.

En sonunda Wood, "İşte böyle," dedi ve Harry'yi tam şu anda şatoda olsa kahvaltıda neler yiyor olacağı şeklindeki özlem dolu bir hayalden çekip aldı. "Anlaşıldı mı? Sorusu olan?"

Zıplayarak uyanan George, "Benim bir sorum var, Oliver," dedi. "Bunları bize dün hepimiz uyanıkken anlatamaz mıydın?"

Bu sözler Wood'un hiç hoşuna gitmedi.

Gözlerinden şimşekler çakarak hepsine baktı. “Size söylüyorum, beni iyice dinleyin. Quidditch Kupası’nı geçen yıl kazanmalıydık. En iyi takım biziz. Ama ne yazık ki, tamamen kontrolümüz dışındaki olaylar yüzünden...”

Harry oturduğu yerde suçlu suçlu kıpırdandı. Geçen yıl son maçın yapıldığı günde baygın halde hastane kanadında yatıyordu. Böylece Gryffindor bir oyuncudan yoksun kalmış ve üç yüz yıllık tarihlerinin en berbat yenilgisine uğramışlardı.

Wood yeniden kendini kontrol edebilir hale gelene kadar bekledi. Besbelli son yenilgileri hâlâ ona ıstırap veriyordu.

“Bu yüzden de bu yıl her zamankinden daha sıkı çalışıyoruz... Hadi bakalım, şimdi gidip yeni kuramlarımızı uygulamaya koyalım!” diye haykırdı. Süpürgesini kavrayıp önleri sıra soyunma odasından çıktı. Takımı, bacaklar kaskatı, esneye esneye onu izledi.

Soyunma odasında o kadar uzun süre kalmışlardı ki, güneş bayağı yükselmişti. Ama sisten geriye kalanlar gene de stadyumdaki çimenlerin üzerinde asılıydı. Harry sahaya yürürken, tribünde oturan Ron ile Hermione’yi gördü.

Ron, inanamayarak, “Antrenman daha bitmedi mi?” diye sordu.

Harry, Ron ile Hermione'nin Büyük Salon'dan getirdikleri kızarmış ekmek ve marmelata hasetle bakarak, "Daha başlamadık ki," diye cevap verdi. "Wood bize yeni taktikler öğretiyor."

Süpürgesine binip ayaklarını hızla yere vurdu, havalandı. Serin sabah havası yüzünü kamçıladı ve onu Wood'un uzun konuşmasından çok daha etkin biçimde uyandırdı. Yeniden Quidditch sahasında olmak harika bir duyguydu. Fred ve George'la yarışarak stadyumu son hızla fırdolayı döndü.

Köşeden hızla savrulurlarken, Fred, "O garip klik sesi de ne?" diye sordu.

Harry tribüne baktı. Colin en yukarıdaki yerlerden birine oturmuş, fotoğraf makinesini kaldırmış, art arda

fotoğraf çekiyordu. Makinenin sesi ıssız stadyumda garip şekilde birkaç katı büyüyordu.

Tiz bir sesle, “Buraya bak, Harry! Buraya bak!” diye feryat etti.

“O da kim?” dedi Fred.

Harry, “Hiçbir fikrim yok,” diye yalan söyledi. Ve hızını birden artırarak Colin’den mümkün olduğu kadar uzağa gitti.

Wood onlara doğru havada sıyrılıp gelirken, “Neler oluyor?” dedi. “O birinci sınıf öğrencisi niye fotoğraf çekiyor? Hiç hoşuma gitmedi bu. Yeni antrenman programımız hakkında bilgi almak isteyen bir Slytherin casusu olabilir.”

Harry hemen atıldı: “O, Gryffindor’dan.”

George da, “Ayrıca Slytherin’lerin casusa ihtiyacı yok, Oliver,” dedi.

Wood, huysuz huysuz, “Niye böyle söylüyorsun ki?” diye sordu.

George parmağıyla işaret etti: “Çünkü bizzat kendileri burdalar da ondan.”

Yeşil cüppeli insanlar sahaya doğru yürüyorlardı, ellerinde süpürgeler vardı.

Wood öfkesinden tıslarcasına, “İnanmıyorum!” dedi. “Ben sahayı bugün için ayırtmıştım! Şimdi icabına bakarız!”

Ok gibi aşağı doğruldu, öfkelendiği için gereğinden daha sert indi, birazcık

sendeledi. Harry, Fred ve George ardından gittiler.

Wood, Slytherin kaptanına, “Flint!” diye gürledi. “Bu bizim antrenman saatimiz! Özel olarak geldik! Şimdi defolup gidebilirsiniz!”

Marcus Flint, Wood’dan da iriyarıydı. Yüzünde ifritimsi bir kurnazlık ifadesiyle cevap verdi: “Hepimize yetecek kadar yer var, Wood.”

Angelina, Alicia ve Katie de gelmişlerdi. Yüzleri Gryffindor’lara dönük, hepsinin suratında alaycı bir sırıtmayla omuz omuza duran Slytherin takımında ise kız yoktu.

Wood, duyduğu kızgınlık yüzünden ağzından tükürükler saçarak, "Ama sahayı ben ayırttım!" dedi. "Ayırttım diyorum sana!"

"Ah," dedi Flint, "ama benim elimde de Profesör Snape'in özel olarak imzaladığı bir not var. *Ben, Profesör S. Snape, yeni Arayıcı'larını çalıştırma gereksinimi nedeniyle bugün Slytherin takımına Quidditch sahasında çalışma izni veriyorum.*"

Aklı dağılan Wood, "Yeni Arayıcı'nız mı var?" diye sordu. "Nerde?"

Ve önlerindeki altı iriyarı kişinin arkasında bir yedinci göründü. Solgun, sivri yüzünü baştan başa kaplayan

övüngen gülümseyişle, daha küçük bir oğlan: Draco Malfoy.

Fred, hoşnutsuzlukla Malfoy'u süzerek, "Sen Lucius Malfoy'un oğlu değil misin?" dedi.

Flint, "Draco'nun babasından söz etmen ne garip," dedi. Bu arada, Slytherin takımı elemanlarının yüzündeki sırıtış daha da genişlemişti. "Dur, sana onun Slytherin takımına verdiği cömert armağanı göstereyim."

Yedisi birden süpürgelerinin sopalarını uzattılar. Erken sabah güneşinde Gryffindor oyuncularının burunları dibinde yedi tane pırıl pırıl cilalanmış, yepyeni sap ve yedi takım ince altın yazı belirdi: "Nimbus İki Bin Bir"

Flint kayıtsızca kendi süpürge sopasının ucundan bir toz zerresini süpürerek, “En son model,” diye ekledi. “Geçen ay çıktı. Sanırım Nimbus İki Bin dizisinden çok daha iyi. Eski Silsüpür’lere gelince,” Silsüpür Beş süpürgelerine sıkı sıkıya sarılmış Fred ve George’a pis pis güldü, “onlarla yerleri süpürür.”

Gryffindor takımından hiç kimse o anda söylenecek bir şey bulamadı. Malfoy öyle bir tebessüm ediyordu ki, soğuk gözleri birer çizgi halini almıştı.

“Bak sen,” dedi Flint, “saha ihlali.”

Ron ve Hermione neler olduğunu anlamak için çimenliği geçiyorlardı.

Ron, “Neler oluyor?” diye sordu Harry’ye. “Neden oynamıyorsunuz? Ya *o* burda ne yapıyor?”

Malfoy’a bakarak, Slytherin Quidditch cüppesine bir anlam vermeye çalışıyordu.

Malfoy, kendinden memnun bir edayla, “Ben yeni Slytherin Arayıcı’sıyım, Weasley,” dedi. “Herkes de babamın takımımıza aldığı süpürgelere hayran hayran bakmakla meşguldü.”

Ron önündeki yedi müthiş süpürgeye ağzı açık bakakaldı.

Malfoy sakin sakin, “Güzel, değil mi?” dedi. “Ama belki artık Gryffindor takımının da biraz altın bulup yeni

süpürge alması gerekebilir. O Silsüpür Beş'leri piyangoya koyabilirsiniz. Müzelerin ilgisini çeker belki."

Slytherin takımı ulur gibi güldü.

Hermione, sert sert, "Hiç değilse," dedi, "Gryffindor takımındakilerin hiçbiri takıma girmek için rüşvet vermek zorunda kalmadı. Onlar, sadece yetenekleriyle takıma seçildi."

Malfoy'un yüzündeki kendinden memnun ifade bir anda silindi.

Tükürürcesine, "Kimse senin fikrini sormadı, seni pis küçük Bulanık," dedi.

Harry hemen Malfoy'un çok kötü bir şey söylediğini anladı, çünkü bu laf ağzından çıkar çıkmaz bir kıyamettir koptu. Flint, Fred'le George'un onun

üstüne atlamamaları için Malfoy'a siper olmak zorunda kaldı. Alicia, "*Ne cüretle!*" diye haykırdı. Ron, elini cüppesinin içine sokup asasını çıkardı ve, "Bunun hesabını vereceksin, Malfoy!" diye bağırarak Flint'in kolunun altından asasını büyük bir öfkeyle Malfoy'un yüzüne doğru uzattı.

Stadyumda büyük bir patlama sesi duyuldu, Ron'un asasının ters tarafından yeşil bir ışık fışkırdı, midesine vurdu ve onu sırtüstü çimenlere yuvarladı.

Hermione tiz bir sesle, "Ron! Ron! İyisin ya?" diye bağırdı.

Ron konuşmak için ağzını açtı, ama ağzından tek kelime çıkmadı. Onun yerine gürültüyle geğirdi, kucağına birkaç sümüklüböcek düştü.

Slytherin takımına gülmekten felç gelmişti sanki. Flint iki büklüm olmuş, düşmemek için yeni süpürgesine dayanıyordu. Malfoy dört ayak üstü yere kapanmıştı, yumruğuyla toprağı dövüyordu. Gryffindor takımı ise, geğirdikçe kocaman, pırıl pırıl sümüklüböcekler çıkaran Ron'un çevresine toplanmıştı. Kimse ona dokunmak istemiyordu.

Harry, Hermione'ye, "En iyisi onu Hagrid'e götürelim, en yakın orası," dedi. Hermione cesurca başını salladı ve ikisi Ron'u kollarından tutup ayağa kaldırdılar.

"Ne oldu, Harry? Ne oldu? Hasta mı? Ama sen onu iyileştirebilirsin, değil mi?" Colin yerinden kalkıp koşmuştu,

şimdi de, sahadan ayrılırlarken yanları sıra dans edercesine yürüyordu. Ron derin derin içini çekti, önünden aşağı daha fazla sümüklüböcek yuvarlandı.

Büyülenmiş gibi bakan Colin, "Vaay!" dedi ve fotoğraf makinesini kaldırdı. "Onu kıpırdatmadan tutabilir misin, Harry?"

Harry kızgınlıkla, "Çekil yolumdan, Colin!" dedi. Hermione'yle ikisi Ron'a destek olarak onu stadyumdan çıkardılar, Orman'ın kıyısına doğru okul arazisinden geçtiler.

Bekçinin kulübesi görününce, "Geldik sayılır, Ron," dedi Hermione. "Bir dakikada hiçbir şeyin kalmaz... neredeyse ordayız..."

Hagrid'in evine varmalarına altı yedi metre kalmıştı ki, ön kapı açıldı. Ama dışarı çıkan Hagrid değildi. Bugün en uçuğundan leylak rengi bir cüppe giymiş olan Gilderoy Lockhart'tı.

"Çabuk, şuraya saklanın," diye fısıldadı Harry, Ron'u yakınlardaki bir çalının ardına çekerek. Biraz gönülsüz olsa da, Hermione de onları izledi.

Lockhart, Hagrid'e yüksek sesle, "Ne yaptığını bilirsen, çok basit!" diyordu. "Yardım gerekirse, nerede olduğumu biliyorsun! Sana kitabımdan bir tane vereceğim – şimdiye kadar almamış olmana şaşırdım. Bu gece bir tane imzalar, yollarım. Hadi bakalım, hoşça kal!" Ve uzun adımlarıyla şatoya doğru yürüdü.

Harry, o gözden kaybolana kadar bekledi, sonra Ron'u çalılığın arkasından çekip Hagrid'in ön kapısına götürdü. Telaşla kapıyı çaldılar.

Hagrid hemen geldi, pek suratsızdı. Ama kimlerin geldiğini görünce yüzü aydınlandı.

"Ne zaman geleceksiniz diye merak ediyordum – gelin, gelin içeri. Ben de Profesör Lockhart geri döndü sandım."

Harry ve Hermione, Ron'u eşikten içeri, tek odalı kulübeye geçirdiler. Bir köşede kocaman bir yatak vardı, ötekinde bir ateş neşeli neşeli çatırdıyordu. Harry, Ron'u bir iskemleye oturturken durumu çabucak açıkladı, ama Hagrid hiç de kaygılanmış görünmedi.

Güler yüzle, “Gireceğine çıksın daha iyi,” dedi, onun önüne büyük bakır bir leğen çekti. “Hepsini çıkar bakalım, Ron.”

Hermione, leğenin üzerine eğilen Ron’a endişeyle bakarak, “Sanırım durmasını beklemekten başka çare yok,” dedi. “Bu lanetin tutması en iyi koşullarda bile zordur, ama kırık bir asayla olunca...”

Hagrid hamarat hamarat dolaşıp onlara çay yapıyordu. Zağarı Fang, Harry’yi salyalara boğmakla meşguldü.

Harry, Fang’in kulaklarını kaşıyarak, “Lockhart senden ne istiyordu, Hagrid?” diye sordu.

“Bana kuyudan varek çıkarma nasihati veriyordu,” diye homurdandı Hagrid. İyice fırçalanmış masasının üstündeki yarısı yolunmuş horozu kaldırdı, çaydanlığı koydu. “Sanki bilmezmişim gibi. Kovaladığı bir Ölüm Perisi’ni anlatıp duruyor. Tek kelimesi doğruysa, çaydanlığımı yerim.”

Hagrid’in bir Hogwarts hocasını eleştirmesi ondan öyle beklenmez bir şeydi ki, Harry şaşkınlıkla bakakaldı. Ancak Hermione, her zamankinden daha tiz bir sesle, “Bence biraz haksızlık ediyorsun,” dedi. “Profesör Dumbledore onun bu iş için en iyi adam olduğunu düşündü besbelli...”

“En iyi değil, *tek* adam,” diye cevap verdi Hagrid. Onlara bir tabak melas

şekerlemesi ikram etti. Ron ise leğenine doğru öğürüp duruyordu. "*Tek* derken ciddiyim. Karanlık Sanatlar dersi için birini bulmak gitgide zorlaşıyor. Anlıyorsunuz ya, insanlar bu işe girmeye pek hevesli değil. Uğursuz olduğunu düşünmeye başladılar. Bir süredir pek fazla dayanan çıkmadı. Söyleyin bakalım," dedi Hagrid, başıyla Ron'u işaret ederek, "kimi lanetlemeye çalışıyordu?"

"Malfoy, Hermione'ye bir şey dedi. Çok kötü bir şey olmalı, çünkü herkesin aklı başından gitti."

Ron, solgun ve ter içinde, masanın üstünden göründü. Boğuk bir sesle, "Kötüydü ama," dedi. "Malfoy ona 'Bulanık' dedi, Hagrid –"

Yeni bir sümüklüböcek dalgası görününce yeniden başını eğip kayboldu. Hagrid fena halde kızmış görünüyordu.

Hermione'ye dönüp hırlarcasına, "Diyemez!" dedi.

"Dedi işte. Ama ben de ne anlama geldiğini bilmiyorum. Çok kaba bir şey olduğunu biliyorum, tabii..."

Ron, yeniden kafasını kaldırıp, "Yapabileceği en büyük hakaretti," diye uludu. "Bulanık, doğuştan Muggle olan –yani sihirle ilgisi olmayan anne babadan– biri için kullanılan bir isim, sahiden pis bir şey. Bazı büyücüler – Malfoy'un ailesi gibi– insanların safkan dediği şey oldukları için herkesten iyi olduklarını sanıyorlar." Küçük bir geğirti

çıkardı, bir tanecik sümüklüböcek önüne tuttuğu eline düştü. Onu leğene atıp devam etti: “Yani, geri kalanlarımız bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyor. Neville Longbottom’a baksanıza – safkan ama bir kazanı yerine oturtmaktan aciz.”

Hagrid gururla, “Üstelik de kimse Hermione’mizin yapamayacağı bir büyü icat etmedi daha,” dedi. Hermione parlak morumsu kırmızı renge büründü.

Ron, titreyen eliyle ter içindeki alnını sildi. “Birine bunu söylemek, iğrenç. Kirli kan, anlıyorsunuz ya. Sıradan kan. Çılgınlık bu. Zaten bugünlerde büyücülerin çoğu yarım kan. Muggle’larla evlenmesek soyumuz kururdu.”

Gene geğirdi ve gözden kayboldu.

Hagrid, leğene çarpan sümüklüböceklerin takırtısını bastıran bir sesle, “Eh, onu lanetlemeye çalıştığın için sana kabahat bulmuyorum, Ron,” dedi. “Ama belki de asanın ters teptiği isabet olmuştur. Bence oğlunu lanetlemiş olsan Lucius Malfoy dosdoğru okula gelirdi. Hiç değilse başın belaya girmemiş.”

Harry, ağzından sümüklüböcekler boşalmasından daha büyük belanın ne olacağını soracaktı, ama soramadı. Hagrid’in melas şekerlemesi çenelerini birbirine yapıştırmıştı.

Hagrid, birden aklına bir şey gelmiş gibi, “Harry,” dedi, “sana da sorulacak hesabım var. Duydum ki, imzalı

fotoğraflar dağıtıyormuşsun. Niye bende yok?”

Aklı başından giden Harry, dişlerini zorlayarak açtı.

Hiddetle, “İmzalı fotoğraf falan dağıtmıyorum ben,” dedi. “Eğer Lockhart hâlâ bunu söylüyorsa –”

Derken, Hagrid’in güldüğünü gördü.

Hagrid güler yüzle Harry’nin sırtına vurup onu yüzüstü masaya çakarak, “Şaka ediyordum,” dedi. “Aslında yapmadığını biliyorum. Lockhart’a buna ihtiyacın olmadığını söyledim. Hiç çaba harcamadan ondan meşhur olduğunu söyledim.”

Harry doğrulup çenesini ovuşturarak, “Bahse girerim bundan hiç

hoşlanmamıştır,” dedi.

Hagrid’in gözleri parladı. “Hoşlandığını sanmam. Sonra da ona kitaplarından hiçbirini okumadığımı söyledim, gitmeye karar verdi. Melas şekerlemesi ister misin, Ron?” diye sordu, yeniden ortaya çıkan Ron’a.

“Yok, sağol,” dedi Ron, halsiz halsiz. “Riske girmesem iyi olur.”

Harry ile Hermione çaylarını bitirince de Hagrid, “Gelin,” dedi, “bakın ne yetiştiriyorum ben.”

Hagrid’in evinin arkasındaki küçük sebze tarhında bir düzine balkabağı vardı. Harry’nin o güne kadar gördüğü en büyük balkabakları. Her biri, iri bir kaya boyundaydı.

Hagrid, hayatından memnun bir edayla, “Durumları iyi, değil mi?” dedi. “Cadılar Bayramı şöleni için... o vakte kadar yeterince büyümüş olurlar.”

Harry, “Neyle büyüttün onları?” diye sordu.

Hagrid, yalnız olup olmadıklarını kontrol etmek için omzunun üstünden geriye baktı.

“Eh, onlara – anlarsın – birazcık yardım ettim.”

Harry, Hagrid’in çiçekli pembe şemsiyesinin kulübenin arka duvarına dayalı olduğunu gördü. Daha önce de bu şemsiyeyi göründüğünden farklı bir şey sanmasına yol açacak şeyler olmuştu. Aslında, Hagrid’in eski okul asasının

bunun içinde saklı olduğu yolunda güçlü bir kuşkusu vardı. Hagrid'in sihirden yararlanmaması gerekiyordu. Üçüncü sınıftayken Hogwarts'tan atılmıştı, ama Harry niye olduğunu öğrenememişti bir türlü – bu konu açılır açılmaz Hagrid'in yüksek sesle boğazını temizleyeceği tutar ve konu kapatılana kadar esrarengiz bir şekilde sağır kalırdı.

"Bir Büyütme Büyüsü, sanırım," dedi Hermione. Hem onaylamaz, hem de eğlenir gibi bir hali vardı. "Eh, doğrusu iyi iş yapmışsın."

Hagrid, Ron'a doğru başını sallayarak, "Küçük kız kardeşin de böyle söylüyordu," dedi. "Daha dün gördüm onu." Hagrid, sakalını oynatarak yan yan Harry'ye baktı. "Okul arazisini

dolaşıyormuş, öyle dedi, ama bana kalırsa evimde birine rastlamayı umuyordu.” Harry’ye göz kırptı. “Bana sorarsan o da hayır demezdi, yani imzalı bir...”

“Kes sesini,” dedi Harry. Ron bir kahkaha patlattı, yer sümüklüböcek içinde kaldı.

Hagrid, “Dikkat et!” diye bağırarak, Ron’u kıymetli balkabaklarının uzağına çekti.

Yemek vakti neredeyse gelmişti, Harry ise şafaktan beri sadece birazcık melas şekerlemesi atmıştı ağzına. Yemek yemek için okula gitmek istiyordu. Hagrid’le vedalaşıp yukarı, şatoya doğru yürüdüler. Ron arada bir

hıçkırıyordu, ama sadece iki pek küçük sümüklüböcek çıkarttı.

Serin Giriş Salonu'na henüz adım atmışlardı ki, bir ses duyuldu: "İşte oradasınız, Potter, Weasley." Profesör McGonagall haşin bir edayla onlara doğru yürüyordu. "İkiniz de cezalarınızı bu akşam çekeceksiniz."

Ron endişe içinde geğirmesini engelleyerek, "Ne yapacağız, Profesör?" diye sordu.

"*Sen,* Mr Filch'le birlikte ödül odasındaki gümüşleri parlatacaksın. Sihir falan istemem, Weasley – alnının teriyle."

Ron yutkundu. Okulun hademesi Argus Filch'ten bütün öğrenciler nefret

ederdi.

“Ve sen, Potter, Profesör Lockhart’ın, hayranlarının mektuplarına cevap vermesine yardımcı olacaksın.”

Harry umutsuzluk içinde, “Ah hayır!” dedi. “Ben de gidip ödül odasında çalışamaz mıyım?”

Profesör McGonagall kaşlarını kaldırarak, “Elbette hayır,” dedi. “Profesör Lockhart özellikle seni istedi. Tam saat sekizde, ikinize de söylüyorum.”

Harry ve Ron, derin üzüntüler içinde yorgun argın Büyük Salon’a yürüdüler. Hermione, yüzünde bir *eh-siz-de-okul-kurallarına-karşı-geldiniz-ama* bakışıyla arkalarından geliyordu. Harry etli

böreğinden sandığı kadar hoşlanmadı. O da, Ron da, esas zor cezanın kendisininki olduğunu düşünüyordu.

Ron, dertli dertli, “Filch beni bütün gece orada tutacak,” dedi. “Sihir yok ha! O odada yüz kupa olmalı. Ben Muggle usulü temizlikten anlamam ki.”

Harry, acı acı, “İstediğin an değişirim,” diye cevap verdi. “Ben Dursley’lerin yanında sık sık antrenman yaptım. Lockhart hayranlarının mektuplarına cevap vermek ha... o adam bir kâbus...”

Cumartesi öğleden sonrası eriyip gitti sanki. Aradan hiç vakit geçmemiş gibiydi ama, birden saat sekize beş var oldu. Harry ikinci kat koridorunda ayaklarını sürüyerek Lockhart’ın

odasına doğru yola koyuldu. Dişlerini sıkıp kapıyı çaldı.

Kapı hemen açıldı. Lockhart tebessümler içinde aşağı, ona baktı.

“Ah, işte haylaz geldi,” dedi. “İçeri gir, Harry, içeri gir.”

Birçok mumun ışığında duvarlarda Lockhart’ın sayısız çerçeveli fotoğrafı pırıl pırıl parlıyordu. Hatta birkaç tanesini imzalamıştı bile. Masasının üzerinde de büyük bir yığın duruyordu.

Lockhart, Harry’ye, sanki bu büyük bir lütufmuş gibi, “O zarfların adreslerini yazabilirsin!” dedi. “Birincisi, Gladys Gudgeon’a, Tanrı onu korusun – muazzam bir hayranımdır.”

Dakikalar salyangoz gibi geçti. Harry bıraktı, Lockhart'ın sesi dalga gibi aşıp üstünden geçsin. Arada bir, "Hımmm", "Doğru" ve "Evet" dedi, o kadar. Bazen de kulağına şöyle cümleler çalınıyordu: "Ün, gelgeç gönüllü bir dosttur, Harry." ya da "Şöhretin sağı solu belli olmaz, unutma bunu."

Mumlar yanıp küçüldü, ışığın, Harry'yi gözleyen hareketli Lockhart yüzleri üzerinde dans etmesine yol açtılar. Harry yorgun elini ona bininci zarfmış gibi gelen zarfın üzerinde gezdirip, Veronica Smethley'nin adresini yazdı. Artık gitme vakti yaklaşmış olmalı, diye düşündü perişan halde, n'olur gitme vakti yaklaşmış olsun...

Ve birden bir şey duydu – ölen mumların damlamasından ve Lockhart'ın hayranları hakkındaki gevezeliğinden farklı bir şey.

Bir sesti, insanın iliğini kemiğini donduran bir ses. Soluk kesici, buz gibi soğuk bir zehir içeren bir ses.

"*Gel... gel bana... deşeyim seni... parçalayayım seni... öldüreyim seni...*"

Harry havaya kadar sıçradı, Veronica Smethley'nin sokağının adının üstünde leylak rengi büyük bir leke peydahlandı.

"*Ne?*" dedi yüksek sesle.

"Biliyorum!" dedi Lockhart. "En iyi satanlar listesinin tepesinde tam altı ay! Bütün rekorları kırdı!"

Harry çıldırmış gibi, “Hayır,” diyebildi. “O ses!”

“Efendim?” Lockhart, şaşırmış görünüyordu. “Ne sesi?”

“O – o ses dedi ki – duymadınız mı?”

Lockhart büyük bir hayretle Harry’ye bakıyordu.

“Ne diyorsun sen, Harry? Belki de uykun geldi, ha? Vay canına – şu saate bak! Hemen hemen dört saat olmuş! Buna dünyada inanmazdım – zaman uçtu gitti, değil mi?”

Harry cevap vermedi. Sesi yeniden duymak için kulaklarını dört açmıştı, ama Lockhart’ın, her ceza aldığında böyle bir ikram beklememesi gerektiğini söyleyen sesinden başka ses yoktu.

Kendini iyice afallamış hisseden Harry odadan çıktı.

Saat o kadar geç olmuştu ki, Gryffindor ortak salonu neredeyse boşalmıştı. Harry dosdoğru yatakhaneye gitti. Ron henüz gelmemişti. Pijamalarını giydi, yatağa yattı ve bekledi. Yarım saat sonra sağ kolunu ovalayan Ron geldi, kararmış odaya ağır bir cila kokusu da taşımıştı.

Yatağa çökerek, "Kaslarımın hepsi tutuldu," diye inledi. "Tatmin olana kadar tam on dört kere o Quidditch Kupası'nı bana parlattırdı. Sonra bir sümüklüböcek saldırısına daha uğradım, hem de Okula Hizmetler Özel Ödülü'nün üstüne boşaldı. Sümüklerini

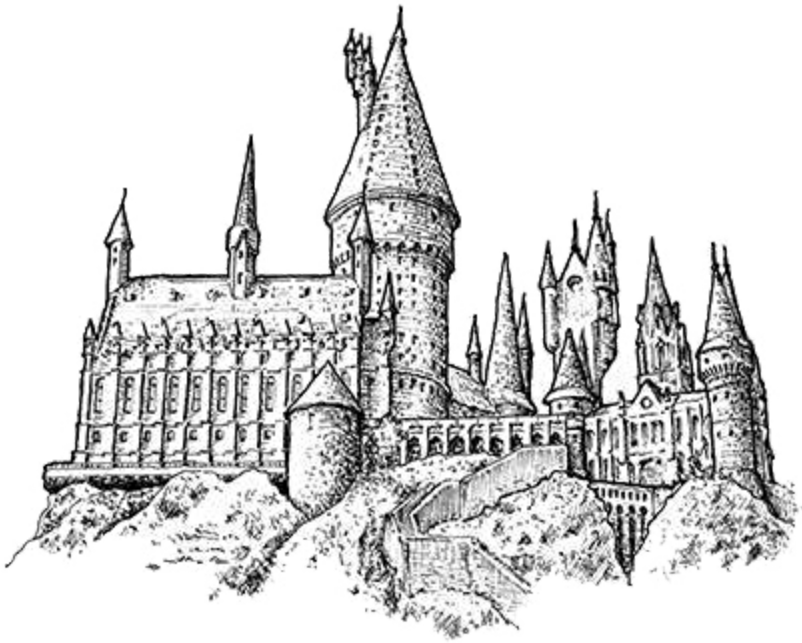
silmek asırlar aldı... Lockhart nasıl gitti?”

Neville, Dean ve Seamus’ı uyandırmak istemeyen Harry, yavaş sesle Ron’a tamı tamına neler duyduğunu söyledi.

Ron, “Ve Lockhart duymadığını söyledi, öyle mi?” diye sordu. Harry ay ışığında onun kaşlarını çattığını görebiliyordu. “Yalan mı söylüyordu dersin? Ama anlamıyorum – görünmez olan biri bile kapıyı açmak zorunda kalırdı.”

“Biliyorum,” dedi Harry, dört direkli yatağına yaslanıp tepesindeki tenteye bakarak. “Ben de anlamıyorum.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM



Ölüm Günü Partisi

Ekim ayı geldi, okul arazisiyle şatonun üzerini nemli bir soğukla örttü. Öğretmenler ve öğrenciler arasındaki ani bir soğuk algınlığı salgını yüzünden

Yönetici Madam Pomfrey'in işi başından aşkındı. Yaptığı Biberli İksir hemen etkisini gösteriyordu, ama iksiri içen kişi ondan sonra saatlerce kulaklarından dumanlar çıkarak dolaşıyordu. Percy, halsiz görünen Ginny Weasley'yi bu iksirden almaya zorlamıştı. Capcanlı kızıl saçlarının altından yükselen buhar, bütün kafasının alev aldığı izlenimini uyandırıyordu.

Günlerce şato pencerelerinde kurşun büyüklüğünde yağmur damlaları trampet çaldı. Gölün su düzeyi yükseldi, çiçek tarhları çamurlu derelere döndü, Hagrid'in balkabakları şişti, bahçedeki sundurmalarla aynı boya geldiler. Ne var ki Oliver Wood'un düzenli antrenman yapma konusundaki coşkusu

azalmamıştı. İşte Harry'nin Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önceki fırtınalı bir cumartesi öğleden sonrası, sırılsıklam ıslanmış ve her tarafı çamur içinde Gryffindor Kulesi'ne dönmesinin nedeni de buydu.

Yağmur ve rüzgâr hesaba katılmasa bile, mutlu bir antrenman sayılmazdı. Slytherin takımını izleyerek casusluk yapan Fred ve George, yeni Nimbus İki Bin Bir süpürgelerin hızını gözleriyle görmüşlerdi. Slytherin takımının havada jet gibi uçan yedi yeşilimsi lekeden başka bir şey olmadığını söylediler.

Harry ıssız koridorda şap şup yürürken kendisi kadar dalgın görünen birine rastladı. Gryffindor Kulesi'nin hayaleti Neredeyse Kafasız Nick,

mutsuzluk içinde bir pencereden dışarı bakarak kendi kendine söyleniyordu. “... istenilen özelliklere uymuyormuş... bir santimcik daha olaydı...”

“Selam, Nick,” dedi Harry.

İrkilip geri dönen Neredeyse Kafasız Nick, “Selam, selam,” dedi. Uzun dalgalı saçlarına fiyakalı, tüylü bir şapka takmıştı, sert ve yuvarlak yakası olan bir tunik giymişti. Böylece neredeyse yerinden kopmuş olan boynunu gözlerden uzak tutuyordu. Sis kadar solgundu ve Harry onun içinden öbür tarafı, dışarıdaki karanlık gökyüzünü ve sel halinde boşanan yağmuru görebiliyordu.

“Canın sıkkın görünüyor, genç Potter,” dedi Nick, konuşurken şeffaf bir

mektubu katlayıp yeleğinin cebine koyarak.

“Senin de.”

“Ah,” Neredeyse Kafasız Nick zarif bir edayla elini salladı, “önemli bir sorun değil... aslında gerçekten katılmayı da istiyor değilim... başvurayım dedim ama, besbelli ‘istenilen özelliklere uymuyormuşum.’ ”

Aldırmaz havasına rağmen, yüzünde çok acı bir ifade vardı.

Birden, “Ama sanırsın ki...” diye patladı, mektubu yeniden yerinden çıkartarak, “boynuna kör bir baltayla kırk beş kere vurulmasının Kafasızlar Avı’na katılacak bir özellik sağladığını sanırsın, değil mi?”

“Ah – evet,” dedi Harry. Besbelli onaylaması gerekiyordu.

“Yani, bu işin çabucak ve tertemiz olmasını kimse benden fazla isteyemez. Keşke öyle olsa, kafam da doğru dürüst kopsaymış. Yani, böylece hem acı çekmekten kurtulurdum, hem de herkesin alayından. Ne var ki...” Neredeyse Kafasız Nick mektubu silkeleyerek açtı ve hiddetle okudu.

“*Biz yalnızca kafaları bedenlerinden ayrılmış avcıları kabul edebiliyoruz. Aksi halde üyelerin At Sırtında Kafa Atıp Tutmak ve Kafa Polosu gibi av etkinliklerine katılmalarının imkânsız olacağını siz de takdir edersiniz. Bu yüzden de, büyük bir üzüntüyle, istenilen özelliklere uymadığınızı size bildirmek*

durumundayım. En iyi dileklerimle, Sir Patrick Delaney-Podmore.”

Neredeyse Kafasız Nick öfkeden köpürerek mektubu cebine tıkıştırdı.

“Kafamı sadece bir santim deriyle bir parça kas yerinde tutuyor, Harry! Çoğu kişi bunu pekâlâ da kafasız sayar ama hayır, Sir Kafası Usulünce Koparılmış Podmore’a bu yetmiyor.”

Neredeyse Kafasız Nick derin derin birkaç kez nefes aldı, sonra daha sakin bir sesle, “Evet,” dedi, “seni rahatsız eden şey neymiş bakalım? Elimden bir şey gelir mi?”

“Hayır. Tabii nereden yedi tane bedava Nimbus İki Bin Bir bulacağımızı biliyorsanız, o başka. Slyth...”

Harry’nin cümlesinin geri kalanı, ayak bilekleri hizasından gelen tiz mi tiz bir miyavlamada kayboldu gitti. Gözlerini aşağı çevirince kendini bir çift lamba misali sarı göze bakarken buldu. Mrs Norris’ti, hademe Argus Filch’in, öğrencilere karşı sonu gelmez savaşında vekili olarak kullandığı bir deri bir kemik gri kedi.

Nick hemen, “Burdan gitsen iyi olur, Harry,” dedi. “Filch iyi bir gününde değil. Grip olmuş, üçüncü sınıftan birileri de kazayla beş numaralı mahzenin tavanına kurbağa beyni sıvamış. Bütün sabah onu temizledi ve şimdi de seni burada her yana çamur saçarken görürse...”

“Tamam,” dedi Harry, gerileyip Mrs Norris’in suçlayıcı bakışından uzaklaşmaya çalıştı, ama yeterince hızlı davranamamıştı. Onu iğrenç kedisine bağlıyora benzeyen esrarengiz bir güçle o noktaya çekilen Argus Filch, Harry’nin sağ tarafındaki bir duvar örtüsünün içinden aniden belirdi. Deli gibi, kuralları ihlal eden kişiyi arıyordu. Başına kalın bir ekose eşarp sarmıştı, burnu ise her zamankinden daha da mordu.

“Pislik!” diye haykırdı. Harry’nin Quidditch cüppesinden damlamış çamurlu gölcüğe işaret ederken çenesi titriyordu, gözleri korku verecek şekilde yerinden uğramıştı. “Her yer karman

çorman, her yer leş gibi! Artık yeter, yeter diyorum! Arkamdan gel, Potter!”

Harry’cik, Neredeyse Kafasız Nick’e umutsuzca el sallayarak Filch’in ardından aşağı indi. Böylece de yerdeki çamurlu ayak izi sayısını iki katına çıkardı.

Harry daha önce Filch’in odasına hiç girmemişti. Burası, çoğu öğrencinin girmekten kaçındığı bir yerdi. Oda pis ve kasvetliydi, penceresizdi, alçak tavandan sarkan tek bir yağ lambasıyla aydınlanıyordu. İçeri hafif bir balık tava kokusu sinmiş gibiydi. Duvarların önünde tahta dosya dolapları vardı. Harry, üstlerindeki etiketlerden, onların Filch’in şimdiye kadar cezalandırmış olduğu her öğrenci hakkındaki

ayrıntıları içerdiklerini anladı. Fred ve George'un kendilerine ait koca bir çekmeceleri vardı. Filch'in masasının arkasındaki duvarda iyice parlatılmış bir zincir ve pranga koleksiyonu asılıydı. Onun, öğrencileri bileklerinden tavana asmasına izin versin diye Dumbledore'a hep yalvardığını herkes bilirdi.

Filch, masasındaki tüy kutusundan bir tüy kalem yakaladı ve etrafta parşömen aranmaya başladı.

"Gübre," diye mırıldandı öfkeyle, "dumanı tüten ejderha pisliği... kurbağa beyni... sıçan barsağı... artık yeter... *ibret* olsun diye... form nerde... evet..."

Masasının çekmecesinden kocaman bir parşömen tomarı çıkardı, koca kara

tüy kalemini mürekkep hokkasına batırarak tomarı önünde açtı.

"*Adı*... Harry Potter. *Suçu*..."

"Bir parçacık çamur, hepsi o!" dedi Harry.

"Senin için bir parça çamur, beyim, ama benim için fazladan bir saat yerleri ovmak demek!" diye bağırdı Filch. Şişkin burnunun ucunda bir damla, hiç de hoş olmayan bir şekilde titreşiyordu. "*Suçu*... şatoyu kirletmek... *verilen hüküm*..."

Akan burnuna dokunan Filch, soluğunu tutmuş, hükmünün okunmasını bekleyen Harry'ye pis pis baktı.

Ama tam Filch tüy kalemini indirirken, odasının tavanında muazzam

bir KÜT! sesi duyuldu, yağ lambası zangırdadı.

“PEEVES!” diye haykırdı Filch, bir öfke kriziyle tüy kalemini savurdu. “Bu sefer yaktım çıranı, elimden kurtulamazsın!”

Ve dönüp Harry’ye bir bakış bile atmadan, Filch odadan paytak paytak koşarak çıktı, Mrs Norris de onun yanı sıra şimşek gibi gidiyordu.

Peeves okulun hortlağıydı, havada dolaşan cinsten sırıtkan bir tehditti. Kargaşa ve mutsuzluğa yol açmak için yaşardı. Harry, Peeves’i pek sevmezdi ama, zamanlaması için ona şükran duymaktan kendini alamadı. Peeves her ne yaptıysa (ki, sese bakılırsa, bu sefer büyük bir şeyin hakkından gelmişti)

Filch'in dikkatini Harry'nin üstünden çeker diye umuyordu.

Belki de Filch'in geri dönüşünü beklemesi gerektiğini düşünerek, Harry masanın yanındaki güve yenikli koltuğa çöktü. Masada, onun yarı yarıya tamamlanmış formundan başka tek bir şey vardı: Üzerinde gümüşi yazılar olan kocaman, parlak, mor bir zarf. Filch geri dönüyor mu diye çabucak kapıya bir göz atarak zarfı aldı ve okudu:

ŞİPŞAK BÜYÜ
Mektupla Kurs
Yeni Başlayanlar İçin

Meraka kapılan Harry zarfı açtı ve içindeki parşömen desteyi çıkardı. Ön

tarafında, gene kıvır kıvır gümüşi yazıyla şöyle diyordu:

Modern sihrin dünyasında kendinizi geride kalmış gibi mi hissediyorsunuz? Basit büyüleri bile yapamadığınız için kendinizi mazeret uydururken mi buluyorsunuz? Asanızla yaptığınız keder verici marifetler hiç alay konusu olmanıza yol açtı mı?

Bir çare var!

Şipşak Büyü yepyeni, hata yapmayan, çabuk sonuç alan, kolay öğreten bir kurstur. Yüzlerce cadıyla büyücü, Şipşak Büyü metodundan yararlanmıştır!

Topsham'lı Madam Z. Nettles şöyle diyor:

"Büyülü sözleri bir türlü hatırlayamıyordum, iksirlerim de bir aile şakası halini almıştı! Şimdi, bir Şipşak Büyü kursunun ardından, partilerde ilgi merkezi ben oluyorum ve dostlar, Kıvılcım Solüsyonumun reçetesini onlara vereyim diye bana yalvarıyorlar!"

Didsbury'den büyücü D. J. Prod şöyle diyor:

"Eskiden karım benim zayıf büyülerime burun kıvırırdı, ama sizin müthiş Şipşak Büyü kursunuza başladıktan bir ay sonra, onu bir Tibet

öküzüne çevirdim! Teşekkürler, Şipşak Büyü!”

Meraka kapılan Harry, zarfın içindekilerin geri kalanını da karıştırdı. Filch neden bir Şipşak Büyü istemiş olsundu ki? Yoksa bu onun gerçek bir büyücü olmadığı anlamına mı geliyordu? Harry tam “Birinci Ders: Asanızı Tutmak (Bazı Faydalı İpuçları)”nı okuyordu ki, dışarıdan ayağını sürüyen birinin geldiğini duyunca Filch’in döndüğünü anladı. Parşömenleri zarfın içine tıkan Harry, tam kapı açılırken onu gerisin geri masanın üstüne bıraktı.

Filch zafere ulaşmış görünüyordu.

Mrs Norris'e, ağzı kulaklarında, "O kaybolan dolap son derece değerliydi!" diyordu. "Bu sefer Peeves'i burdan sürdüreceğiz, görürsün, şekerim."

Bakışları Harry'ye takıldı, sonra da Şipşak Büyü zarfına. Harry, zarfın başlangıçtaki yerinden yarım metre kadar uzakta durduğunu fark etti ama, iş işten geçmişti.

Filch'in solgun yüzü tuğla kırmızısına dönüştü. Harry kendini deprem dalgası boyunda bir öfke krizine hazırladı. Filch aksayarak masasının öbür ucuna gitti, zarfı aldı ve bir çekmeceye attı.

"Aldın mı... okudun mu?" diye kekeledi.

“Hayır,” diye yalanı kıvırdı Harry hemen.

Filch, boğumları şişmiş ellerini ovuşturuyordu.

“Okuduğunu düşünseydim, benim özel... aslında benim olduğundan değil... bir dostun ricası... böyle olsa bile... ancak...”

Harry dehşete kapılmış, ona bakıyordu. Filch gözüne hiç bu kadar deli görünmemişti. Gözleri yerinden fırlamıştı, gevşek ve sarkık yanaklarından birine bir tik musallat olmuştu, ekose eşarbın da faydasını göremiyordu.

“Madem öyle... git... tek kelime söyleme... o değil ya... ama okumadınsa

eğer... git şimdi, Peeves'in raporunu yazmam gerek... git...“

Şansına hayret eden Harry odadan ok gibi fırladı, koridoru geçti ve yukarı çıktı. Filch'in odasından ceza yemeden çıkmak bir tür okul rekoruydu herhalde.

“Harry! Harry! İşe yaradı mı?”

Neredeyse Kafasız Nick, bir sınıftan çıkıp kayarcasına geldi. Harry onun arkasında büyük bir siyah ve altın rengi dolabın enkazını görüyordu. Çok yüksekten düşmüş gibiydi.

Nick hevesle, “Peeves'i tam Filch'in odasının üstünde yere çarpsın diye ikna ettim,” dedi. “Dikkatini çeler diye düşündüm...”

Harry şükranla, “Sen miydin o?” diye sordu. “Evet, işe yaradı, ceza bile almadım. Teşekkürler, Nick!”

Birlikte koridorda yürümeye koyuldular. Harry, Neredeyse Kafasız Nick’in, Sir Patrick’in ret mektubunu hâlâ elinde tuttuğunu fark etti.

“Keşke Kafasızlar Avı konusunda senin için yapabileceğim bir şey olsa,” dedi.

Neredeyse Kafasız Nick birden olduğu yerde durdu, Harry de dosdoğru onun içinden geçti. Keşke geçmeseydim diye düşündü. Buz gibi bir duşa girmekten farksızdı.

Nick heyecanla, “Ama benim için yapabileceğin bir şey var,” dedi. “Harry

– çok fazla şey mi istemiş olurum yoksa – ama hayır, istemezdin...”

“Ne ama?”

“Eh işte, bu Cadılar Bayramı benim beş yüzüncü ölüm günüm,” dedi Neredeyse Kafasız Nick, dikleşerek ve vakur bir görünüm takınarak.

“Ah,” dedi Harry. Üzgün mü, yoksa mutlu mu görünmesi gerektiğinden emin değildi. “Tamam.”

“Geniş zindanlardan birinde parti veriyorum. Ülkenin her yanından dostlar gelecek. Sen katılabilirsen benim için öyle bir *şeref* olur ki. Mr Weasley ile Miss Granger’ın da başımın üstünde yeri var, tabii – ama siz herhalde şölene gideceksiniz.” Endişeyle bekliyordu.

“Hayır,” dedi Harry hemen, “gelirim...”

“Aziz dostum! Harry Potter benim Ölüm Günü Parti’mde. Ve,” durakladı, çok heyecanlı görünüyordu. “Sir Patrick’e beni ne kadar korkutucu ve etkileyici bulduğundan söz edebilir misin acaba?”

“Ta... tabii,” dedi Harry.

Neredeyse Kafasız Nick, ağzı kulaklarında ona baktı.

*****

Harry nihayet üstünü değiştirip ortak salonda onunla Ron’a katılınca, Hermione hevesle, “Bir Ölüm Günü

Partisi, ha?" dedi. "Bahse girerim ki böyle bir partiye gittiğini söyleyebilecek çok az kişi vardır – müthiş olacak!"

İksir ev ödevinin yarısında olan Ron, hırçın hırçın, "İnsan niye öldüğü günü kutlamak istesin ki?" diye sordu. "Bana çok iç karartıcı geliyor..."

Yağmur, şimdi mürekkep siyahı olan pencere camlarını hâlâ dövüyordu, ama içeride her şey pırıl pırıldı, neşeliydi. Şöminenin alevleri, insanların oturmuş okuduğu, konuştuğu, ev ödevlerini yaptığı yumuşacık koltuklara yansımıştı. Fred ve George ise, bir Semender'e Filibuster Maytabı yedirilirse ne olacağını anlamaya çalışıyorlardı. Fred, cırtlak turuncu, ateşte yaşayan kertenkeleyi bir Sihirli Yaratıkların

Bakımı sınıfından çalmıştı. Semender şimdi, meraklı insanlar yumağıyla çevrilmiş olarak bir masa üzerinde için için yanıyordu.

Harry tam Ron ve Hermione'ye Filch ile Şipşak Büyü kursundan söz edecekti ki, Semender birden havaya vınladı. Deli gibi odanın etrafında dönenirken gürültülü kıvılcımlar ve çat çut sesleri çıkarıyordu. Percy'nin Fred ve George'a sesi kısılana kadar avaz avaz bağırışı, Semender'in ağzından yağmur gibi yağan mandalina rengi yıldızların görkemli gösterisi ve buna eşlik eden patlamalar hem Filch'i, hem de Şipşak Büyü'yü Harry'nin aklından uzaklaştırdı.

*****

Cadılar Bayramı geldiğinde, Harry, Ölüm Günü Partisi'ne gitmek için düşüncesizce söz verdiğine çoktan pişman olmuştu. Okulun geri kalanı mutluluk içinde Cadılar Bayramı şölenini bekliyordu. Büyük Salon her zamanki gibi canlı yarasalarla donatılmıştı. Hagrid'in muazzam balkabaklarının içleri oyulmuş, üç kişinin girip oturabileceği fenerler haline getirilmişlerdi. Dumbledore'un eğlence olsun diye, dans eden bir iskeletler topluluğuyla anlaştığı yolunda söylentiler vardı.

Hermione bir patron edasıyla Harry'yi uyardı: "Söz sözdür. Sen Ölüm Günü Partisi'ne gideceğim *dedin* bir kere."

Böylece, saat yedide Harry, Ron ve Hermione ağzına kadar dolu, altın tabaklar ve mumlarla davet edici bir şekilde pırıl pırıl parlayan Büyük Salon'un kapısını es geçtiler ve onun yerine zindanlara doğru yürüdüler.

Neredeyse Kafasız Nick'in partisine giden geçidin iki yanına da mumlar dizilmişti. Ama bunlar şen bir hava yaratmaktan çok uzak, uzun, ince, kapkara mumlardı. Hepsi parlak mavi bir alevle yanıyor ve çocukların yaşayan yüzlerine bile loş, hayaletimsi bir ışık vurduruyordu. Harry titreyip cüppesine

sıkıca sarınırken, bin tırnağın muazzam bir karatahtayı tırmalamasından çıkıyora benzeyen bir ses duydu.

Ron, “Buna *müzik* mi diyorlar yoksa?” diye fısıldadı. Bir köşeyi döndüler ve siyah kadife perdeler asılı bir kapıda duran Neredeyse Kafasız Nick’i gördüler.

“Sevgili dostlarım,” dedi yas tutar bir havayla, “hoş geldiniz, hoş geldiniz... gelebilmenize o kadar sevindim ki...”

Tüylü şapkasını çıkarıp reverans yaparak onları içeri aldı.

İnanılmaz bir manzaraydı. Zindan yüzlerce inci beyazı, saydam insanla doluydu. Çoğu, kalabalık dans pistinin etrafında uçuyor ve kara perdeli bir

platformdaki orkestranın çaldığı otuz müzikal testereden çıkan korkunç, titrek sesle vals yapıyordu. Tepedeki avizedeki bin kara mumdan gece mavisi bir ışık geliyordu. Solukları önlerinde sis gibi yükseliyordu: Bir buzluğa girmek gibiydi.

Ayaklarını ısıtmak isteyen Harry, "Etrafa bir göz atalım mı?" diye sordu.

Ron kaygılı bir edayla, "Kimsenin içinden geçmemeye dikkat edin," dedi. Dans pistinin etrafından dolaştılar. Bir grup kasvetli rahibenin, zincirlerle bağlı pejmürde bir adamın ve başından ok çıkan bir şövalyeyle konuşan şen şakrak Hufflepuff hayaleti Şişman Keşiş'in yanından geçtiler. Harry hayaletlerin, gümüşi kan lekeleriyle kaplı, sıska,

gözünü dikip bakan Slytherin hayaleti Kanlı Baron'un çok uzağından geçtiklerini görünce şaşırmadı.

Hermione birden durarak, "Ah, hayır," dedi. "Geri dönün, geri dönün. Mızmız Myrtle'la konuşmak istemiyorum..."

Çabucak arkaya dönüp giderlerken Harry, "Kim?" dedi.

"Birinci kattaki kızlar tuvaletinin hayaleti, orayı mesken tutmuş."

"Bir *tuvaleti* mi mesken tutmuş?"

"Evet. Bir süredir bozuk, çünkü ikide bir sinir krizi geçiriyor ve orayı su bastırıyor. Ben oraya elimden geldiğince gitmezdim zaten, o yüzünüze karşı

feryat ederken tuvalete girmek acayip zor...”

“Bak, yemek!” dedi Ron.

Zindanın öbür tarafında, gene siyah kadife örtülü uzun bir masa vardı. Hevesle yaklaştılar, ama bir an sonra dehşet içinde oldukları yerde kalakaldılar. Koku hayli iğrençti. Güzel gümüş tabaklara büyük, kokmuş balıklar yerleştirilmiş, kömür karası pastalar tepsilere yığılmıştı; kurtlanmış koca bir tabak sakatat yemeği ile kürkümsü yeşil bir küfle kaplanmış bir dilim peynir de vardı. Şeref mevkiinde ise mezar taşı biçiminde, kurşuni renkte muazzam bir pasta duruyordu. Üzerine katran gibi bir kremayla şunlar yazılmıştı:

Sir Nicholas de Mimsy-Porpington
31 Ekim 1492'de öldü

Harry, tostoparlak çömelmiş halde masaya yaklaşan bir hayaleti hayretler içinde gözledi. Hayalet, kokmuş som balıklarından birinin içinden geçecek şekilde ağzını açmıştı.

Harry ona, "İçinden geçerseniz tadını alabiliyor musunuz?" diye sordu.

Hayalet hüzünlü bir şekilde, "Hemen hemen," dedi ve kayıp gitti.

Hermione, bilmiş bilmiş, "Sanırım daha güçlü bir tadı olsun diye kokmaya bırakmışlar," dedi. Bir yandan da burnunu tutarak çürük sakatat yemeğini görmek için üstüne eğiliyordu.

Ron, “İlerleyelim mi?” dedi. “Midem bulandı.”

Ancak tam dönmüşlerdi ki, küçük bir adam bir hamlede masanın altından fırladı ve tam karşılarında havada durdu.

Harry dikkatli bir şekilde, “Selam, Peeves,” dedi.

Çevrelerindeki hortlakların aksine, Peeves, solgun ve saydamın tam tersi bir kılıktaydı. Parlak turuncu bir parti şapkası takmıştı, yerinde dönen bir papyon kravatı vardı. Geniş, kötücül yüzünde de koca bir tebessüm.

“Kuruyemiş ister misiniz?” diye sordu tatlı tatlı, onlara bir kâse mantarlı fıstık uzatarak.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Hermione.

Peeves, gözleri fıldır fıldır oynayarak, “Zavallı Myrtle’dan söz ettiğini duydum,” dedi. “Zavallı Myrtle için kaba şeyler söyledin.” Derin bir nefes alıp böğürdü. “OYY! MYRTLE!”

Hermione, deli gibi, “Ah hayır, Peeves,” diye fısıldadı. “Ona neler söylediğimi söyleme, sahiden çok üzülür. Onu kastetmemiştim zaten, ona bir itirazım yok – şey... selam, Myrtle.”

Bir kızın tıknaz hayaleti kayıp gelmişti. Harry’nin gördüğü en üzgün yüzü, düz saçlar ve kalın, incili gözlüğün arkasında yarı yarıya saklamıştı.

“Ne?” dedi, somurtkan bir edayla.

Hermione sahte ve tiz bir sesle, “Nasılsın, Myrtle?” dedi. “Seni tuvalet dışında görmek ne güzel.”

Myrtle burnunu çekti.

Peeves sinsi sinsi Myrtle’ın kulağına, “Miss Granger az önce senden bahsediyordu,” dedi.

Hermione gözlerinden ateşler saçarak Peeves’e baktı. “Sadece şey diyordum... şey... bu gece ne kadar güzel göründüğünü.”

Myrtle kuşkuyla Hermione’yi süzdü.

Küçük, saydam gözlerine gümüşi yaşlar dolarken, “Benimle alay ediyorsun,” dedi.

“Hayır – doğru söylüyorum – az önce Myrtle’ın ne güzel göründüğünü

söylemedim mi?” dedi Hermione, Harry ile Ron’un kaburgalarını acıtacak gibi dürterek.

“Ah, evet...”

“Dedi ya...”

“Bana yalan söylemeyin,” diye hıçkırdı Myrtle, şimdi yaşlar yüzünden aşağı sel gibi akıyor, Peeves de omzunun üstünden bakıp kıkır kıkır gülüyordu. “İnsanların arkamdan benim için neler dediğini bilmiyorum mu sanıyorsunuz? Şişko Myrtle! Çirkin Myrtle! Mutsuz, mızmız, mıymıntı Myrtle!”

Peeves kulağına, “ ‘Sivilceli’yi unuttun,” dedi.

Mızmız Myrtle ıstıraplı hıçkırıklara boğuldu ve zindandan kaçtı. Peeves de ardından fırlayarak onu küflü fıstık yağmuruna tuttu. Bir yandan da bağırıyordu: "*Sivilceli! Sivilceli!*"

"Hey Tanrım," dedi Hermione hüzünle.

Neredeyse Kafasız Nick şimdi kalabalığın içinden onlara doğru kayıyordu.

"Eğleniyor musunuz?"

"Ah, evet," diye yalan söylediler.

"Doğrusu katılım hiç de kötü sayılmaz," dedi Neredeyse Kafasız Nick iftiharla. "Dertli Dul kalkıp ta Kent'ten geldi... Eh, artık konuşmamı yapmanın

vakti geldi sanırım. Gideyim de orkestrayı uyarayım...”

Ancak orkestra tam o anda çalmayı kesti. Bir av borusu çalarken onlar ve zindandaki herkes sustu, heyecanla etraflarına bakınmaya koyuldular.

Neredeyse Kafasız Nick, acı acı, “İşte buyrun,” dedi.

Zindan duvarından, her birinin sırtında kafasız bir binicinin bulunduğu bir düzine at fırlayıp çıktı. Hazır bulunanlar alkışladı. Harry de tam alkışlamaya başlayacakken, Nick’in yüzündeki ifadeyi görünce hemen kesti.

Atlar dörtnala dans pistinin ortasına gelip durdu, şaha kalkıp öne atıldılar ve sakallı kafası kolunun altında olan

öndeki iri yarı bir hayalet boruyu çalarak aşağı atladı. Kalabalığın üzerinden görebilmek için kafasını havaya kaldırdı (herkes güldü) ve yeniden boynunun üstüne bastırarak uzun adımlarla Neredeyse Kafasız Nick'in yanına geldi.

"Nick!" diye gürledi. "Nasılsın? Kafan hâlâ sarkıp duruyor mu orda?"

Hohhoho diye canı yürekten bir kahkaha attı ve Neredeyse Kafasız Nick'in omzuna vurdu.

Nick resmiyetle, "Hoş geldin, Patrick," dedi.

Patrick ise Harry, Ron ve Hermione'yi görmüştü. Çok şaşırmış gibi sahte bir sıçrayışla havaya yükselerek, "Canlı canlı insanlar!" dedi.

Öyle sıçradı ki başı yeniden düştü (kalabalık, uluya uluya güldü).

Neredeyse Kafasız Nick kapkara bir edayla, “Çok komik,” dedi.

Sir Patrick’in başı yerden, “Nick’e aldırmayın!” diye bağırdı. “Av’a katılmasına izin vermedik diye hâlâ canı sıkkın! Ama ne diyeyim – adama baksanıza –”

Nick’in anlamlı bir bakış attığı Harry, “Bence,” dedi telaşla, “Nick çok – korkutucu ve... şey...”

“Ha!” diye feryat etti Sir Patrick’in başı. “Bahse girerim senden bunu söylemeni istemiştir!”

Neredeyse Kafasız Nick, “Herkes dikkatini benim üstümde toplarsa,” dedi,

“konuşma yapma vaktim geldi!” Platforma yürüyüp çıktı, buz mavisi bir projektör ışığının içine girdi.

“Benim müteveffa, matemi tutulmuş lordlarım, leydilerim ve centilmenler, büyük bir üzüntüyle...”

Ama kimse sonrasını duymadı. Sir Patrick ile Kafasızlar Avı’nın geri kalan üyeleri bir Kafa Hokeyi oyunu başlatmışlardı, kalabalık da izlemek için dönüyordu. Neredeyse Kafasız Nick dinleyicilerinin ilgisini yeniden çekmek için boşa çaba harcadı, ama Sir Patrick’in kafası alkışlar arasında yanından geçip gidince vazgeçti.

Harry artık çok üşümüştü, üstelik de acıkmıştı.

Ron, orkestra yeniden çalmaya başlayıp hayaletler yeniden dans pistine çıkınca, “Buna daha fazla dayanamayacağım,” diye mırıldandı, dişleri takırdayarak.

Harry ona hak verdi: “Hadi gidelim.”

Onlara bakan herkese başlarıyla selam verip gülümseyerek geri geri kapıya doğru gittiler. Bir dakika sonra da kara mumlarla dolu geçitten telaşla geçiyorlardı.

Ron umutla, “Puding bitmemiş olabilir,” dedi. Önlerine düşmüş, Giriş Salonu’nun merdivenlerine doğru gidiyordu.

Ve Harry o zaman sesi duydu.

“*... deş... parçala... öldür...*”

Aynı sesti, Lockhart'ın odasında duyduğu o soğuk, canice ses.

Sendeleyerek durdu, taş duvara tutunarak var gücüyle dinledi. Çevresine bakındı, loş geçidi boydan boya gözden geçirdi.

"Harry, ne olu...?"

"Gene o ses – susun bir dakika –"

"*... öyyyle açım... öyle uzun zamandır...*"

Harry ısrarla, "Dinleyin!" dedi. Ron ve Hermione donup kalarak onu gözlediler.

"*... öldür... öldürme vakti...*"

Ses giderek uzaklaşıyordu. Harry onun hareket edip gittiğinden, yukarı çıktığından emindi. Karanlık tavana

bakarken korku ve heyecan karışımı bir duyguya kapıldı: Nasıl olur da yukarı çıkardı? Taş tavanların etkilemediği bir hortlak mıydı?

"Buradan," diye bağırdı ve merdivenlerden yukarı, Giriş Salonu'na doğru koşmaya başladı. Burada bir şey duymaya çalışmak umutsuzdu, Büyük Salon'dan Cadılar Bayramı şöleninin uğultusu yansıyordu. Harry mermer merdivenlerden birinci kata koştu, Ron ve Hermione arkasından takırdıyorlardı.

"Harry, biz neyin –"

"HİŞŞT!"

Harry duymaya çalıştı. Uzaklardan, bir üst kattan, gittikçe hafifleyen sesi

duydu: “... *Kan kokusu alıyorum... KAN KOKUSU ALIYORUM!*”

Harry’nin midesi sıkıştı. “Birini öldürecek!” diye bağırdı, Ron ve Hermione’nin şaşkın yüzlerini görmezden gelerek bir sonraki merdivenin basamaklarını üçer üçer çıktı, bir yandan da kendi ayak seslerinin ötesini dinlemeye çalışıyordu.

Harry, peşinde hızlı hızlı soluk alan Ron ve Hermione ile, ikinci katın tamamını hızla dolaştı ve bir köşeyi dönüp son, ıssız geçide gelene kadar durmadı.

Ron, yüzündeki teri silerek, “Harry, neyin nesiydi bu?” diye sordu. “Ben hiçbir şey duymadım...”

Ama Hermione birden hızla içini çekti ve koridorun aşağısını işaret etti.

"*Bakın!*"

İlerdeki duvarda bir şey parlıyordu. Yavaşça, karanlıkta etrafı kollayarak yaklaştılar. Duvarın iki pencere arasında kalan kısmına, koskoca harflerle, meşalelerin alevinde titreşip duran bir şeyler yazılmıştı.

SIRLAR ODASI AÇILDI.
VÂRİSİN DÜŞMANLARI KENDİNİZİ KOLLAYIN.

"O da ne öyle – altında asılı olan ne?" dedi Ron, sesi titreyerek.

Daha yakına gelirlerken Harry az daha kayıp düşüyordu. Yerde koca bir su gölcüğü vardı. Ron ve Hermione onu tuttu, mesaja doğru yavaş yavaş

ilerlediler. Gözleri, mesajın altındaki kara bir gölgeye dikilmişti. Üçü birden ne olduğunu aynı anda fark etti ve üçü birden bir şapırtıyla geriye sıçradı.

Hademenin kedisi Mrs Norris, meşale halkasına kuyruğundan asılmıştı. Tahta gibi sertti, gözleri faltaşı gibi açılmış bakıyordu.

Birkaç saniye kıpırdamadılar. Sonra Ron, "Gidelim burdan," dedi.

Harry, sıkıntıyla, "Yardım etmeye çalışmamız gerekmez mi?" diye sordu.

"İnan bana," dedi Ron. "Bizi burada bulmalarını istemeyiz."

Ama çok geç kalmışlardı. Uzaklardan gelen ve gök gürültüsünü andıran bir uğultu, onlara şölenin sona erdiğini

anlattı. Durdukları koridorun iki tarafından merdivenleri çıkan yüzlerce ayağın sesi ile, doymuş insanların keyifli konuşmaları geliyordu. Bir an sonra ise öğrenciler her iki yanından geçide dalmışlardı.

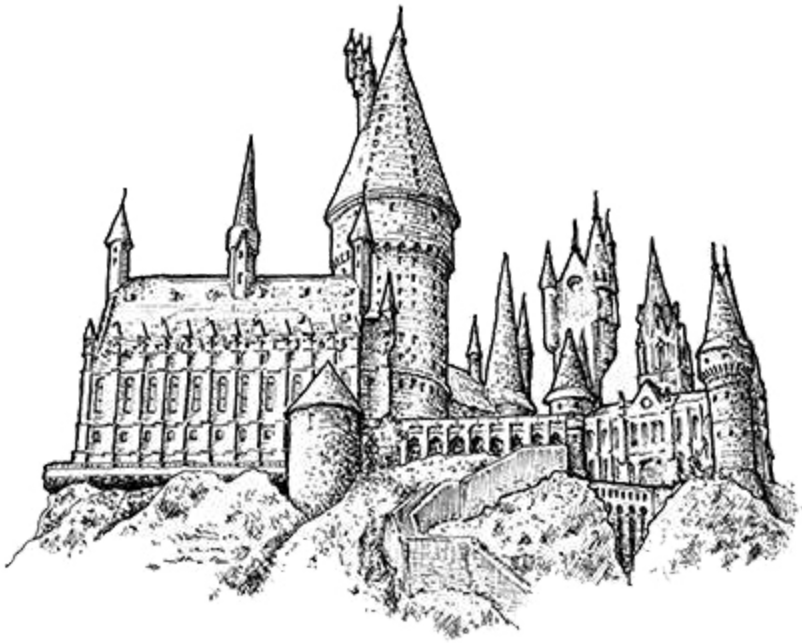
Bütün o gevezelik, koşuşturma, gürültü, öndekiler asılı kediyi görünce bir anda kesildi. Harry, Ron ve Hermione koridorun ortasında tek başlarına kalakalmışlardı, susan öğrenciler tüyler ürpertici manzarayı görmek için önlerindekileri itiyorlardı.

Derken birisi sessizliğin ortasında haykırdı.

“Vârisin düşmanları, kendinizi kollayın! Sıra sizde, Bulanık’lar!”

Draco Malfoy'du. İte kaka kalabalığın önüne gelmişti. Asılı, hareketsiz kedi manzarası karşısında sırıtırken soğuk gözleri canlanmış, genelde kansız olan yüzü kızarmıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM



Duvardaki Yazı

"Neler oluyor burda? Neler oluyor?"

Besbelli Malfoy'un haykırışı üzerine olay yerine yönelen Argus Filch,

kalabalığı yara yara geldi. Derken Mrs Norris'i gördü ve geri çekildi, dehşet içinde ellerini yüzüne kapattı.

"Kedim! Kedim! Mrs Norris'e ne oldu?" diye feryat etti.

Ve faltaşı gibi açılmış gözleri Harry'ye takıldı.

"*Sen!*" diye acı acı bağırdı. "*Sen!* Kedimi öldürdün! Onu sen öldürdün! Seni öldüreceğim! Ben..."

"*Argus!*"

Dumbledore, arkasında öğretmenlerden bazılarıyla olay yerine gelmişti. Hemen Harry, Ron ve Hermione'nin yanından geçerek Mrs Norris'i meşale halkasından çözdü.

“Benimle gel, Argus,” dedi Filch’e. “Siz de Mr Potter, Mr Weasley, Miss Granger.”

Lockhart hevesle öne çıktı.

“En yakını benim odam, Müdürüm – hemen üst katta – lütfen kendinizi evinizde...”

“Teşekkür ederim, Gilderoy,” dedi Dumbledore.

Sessiz kalabalık, geçsinler diye açıldı. Heyecanlanmış görünen ve kendini önemseyen Lockhart, Dumbledore’un arkasından seğirtti. Profesör McGonagall ile Profesör Snape de öyle.

Lockhart’ın karanlık odasına girerlerken duvarlarda pıtır pıtır bir

hareket sezildi. Harry, resimlerdeki Lockhart'lardan birkaçının, saçları bigudili halde sıvıştığını gördü. Gerçek Lockhart ise masasındaki mumları yakarak geriye çekildi. Dumbledore, Mrs Norris'i cilalı yüzeye yatırıp muayene etmeye koyuldu. Harry, Ron ve Hermione birbirlerine tedirgin bakışlar atarak, mum ışığı havuzunun dışındaki iskemlelere çöküp izlemeye koyuldular.

Dumbledore'un uzun, kemerli burnunun ucu Mrs Norris'in kürkünden iki santim uzaktaydı. Yarım ay gözlükleriyle ona yakından bakıyordu, uzun parmaklarıyla dürtüyor, yokluyordu. Profesör McGonagall da kedinin aşağı yukarı onun kadar yakınına eğilmiş, gözleri kısık,

bakıyordu. Snape, yarısı gölgede kalmış, onların arkasında dikiliyordu, yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı: Sanki gülümsememek için kendini zor tutuyor gibiydi. Lockhart ise etraflarında dönüp duruyor, boyuna tavsiyelerde bulunuyordu.

"Onu öldüren kesinlikle bir lanet – herhalde Transmogrifya İşkencesi'dir. Kullanıldığını birkaç kez gördüm, orda olmayışım ne yazık. Tam da onu kurtarabilecek karşı-laneti bilirken..."

Lockhart'ın lafları, Filch'in kuru, kederli hıçkırıklarıyla kesiliyordu. Filch masanın yanındaki bir iskemleye yığılmıştı, ellerini yüzüne kapatmıştı, Mrs Norris'e bakamıyordu. Harry ondan o kadar nefret ettiği halde, biraz olsun

acımaktan kendini alamadı. Ama kendisine acıdığı kadar değil, çünkü Dumbledore Filch'e inanırsa, onu okuldan atardı, burası kesin.

Şimdi Dumbledore garip sözler mırıldanıyor ve Mrs Norris'e asasıyla vuruyordu, ama hiçbir şey olmuyordu. Kedi, sanki az önce içi doldurulmuş gibi görünmeyi sürdürdü.

"... Buna çok benzer bir şeyin Uagadugu'da olduğunu hatırlıyorum," dedi Lockhart, "bir dizi saldırı; hikâyenin tamamı otobiyografimdedir. Kasaba halkına çeşitli tılsımlar dağıttım, bu da meseleyi hemen çözdü..."

O konuşurken duvarlardaki Lockhart fotoğrafları da onaylarcasına kafalarını

sallıyorlardı. Birisi saçındaki fileyi çıkarmayı unutmuştu.

Sonunda Dumbledore doğruldu.

Yumuşak bir sesle, “Ölü değil, Argus,” dedi.

Engel olduğu cinayetleri sayan Lockhart birden durdu.

“Ölü değil mi?” diye hıçkırdı Filch, parmaklarının arasından Mrs Norris’e bakarak. “Ama niye böyle – kaskatı ve donmuş?”

“Taş haline getirilmiş,” dedi Dumbledore (“Ah! Ben de öyle düşünmüştüm!” dedi Lockhart). “Ama nasıl, bilemiyorum...”

“*Ona* sor!” diye feryat etti Filch, kızarmış ve yaşlarla ıslanmış yüzünü

Harry'ye çevirerek.

Dumbledore kesinlikle, "Hiçbir ikinci sınıf öğrencisi bunu yapamaz," dedi. "Bu en ileri türden Karanlık Büyü..."

Şişkin yüzü mosmor hale gelen Filch, "Yaptı, o yaptı!" diye tükürükler saçtı. "Duvara ne yazdığını gördün! Benim... odamda şey buldu... biliyor... benim şey olduğumu..." Filch'in yüzü korkunç bir şekle girdi. "Benim Kofti olduğumu biliyor."

Harry, duvardaki Lockhart'lar dahil, herkesin ona bakıyor olmasının verdiği rahatsızlık içinde, "Ben Mrs Norris'e elimi bile sürmedim!" dedi yüksek sesle. "Ve Kofti'nin ne olduğunu da bilmiyorum."

“Palavra!” diye hırladı Filch. “Şipşak Büyü mektubumu gördü!”

Snape, gölgelerin içinden, “Konuşmama izin varsa, Müdür Bey,” deyince, Harry’nin içindeki kötü bir şeyler olacak duygusu arttı. Snape’in söyleyeceği hiçbir şeyin ona hayrı dokunmayacağından emindi.

Snape, dudağı hafif bir alaycı gülüşle bükülür gibi olurken, “Potter ve arkadaşları sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş olabilirler,” dedi. “Ama burda gerçekten de şüphe uyandırıcı koşullarla karşı karşıyayız. Üst kat koridorunda ne işleri vardı? Niye Cadılar Bayramı şöleninde değillerdi?”

Harry, Ron ve Hermione hep birlikte Ölüm Günü Partisi’ni açıklamaya

koyuldular: “... yüzlerce hayalet vardı, hepsi size orada olduğumuzu söyler...”

Snape, kara gözleri mum ışığında parıldayarak, “Peki, niye daha sonra şölene katılmadınız?” diye sordu. “Niye o koridora gittiniz?”

Ron ve Hermione, Harry’ye baktı.

“Çünkü... çünkü...” dedi Harry, kalbi gümbür gümbür atarak. İçinden bir şey oraya bedensiz bir ses tarafından götürüldüğünü iddia etmenin kulağa çok abartılı geleceğini söylüyordu. Başka kimsenin değil, bir tek onun duyduğu bir ses. “Çünkü yorgunduk ve yatmak istiyorduk,” dedi.

Snape, sıska yüzünde muzaffer bir tebessüm pırpır ederek, “Yemek

yemeden mi?" diye sordu. "Hayalet partilerinde canlı insanlara göre yemekler ikram edildiğini sanmazdım."

Ron yüksek sesle, "Aç değildik," dedi, tam o anda karnı guruldadı.

Snape'in pis gülüşü yüzüne yayıldı.

"Müdür Bey, bence Potter gerçeği tam olarak söylemiyor. Bize bütün hikâyeyi anlatana kadar bazı ayrıcalıklardan yoksun bırakılması iyi bir fikir olabilir. Ben şahsen, dürüstçe konuşmaya hazır olana kadar onun Gryffindor Quidditch takımından çıkarılması gerektiğini sanıyorum."

Profesör McGonagall, sert sert, "Yok canım, Severus," dedi. "Çocuğun Quidditch oynamasını engellemek için

bir neden göremiyorum. Bu kedinin başına süpürgeyle vurulmamış. Potter'ın yanlış bir şey yaptığı konusunda bir kanıt yok."

Dumbledore, Harry'ye içini okumak istermiş gibi bakıyordu. Pırıl pırıl açık mavi bakışı, Harry'de röntgene girmiş duygusu uyandırdı.

Kararlı bir şekilde, "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, Severus," dedi.

Snape öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Filch de öyle.

Gözleri yerinden uğrayarak, "Kedim taşa çevrildi!" diye haykırdı. "Birine *ceza verildiğini* görmek istiyorum!"

Dumbledore sabırla, “Onu tedavi edebiliriz, Argus,” dedi. “Madam Sprout kısa süre önce birtakım Adamotları elde etti. Onlar normal boylarına varır varmaz, Mrs Norris’i yeniden canlandıracak bir iksir yaptıracağım.”

Lockhart, “Ben yaparım,” diye atıldı. “En az yüz kere yapmış olmalıyım. Uykumda bile yaparım Adamotu İyileştirme Sıvısı’nı...”

“Pardon,” dedi Snape buz gibi bir sesle, “ama sanırım bu okulun İksir hocası benim.”

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Dumbledore Harry, Ron ve Hermione’ye, “Gidebilirsiniz,” dedi.

Koşmadan ne kadar hızlı gidebilirlerse o hızla uzaklaştılar. Lockhart'ın odasının bir kat yukarısına vardıklarında da boş bir sınıfa girip kapıyı yavaşça arkalarından kapadılar. Harry, gözlerini kısarak arkadaşlarının kararmış yüzlerini süzdü.

"Duyduğum sesten söz etse miydim dersiniz?"

Ron hiç tereddüt etmeden, "Hayır," dedi. "Başka hiç kimsenin duymadığı sesler duymak hayra alamet değildir, büyücüler dünyasında bile."

Ron'un sesindeki bir şey Harry'yi rahatsız etti. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Ron hemen, “Tabii inanıyorum,” dedi. “Ama... kabul et ki garip...”

“Garip olduğunu biliyorum. Baştan aşağı garip. Duvardaki o yazı ne demek istiyordu? *Oda açıldı*... ne demek bu?”

Ron yavaş yavaş, “Biliyor musun, ben sanki bunu duydum,” dedi. “Sanırım birisi bir vakitler Hogwarts’ta bir gizli oda olduğundan söz etmişti... Bill olabilir...”

“Ya Kofti de ne demek oluyor?” diye sordu Harry.

Ron kıs kıs gülmesine zor engel olunca da, şaşırdı.

“Eh... yani aslında komik değil ama, Filch olduğu için... Bir Kofti, büyücü ailesinde doğan, ama sihirli gücü

olmayan kişidir. Muggle doğumlu büyücülerin tersi gibi bir şey. Ama Kofti'lere çok az rastlanır. Eğer Filch bir Şipşak Büyü kursundan sihir öğrenmeye çalışıyorsa, evet, Kofti olmalı. Bu da birçok şeyi açıklar. Örneğin, öğrencilerden niye bu kadar nefret ettiğini." Ron kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Çekemiyor."

Bir yerlerde bir saat çaldı.

"Gece yarısı," dedi Harry. "Snape gelip de bize başka bir suç kondurmaya kalkışmadan yatmaya gitsek iyi olacak."

*****

Birkaç gün okulda herkes sadece Mrs Norris'e yapılan saldırıdan söz etti. Filch, onun saldırıya uğradığı yerde volta vurarak kimsenin olayı unutmamasını sağladı. Sanki saldırganın geri döneceğini düşünür gibiydi. Harry onu duvardaki mesajı "Mrs Skower'ın Her İşe Yarayan Sihirli Kir Çıkartıcısı"yla silerken görmüştü. Ama ne fayda! Kelimeler taşın üzerinde eskiden olduğu gibi parıldayıp duruyordu. Filch suç mahallini gözaltında tutmadığı zaman da kan çanağı gibi gözlerle koridorlarda sinsi sinsi dolaşıyor, hiçbir şeyden kuşkulanmayan öğrencilerin üstüne atlayıp onları "yüksek sesle nefes

almak” ve “mutlu görünmek” gibi nedenlerle cezalandırmaya çalışıyordu.

Ginny Weasley, Mrs Norris’in başına gelenlerden çok rahatsız olmuştu. Ron’a bakılırsa, kedileri çok severdi.

Ron ona moral vermek istercesine, “Bahse girerim ki sen Mrs Norris’i aslında pek tanımamıştın,” demişti. “Doğru söylüyorum, onsuz hayat daha iyi.” Ginny’nin dudakları titremeye başlamıştı. “Böyle şeyler Hogwarts’ta sık sık olmaz,” diye güvence verdi Ron ona. “Bunu yapan kaçığı yakalayacaklar ve hemen buradan uzaklaştıracaklar. Umarım, okuldan atılmadan önce Filch’i de taşlaştıracak vakti olur. Şaka ediyorum...” diye ekledi Ron bir acele, çünkü Ginny’nin beti benzi atmıştı.

Saldırı Hermione'yi de etkilemişti. Gerçi zamanın çoğunu okumakla geçirmek Hermione için alışılmış bir şeydi, ama şimdi başka bir şey yapmaz hale gelmişti neredeyse. Harry ve Ron ona nesi olduğunu sorduklarında da pek bir cevap alamıyorlardı. Ertesi çarşamba anladılar nesi olduğunu.

Harry İksir dersinden geç çıktı, Snape onu sınıfta tutup sıralardaki tüp solucanlarını kazıtmıştı. Çabucak yemek yedikten sonra kitaplıkta Ron'u bulmaya gitti. O sırada Bitkibilim dersindeki Hufflepuff'lı çocuk Justin Finch-Fletchley'nin karşıdan geldiğini gördü. Harry tam selam vermek için ağzını açmıştı ki, Justin onu gördü, anında geri döndü ve hızla ters yönde uzaklaştı.

Harry, Ron'u kitaplığın arka tarafında, Sihir Tarihi ev ödevini ölçerken buldu. Profesör Binns "Avrupalı Büyücülerin Ortaçağ Toplantısı" üzerine bir metrelik bir kompozisyon istemişti.

"İnanmıyorum, hâlâ yirmi santim kısa..." dedi Ron öfkeyle. Parşömeninin ucunu bıraktı, o da yeniden kıvrılıp tomar oldu. "Ve Hermione tam yüz kırk santim yazdı, üstelik de yazısı *küçüktür.*"

"Nerde o?" dedi Harry, metreyi alıp kendi ev ödevinin tomarını açarak.

Ron raflar arasında bir yere işaret etti. "Oralarda bir yerde. Başka bir kitap arıyor. Bence Noel'den önce bütün kitaplığı bitirmeye niyetli."

Harry ona, Justin Finch-Fletchley'nin nasıl kendisinden kaçtığını anlattı.

"Neden aldırıyorsun, bilmem, ben hep onun biraz salak olduğunu düşünmüşümdür." Ron bir yandan da, yazısını mümkün olduğu kadar büyüterek harıl harıl yazıyordu. "Saçmalayıp duruyordu, yok Lockhart harikaymış da, yok bilmem ne..."

Hermione kitap rafları arasından ortaya çıktı. Sinirli görünüyordu, ama neyse ki sonunda onlarla konuşacak hale geldi.

Harry ve Ron'un yanına oturarak, "*Hogwarts: Bir Tarih*'in *bütün* kopyaları dışarda," dedi. "İki haftalık da bir bekleme listesi var. *Keşke* benimkini evde bırakmasaydım, ama bütün o

Lockhart kitapları varken sandığa sığdıramadım.”

“Niye istiyorsun ki?” dedi Harry.

“Herkes neden istiyorsa ondan. Sırlar Odası efsanesini okumak için.”

Harry hemen, “O da ne?” dedi.

Hermione dudağını ısırdı. “İşte mesele de burda ya. Hatırlayamıyorum. Ve hikâyeyi de başka hiçbir yerde bulamıyorum...”

Ron saatine baktı ve çaresiz bir halde, “Hermione,” dedi, “n’olur kompozisyonunu okuyayım.”

Hermione birden sertleşti. “Hayır, vermem. Bitirmek için tam on günün vardı.”

Zil çaldı. Ron ve Hermione atışa çekişe öne geçip Sihir Tarihi dersinin yolunu tuttular.

Sihir Tarihi, ders programlarındaki en ruhsuz dersti. Hocası Profesör Binns de hayalet olan tek öğretmenleriydi. Sınıflarındaki tek heyecanlı şey, sınıfa karatahtadan girmesinden ibaretti. Çoğu kişi çok yaşlı ve buruş buruş olan Binns'in öldüğünü fark etmediğini söylerdi. Bir gün ders vermek için ayağa kalkmış, bedenini öğretmenler odası şöminesinin önündeki koltukta bırakmıştı. Günlük temposu bundan sonra da hiç mi hiç değişmemişti.

Bugün de her zamanki kadar sıkıcıydı. Profesör Binns notlarını açtı ve eski bir elektrikli süpürge gibi yavan,

yeknesak bir sesle okumaya başladı. Derken sınıftaki hemen hemen herkes sersemleşti. Bazen bir isim ya da tarihi yazmalarına yetecek kadar bir süreyle kendilerine geliyor ve sonra da yeniden uykuya dalıyorlardı. Profesör yarım saattir konuşuyordu ki, daha önce hiç görülmedik bir şey oldu. Hermione elini kaldırdı.

Profesör Binns, 1289 Uluslararası Büyücüler Konvansiyonu üzerine öldüresiye kasvet verici bir nutkun orta yerinde kafasını kaldırıp ona baktı.

“Miss... şey...”

“Granger, Profesör,” dedi Hermione, berrak bir sesle. “Acaba bize Sırlar Odası hakkında bir şeyler anlatabilir misiniz diye merak ediyordum.”

Ağzı açık oturmuş, pencereden dışarısını seyreden Dean Thomas zıplayarak transından kurtuldu. Lavender Brown başını kollarından kaldırdı, Neville'in dirseği sıradan kaydı.

Profesör Binns gözlerini kırpıştırdı.

Kuru, hırıltılı sesiyle, "Benim dersim Sihir Tarihi," dedi. "Ben *olgularla* uğraşırım, Miss Granger, mitler ve efsanelerle değil." Tebeşir kırılır gibi küçük bir sesle boğazını temizleyip devam etti: "O yılın eylül ayında, Sardunyalı büyücülerden oluşan bir alt-komite..."

Kekeleyerek durdu. Hermione'nin eli gene havada sallanıyordu.

“Miss Grant?”

“Lütfen, efendim, efsanelerin temeli hep olgularda değil midir?”

Profesör Binns ona öyle hayretle bakıyordu ki, Harry daha önce diri ya da ölü hiçbir öğrencinin onun sözünü kesmediğinden emin oldu.

Profesör Binns ağır ağır, “Şeyy,” dedi, “evet sanırım böyle bir iddiada bulunulabilir.” Hermione’ye, sanki daha önce hiçbir öğrenciyi doğru dürüst görmemiş gibi baktı. “Ancak, sözünü ettiğiniz efsane son derece *sansasyonel*, hatta *gülünç* bir hikâye...”

Ama şimdi bütün sınıf Profesör Binns’in her kelimesini can kulağıyla dinliyordu. Donuk gözlerle hepsine

baktı, hepsinin yüzü ona çevriliydi. Harry onun böylesine sıradışı bir ilgi gösterisi karşısında neye uğradığını şaşırmasını anlayabiliyordu.

Yavaşça, “Ah, evet...” dedi. “Bir bakayım... Sırlar Odası...”

“Tabii, hepiniz Hogwarts’ın bin yılı aşkın süre önce –tam tarihi bilinmiyor– dönemin en büyük cadıları ve büyücüleri tarafından kurulduğunu biliyorsunuz. Dört okul binasına onların adı verildi: Godric Gryffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw ve Salazar Slytherin. Bu şatoyu birlikte yaptılar, meraklı Muggle gözlerinden uzakta. Çünkü o çağ, sıradan insanların sihirden korktuğu, cadılarla büyücülerin de fazlasıyla cezalandırıldığı bir çağdı.”

Durup, sulanmış gözlerini odada gezdirdi ve devam etti: “Kurucular birkaç yıl uyum içinde çalıştılar, sihre yatkınlık gösteren gençler bulup onları eğitmek için şatoya getirdiler. Ama sonra aralarında anlaşmazlık çıktı. Slytherin ile diğerleri arasındaki uçurum büyümeye başladı. Slytherin, Hogwarts’a kabul edilen öğrenciler konusunda daha *seçici* davranılmasını istiyordu. Sihir öğreniminin sadece özbeöz sihirbaz aileler arasında kalması gerektiğine inanıyordu. Muggle anne babası olan çocukları almaktan hoşlanmıyordu, çünkü onların güvenilir olduklarına inanmıyordu. Bir süre sonra bu konu üzerinde Slytherin’le Gryffindor arasında ciddi bir tartışma

patlak verdi ve Slytherin okuldan ayrıldı.”

Profesör Binns yeniden duraklayarak dudaklarını büzdü, kırışmış yaşlı bir tosbağaya benziyordu.

“Güvenilir tarihsel kaynaklar bu kadarını söylüyor, ama bu dürüst olgular, Sırlar Odası’nın gerçekdışı efsanesinin gölgesinde kaldı. Hikâyeye bakılırsa, Slytherin şatoda gizli bir oda inşa etmişti ve diğerleri bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.”

“Efsaneye göre, Slytherin, kendi hakiki vârisi okula gelene kadar başka kimse açamasın diye Sırlar Odası’nı mühürledi. Oda’nın mührünü ancak vâris açabilecek, içerdeki dehşeti o dışarı salıverecek ve bununla, okulu

sihir çalışmaya layık olmayanlardan arındıracaktı.”

O, hikâyeyi anlatmayı bitirince bir sessizlik oldu, ama bu, Profesör Binns’in sınıflarını dolduran o bildik, uykulu sessizlik değildi. Herkes, bir şeyler daha anlatır diye umarak ona bakmayı sürdürürken, havada tedirginlik seziliyordu. Profesör Binns biraz sinirlenmiş görünüyordu.

“Saçmalığın daniskası, elbette,” dedi. “Okul, doğal olarak, böyle bir odanın varlığını kanıtlamak için en bilgin cadılar ve büyücüler tarafından defalarca arandı. Böyle bir oda yok. Kolay aldananları korkutmak için anlatılan bir hikâye.”

Hermione’nin eli yeniden havaya kalkmıştı.

“Efendim – ‘içerdeki dehşet’le neyi kastediyorsunuz?”

Profesör Binns kuru, ıslık gibi sesiyle, “Onun sadece Slytherin’in vârisinin kontrol edebileceği bir tür canavar olduğuna inanılıyor,” dedi.

Sınıftaki öğrenciler birbirlerine kaygılı bakışlar attı.

“Söylüyorum size, öyle bir şey yok,” dedi Profesör Binns, notlarını karıştırarak. “Oda da yok, canavar da.”

“Ama efendim,” dedi Seamus Finnigan, “eğer Oda sadece Slytherin’in vârisi tarafından açılacaksa, başka hiç

kimse de onu bulamayacak demektir, değil mi?”

Profesör Binns kızgın bir tonla, “Saçmalık, O'Flaherty,” dedi. “Eğer onca Hogwarts müdürü ve müdiresi onu bulmayı beceremediyse...”

“Ama Profesör,” dedi incecik bir sesle Parvati Patil, “onu açmak için Kara Büyü lazım herhalde...”

“Bir büyücünün Kara Büyü kullanmaması, *kullanamadığı* anlamına gelmez, Miss Pennyfeather,” diye cevabı yapıştırdı Profesör Binns. “Tekrar ediyorum, eğer Dumbledore gibileri...”

“Ama belki de Slytherin’le akraba olmak gerekiyordur,” diye başladı Dean Thomas, “bu yüzden de Dumbledore...”

Ama artık Profesör Binns'in canına yetmişti.

"Bu kadarı yeter," dedi sert bir edayla. "Bu bir mit! Böyle bir şey yok! Slytherin'in değil oda, gizli bir süpürge dolabı inşa ettiği konusunda bile kanıt yok, hem de hiç! Size böyle aptalca bir hikâye anlattığıma pişman oldum! Müsaadenizle artık *tarihe* dönelim! Somut, inanılır, doğrulanabilir *olgulara*!"

Beş dakika içinde sınıf her zamanki uyuşukluğuna dalıp gitmişti.

*****

Dersin sonunda hınca hınç koridorlardan geçmeye çalışırlarken, Ron, “Salazar Slytherin’in yaşlı bir kaçık olduğunu hep biliyordum,” dedi Harry ve Hermione’ye. Akşam yemeğinden önce çantalarını bırakacaklardı. “Ama bu safkan işini onun başlattığından haberim yoktu. Bana para verseler onun binasında olmam. Doğru söylüyorum, eğer Seçmen Şapka beni Slytherin’e koymaya çalışsaydı, ilk trenle dosdoğru eve dönerdim...”

Hermione hararetle başını salladı, ama Harry bir şey söylemedi. Birden berbat bir duyguyla midesi kasılmıştı.

Harry daha önce Ron’a da, Hermione’ye de Seçmen Şapka’nın

ciddi ciddi *onu* Slytherin'e koymayı düşündüğünü söylememişti. Daha dünmüş gibi, bir yıl önce Şapka'yı başına koyduğunda kulağına konuşan küçük sesi hatırlıyordu.

"*Biliyor musun, büyük usta olabilirsin sen, hepsi kafanın içinde, Slytherin de büyük ustalık yolunda çok şey kazandırabilir sana...*"

Ama Slytherin binasının kara büyücüler çıkarma konusundaki şöhretini zaten duymuş olan Harry, umutsuzca şöyle düşünmüştü: "Slytherin olmasın!" Sonra da Şapka demişti ki: "*Eh, öyle istiyorsun madem... Gryffindor...*"

Kalabalıkla sürüklenirlerken, yanlarından Colin Creevey geçti.

“Merhaba, Harry!”

“Selam, Colin,” dedi Harry otomatik olarak.

“Harry, Harry – sınıfımda bir çocuk diyor ki sen...”

Ama Colin öyle küçüktü ki, onu Büyük Salon’a doğru atan insan seline karşı koyamadı. “Görüşürüz, Harry!” diye cikledığini duydular. Sonra da gitti.

Hermione, “Sınıfındaki çocuk senin hakkında ne diyormuş acaba?” dedi merakla.

“Herhalde Slytherin’in vârisi olduğumu,” dedi Harry, midesi daha da beter kasıldı. Justin Finch-Fletchley’nin öğle yemeği vaktinde ondan nasıl kaçtığını hatırlamıştı.

Ron tiksintiyle, “Buradakiler de her şeye inanır,” dedi.

Kalabalık seyrekleşti, bir sonraki merdiveni rahatça çıktılar.

Ron, “*Gerçekten* bir Sırlar Odası var mı dersin?” diye sordu Hermione’ye.

Kız kaşlarını çattı. “Bilmiyorum. Dumbledore Mrs Norris’i tedavi edemedi. Bu da aklıma, ona saldıranın şey olmadığını getiriyor... insan...”

O konuşurken bir köşeyi döndüler ve kendilerini saldırının olduğu koridorun sonunda buldular. Durup baktılar. Sahne tıpkı o geceki gibiydi, ama artık meşale halkasından sarkan kaskatı bir kedi yoktu. Üzerinde “Oda açıldı” yazan

duvarın önünde boş bir sandalye duruyordu.

Ron, “Filch orada nöbet tutuyor,” diye mırıldandı.

Birbirlerine baktılar. Koridor boştu.

Harry, çantasını yere koyarak, “Bir göz atmanın zararı olmaz,” dedi. Dizlerinin üstünde sürünerek ipucu aramaya koyuldu.

“Yanık işaretleri!” dedi. “Burda – ve burda...”

“Gel de şuna bak!” dedi Hermione. “Ne tuhaf...”

Harry ayağa kalkıp, duvardaki mesajın yanındaki pencereye gitti. Hermione en üstteki camı işaret ediyordu. Yirmi kadar örümcek, besbelli

camdaki küçük bir çatlaktan dışarı çıkmak için koşuşturuyordu. Uzun, gümüşümsü bir bağ, sanki hepsi dışarı çıkma telaşı içinde ona tırmanmış gibi, ip misali sarkmıştı.

Hermione hayretle, "Örümceklerin hiç böyle davrandığını gördün mü?" diye sordu.

"Hayır," dedi Harry. "Ya sen, Ron? Ron?"

Omzunun üstünden geriye baktı. Ron adamakıllı geri çekilmiş duruyordu, koşup kaçma güdüsüne karşı direnir gibiydi.

"N'oldu?" diye sordu Harry.

Ron gergin bir halde cevap verdi: "Örümceklerden... hiç... hoşlanmam."

Hermione şaşkınlıkla Ron'a baktı. "Bundan hiç haberim yoktu. Defalarca iksirlerde örümcek kullandın..."

Ron, pencereden başka her yere bakmaya özen göstererek, "Ölü oldukları zaman aldırmıyorum," dedi. "Hareket ediş şekilleri hoşuma gitmiyor..."

Hermione kıkırdadı.

"Hiç de komik değil," dedi Ron, öfkeyle. "İlle de öğrenmek istiyorsan, ben üç yaşındayken Fred oyuncak... oyuncak ayımı kocaman iğrenç bir örümceğe dönüştürdü. Çünkü oyuncak süpürgesini kırmıştım. Ayma sarılırken birden bir sürü bacağı olsa senin de hoşuna gitmezdi..."

Titreyerek sustu. Hermione belli ki hâlâ gülmemeye çalışıyordu. Konuyu değiştirmekte isabet olacağını hisseden Harry, "Yerdeki suyu hatırlıyor musunuz?" dedi. "O nereden gelmişti? Biri kurulamış."

Kendini toparlayarak birkaç adım atan Ron, "Buradaydı," dedi. Filch'in iskemlesini geçmiş, eliyle işaret ediyordu. "Bu kapıyla aynı hizada."

Pirinç kapı tokmağına uzandı, ama birden yanmış gibi elini geri çekti.

"N'oldu?" dedi Harry.

"Oraya giremeyiz. Kızlar tuvaleti."

Ayağa kalkıp onun yanına gelen Hermione, "Hadi, Ron," dedi. "Orada

kimse olmaz ki. Orası Mızmız Myrtle'ın yeri. Hadi gelin, bir bakalım."

Ve "Tuvalet Bozuk" yazısına aldırmadan kapıyı açtı.

Harry'nin görüp göreceği en kasvetli, kederli tuvaletti burası. Büyük, çatlak ve lekeli bir aynanın altında bir sıra çentik çentik taş lavabo vardı. Yerler ıslaktı, şamdanlarında ağır ağır yanan küçücük kalmış birkaç mumdan gelen sönük ışığı yansıtıyorlardı. Tuvaletlere giden tahta kapılar pul pul kalkmıştı, çizilmişti. Bir tanesi menteşelerinden sarkıyordu.

Hermione parmağını dudaklarına götürdü ve sondaki tuvalete doğru yürüdü. Oraya gidince, "Selam, Myrtle," dedi. "Nasılsın?"

Harry ile Ron da bakmaya gittiler. Mızmız Myrtle, tuvaletin sifonu üzerinde uçarak, çenesindeki bir sivilceyle oynuyordu.

Ron ve Harry'ye kuşkuyla bakarak, "Burası *kızlar* tuvaleti," dedi. "*Onlar* kız değil."

"Hayır," diye durumu kabul etti Hermione. "Ben onlara sadece burasının... hımm... ne kadar güzel olduğunu göstermek istedim."

Elini belli belirsiz şekilde, pis eski aynayla ıslak yerlere doğru salladı.

Harry "Bir şey görüp görmediğini sor," dedi.

"Ne fısıldıyorsun sen öyle?" dedi Myrtle, ona bakarak.

Harry çabucak, “Hiçbir şey,” dedi. “Biz şeyi sormak istemiştik...”

Myrtle, ağladı ağlayacak bir sesle, “Keşke insanlar arkamdan konuşmaktan vazgeçseler!” dedi. “*Benim* de duygularım var, biliyorsunuz, ölü *bile* olsam.”

“Myrtle, kimse seni üzmek istemiyor,” dedi Hermione. “Harry sadece...”

“Kimse beni üzmek istemiyor, ha! Buna bayıldım işte!” diye bağırdı Myrtle. “Burada hayatım tam bir ıstırap içinde geçti ve şimdi de insanlar gelmiş, ölümümü mahvediyor!”

Hermione hemen, “Biz sana son zamanlarda burada tuhaf bir şeyler

görüp görmediğini sormak istemiştik," dedi. "Çünkü Cadılar Bayramı'nda bu tuvaletin kapısının önünde bir kedi saldırıya uğramış."

"O gece buralarda birini gördün mü?" dedi Harry.

Myrtle dramatik bir edayla cevap verdi: "Dikkat etmiyordum. Peeves beni öyle üzdü ki, buraya geldim ve kendimi *öldürmeye* çalıştım. Tabii o zaman da hatırladım ki ben... ben..."

"Zaten ölüsün," dedi Ron, yardımcı olmak isteyen bir edayla.

Myrtle trajik bir hıçkırık koyuverdi, havada yükseldi, döndü ve tepesi üstü tuvalete daldı. Hepsinin üstüne su sıçratarak gözden kayboldu. Bastırmaya

çalıştığı hıçkırıkların yönünden, U-kıvrımının oralarda bir yerde durduğu anlaşılıyordu.

Harry ve Ron ağızları açık bakakaldılar. Ama Hermione bezgin bezgin omuzlarını silkti. “Doğruyu söylemek gerekirse, bu, Myrtle’ın neşeli anlarından biriydi... Hadi, gelin.”

Harry, Myrtle’ın suya boğulmuş hıçkırıklarının üstüne kapıyı henüz tam olarak çekmemişti ki, yüksek perdeden bir ses üçünün de yerlerinden sıçramalarına yol açtı.

“RON!”

Percy Weasley, sınıf başkanı rozeti pırıl pırıl, yüzünde gerçekten şoka

girmiş bir insanın ifadesiyle, merdivenlerin başında kalakalmıştı.

"Orası *kızlar* tuvaleti!" dedi soluk soluğa. "*Sen* orada ne..."

Ron, "Şöyle bir bakıyordum," diye omuzlarını silkti. "Anlarsın ya, ipuçları..."

Percy, Harry'ye Mrs Weasley'yi fena halde hatırlatan bir şekilde şişti.

"Oradan – hemen – çekil –" dedi, uzun adımlarla onlara doğru geldi. Kollarını sallayarak üçünü önüne kattı. "Gören ne der, *aldırmıyor* musun? Herkes akşam yemeğindeyken dönüp buraya gelmek..."

Olduğu yerde durup gözlerinden şimşekler saçarak Percy'ye bakan Ron

hararetle, “Niye burda olmayacakmışız?” dedi. “Dinle, o kediye parmağımı bile dokundurmadım ben!”

Percy öfkeyle, “Ben de Ginny’ye öyle dedim,” dedi. “Ama hâlâ senin okuldan atılacağını düşünüyor. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim, ağla ağla gözleri çıkacak. *Onu* düşünebilirdin, bütün birinci sınıflar bu iş yüzünden gereğinden fazla heyecanlandı...”

Kulakları kızarmaya başlayan Ron, “*Senin* Ginny’ye aldırdığın yok,” dedi. “*Sen* sadece Öğrenciler Başkanı olma şansını yitirmekten korkuyorsun.”

Percy ters ters, “Gryffindor’dan beş puan!” dedi. Bir yandan da rozetine dokunuyordu. “Umarım bu sana ders

olur! *Dedektifliği* bırak, yoksa anneme yazarım!”

Dönüp gitti, onun ensesi de Ron’un kulakları kadar kırmızıydı.

*****

Harry, Ron ve Hermione o gece ortak salonda Percy’den mümkün olduğu kadar uzak koltuklar seçtiler. Ron hâlâ çok sinirliydi, Tılsım ev ödevinde mürekkep lekeleri bırakıp duruyordu. Onları çıkarmak için dalgın dalgın elini asasına uzatınca, asa parşömeni alevler içinde bıraktı. Üstünden, neredeyse ev ödevinden çıktığı kadar dumanlar çıkan Ron, 2. *Sınıflar İçin Temel Büyüler*

Kitabı'nı pat diye kapattı. Hermione de, Harry'yi şaşırtarak onu izledi.

Yumuşak bir sesle, sanki az önce yapmakta oldukları bir konuşmayı devam ettiriyormuş gibi, "Kim olabilir ama?" dedi. "Kim bütün Kofti'lerle anne babası Muggle olanların Hogwarts'tan çıkarılmasını *isteyebilir*?"

"Düşünelim bakalım," dedi Ron, yapmacık bir hayretle. "Anne babası Muggle olanlara pislik gözüyle bakan kimi tanıyoruz?"

Hermione'ye baktı. Hermione de ona, ama ikna olmuş görünmüyordu.

"Eğer Malfoy'dan söz ediyorsan..."

"Tabii ki ondan söz ediyorum! Duymadın mı ne dedi? '*Sıra sizde*,

Bulanık'lar!' Hadi canım, o olduğunu anlamak için pis, fare suratına bakmak yeter...''

Hermione kuşkuyla, ''Slytherin'in vârisi Malfoy, ha!'' dedi.

Harry de kitaplarını kapattı. ''Ailesine baksana,'' dedi. ''Hepsi Slytherin'de okumuş, bununla övünüp duruyor. Babası da yeterince kötü.''

''Sırlar Odası'nın anahtarı yüzyıllardır onlarda olabilir!'' dedi Ron. ''Babadan oğula geçiyordur...''

Hermione ihtiyatla, ''Eh,'' dedi. ''Sanırım mümkün...''

Harry umutsuzca, ''İyi de, nasıl kanıtlayacağız?'' diye sordu.

“Bir yolu olabilir.” Hermione daha da alçak sesle konuşuyordu, odanın karşı tarafındaki Percy’ye bir göz attı. “Zor, tabii. Ve tehlikeli, çok tehlikeli. Sanırım elli tane falan okul kuralını ihlal etmek gerekecek.”

Ron sinirlenmişti. “Eğer bir ay içinde falan açıklama isteği duyarsan, bize de haber verirsin, değil mi?” dedi.

Hermione soğuk bir edayla cevap verdi: “Peki öyleyse. Bize gereken şey, Slytherin ortak salonuna gidip biz olduğumuzu anlamadan Malfoy’a birkaç soru sormak.”

Ron gülerken Harry, “Ama bu imkânsız, Hermione,” dedi.

“Hayır, değil. Bize sadece biraz Çok Özlü İksir lazım, hepsi bu.”

“O da ne?” dedi Ron ve Harry bir ağızdan.

“Snape birkaç hafta önce sınıfta sözünü etti.”

“İksir’de Snape’i dinlemekten başka yapacak şeyimiz yok mu sanıyorsun?” diye mırıldandı Ron.

“Seni başka birine dönüştürüyor. Düşünün bir! Üç Slytherin’li öğrenciye dönüşebiliriz. Kimse biz olduğumuzu anlamaz. Malfoy da bize her şeyi söyler herhalde. Orda olup duyabilsek, belki şu anda bile Slytherin ortak salonunda bunları söyleyip övünüyordur.”

Ron kaşlarını çattı. “Bence bu Çok Özlü İksir işinde bir bityeniği var,” dedi. “Ya sonsuza kadar üç Slytherin’li görünümünde kalırsak?”

Hermione sabırsızlıkla elini salladı. “Bir süre sonra geçiyor. Ama reçeteyi elde etmek zor olacak. Snape bunun *Fevkalade Muktedir İksirler* diye bir kitapta olduğunu söylemişti. Kitaplığın Kısıtlı Bölümü’nde olması gerekir.”

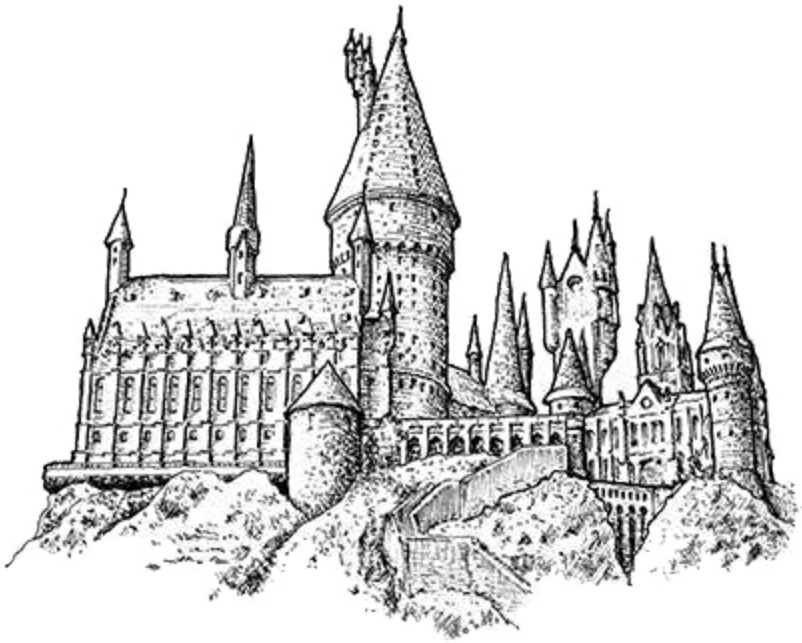
Kısıtlı Bölüm’den kitap almanın tek yolu vardı: Bir öğretmenin yazılı iznini götürmeliydiniz.

Ron, “Aslında kitabı niye isteyeceğimizi anlamak zor,” dedi. “Eğer iksirlerden birini yapmaya çalışmayacaksak...”

“Bence,” dedi Hermione, “kendimize sadece teoriyle ilgileniyormuş süsü verirsek, bir şansımız olabilir...”

“Hadi canım, hiçbir öğretmen inanmaz buna,” dedi Ron. “Basbayağı kalın kafalı olması gerek...”

ONUNCU BÖLÜM



Serseri Bludger

Profesör Lockhart, cinperi felaketinden beri sınıfa canlı şeyler getirmiyordu. Onun yerine onlara kitaplarından bölümler okuyor, bazen de

daha dramatik bölümleri oynatıyordu. Bu yeniden-canlandırmalar için kendine yardımcı olarak da genellikle Harry'yi seçiyordu. Harry şimdiye kadar, kurbanı olduğu Boşboğaz Lanet'ten Lockhart sayesinde kurtulan basit bir Transilvanya köylüsünü, kafasını üşütmüş bir Yeti'yi ve Lockhart onunla ilgilendiğinden beri kıvırcık salata dışında bir şey yiyememiş bir vampiri oynamak zorunda kalmıştı.

Bir sonraki Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinde bu sefer de kurtadam rolü oynamak için kendini sınıfın önüne çeke çeke çıkarılmış buldu. Lockhart'ın keyifli olmasını istemek için çok geçerli bir nedeni olmasa, bunu yapmayı reddedecekti.

“Yüksek sesle güzel bir uluma, Harry – hah şöyle – ve sonra, inanır mısınız bilmem, üstüne çullandım – işte böyle – yere *yapıştırdım* – gördüğünüz gibi – tek elle onu yerde tutmayı becerdim – ötekiyle de asamı gırtlağına dayadım – sonra geri kalan kuvvetimi topladım ve acayip karmaşık Homorfus Büyüsü’nü yaptım – acınası bir inilti çıkardı – devam et, Harry – daha yüksek – bu iyi – kürkü yok oldu – tırnakları büzüldü – ve yeniden bir adama döndü. Basit ama etkin – ve bir köy daha beni sonsuza kadar, onları her ay kurtadam saldırılarının dehşetinden kurtaran kişi olarak hatırlayacak.”

Zil çalınca Lockhart ayağa kalktı.

“Ödev: Wagga Wagga kurtadamını yenişim üzerine bir şiir yazın! En iyi kompozisyonun sahibine *Sihirli Ben*’in imzalı kopyaları!”

Öğrenciler çıkmaya başladı. Harry sınıfın arkasına, Ron ve Hermione’nin onu bekledikleri yere döndü.

“Hazır mıyız?” diye mırıldandı.

Hermione sinirli sinirli, “Herkes gidene kadar bekleyin,” dedi. “Şimdi.”

Elinde bir kâğıt parçasını sıkı sıkı tutarak Lockhart’ın masasına yaklaştı. Harry ve Ron hemen arkasındaydı.

“Şey... Profesör Lockhart?” diye kekeledi. “Ben kitaplıktan bu... bu kitabı almak istiyordum. Sadece bilgi edinmek üzere okumak için.” Eli hafifçe

titreyerek kâğıdı uzattı. “Ama mesele şu ki, kitaplığın Kısıtlı Bölümü’nde. Bir öğretmenin imzasına ihtiyacım var – eminim ki bu kitap sizin *Gulyabanilerle Gezip Tozmak*’ta, etkisini ağır ağır gösteren zehirler konusunda dediklerinizi anlamama yardımcı olacak...”

Lockhart, “*Gulyabanilerle Gezip Tozmak* ha!” dedi, Hermione’den notu alarak ona ağzı kulaklarında gülümsedi. “Belki de en sevdiğim kitabım. Hoşuna gitti mi?”

“Ah, evet,” dedi Hermione hevesle. “Hele sonuncu gulyabaniye çay süzgeciyle kapan kurmanız ne kadar akıllıca...”

“Eh, sanırım kimse benim bu yılki en iyi öğrencime biraz iltimas geçmeme karşı çıkmaz,” dedi Lockhart dostça ve devasa bir tavuskuşu tüyü çıkardı. Ron’un yüzündeki tiksinme ifadesini yanlış yorumlayarak, “Evet,” diye devam etti, “güzel, değil mi? Genellikle kitap imzalamak için saklarım ama...”

Kâğıda koskoca, kıvrımlı bir imza atıp Hermione’ye geri verdi.

Hermione beceriksiz parmaklarla notu katlayıp çantasına koyarken de, “Eh, Harry,” dedi Lockhart. “Demek yarın sezonun ilk Quidditch maçı var, öyle mi? Gryffindor-Slytherin maçı sanırım. Senin yararlı bir oyuncu olduğunu duydum. Ben de bir Arayıcı’ydım. Milli Takım denemelerine

çağırıldım ama, hayatımı Karanlık Güçler'in ortadan kaldırılmasına adamaya karar verdim. Gene de, eğer biraz özel antrenmana ihtiyacın olursa, lütfen çekinmeden söyle. Aynı derecede iyi olmayan oyunculara bildiklerimi aktarmak beni hep memnun eder...”

Harry'nin boğazmdan ne idüğü belirsiz bir ses yükseldi, sonra da Ron ve Hermione'nin arkasından, bir acele, odadan çıktı.

Üçü nottaki imzayı incelerlerken, “İnanmıyorum,” dedi Harry. “Hangi kitabı istediğimize *bakmadı* bile.”

“Beyinsiz bir rezil de ondan,” dedi Ron. “Ama kime ne, istediğimizi elde ettik ya.”

Kitaplığa doğru koşarcasına giderlerken, Hermione tiz bir sesle, “Beyinsiz bir rezil *değil* işte,” dedi.

“Bu yılki en iyi öğrencisi olduğunu söyledi diye...”

Kitaplığın her şeyi saran sükûnetine girince seslerini alçalttılar.

Kitaplık görevlisi Madam Pince zayıf, sinirli bir kadındı, yeterince beslenmemiş bir akbabayı andırırdı.

“*Fevkalade Muktedir İksirler* mi?” diye tekrarladı kuşkuyla, bir yandan da notu Hermione’nin elinden almaya çalışıyordu. Ama Hermione bırakmıyordu.

Soluk soluğa, “Bende kalabilir diye umuyordum,” dedi.

Ron notu onun elinden kurtarıp Madam Pince'in önüne doğru iterek, "Hadi ama," dedi. "Sana başka bir imza alırız. Lockhart her şeyi imzalar, yeter ki imzalayabileceği kadar bir süre sabit kalsın."

Madam Pince, sanki sahte olduğundan endişe ediyormuş gibi, notu ışığa tuttu. Ama not bu sınavdan geçti. Azametle yürüyüp yüksek raflar arasında kaybolan Madam Pince, birkaç dakika sonra büyük ve küflüymüş gibi görünen bir kitabı taşıyarak geri döndü. Hermione kitabı dikkatle çantasına yerleştirdi. Çok hızlı yürümemeye ya da suçlu görünmemeye özen göstererek kitaplıktan çıktılar.

Beş dakika sonra gene Mızmız Mrytle'ın bozuk tuvaletinde üslenmişlerdi. Hermione, Ron'un itirazlarını, buranın aklı başında bir kimsenin geleceği son yer olduğunu söyleyerek çürütmüştü. Yani, kendi kendilerine kalacakları kesindi. Mızmız Myrtle kendi tuvaletinde gürültüyle ağlıyordu, ama onlar ona aldırmıyordu, o da onlara.

Hermione *Fevkalade Muktedir İksirler*'i dikkatle açtı, üçü de nemli ve benekli sayfaların üstüne eğildiler. Daha ilk bakışta, kitabın neden Kısıtlı Bölüm'de olduğu belliydi. İksirlerden bazıları, düşünmesi bile insanı neredeyse korkutacak cinsten tüyler ürpertici sonuçlara yol açıyordu. Üstelik kitapta

pek nahoş çizimler de vardı. İçlerinden biri, içi dışına çıkmışa benzeyen bir adamı, biri de başından birkaç çift fazladan kol bacak çıkmış bir cadıyı gösteriyordu.

Hermione, üzerinde *Çok Özlü İksir* yazan sayfayı bulunca, heyecanla, "İşte," dedi. Başka bir insana dönüşmenin ortasında olan insanların çizimleriyle süslüydü. Harry ressamın onların yüzündeki büyük acıyı hayal etmiş olmasını gönülden diledi.

Reçeteye bakarlarken, Hermione, "Bu gördüğüm en karmaşık iksir," dedi. Sonra da mırıldanarak parmağını malzeme listesinden aşağı doğru indirdi. "Zarkanatlı sinekler, sülükler, hardalotu ve çobandeğneği. Eh, bunlar yeterince

kolay, hepsi öğrenci dolabında var, oradan alabiliriz. Ayy, bakın, iki boynuzlu bir atın boynuzunun tozu – bunu nereden buluruz, bilmiyorum... Yüzülmüş doğranmış kanguru derisi – bu da nazik bir konu – ve tabii kime dönüşmek istiyorsan ondan bir parça.”

Ron sertçe, “Pardon?” diye sordu. “Ne demek istiyorsun yani, kime dönüşmek istiyorsan ondan bir parça diye? İçinde Crabbe’nin ayak tırnakları olan *hiçbir şeyi* içecek değilim...”

Hermione sanki onu duymamış gibi devam etti.

“Ama henüz bu konuda dertlenmemize gerek yok, çünkü onları en son içine atıyoruz.”

Ron nutku tutulmuş halde Harry'ye döndü, ama onun da başka sıkıntısı vardı.

"Ne kadar çok şey çalmak zorunda kalacağımızın farkında mısın, Hermione? Yüzülmüş doğranmış kanguru derisi; bu kesinlikle öğrenci dolabında yoktur. Ne yapacağız yani, Snape'in özel stokundan almak için odasına mı gireceğiz? Bilmiyorum, bu iyi bir fikir mi ama..."

Hermione kitabı pat diye kapattı.

"Eh, eğer ikiniz ödleklik edecekseniz, mesele yok," dedi. Yanaklarında pespembe lekeler vardı, gözleri de her zamankinden parlaktı. "*Ben* kurallara karşı çıkmak istemiyorum, anlıyorsunuz ya. Sadece ana babası Muggle olanları

tehdit etmenin, zor bir iksir kaynatmaktan çok daha kötü olduğunu düşünüyorum. Ama eğer siz vâris Malfoy mu, değil mi öğrenmek istemiyorsanız, şimdi dosdoğru Madam Pince'e gider ve kitabı geri..."

Ron, "Senin bizi kurallara karşı gelmeye ikna edeceğin günü göreceğimi hiç sanmazdım," dedi. "Pekâlâ, yapıyoruz. Ama ayak tırnağı yok, tamam mı?"

Daha mutlu görünen Hermione kitabı yeniden açarken, Harry, "Yapmak ne kadar alacak, peki?" diye sordu.

"Eh, hardalotunu dolunayda toplamak gerektiğine, zarkanatlı sineklerin de yirmi bir gün ağır ağır pişmesi gerektiğine göre... bir ayda hazır

olur sanırım, eğer bütün malzemeleri bulabilirsek.”

“Bir ay mı?” dedi Ron. “Bir ayda Malfoy okuldaki Muggle ana babalıların yarısına saldırabilir!” Hermione’nin gözlerinin yeniden tehlikeli bir şekilde kısıldığını görünce hemen ekledi: “Ama elimizdeki en iyi plan bu, öyleyse tam gaz diyorum.”

Ancak, Hermione tuvaletten çıkmaları için yol açık mı diye kontrol ederken, Ron gene de Harry’ye fısıldadı: “Eğer yarın Malfoy’u süpürgesinden düşürebilirsen işi çok daha sorunsuz hallederiz.”

*****

Harry cumartesi sabahı erkenden uyandı ve bir süre yatarak o günkü Quidditch maçını düşündü. Sinirliydi, özellikle Gryffindor kaybederse Wood'un ne yapacağı düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Ama altının satın alabileceği en hızlı yarış süpürgelerine binmiş bir takımla karşı karşıya gelme fikri de yeterince sinir bozucuydu. Slytherin'i yenmeyi hiç bu kadar istememişti. İçi çalkalanarak yarım saat orada yattıktan sonra kalktı, giyindi ve erkenden kahvaltıya indi. Gryffindor takımının geri kalanını orada buldu; uzun boş bir masada kafa kafaya vermiş oturuyorlardı. Gergin görünüyorlar, pek konuşmuyorlardı.

Saat on bire gelirken, bütün okul Quidditch stadyumuna doğru yola koyuldu. Bunaltıcı bir gündü, havada fırtına kokusu vardı. Harry tam soyunma odasına girerken, Ron ve Hermione koşarak ona şans dilemeye geldiler. Takım, parlak kırmızı Gryffindor cüppelerini giydi. Sonra da Wood'un maç öncesi hep yaptığı moral verici konuşmayı dinlemek için oturdular.

Wood, "Slytherin'in bizimkilerden iyi süpürgeleri var," diye söze başladı, "bunu inkâra gerek yok. Ama bizim süpürgelerimizin üstünde daha iyi *adamlar* var. Onlardan iyi çalıştık, her türlü havada uçtuk –" ("Bak bu doğru," diye mırıldandı George Weasley. "Ağustostan beri doğru dürüst

kuruyamadım”) “– ve onları o küçük sümüklü Malfoy’u parayla takımlarına aldıklarına pişman edeceğiz.”

Coşkuyla göğsü kabaran Wood, Harry’ye döndü.

“Arayıcı olmak için sadece zengin bir babanın yetmediğini onlara göstermek sana kalıyor, Harry. Ya o Snitch’i Malfoy’dan önce yakala, ya da denerken öl, Harry, çünkü bugün kazanmamız gerekiyor, kazanmalıyız.”

“Yani herhangi bir baskı yok, Harry,” dedi Fred, göz kırparak.

Sahaya çıkarlarken büyük bir gürültüyle karşılandılar; daha çok lehte tezahürat, çünkü Ravenclaw ve Hufflepuff da Slytherin’in yenilmesini

çok istiyordu. Ne var ki kalabalıktaki Slytherin'ler gene de yuhaları ve ıslıklarının duyulmasını sağladılar. Quidditch hocası Madam Hooch, Flint ve Wood'dan el sıkışmalarını istedi. Onlar da birbirlerine tehdit edici bakışlar atıp, birbirlerinin elini gereğinden biraz daha fazla sıkarak bunu yaptılar.

"Ben düdük çalınca," dedi Madam Hooch, "üç... iki... bir..."

Kalabalığın bağırtısı onlara hız verirken, on dört oyuncu kurşuni gökyüzüne doğru yükseldi. Harry hepsinden yükseğe uçarak Snitch'i bulmak için çevreyi taradı.

Malfoy, süpürgesinin hızını göstermek istermiş gibi ok misali onun

altından geçerken, “Keyfin yerinde mi, Yaralı Kafa?” diye haykırdı.

Harry’nin cevap verecek vakti yoktu. Tam o anda ağır, kara bir Bludger hızla üzerine geliyordu. Öyle ucu ucuna kaçtı ki, geçerken saçını sıyırdığını hissetti.

“Ucuz atlattın, Harry!” dedi George, sopası elinde onun yanından şimşek gibi geçerken. Bludger’ı Slytherin’e gerisin geri göndermeye hazırlanıyordu. Harry onun Bludger’a Adrian Pucey yönünde güçlü bir darbe vurduğunu gördü. Ama Bludger havada yön değiştirdi ve gene dosdoğru Harry’ye geldi.

Harry ondan kaçınmak için hemen aşağı indi, George da Malfoy’a doğru hızla vurmayı başardı. Bludger gene bir

bumerang gibi yarı yolda döndü ve Harry'nin başına doğruldu.

Harry hızını artırıp şimşek gibi sahanın öbür ucuna yollandı. Bludger'ın, arkasından ıslık çalarak geldiğini duyabiliyordu. Neler oluyordu? Bludger'lar asla böyle bir oyuncu üzerinde yoğunlaşmazdı. Onların görevi, mümkün olduğu kadar çok kişiyi süpürgesinden düşürmeye çalışmaktı.

Fred Weasley diğer uçta Bludger'ı bekliyordu. O, topa bütün kuvvetiyle vururken, Harry kafasını eğdi, Bludger'ın yönü değişti.

Fred sevinçle, "İşini gördük!" diye bağırdı, ama yanılıyordu. Sanki mıknatısla Harry'ye çekiliyormuş gibi

Bludger bir kez daha onun ardından hamle etti, Harry de son sürat kaçmak zorunda kaldı.

Yağmur başlamıştı. Harry ağır damlaların yüzüne düştüğünü hissediyordu, gözlüğü ıslanıyordu. Oyunun geri kalanında neler olup bittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ta ki, maçı anlatan Lee Jordan'ın, "Slytherin sıfıra karşı altmış puanla önde," dediğini duyana kadar.

Slytherin'lerin üstün süpürgeleri görevlerini yerine getiriyordu besbelli. Bu arada çılgın Bludger da Harry'yi düşürmek için elinden geleni yapıyordu. Fred ve George şimdi iki yandan onun o kadar yakınından uçuyorlardı ki, Harry harman döver gibi havada savrulan

kollardan başka bir şey göremiyordu. Snitch'i de değil yakalama, görme şansı bile elde edememişti.

Fred, "Birisi – bu – Bludger'la – oynamış –" diye homurdanarak, sopasını var gücüyle yeniden Harry'ye bir saldırı düzenleyen Bludger'a savurdu.

George, hem Wood'a işaret etmeye, hem de Bludger'ın Harry'nin burnunu kırmasını önlemeye çalışırken, "Mola almamız gerek," dedi.

Anlaşılan Wood mesajı almıştı. Madam Hooch düdük çaldı, Harry, Fred ve George, hâlâ çılgın Bludger'dan kaçınarak balıklama aşağı daldılar.

Gryffindor takımı bir araya toplandı. Seyirciler arasındaki Slytherin'ler

takımları lehinde tezahürat yaparken, Wood, “Neler oluyor?” diye sordu. “Bizi yere yapıştırdılar. Fred’le George, Bludger Angelina’nın sayı yapmasını önlerken siz nerelerdeydiniz?”

George öfkeyle, “Yedi metre yukarda, öbür Bludger’ın Harry’yi öldürmesini engellemeye çalışıyorduk, Oliver,” dedi. “Biri o Bludger’a bir şeyler yapmış – Harry’yi rahat bırakmıyor, oyun boyunca başka kimseye gitmedi. Slytherin’in bununla bir ilgisi olmalı.”

Wood kaygıyla, “Ama Bludger’lar son antrenmanımızdan beri Madam Hooch’un odasında kilitli,” dedi. “Antrenmanda da hiçbir şeyleri yoktu.”

Madam Hooch onlara doğru geliyordu. Onun omzunun üstünden Harry, Slytherin takımının yuhalayarak onun yönünde işaret ettiklerini görebiliyordu.

Madam Hooch gittikçe yaklaşırken, "Dinleyin" dedi Harry, "ikiniz hep benim çevremde uçtuğunuz sürece Snitch'i ancak kolumdan içeri uçarsa yakalarım. Takımın geri kalanına dönün, bırakın o serseriyle ben ilgileneyim."

"Salaklık etme," dedi Fred. "Kafanı koparacak."

Wood, bir Harry'ye, bir Weasley'lere bakıyordu.

Alicia Spinnet kızgınlıkla, "Oliver, bu çılgınlık," dedi. "Harry'nin kendi

başına o şeyle başa çıkmasına izin veremezsin. Bir soruşturma isteye....”

“Eğer şimdi durursak, maçı gözden çıkarmamız gerekir!” dedi Harry. “Ve bir çılgın Bludger yüzünden Slytherin’e maç verecek değiliz! Hadi Oliver, onlara beni rahat bırakmalarını söyle!”

George, Wood’a hiddetle, “Bu senin suçun,” dedi. “Ya Snitch’i yakala ya da denerken öl – ona böyle aptalca şey söylenir mi?!”

Madam Hooch yanlarına gelmişti.

“Oyuna devam etmeye hazır mısınız?” diye sordu Wood’a.

Wood, Harry’nin yüzündeki kararlı ifadeye baktı.

“Tamam,” dedi. “Fred, George, Harry’yi duydunuz – onu rahat bırakın, Bludger’la kendisi başa çıksın.”

Yağmur şimdi daha da hızlı yağıyordu. Madam Hooch’un düdüğü üzerine Harry yere tekmeyi basıp yükseldi ve Bludger’ın arkasında olduğunu belli eden hışırtıyı duydu. Harry daha, daha da fazla yükseldi. Kavisler çizdi, helezon çizdi, dimdik daldı, zikzaklar yaptı, yuvarlandı. Başı dönüyordu, ama gene de gözlerini iyice açık tuttu. Bludger’ın bir başka vahşi dalışından kaçınmak için, yağmur gözlük camlarını beneklendirir ve burun deliklerinden içeri girerken tepe üstü döndü. Kalabalığın güldüğünü duyuyordu. Evet, çok aptal görünüyor

olmalıydı, ama serseri Bludger ağırdı ve onun kadar hızla yön değiştiremiyordu. Stadyumun kenarlarında lunaparktaki eğlence trenlerini andıran bir tur başlattı. Gümüş yağmur tabakaları arasından, Adrian Pucey'nin Wood'un yanından geçmeye çalıştığı Gryffindor kalesini görmeye çalıştı.

Kulaklarındaki ıslık sesi Harry'ye, Bludger'ın onu gene kıl payı kaçırdığını anlattı. Dosdoğru geriye dönüp ters yönde hızlandı.

Harry havanın ortasında Bludger'dan kaçmak için saçma sapan bir topaç dönüşü yapmak zorunda kaldığı sırada, Malfoy, "Bale eğitimi mi yapıyorsun, Potter?" diye haykırdı. Harry uçup gitti, Bludger biraz arkasından onu izliyordu.

Harry dönüp nefretle Malfoy'a bakarken, *Altın Snitch*'i gördü. Malfoy'un sol kulağının birkaç santim yukarısındaydı – ve Harry'ye gülmekle meşgul olan Malfoy, topu görmemişti.

Harry endişe dolu bir anda, ya Malfoy kafasını kaldırıp da Snitch'i görürse diye son hızla onun yanına gitmeye cesaret edemedi. Havanın ortasında asılı kaldı.

BUM!

Gereğinden bir saniye daha fazla hareketsiz kalmıştı. Bludger sonunda onu yakaladı, dirseğine vurdu, Harry kolunun kırıldığını hissetti. Gözleri bulanık, kolundaki kavurucu acıyla sersemlemiş, yağmurdan sırılsıklam süpürgesinde yana doğru kaydı. Bir dizi

hâlâ süpürgenin üzerinde kıvrılmış duruyordu, sağ kolu hiçbir işe yaramaz halde yandan aşağı sarkıyordu. Bludger ikinci bir saldırı için süratle geldi, bu sefer yüzünü hedef almıştı. Harry ona şaşırtmaca verdi, uyuşmuş beynine iyice yerleşmiş bir fikir vardı: *Malfoy'a git.*

Bir yağmur ve ağrı bulutu arasında, aşağısındaki parıldayan, pis pis gülen yüze doğru daldı ve gözlerinin korkudan büyüdüğünü gördü. Malfoy, Harry'nin ona saldırdığını sanmıştı.

"N'oluy..." diye soluğunu tuttu, Harry'nin yolundan kaçtı.

Harry sağlam elini süpürgeden çekerek delice hamle etti. Parmaklarının soğuk Snitch'i kavradığını hissediyordu, ama şimdi süpürgesini sadece

bacaklarıyla tutuyordu. O dosdoğru yere iner, bir yandan da bayılmamaya çalışırken, aşağıdaki kalabalıktan bir haykırış yükseldi.

Pat diye çamura vurdu, süpürgesinden yuvarlandı. Kolunun çok garip bir açısı vardı. Acıyla aklı karışmış halde, sanki çok uzaktan geliyormuş gibi ıslıklar ve haykırışlar duydu. Dikkatini sağlam elindeki Snitch üzerinde topladı.

“Aha,” dedi belli belirsiz, “kazandık.”

Ve bayıldı.

Kendine geldiğinde yüzüne yağmur vuruyordu, hâlâ sahada yatıyordu ve üzerine birisi eğilmişti. Parıldayan dişler gördü.

“Ah hayır, sen değil,” diye inledi.

Lockhart, çevrelerini sarmış kaygılı Gryffindor seyircilerine, “Ne söylediğini bilmiyor,” dedi. “Merak etme Harry, kolunu halletmek üzereyim.”

“*Hayır!*” dedi Harry. “Böyle kalsın, daha iyi, mersi...”

Doğrulmaya çalıştı, ama acı müthişti. Yakınlarda aşina bir klik sesi duydu.

Yüksek sesle, “Bunun fotoğrafını istemiyorum, Colin,” dedi.

Lockhart onu teskin etti: “Sen uzan bakalım, Harry. Olup olacağı basit bir büyü. Sayamayacağım kadar çok kullanmışımdır.”

Harry, sıkılmış dişler arasından, “Niye hastane kanadına gitmiyorum ki?”

diye sordu.

Arayıcısı sakatlandığı halde sırıtmaktan kendini alamayan, çamurlar içindeki Wood, “Gerçekten de gitmesi gerek, Profesör,” dedi. “Harika bir yakalayıştı, Harry, cidden müthişti. En iyi yakalayışın diyebilirim.”

Harry, çevresindeki bacak ormanı arasından, Fred ve George Weasley’nin serseri Bludger’ı bir kutuya koymaya çalıştıklarını gördü. Hâlâ aslanlar gibi mücadele ediyordu.

Cüppesinin yeşim yeşili kollarını sıvayan Lockhart, “Geri çekilin,” dedi.

Harry halsiz halsiz, “Hayır – yapmayın –” diyebildi, ama Lockhart asasını fıldır fıldır döndürüyordu bile.

Bir saniye sonra da Harry'nin koluna doğrultmuştu.

Harry'nin omzunda garip ve nahoş bir duyum başladı, parmak uçlarına kadar her yere yayıldı. Sanki kolunun havası indirilmiş gibiydi. Neler olduğuna bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini kapatmış, yüzünü kolundan uzağa çevirmişti. Ama çevresindekiler birden soluklarını tutup, Colin Creevey de deliler gibi makinesinin düğmesine basmaya başlayınca, en berbat korkularının gerçekleştiğini anladı. Kolunda artık acı hissetmiyordu – ama kolu da artık kol hissi vermiyordu zaten.

"Ah," dedi Lockhart. "Evet. Eh, bu bazen olabiliyor. Ama mesele şu ki, kemikler artık kırık değil. Akılda

tutmamız gereken bu. Hadi Harry, şimdi tıpış tıpış hastane kanadına git bakalım – ah, Mr Weasley, Miss Granger, ona eşlik eder misiniz? – Ve Madam Pomfrey de yapabilir – şey – seni biraz toparlayabilir.”

Harry ayağa kalkarken kendini tuhaf şekilde dengesiz hissetti. Derin bir nefes alarak sağ tarafına baktı. Gördükleri az daha yeniden bayılmasına sebep oluyordu.

Cüppesinin kol deliğinden kalın, ten rengi bir kauçuk eldivene benzeyen bir şey sarkıyordu. Parmaklarını oynatmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı.

Lockhart, Harry’nin kemiklerini düzeltmemişti. Onları ortadan kaldırmıştı.

*****

Madam Pomfrey, bu durumdan hiç memnun olmadı.

“Dosdoğru bana gelmeliydin!” diye patladı. Bir yandan da, yarım saat önce çalışan bir koldan kalan hüzün verici, gevşek şeyi yukarı kaldırıyordu. “Ben kemikleri bir saniyede düzeltirim – ama onları yeniden büyütmek...”

Harry umutsuzca, “Ama yapabilirsiniz, değil mi?” dedi.

“Yaparım elbette, ama acı verecek,” dedi Madam Pomfrey ürkütücü bir tavırla. Sonra da Harry’ye bir pijama attı. “Gece burda kalman gerek...”

Ron, onun pijamasını giymesine yardım ederken, Hermione de Harry'nin yatağı etrafına çekilen perdenin arkasında bekledi. Lastik gibi, kemiksiz kolu pijamanın koluna sokmak hiç de kolay değildi.

Ron, Harry'nin gevşek parmaklarını pijamanın manşetinden dışarı çekerken, perdenin ardından seslendi: "Şimdi Lockhart'ı nasıl koruyacaksın bakalım Hermione? Harry kemiklerinin alınmasını istese, bunu söylerdi."

"Herkes hata yapabilir. Hem artık acımıyor, değil mi Harry?"

"Hayır," dedi Harry. "Ama başka bir şey yaptığı da yok."

O kendini yatağa atarken, kolu anlamsız biçimde çırpınıyordu.

Hermione ve Madam Pomfrey, perdenin ardından göründüler. Madam Pomfrey'in elinde, üzerinde "İske-Büy" yazan büyük bir şişe vardı.

"Zor bir gece geçireceksin," dedi. Dumanları tüten şeyi büyük bir kulpsuz bardağa doldurup ona uzattı. "Kemikleri yeniden büyütmek pis bir iştir."

İske-Büy içmek de öyleydi. Yutarken Harry'nin ağzını ve boğazını yaktı, onu öksürttü, tıksırttı. Hâlâ tehlikeli sporlar ve işinin ehli olmayan hocalar hakkında söylenip duran Madam Pomfrey gitti, Ron ve Hermione'yi, Harry'nin biraz su içmesine yardımcı olsunlar diye bıraktı.

Ron, yüzünde bir sırıtış belirirken, “Kazandık ya, ona bak,” dedi. “Ne biçim yakaladın ama. Malfoy’un yüzü... öldürmeye hazır görünüyordu!”

Hermione karanlık bir edayla, “O Bludger’ı nasıl öyle ayarladığını merak ediyorum,” dedi.

Harry yastığa kendini bıraktı. “Bunu da Çok Özlü İksir içince ona soracağımız sorular listesine dahil edebilirsin. Umarım tadı bundan iyidir.”

“İçinde Slytherin’lerden parçalar olduğu halde mi?” dedi Ron. “Şaka ediyor olmalısın.”

Hastane kanadının kapısı o anda ardına kadar açıldı. Leş gibi ve

sırılsıklam Gryffindor takımı, Harry'yi ziyarete gelmişti.

"İnanılmaz bir uçuştu, Harry," dedi George. "Az önce Marcus Flint'in Malfoy'a avaz avaz bağırdığını duydum. Snitch başının üstündeyken farkına varmamak hakkında bir şeyler işte. Malfoy hiç de hayatından memnun görünmüyordu."

Yanlarında pastalar, tatlılar ve şişeler dolusu balkabağı suyu getirmişlerdi. Harry'nin yatağının etrafında toplandılar ve tam umut verici bir parti başlamak üzereydi ki, Madam Pomfrey fırtına bulutu gibi gelip bağırdı. "Bu çocuğun istirahata ihtiyacı var, otuz üç kemik büyütecek! Dışarı! DIŞARI DEDİM!"

Ve Harry, gevşek kolundaki bıçak saplanmış gibi sancılardan dikkatini çekecek hiçbir şey olmaksızın, tek başına kaldı.

*****

Saatler sonra zifiri karanlıkta birden uyandı ve küçük bir ıstırap çığlığı attı. Kolu şimdi sanki büyük kıymıklarla doluymuş gibiydi. Bir saniye onu uyandıranın bu olduğunu düşündü. Sonra dehşetle, birinin karanlıkta süngerle alnını sildiğini fark etti.

“Çekil şurdan!” diye yüksek sesle bağırdı önce. Sonra da “Dobby!” dedi.

Ev cininin yerinden uğramış, tenis topu büyüklüğünde gözleri karanlıkta Harry'ye bakıyordu. Uzun, sivri burnundan aşağı tek bir gözyaşı süzülüyordu.

Bedbaht bir ifadeyle, "Harry Potter okula döndü," diye fısıldadı. "Oysa Dobby, Harry Potter'ı uyardı da uyardı. Ah efendim, niye Dobby'ye kulak asmadınız? Harry Potter neden treni kaçırınca eve dönmedi?"

Harry yastığına yaslanıp doğrularak Dobby'nin süngerini itti.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi. "Treni kaçırdığımı nereden biliyorsun?"

Dobby'nin dudağı titredi, Harry de birden kuşkuya kapıldı.

Yavaş yavaş, “S*endin!*” dedi. “Bölümün bizi geçirmesini *sen* engelledin!”

Başını hızla sallayan, kulakları lap lap vuran Dobby, “Evet efendim, gerçekten öyle,” dedi. “Dobby saklanıp Harry Potter’ı gözledi ve kapıyı mühürledi ve Dobby’nin daha sonra ellerini ütülemesi gerekti –” Harry’ye on uzun, bandajlı parmak gösterdi, “– ama Dobby aldırmadı, efendim, çünkü Harry Potter’ın emniyette olduğunu düşünüyordu. Ve Dobby, Harry Potter’ın okula başka bir şekilde gidebileceğini *asla* düşünmedi!”

Öne arkaya beşik gibi gidip gelerek, çirkin kafasını sallıyordu.

“Dobby, Harry Potter’ın yeniden Hogwarts’a döndüğünü duyunca öyle altüst oldu ki, efendisinin yemeğini yaktı! Dobby hiç öyle dayak yememiştir, efendim...”

Harry yeniden kendini yastıklarına bıraktı.

Büyük bir öfkeyle, “Az daha Ron’la beni okuldan attırıyordun,” dedi. “Bu kemikler yerine gelmeden kaybolsan iyi olur, Dobby, yoksa gırtlağını sıkarım.”

Dobby halsiz halsiz gülümsedi.

“Dobby ölüm tehditlerine alışkın, efendim. Dobby evde onlardan günde beş tane alıyor.”

Burnunu, üzerine giydiği pis yastık kılıfının bir köşesine silerken öyle

acınacak bir hali vardı ki, Harry her şeye rağmen hırsının geçtiğini hissetti.

Merakla, “Niye bu şeyi giyiyorsun, Dobby?” diye sordu.

“Bunu mu, efendim?” dedi Dobby, yastık kılıfını çekiştirerek. “Bu, ev cininin köleliğinin işaretidir, efendim. Dobby ancak efendileri ona giyecek şeyler verirse serbest kalır, efendim. Aile Dobby’ye bir çorap bile vermemeye dikkat ediyor, efendim, yoksa evi sonsuza kadar terk etmekte özgür kalır.”

Dobby kocaman gözlerini kılıfıyla sildi ve birden, “Harry Potter *mutlaka* eve gitmeli!” dedi. “Dobby sanmıştı ki, kendi Bludger’ı bu işe yeter...”

“*Senin* Bludger’ın mı?” dedi Harry, öfkesi gene dalga dalga yükselerek. “Ne demek yani *senin* Bludger’ın? O Bludger’ın beni öldürmeye çalışmasını *sen* mi sağladın?”

Dobby dehşete kapıldı. “Sizi öldürmek değil, efendim, asla sizi öldürmek değil! Dobby, Harry Potter’ın hayatını kurtarmak istiyor! Burada kalacağına ciddi şekilde yaralanmış olarak eve gönderilsin, daha iyi, efendim! Dobby sadece Harry Potter’ın eve gidecek kadar sakatlanmasını istedi!”

Harry kızgın kızgın, “Ha, hepsi bu mu?” dedi. “Benim eve parçalar halinde gönderilmemi *neden* istediğini söylemeyeceksin herhalde?”

“Ah, Harry Potter bir bilseydi!” Dobby inledi, paramparça yastık kılıfına daha da fazla yaş döktü. “Bizim, ayaktakımının, kölelerin, sihir dünyasının tortularının gözündeki anlamını bir bilse! Dobby, Adı Anılmaması Gereken Kişi gücünün zirvesindeyken durumun nasıl olduğunu hatırlıyor, efendim! Biz ev cinlerine haşarat muamelesi ediliyordu, efendim! Gerçi Dobby’ye gene ediliyor ya, efendim...” diye durumunu kabul etti, yüzünü yastık kılıfıyla kurulayarak. “Ama efendim, benim türümdekilerin çoğunun koşulları, siz Adı Anılmaması Gereken Kişi’ye karşı zafer kazandığınızdan beri iyileşti. Harry Potter hayatta kaldı, Karanlık Lord’un

gücü kırıldı ve yeni bir şafak doğdu, efendim; ve Harry Potter karanlık günlerin asla sona ermeyeceğini düşünenlerimiz için bir umut ışığı gibi parladı, efendim... Ve şimdi Hogwarts'ta korkunç şeyler olmak üzere, belki de şimdiden oluyor ve Dobby, Harry Potter'ın burada kalmasına izin veremez, çünkü tarih kendini tekrarlıyor, madem Sırlar Odası bir kez daha açıldı..."

Dobby donup kaldı, korkudan nutku tutulmuştu, sonra Harry'nin yatağının yanındaki komodinde duran su sürahisini yakaladığı gibi kendi kafasına vurdu ve gözden kayboldu. Bir saniye sonra, gözler şaşı, "Kötü Dobby, çok

kötü Dobby...” diye mırıldanarak yeniden yatağa doğru süründü.

Harry, “Demek sahiden bir Sırlar Odası var,” diye fısıldadı. “Ve – *daha önce* açıldı mı demiştin? Anlat bana, Dobby!”

Dobby’nin eli su sürahisine doğru yavaş yavaş ilerlerken, cinin kemikli bileğini yakaladı. “Ama ben Muggle ana babadan doğmadım – ben nasıl Oda’nın tehdidi altında olabilirim ki?”

“Ah efendim, zavallı Dobby’ye daha fazlasını sormayın, sormayın,” diye inledi cin, gözleri karanlıkta kocaman görünüyordu. “Burada karanlık işler planlanıyor, ama onlar olduğu zaman Harry Potter burada olmamalı. Eve gidin, Harry Potter. Eve gidin. Harry

Potter bu işe karışmamalı, efendim, çok tehlikeli...”

Harry, Dobby’nin kendi kendisine gene su sürahisiyle vurmasını engellemek için bileğini sıkı sıkı tutarak, “Kim, Dobby?” diye sordu. “Kim açtı? Geçen sefer kim açmıştı?”

“Dobby söyleyemez, efendim. Dobby söyleyemez, Dobby söylememeli!” diye ciyakladı cin. “Eve gidin, Harry Potter, eve gidin!”

Harry hiddetle, “Hiçbir yere gitmiyorum!” dedi. “En iyi arkadaşlarımdan biri Muggle ana babadan doğma, eğer Oda sahiden açıldıysa ilk sırada o yer alacak...”

Dobby bir tür sefil coşku içinde, “Harry Potter arkadaşları için kendi hayatını tehlikeye atıyor!” diye inledi. “Ne kadar soylu bir şey! Ne kadar yiğitçe! Ama o kendini kurtarmalı, evet, Harry Potter asla...”

Dobby birden donup kaldı, yarasa kulakları titreşiyordu. Harry de duymuştu. Dışarıdaki geçitten aşağı doğru ayak sesleri geliyordu.

Cin, dehşet içinde, “Dobby gitmeli!” diye soludu, sonra gürültülü bir çatlama sesi duyuldu, Harry’nin yumruğu şimdi boş havayı tutuyordu. Ayak sesleri yaklaşırken yatağa yattı, gözlerini hastane kanadının karanlık kapısına dikti.

Bir an sonra Dumbledore sırtında uzun, yünlü ropdöşambr ve gece takkesiyle geri geri yatakhaneye giriyordu. Heykele benzeyen bir şeyin bir ucunu tutuyordu. Bir saniye sonra, ayaklarım taşıyan Profesör McGonagall da göründü. Birlikte onu bir yatağa attılar.

Dumbledore, "Madam Pomfrey'i bul," diye fısıldadı ve Profesör McGonagall, Harry'nin yatağının ayakucundan hızla geçip gözden kayboldu. Harry kıpırdamadan yatarak, kendine uyur süsü verdi. Telaşlı sesler duyuyordu, derken Profesör McGonagall, hemen arkasında geceliğinin üstüne bir hırka giymiş Madam Pomfrey'le birlikte göründü.

Harry, onun soluğunu hızla içine çektiğini duydu.

Madam Pomfrey, yataktaki heykelin üzerine eğilerek Dumbledore'a, "Ne oldu?" dedi fısıltıyla.

"Bir saldırı daha. Minerva onu merdivenlerde bulmuş."

Profesör McGonagall, "Yanında bir salkım üzüm vardı," dedi. "Sanırız Harry'yi ziyaret etmek için gizlice buraya girmeye çalışıyordu."

Harry'nin midesi fena halde kasıldı. Ağır ağır ve dikkatle, yataktaki heykele bakabilmek için kendini birkaç santim yükseltti. Heykelin boş boş bakan yüzüne ay ışığı vurdu.

Colin Creevey'ydi. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, elleri fotoğraf makinesini önünde tutarken kasılıp kalmıştı.

"Taşlaşmış mı?" diye fısıldadı Madam Pomfrey.

Profesör McGonagall, "Evet," dedi. "Ama düşündükçe titriyorum... Ya Albus sıcak kakao almak için aşağı inmeseydi, kim bilir neler..."

Üçü de Colin'e baktı. Sonra Dumbledore eğildi ve Colin'in kaskatı ellerinden fotoğraf makinesini aldı.

Profesör McGonagall hevesle, "Sence saldırganının bir resmini çekmeyi başarmış mıdır?" diye sordu.

Dumbledore cevap vermedi. Fotoğraf makinesinin arkasını açtı.

“Aman Tanrım!” dedi Madam Pomfrey.

Makineden tıslayarak buhar fışkırdı. Yanmış plastiğin keskin kokusu, üç yatak ötedeki Harry’ye kadar geldi.

Madam Pomfrey hayretle, “Erimiş,” dedi. “Hepsi erimiş...”

“Bu ne demek oluyor, Albus?” diye sordu Profesör McGonagall telaşla.

“Şu demek oluyor ki,” dedi Dumbledore, “Sırlar Odası gerçekten bir kez daha açılmış.”

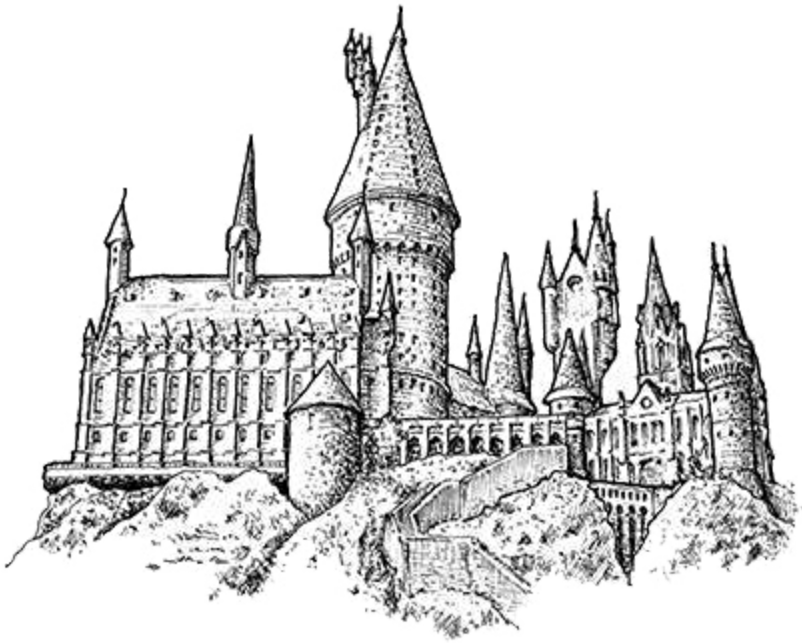
Madam Pomfrey elini ağzına götürdü. Profesör McGonagall ise Dumbledore’a bakakaldı.

“Ama Albus... yani... *kim*?”

“Mesele *kim* olduğunda değil,” dedi Dumbledore, gözleri Colin’in üstünde. “Mesele, *nasıl* olduğunda...”

Harry, Profesör McGonagall’ın yüzünü görebildiği kadarıyla, onun da kendisinden fazla bir şey anlamadığını gördü.

ON BİRİNCİ BÖLÜM



Düello Kulübü

Pazar sabahı Harry uyandığında yatakhane kış güneşiyle aydınlanmıştı, kolu da yeniden kemiklenmişti. Biraz sertti ama, olsun. Hemen yerinde

doğruldu ve Colin'in yatağına baktı, ama yatak yüksek perdelerle gözden uzak tutulmuştu. Madam Pomfrey, elinde bir kahvaltı tepsisi, telaşla geldi, Harry'nin kollarıyla parmaklarını büküp uzatmaya koyuldu.

"Her şey yerli yerinde," dedi, Harry sol eliyle acemi acemi yulaf lapasını yerken. "Kahvaltın bitince gidebilirsin."

Harry mümkün olan hızla giyinip Gryffindor Kulesi'ne, Ron ve Hermione'ye Colin ve Dobby'yi anlatmaya koştu. Ama orada değillerdi. Harry çıkıp onları aramaya başladı. Hem nereye gittiklerini merak ediyordu, hem de kemiklerinin yerine gelip gelmediğiyle ilgilenmediler diye birazcık gücenmişti.

Kitaplığın önünden geçerken Percy Weasley dışarı çıktı, geçen sefer karşılaştıklarından çok daha keyifli görünüyordu.

“Ah, selam, Harry” dedi. “Dün mükemmel uçtun, gerçekten mükemmel. Gryffindor biraz önce Okul Kupası liderliğinde öne geçti – elli puan kazandın!”

“Ron ya da Hermione’yi görmedin, değil mi?” dedi Harry.

“Hayır görmedim,” dedi Percy, gülümsemesi soldu. “Umarım Ron bir başka *kızlar tuvaletinde* değildir...”

Harry zoraki güldü, Percy’nin gözden kaybolmasını izledi ve sonra dosdoğru Mızmız Myrtle’ın tuvaletine gitti. Ron

ve Hermione'nin gene orada olmaları için bir neden göremiyordu, ama çevrede Filch ya da herhangi bir Sınıf Başkanı var mı diye kontrol ettikten sonra kapıyı açtı. Kilitli bir tuvaletten seslerinin geldiğini duydu.

Kapıyı arkasından kapatarak, "Benim," dedi. Tuvaletten önce bir tangırtı, sonra bir şapırtı ve kesik bir soluma duyuldu. Hermione'nin gözünün anahtar deliğinden baktığını gördü.

"*Harry!*" dedi. "Bizi öyle korkuttun ki. Gel içeri – kolun nasıl?"

"İyi," dedi Harry, tuvalete sığışarak. Klozetin üstüne eski bir kazan oturtulmuştu, kapağın altından gelen çıtırtıdan ateş yaktıklarını anladı.

Portatif, suya dayanıklı ateşler yaratmak, Hermione'nin bir özelliğiydi.

"Seninle buluşmaya gelecektik, ama Çok Özlü İksir'e başlamaya karar verdik," diye açıkladı Ron, Harry kapıyı güçbela yeniden kapatırken. "Onu saklamak için en emin yerin burası olduğunu düşündük."

Harry onlara Colin olayını anlatmaya çalıştı, ama Hermione sözünü kesti. "Biliyoruz, Profesör McGonagall bu sabah Profesör Flitwick'e söylerken duyduk. İşte bunun için işe başlasak iyi olur dedik..."

Ron hırlarcasına, "Malfoy'dan ne kadar erken itiraf kopartırsak, o kadar iyi," dedi. "Ne düşünüyorum, biliyor

musun? Quidditch maçından sonra öyle sinirlendi ki, hıncını Colin'den aldı."

Harry, çobandeğneği demetlerini koparıp koparıp iksirin içine atan Hermione'yi gözleyerek, "Bir şey daha var," dedi. "Dobby gece yarısı beni ziyarete geldi."

Ron ve Hermione hayret içinde başlarını kaldırıp ona baktılar. Harry onlara Dobby'nin kendine anlattığı –ya da anlatmadığı– her şeyi anlattı. Ron ve Hermione ağızları açık dinlediler.

Hermione, "Sırlar Odası *önceden* de açılmış mı?" diye sordu.

Ron, zafer kazanmış birinin edasıyla "Şimdi oldu," dedi. "Lucius Malfoy burada okuldayken Oda'yı açmış olmalı,

demek şimdi de bizim sevgili Draco'ya bu işin nasıl yapılacağını anlattı. Keşke Dobby sana orada ne tür bir canavar olduğunu söyleseydi. Sinsi sinsi okulda dolaşırken nasıl olup da birinin onun farkına varmadığını bilmek istiyorum."

Hermione, kazanın dibine sülükleri bırakarak, "Belki de kendini görünmez hale getirebiliyordur," dedi. "Ya da kılığını değiştiriyordur – kendine bir zırh ya da başka bir şey süsü veriyordur. Bukalemun Gulyabaniler hakkında bir şeyler okumuştum..."

Ron, sülüklerin üstüne ölü zarkanatlılardan koyarken, "Sen gereğinden fazla okuyorsun, Hermione," dedi. Boş zarkanatlı torbasını buruşturarak dönüp Harry'ye baktı.

“Demek Dobby trene girmemizi engelledi ve kolunu kırdı...” Başını salladı. “Biliyor musun ne diyeceğim, Harry? Eğer hayatını kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmezse, seni öldürecek.”

*****

Colin Creevey’nin saldırıya uğradığı ve hastane kanadında ölü gibi yattığı haberi pazartesi sabahı bütün okula yayılmıştı. Hava birden söylentiler ve kuşkularla yoğunlaştı. Birinci sınıflar şimdi şatoda, sanki tek başlarına bir yere giderlerse saldırıya uğramaktan korkuyorlarmış gibi birbirlerinin

dibinden ayrılmadan gruplar halinde dolaşıyorlardı.

Tılsım dersinde Colin Creevey'nin yanında duran Ginny Weasley perişan olmuştu. Harry ise, Fred ve George'un onu neşelendirmek için yanlış bir yöntem izlediklerini düşünüyordu. Sırayla ya kürklere ya çıbanlara bürünüyorlar, heykellerin arkasından onun önüne atlıyorlardı. Ancak hiddetten saralı gibi titreyen Percy, onlara, Mrs Weasley'ye yazıp Ginny'nin kâbus gördüğünü bildireceğini söyleyince durdular.

Bu arada, öğretmenlerden habersiz okulda hararetli bir tılsım, muska ve koruyucu malzeme ticareti alıp yürümüştü. Neville Longbottom, berbat

kokan büyük bir yeşil soğan, ucu sivri mor bir kristal ve kokmuş bir sukeleri kuyruğu aldıktan sonra, diğer Gryffindor'lu çocuklar ona tehlikede olmadığından söz ettiler. Safkandı ve saldırıya uğrama ihtimali çok zayıftı.

Neville, "Önce Filch'i hedef aldılar," dedi, tombul yüzü korku içinde. "Ve herkes biliyor ki, ben de nerdeyse bir Kofti'yim."

*****

Aralık ayının ikinci haftasında Profesör McGonagall her zaman olduğu gibi dolaşıp, Noel'de okulda kalacak olanların isimlerini topladı. Harry, Ron

ve Hermione listeyi imzaladılar. Malfoy'un kaldığını duymuşlardı, bu da onlara çok kuşkulu görünüyordu. Tatil, Çok Özlü İksir'i deneyip Malfoy'dan bir itiraf almaya çalışmak için en uygun dönemdi.

Ne yazık ki, iksir henüz yarı yarıya bitmişti. Hâlâ çift boynuzlu atın boynuzu ile kanguru derisine ihtiyaçları vardı ve bunları alabilecekleri tek yer de Snape'in özel stoklarıydı. Harry şahsen, odasını soyarken Snape tarafından yakalanmaktansa, Slytherin'in efsanevi canavarıyla karşı karşıya gelmeyi yeğleyeceğini hissediyordu.

Perşembe öğleden sonrasının iki saatlik İksir dersi gittikçe yaklaşırken, Hermione onları kamçılamak

istercesine, “İhtiyacımız olan şey,” dedi, “bir an dikkati dağıtmak. O sırada içimizden biri Snape’in odasına girer ve bize ne gerekiyorsa alır.”

Harry ve Ron endişe içinde ona baktılar.

Hermione, çok normal bir şey söylüyormuş gibi, “Aslında hırsızlığı ben yapsam daha iyi olacak sanırım,” diye devam etti. “Siz ikiniz başınızı bir kere daha belaya sokarsanız okuldan atılırsınız, oysa benim sicilim temiz. Yani sizin yapmanız gereken tek şey, Snape’i beş dakika kadar meşgul edecek bir karmaşa yaratmak.”

Harry dermansız dermansız gülümsedi. Snape’in İksir dersinde kasıtlı olarak karmaşa yaratmak, uyuyan

bir ejderhanın gözüne parmak sokmak kadar güvenliydi.

İksir dersleri büyük zindanlardan birinde yapılıyordu. Perşembe gününün dersi de her zamanki gibi devam ediyordu. Tahta sıralar arasında buharlar yükselen yirmi kazan duruyordu. Hepsinin üstünde pirinç teraziler ve malzeme kavanozları vardı. Snape dumanların arasında dolaşıyor, Slytherin'lerin takdir dolu alaylı sırıtışları arasında, Gryffindor'ların yaptıkları işi huysuz huysuz eleştiriyordu. Snape'in gözde öğrencisi Draco Malfoy, Ron ve Harry'ye kirpibalığı gözleri atıp duruyordu. Karşılık verirlerse, "bu haksızlık ama"

demeye fırsat bulamadan cezalandırılacaklarını biliyorlardı.

Harry'nin Şişme Solüsyonu pek bir cıvık olmuştu, ama aklında daha önemli şeyler vardı. Hermione'nin işaretini bekliyordu, bu yüzden de Snape yanında durup sulu iksirine burun kıvırırken onu dinlemedi bile. Snape dönüp de Neville'e zorbalık etmeye gidince, Hermione, Harry ile göz göze geldi ve başını salladı.

Harry hızla kazanın altına doğru eğildi, Fred'in Filibuster maytaplarından birini cebinden çıkardı ve asasıyla çabucak dürttü. Maytap vızıldayıp fışırdamaya koyuldu. Birkaç saniyesi olduğunu bilen Harry doğruldu, nişan

aldı ve onu havaya fırlattı. Maytap tam hedefe vurup, Goyle'un kazanına düştü.

Goyle'un iksiri patladı, yağmur gibi bütün sınıfın üstüne yağdı. Üstüne Şişme Solüsyonu yağanlar çığlık attı. İksirin bir kısmı cepheden Malfoy'un suratına çarptı, burnu balon gibi şişmeye başladı. Goyle, elleri yemek tabağı büyüklüğünü almış gözlerinin üstünde, sendeleyerek dolaşıyordu. Snape ise sınıfı sakinleştirip ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu kargaşa sırasında Harry, Hermione'nin sessizce kapıdan çıktığını gördü.

"Susun! SUSUN!" diye kükredi Snape. "Yüzüne iksir gelenler, Şiş İndirme Sıvısı için buraya gelsin. Bunu kimin yaptığını bulunca..."

Harry, Malfoy'un, küçük bir kavun kadar büyümüş burnunun ağırlığı altında başı yere eğik koşmasını gözlerken gülmemek için kendini zor tuttu. Sınıfın yarısı Snape'in masasına hücum etmişti. Kiminin kolları sopa gibi şişmişti, aşağı çekiyordu, ötekiler dev gibi dudakları yüzünden konuşamıyordu. Harry, cüppesinin önü şişmiş Hermione'nin zindandan içeri süzülüp girdiğini gördü.

Herkes bir doz panzehir aldıktan ve çeşitli şişikler indikten sonra, Snape, Goyle'un kazanına gitti, kepçeyi daldırıp maytabın eğri büğrü, kara kalıntılarını çıkardı. Ani bir sessizlik oldu.

Snape, "Eğer bunu kimin attığını öğrenirsem," diye fısıldadı, "onun atılmasını *kesinlikle* sağlayacağım."

Harry yüzüne şaşkın olduğunu umut ettiği bir ifade verdi. Snape dosdoğru ona bakıyordu. On dakika sonra çalan zil Harry'yi ancak bu kadar memnun edebilirdi.

Hızlı hızlı Mızmız Myrtle'ın tuvaletine giderlerken, Harry, Ron ve Hermione'ye, "Benim yaptığımı biliyor," dedi. "Bunu anladım."

Hermione yeni malzemeleri kazana atıp hummayla karıştırmaya başladı.

Sevinçle, "On beş günde hazır olur," dedi.

Ron, güvence verircesine, "Snape sen olduğunu kanıtlayamaz," dedi Harry'ye. "Ne yapabilir ki?"

İksir köpüklenir ve kabarcıklar oluştururken, Harry, “Snape’i tanıdığım kadarıyla,” dedi, “pis bir şey.”

*****

Bir hafta sonra Harry, Ron ve Hermione tam Giriş Salonu’ndan geçiyorlardı ki, duyuru tahtası çevresinde toplanmış küçük bir insan kümesi gördüler. Az önce iğnelenmiş bir parşömeni okuyorlardı. Seamus Finnigan ve Dean Thomas, heyecan içinde, onları yanlarına çağırdılar.

Seamus, “Bir Düello Kulübü kurmuşlar!” dedi. “İlk toplantı bu gece! Doğrusu düello dersine bir itirazım

olmaz, bugünlerden birinde işe yarayabilir...”

“Ne, sence Slytherin’in canavarı düello edebilir mi?” diye sordu Ron, ama o da duyuruyu ilgiyle okudu.

Yemeğe giderlerken Harry ve Hermione’ye, “Yararlı olabilir,” dedi. “Gidelim mi?”

Harry ve Hermione gitmeye dünden razıydılar. Böylece o akşam saat sekizde hepsi bir telaş Büyük Salon’a döndü. Uzun yemek masaları ortadan kalkmıştı, duvarlardan birinin önüne yukarıda uçan binlerce mumla aydınlatılan altın bir sahne konmuştu. Tavan bir kez daha kadife siyahlığındaydı ve okulun büyük kısmı onun altında toplanmış gibiydi,

hepsi ellerinde asalarını taşıyor ve heyecanlı görünüyorlardı.

Gevezelik eden kalabalığa sokulurlarken, Hermione, “Bize kim ders verecek, merak ediyorum,” dedi. “Birisi bana Flitwick’in gençliğinde düello şampiyonu olduğunu söylemişti, belki de odur.”

“Şey olmasın da...” diye söze başladı Harry, ama sözünü bir iniltiyle noktaladı. Koyu erik rengi bir cüppe içinde göz kamaştırıcı görünen Gilderoy Lockhart sahneye çıkıyordu, yanındaki ise her zamanki gibi kara bir cüppe giymiş olan Snape’ten başkası değildi.

Lockhart sussunlar diye kolunu salladı ve, “Buraya toplanın!” diye seslendi. “Toplanın! Herkes beni

görebiliyor mu? Hepiniz beni duyabiliyor musunuz? Mükemmel!”

“Şimdi, Profesör Dumbledore bana bu küçük Düello Kulübü’nü başlatma izni verdi ki, kendinizi savunmanız gerekecek durumlar için sizi eğiteyim – ben de pek çok vesileyle bunu yaptım – tam ayrıntılar için, basılı eserlerime bakın.”

“Size asistanım Profesör Snape’i takdim edeyim,” dedi Lockhart, koca bir tebessümle. “Bana kendisinin de düellodan birazcık anladığını söyledi ve başlamadan önce kısa bir gösteri yapmamıza sportmence razı geldi. Şimdi, siz gençlerin üzülmenizi istemiyorum – onunla işim bittiği vakit

İksir hocanız gene burda olacak, hiç korkmayın!”

Ron, Harry’nin kulağına, “Birbirlerinin işini bitirseler iyi olmaz mı?” diye fısıldadı.

Snape’in üst dudağı kıvrılmıştı. Harry, Lockhart’ın neden hâlâ gülmekte olduğunu merak etti. Eğer Snape *ona* böyle bakıyor olsaydı, Harry şu anda ters yönde koşabildiği kadar hızla kaçıyor olurdu.

Lockhart ve Snape birbirlerine döndüler ve reverans yaptılar; hiç değilse Lockhart yaptı, hem de ellerini kıvırıp durarak. Snape ise başını öfkeyle şöyle bir sallamakla yetindi. Sonra asalarını tıpkı kılıç gibi kaldırıp önlerinde tuttular.

Lockhart sessiz kalabalığa, “Gördüğünüz gibi,” dedi, “asalarımızı kabul edilmiş dövüş pozisyonunda tutuyoruz. Üçe kadar sayınca, ilk büyülerimizi yapacağız. Tabii ikimiz de öldürmeyi amaçlamayacağız.”

Snape’in dişlerini göstermesini gözleyen Harry, “Ben olsam bu konuda bahse girmezdim,” diye mırıldandı.

“Bir – iki – üç –”

İkisi de asalarını havaya ve omuzlarından arkaya salladılar. Snape, “*Expelliarmus!*” diye bağırdı. Göz kamaştırıcı bir kırmızı ışık patladı ve Lockhart havaya fırladı, geriye doğru uçarak sahneden uzaklaştı, duvara çarptı ve kayarak yere yayılıp kaldı.

Malfoy ve bazı Slytherin'ler sevinç çığlıkları attılar. Hermione parmaklarının ucuna kalkmıştı. "Sizce iyi midir?" diye sordu parmaklarının arasından, incelmiş bir sesle.

"Kime ne?" dedi Harry ve Ron bir ağızdan.

Lockhart sendeleyerek ayağa kalkıyordu. Şapkası düşmüş, dalgalı saçları havaya dikilmişti.

Platforma doğru yıkılacakmış gibi yürürken, "İşte böyle!" dedi. "Bu bir Silahsız Bırakma Büyüsü'ydü – gördüğünüz gibi, asamı kaybettim – ah, teşekkür ederim, Miss Brown. Evet onlara bunu göstermek harika bir fikir, Profesör Snape, ama müsaadenizle şunu söyleyeyim ki, ne yapacağınız pek

aşikârdı. Eğer sizi durdurmak isteseydim, bu fazlasıyla kolay olacaktı. Ne var ki, bunu izlemelerinin öğretici olacağını düşündüm...”

Snape’in yüzünde canice bir ifade vardı. Herhalde Lockhart da bunu fark etti ki, “Gösteri yeter!” dedi. “Şimdi aranıza geleceğim ve hepinizi ikişer ikişer ayıracağım. Profesör Snape, bana yardım etmek isterseniz...”

Kalabalığın arasında dolaşıp insanları eşleştirdiler. Lockhart, Neville ile Justin Finch-Fletchley’yi eşleştirdi, ama Snape, Harry ile Ron’un yanına ondan önce varmıştı.

“Rüya takımını ayırma vakti geldi sanırım,” dedi küçümseyen bir gülüşle.

“Weasley, sen Finnigan’la eş ol. Potter _”

Harry otomatik olarak Hermione’ye doğru yürümüştü.

“Sanmıyorum,” dedi Snape soğuk soğuk gülümseyerek. “Mr Malfoy, buraya gelir misiniz? Bakalım meşhur Potter’ın hakkından gelebilecek misiniz. Ve siz, Miss Granger – siz de Miss Bulstrode’la eşleşebilirsiniz.”

Malfoy, yılışık yılışık sırıtarak cakalı bir yürüyüşle geldi. Onun arkasından, Harry’ye bir zamanlar *Cadalozlarla Tatiller*’de gördüğü bir resmi hatırlatan Slytherin’li bir kız yürüyordu. İriydi, tıknazdı, koca çenesi saldırgan bir şekilde ileri uzanmıştı. Hermione ona

mecalsiz bir gülüşle baktı, kız bana mısın demedi.

Yeniden platforma çıkmış olan Lockhart, “Yüzünüzü eşinize dönün,” diye seslendi, “ve reverans yapın!”

Harry ve Malfoy, gözlerini birbirlerinden ayırmayarak başlarını hafifçe eğdiler.

“Asalar hazır!” diye haykırdı Lockhart. “Üçe kadar sayınca, rakibinizi silahsız bırakmak için büyü yapın – *sadece* silahsız bırakmak için – kaza olsun istemeyiz. Bir... iki... üç...”

Harry asasını omzunun üstünden savurdu, ama Malfoy daha “iki”de başlamıştı. Büyüsü Harry’ye öyle hızla çarptı ki, Harry kendini tavayla kafasına

vurulmuş gibi hissetti. Sendeledi, ama her şey yerli yerinde gibiydi ve daha fazla vakit kaybetmeden asasını Malfoy'a doğru tutup bağırdı: "*Rictusempra!*"

Gümüş bir ışık Malfoy'un karnına çarptı, Malfoy hırıldayarak iki büklüm oldu.

Malfoy dizlerinin üstüne çökerken, Lockhart, itişip kakışan kalabalığın üzerinden, "*Sadece silahsız bırakın dedim!*" diye dehşet içinde bağırdı. Harry, Malfoy'a bir Gıdıklanma Büyüsü yapmıştı, o da gülmesini kesemiyordu bir türlü. Harry geriye çekildi, içinde sanki o yerde yatarken Malfoy'u büyülemek sportmence olmazmış gibisinden belli belirsiz bir duygu vardı.

Hataydı tabii. Malfoy, soluk almaya çalışarak asasını Harry'nin dizlerine tuttu, soluğu kesilerek, "*Tarantallegra!*" diye bağırdı. Bir saniye sonra Harry'nin bacakları onun kontrolü dışında bir tür step yaparak dans etmeye koyuldular.

"Durun! Durun!" diye bağırdı Lockhart, ama Snape idareyi ele aldı.

"*Finite Incantatem!*" diye bağırdı. Harry'nin ayakları dans etmeyi bıraktı, Malfoy gülmeyi kesti, kafalarını kaldırıp bakabildiler.

Sahnenin üzerinde yeşilimsi bir duman asılıydı. Hem Neville hem de Justin soluk soluğa yerde yatıyorlardı. Ron, yüzü kül rengine dönmüş Seamus'ı tutuyor, kırık asası ne yaptıysa onun için özür diliyordu. Ama Hermione ile

Millicent Bulstrode hâlâ hareket halindeydi. Millicent, Hermione'yi kafakola almıştı, Hermione acıyla inliyordu. Her ikisinin asası da unutulmuş halde yerde duruyordu. Harry ileri atlayıp Millicent'i geriye çekti. Hiç kolay olmadı, kız Harry'den çok iriydi.

Lockhart kalabalığın arasında kayar gibi ilerleyip düelloların sonuçlarına bakarak, "Vay, vay," dedi. "Kalk ayağa, Macmillan... Dikkat edin, Miss Fawcett... Parmağınla iyice sık, birazdan kanaması geçer, Boot..."

Salonun ortasında telaş içinde durarak, "Ben en iyisi size dostça olmayan büyüleri nasıl *engelleyeceğinizi* öğreteyim," dedi. Kara gözleri parlayan Snape'e baktı, sonra da hemen gözlerini

kaçırdı. “Gönüllü bir çift alalım – Longbottom ve Finch-Fletchley, ne dersiniz?”

Büyük ve kötü kalpli bir yarasa gibi uçarcasına gelen Snape, “Kötü bir fikir, Profesör Lockhart,” dedi. “Longbottom en basit büyülerde bile felakete yol açar. Finch-Fletchley’den kalanları bir kibrit kutusu içinde hastane kanadına göndeririz.” Neville’in yuvarlak, pembe yüzü daha da pembeleşti. Snape çarpık bir gülümseyişle, “Malfoy’la Potter’a ne dersiniz?” diye sordu.

“Harika fikir!” dedi Lockhart, Harry ve Malfoy’a Salon’un ortasına gelsinler diye işaret etti. Kalabalık da onlara yer açmak için geri çekildi.

“Şimdi, Harry,” dedi Lockhart, “Draco asasını sana doğrulttuğunda, *şöyle* yapacaksın.”

Kendi asasını kaldırdı, karmaşık bir solucan gibi bükme numarası denedi, asayı düşürdü. Hemen yerden alıp, “Hey – asam biraz fazla heyecanlanmış,” deyince, Snape pis pis güldü.

Snape, Malfoy’un yanına geldi, eğildi ve kulağına bir şeyler söyledi. Malfoy da pis pis güldü. Harry kaygıyla Lockhart’a bakarak, “Profesör,” dedi, “o engellemeyi bana gene gösterir misiniz?”

“Korktun mu?” diye mırıldandı Malfoy, Lockhart’ın duymayacağı bir şekilde.

“İsterdin değil mi?” dedi Harry, ağzının kenarıyla.

Lockhart neşeyle Harry’nin omzuna bir şaplak attı. “Yaptığımı yap yeter, Harry!”

“Ne, asamı mı düşüreyim yani?”

Ama Lockhart onu dinlemiyordu.

“Üç – iki – bir – başla!” diye bağırdı.

Malfoy asasını hemen kaldırıp böğürdü, “*Serpensortia!*”

Asasının ucu patladı. Donakalan Harry, ucundan uzun, kara bir yılanın fırlayıp ikisinin arasında küt diye yere düşmesini, sonra da saldırmaya hazırlanmasını izledi. Kalabalık çığlıklar atarak hızla geri çekilip yer açtı.

Harry'nin öfkeli yılanla göz göze, hiç kıpırdamadan duruşunun manzarasından çok hoşlandığı belli olan Snape, tembel tembel, "Kıpırdama, Potter," dedi. "Ben onu hallederim..."

"İzninizle!" diye bağırdı Lockhart. Asasını yılana salladı. Büyük bir çatırtı duyuldu ve yılan yok olacağına üç metre havaya uçup pat diye yere düştü. Fena hiddetlenmiş halde, vahşice tıslayarak dosdoğru Justin Finch-Fletchley'ye doğru kaydı. Dişleri açıkta, vurmaya hazır, yeniden kafasını kaldırdı.

Harry bunu ona neyin yaptırdığından emin değildi. Hatta bunu yapmaya karar verdiğinin bile farkında değildi. Bütün bildiği, bacaklarının sanki tekerlek üzerindeymiş gibi onu taşıması ve aptal

gibi yılana bağırmasıydı: “Rahat bırak onu!” Ve mucize gibi –anlaşılmaz biçimde–, yılan, gözleri şimdi Harry’de, kalın siyah bir bahçe hortumu kadar uysal, yere kıvrıldı. Harry korkunun içinden çıkıp gittiğini hissetti. Yılanın artık kimseye saldırmayacağını biliyordu, ama nasıl olup da bildiğini açıklayamazdı.

Başını kaldırıp sırıtarak Justin’e baktı, Justin’in rahatlamış ya da şaşkın olmasını bekliyordu. Hatta belki de şükran dolu – ama kesinlikle kızgın ve korkmuş değil.

“Sen neyle oynadığını sanıyorsun?” diye haykırdı Justin ve daha Harry bir şey söyleyemeden dönüp fırtına gibi Salon’dan çıktı.

Snape ilerledi, asasını salladı, yılan küçük bir kara bulut içinde kayboldu. Şimdi Snape bile Harry'ye beklenmedik bir şekilde bakıyordu: Bu, kurnazca ve hesapçı bir bakıştı, Harry bu bakıştan hiç hoşlanmadı. Duvarlar boyunca yayılan uğursuz bir mırıldanmanın hayal meyal farkındaydı. Sonra birinin cüppesini arkadan çekiştirdiğini hissetti.

Ron'un sesi kulağının dibinde, "Hadi," dedi. "Kıpırda – gel *hadi*..."

Ron onu Salon'dan çıkardı, Hermione de yanlarında bir koşu geliyordu. Onlar kapıdan geçerken iki taraftaki insanlar sanki bir şeyin bulaşmasından korkuyormuş gibi açıldılar. Harry'nin olup bitenler hakkında hiçbir fikri yoktu. Ron ile

Hermione de onu boş Gryffindor ortak salonuna sürükleyene kadar bir şey açıklamadılar. Sonra Ron Harry'yi bir koltuğa iterek, "Sen bir Çatalağızsın," dedi. "Niye bize söylemedin?"

"Neyim ne?" dedi Harry.

"Bir *Çatalağız!*" dedi Ron. "Yılanlarla konuşabiliyorsun!"

"Biliyorum. Yani, bunu sadece ikinci kez yaptım. Bir seferinde hayvanat bahçesinde kuzenim Dudley'nin üzerine bir boa yılanı salmıştım –uzun hikâye– ama bana Brezilya'ya hiç gitmediğini söylüyordu ve ben de böyle bir şeyi yapmaya niyet bile etmeden onu bir tür serbest bıraktım. Büyücü olduğumu öğrenmeden önceydi..."

“Bir boa yılanı sana Brezilya’ya hiç gitmemiş olduğunu mu söyledi?” diye zayıf bir sesle tekrarladı Ron.

“N’olmuş?” dedi Harry. “Bahse girerim ki burada bir sürü kişi bunu yapabilir.”

“Ah hayır, yapamazlar. Çok sık rastlanan bir yeti değildir. Harry, bu kötü.”

Kendini hayli kızgın hissetmeye başlayan Harry, “Nedir kötü olan?” dedi. “Herkese neler oluyor? Dinle, eğer o yılana Justin’e saldırmamasını söylemeseydim...”

“Ah, öyle mi dedin?”

“Ne demek istiyorsun? Sen de oradaydın ya... duydun beni.”

“Ben senin Çataldili konuştuğunu duydum, hepsi bu,” dedi Ron. “Yılan dilinde konuştuğunu. Herhangi bir şey söylüyor olabilirdin. Justin’in paniğe kapılmasına şaşmamalı. Sanki yılanı onun üstüne salıyor gibiydin. Tüyler ürperticiydi, anlıyor musun?”

Harry, ağzı açık, ona bakakaldı.

“Başka bir dil mi konuştum? Ama – fark etmedim – bir dili konuşabildiğimi bilmeden nasıl konuşurum ki?”

Ron başını salladı. O da, Hermione de, birisi ölmüş gibi görünüyorlardı. Harry bu kadar korkunç olanın ne olduğunu anlamıyordu.

“Bana pis, koca bir yılanın Justin’in kafasını koparmasına engel olmanın

niye kötü olduğunu söylemek ister misiniz?" dedi. "*Nasıl* yaptığımın ne önemi var? Justin, Kafasızlar Avı'na katılmak zorunda kalmadıktan sonra?"

"Önemi var," dedi Hermione alçak sesle, "çünkü yılanlarla konuşmak, Salazar Slytherin'in meşhur bir özelliğiydi. Onun için Slytherin binasının simgesi bir yılan."

Harry'nin ağzı açık kaldı.

"Aynen," dedi Ron. "Ve şimdi de bütün okul onun, senin büyük-büyük-büyük-büyük deden falan olduğunu düşünecek."

"Ama değil," dedi Harry, pek açıklayamadığı bir paniğe kapılmıştı.

“Bunu kanıtlaman zor olacak,” dedi Hermione. “Bin yıl önce yaşamıştı; nerden bilebiliriz ki, belki de öyledir.”

*****

Harry o gece saatlerce uyanık kaldı. Dört direkli yatağının perdelerindeki bir aralıktan kule penceresinin önünde karın yağmaya başlamasını seyretti ve merak etti.

Salazar Slytherin’in soyundan geliyor *olabilir* miydi? Nerden baksanız, babasının ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Dursley’ler büyücü akrabalarına ilişkin soruları hep yasaklamışlardı.

Harry alçak sesle Çataldili'nde bir şey söylemeye çalıştı. Kelimeler gelmedi. Anlaşılan bunu yapmak için bir yılanla karşı karşıya olması gerekiyordu.

"Ama ben *Gryffindor*'dayım," diye düşündü Harry. "Bende Slytherin kanı olsa, Seçmen Şapka beni buraya koymazdı..."

"*Ah,*" dedi beyninde melun, küçük bir ses, "ama Seçmen Şapka seni Slytherin'e koymak *istedi,* hatırlamıyor musun?"

Harry öbür yana döndü. Ertesi gün Bitkibilim dersinde Justin'e, yılanı üstüne salmadığını, durdurduğunu açıklayacaktı. Yastığına bir yumruk atarak, öfkeyle, salak olmayan herkes bunu anlardı zaten diye düşündü.

*****

Ne var ki ertesi sabah, gece başlamış olan kar öyle sıkı bir tipiye dönüştü ki, sömestrin son Bitkibilim dersi iptal edildi. Profesör Sprout, Adamotları'na çorap giydirip eşarp takmak istiyordu. Adamotları'nın çabucak büyüyüp Mrs Norris ile Colin Creevey'yi canlandırmaları önem kazandığı için, bu netameli operasyonu kendinden başkasına emanet edemezdi.

Harry, Gryffindor ortak salonundaki şöminenin yanında bunu dert edinirken, Ron ve Hermione de boş derslerini

büyücü satrancı oynayarak değerlendiriyorlardı.

Ron'un fillerinden biri, kendi atından şövalyesini düşürüp satranç tahtasının dışına çekerken öfkelenen Hermione, "Tanrı aşkına, Harry," dedi. "Madem senin için bu kadar önemli, git, Justin'i *bul* öyleyse."

Harry ayağa kalktı ve portre deliğinden çıktı; Justin nerede olabilir diye düşünüyordu.

Her pencerenin ardındaki iri, döne döne yağan kurşuni karlar yüzünden şato, gündüzleri normalde olduğundan daha karanlıktı. Harry titreyerek derslerin yapıldığı sınıfların yanından geçti, içerde neler olduğunu kolladı. Profesör McGonagall, seslerden

anlaşıldığına göre, arkadaşını porsuğa dönüştürmüş birine bağırıyordu. Bir göz atma isteğine karşı koyan Harry, Justin bu boş derste belki de eksik bir ödevi tamamlıyordur diye düşünerek, önce kitaplığa bakmaya karar verdi.

Gerçekten de Bitkibilim'de olması gereken bir grup Hufflepuff'lı kitaplığın arkasında oturuyordu, ama çalışıyor gibi bir halleri yoktu. Sıra sıra yüksek kitap rafları arasından geçen Harry, onların kafa kafaya vermiş, besbelli ilginç bir sohbete daldıklarını görüyordu. Justin'in aralarında olup olmadığını göremiyordu. Tam onlara doğru yürüyordu ki, söyledikleri bir şey kulağına çarptı ve Görünmezlik bölümüne gizlenip dinlemeye başladı.

“Her neyse,” diyordu topluca bir çocuk, “Justin’e bizim yatakhanede saklanmasını söyledim. Yani eğer Potter onu bir sonraki kurban olarak seçmişse, bir süre ortada görünmese iyi eder. Tabii Justin, Potter’a, Muggle anne babadan doğma olduğunu ağzından kaçırdı kaçıralı böyle bir şeyin olmasını bekliyor. Justin ona düpedüz Eton’a kaydolduğunu *söylemiş*. Bu, ortalıkta dolaşan Slytherin vârisine söylenecek türden bir şey değil, ha?”

Sarı örgülü bir kız, endişeyle, “Yani kesinlikle Potter’dır diyorsun, öyle mi, Ernie?” dedi.

Topluca çocuk ağır başlı bir şekilde, “Hannah” dedi, “o bir Çatalağız. Herkes bunun kara bir büyücünün işareti

olduğunu bilir. Sen hiç yılanlarla konuşabilen doğru dürüst birini duydun mu? Slytherin'in kendisine de Çataldilli derlermiş."

Bunun üzerine epeyce bir mırıldanma oldu ve Ernie devam etti: "Duvarda ne yazdığını hatırlamıyor musunuz? *Vârisin Düşmanları*, *Kendinizi Kollayın.* Potter'la Filch arasında bir kapışma oldu. Hemen ardından bir baktık, Filch'in kedisine saldırılmış. O birinci sınıf öğrencisi Creevey, Quidditch maçında Potter'ı kızdırıyordu, çamurda yatarken fotoğrafını çekiyordu. Hop, bir bakıyoruz, Creevey'ye saldırılmış."

Hannah pek emin olmadan, "Ama hep öyle hoş görünür ki," dedi. "Ve, biliyorsunuz, Kim-Olduğunu-Bilirsin-

Sen'i yok eden de o. Yani, o kadar da kötü olamaz, değil mi?"

Ernie sesini esrarengiz bir şekilde alçalttı, Hufflepuff'lar ona daha fazla yaklaştılar, Harry de Ernie'nin ne dediğini duymak için daha yakına geldi.

"Kimse Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in saldırısından nasıl sağ çıktığını bilmiyor. Demek istediğim, bunlar olduğunda o bir bebekmiş. Paramparça olmalıydı. Böyle bir lanetten ancak sahiden güçlü bir Kara Büyücü kurtulabilir." Sesini daha da alçaltıp neredeyse fısıltı düzeyine indirdi. "Belki de Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onu sırf *bu yüzden* öldürmek istedi. Onunla *rekabet edecek* bir başka Karanlık Lord

istemiyordu. Merak ediyorum, acaba Potter başka nasıl güçler gizliyor?”

Harry daha fazla dayanamadı. Yüksek sesle boğazını temizleyerek kitap raflarının ardından çıktı. Eğer bu kadar kızgın olmasa, karşısındaki manzarayı komik bulurdu: Hufflepuff’ların her biri, sanki onu görür görmez taşlaşmış gibi davranıyordu, Ernie’nin ise yüzünün rengi çekilmişti.

“Selam,” dedi Harry. “Justin Finch-Fletchley’yi arıyordum.”

Hufflepuff’ların en çok korktukları şey başlarına gelmişti. Hepsi korkuyla Ernie’ye baktı.

Ernie, titrek bir sesle, “Onu niye arıyorsun?” dedi.

“Düello Kulübü’nde yılanla aslında ne olduğunu ona anlatmak istiyordum.”

Ernie beyaz dudaklarını ısırdı, sonra da derin bir nefes alıp, “Hepimiz ordaydık,” dedi. “Ne olduğunu gördük.”

“Öyleyse, ben onunla konuştuktan sonra yılanın geri çekildiğini fark ettiniz, değil mi?”

Ernie, konuşurken titrediği halde inatla, “Ben sadece,” dedi, “senin Çataldili konuştuğunu ve yılanı Justin’e doğru kovaladığını gördüm.”

“Ben yılanı ona doğru kovalamadım!” dedi sesi öfkeyle titreyen Harry. “Ona *dokunmadım* bile!”

“Kılı kılına kaçtı,” dedi Ernie. “Ve aklına garip şeyler geliyorsa eğer,” diye

telaşla ekledi, “sana dokuz cadı ve büyücü kuşağında geriye doğru ailemin izini sürebileceğini, kanımın herkesinki kadar saf olduğunu söyleyebilirim, yani...”

Harry şiddetle, “Ne tür kanın olduğu umurumda bile değil!” dedi. “Muggle ana babadan doğanlara niye saldıracakmışım ki?”

Ernie hemen, “Duyduğuma göre birlikte yaşadığın Muggle’lardan nefret ediyormuşsun,” dedi.

“Dursley’lerle birlikte yaşayıp da onlardan nefret etmemek mümkün değil. Senin denemeni görmek isterdim.”

Gerisin geri dönüp hışım gibi kitaplıktan çıktı, böylece de büyük bir

büyü kitabının yaldızlı kapağını parlatan Madam Pince'in ona kınayıcı bir bakış atmasına yol açtı.

Harry koridordan yukarı doğru sarsak sarsak yürüdü, nereye gittiğinin bile pek farkında sayılmazdı, öylesine öfkelenmişti. Bunun sonucunda da çok büyük ve sert bir şeye çarpıp sırtüstü yere serildi.

Yukarı bakarak, "Ah, selam, Hagrid," dedi.

Hagrid'in yüzü yünlü, karla kaplı bir yün başlıkla tamamen gizlenmişti, ama gene de ondan başkası olamazdı. Çünkü köstebek kürkü paltosuyla neredeyse bütün koridoru dolduruyordu. Muazzam, eldivenli ellerinin birinden ölü bir horoz sarkıyordu.

Konuşabilmek için başlığını çıkartarak, “İyi misin, Harry?” dedi. “Niye derste değilsin?”

“İptal oldu,” dedi Harry, ayağa kalkarak. “Sen burada ne yapıyorsun?”

Hagrid ölü horozu havaya kaldırdı.

“Bu sömestr öldürülen ikinci horoz,” diye açıkladı. “Ya tilkiler ya da bir Kan Emen Karaayı. Kümeste büyü kullanmak için Müdür’ün izni gerek.”

Kalın, karla kaplı kaşlarının altından Harry’ye daha dikkatle baktı.

“İyi olduğundan emin misin? Kızmış ve sıkılmış gibi bir halin var.”

Harry ona Ernie ile diğer Hufflepuff’ların kendisi hakkında söylediklerini tekrarlamaya dayanamadı.

“Hiçbir şey yok,” dedi. “Gitsem iyi olur, Hagrid, bundan sonra Biçim Değiştirme dersi var, benim de kitaplarımı almam gerek.”

Kafası hâlâ Ernie’nin onun hakkında söylediklerinde, yürüyüp gitti.

“*Justin, Potter’a Muggle anne babadan doğma olduğunu ağzından kaçırdı kaçıralı böyle bir şeyin olmasını bekliyor...*”

Harry merdivenlerden yukarı ayaklarını vura vura çıktı ve bir başka koridoru döndü, çok karanlıktı. Gevşemiş bir pencere camından içeri giren kuvvetli, buz gibi hava cereyanı meşaleleri söndürmüştü. Geçidin yarısına gelmişti ki, yerde yatan bir şeye takılıp tepe üstü uçtu.

Gözlerini kısıp neye takıldığına bakmak için döndü ve ona sanki midesi eriyip bitmiş gibi geldi.

Justin Finch-Fletchley, kaskatı ve soğuk, yerde yatıyordu. Yüzünde bir şok ifadesi donup kalmıştı, gözleri boş boş tavana bakıyordu. Hepsi de bu değildi. Onun yanında başka biri vardı, Harry'nin gördüğü en tuhaf manzara.

Bu, artık inci beyazı ve şeffaf değil, kara ve dumanlı olan Neredeyse Kafasız Nick'ti. Yerin on beş santim yukarısında hareketsiz ve yatay durumda duruyordu. Başı yarı yarıya düşmüştü ve yüzünde de Justin'inkinin tıpatıp eşi bir şok ifadesi vardı.

Harry ayağa kalktı, hızlı hızlı nefes alıyordu, kalbi kaburgalarının üstünde

trampet çalıyor gibiydi. Çaresizlik içinde ıssız koridorun başına sonuna baktı ve iki bedenden olabildiğince hızla uzaklaşan çizgi halinde örümcekler gördü. Duyulan tek ses, her iki taraftaki sınıflardan gelen alçak perdeden öğretmen sesleriydi.

Koşabilirdi, kimse de onun burada olduğunu bilmezdi. Ama ikisini orda öyle yatarken bırakamazdı... yardım bulmalıydı. Bununla bir ilgisi olmadığına kimse inanır mıydı acaba?

Orada panik halinde dururken, hemen yanında bir kapı gümbürtüyle açıldı, hortlak Peeves ok gibi dışarı fırladı.

“Hey, işte küçük kaçık Potter!” diye gevrek gevrek güldü Peeves, yanından geçerken de Harry’nin gözlüğünü

düşürdü. “Potter neyin peşinde? Potter niye sinsi sinsi...”

Peeves, havada attığı taklanın ortasında durdu. Tepe üstüyken, Justin ve Neredeyse Kafasız Nick’i görmüştü. Hop diye doğruldu, ciğerlerini doldurdu ve daha Harry onu durduramadan feryadı bastı: “SALDIRI! SALDIRI! BİR SALDIRI DAHA! ÖLÜMLÜLER DE EMNİYETTE DEĞİL, HAYALETLER DE! KAÇIN, CANINIZI KURTARIN! SALDIRIIII!”

Pat – pat – pat: Koridorda birbiri ardınca kapılar açıldı, insanlar dışarı uğradı. Birkaç uzun dakika boyunca öyle bir karışıklık sahnesi meydana geldi ki, Justin ezilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı, insanlar da Neredeyse

Kafasız Nick'in içinde duruyorlardı. Harry, öğretmenler öğrencilere susun diye bağırırken, kendini duvara yapışmış buldu. Profesör McGonagall koşarak geldi, arkasında sınıfı vardı, birinin saçı hâlâ siyah beyaz çubukluydu. Asasını şiddetle çatırdattı, sessizlik sağlandı, o da herkese sınıflarına gitmelerini emretti. Ortalık henüz durulmuştu ki, Hufflepuff'lı Ernie soluk soluğa sahneye çıktı.

Parmağını dramatik bir edayla Harry'ye doğru uzatarak, yüzü bembeyaz, haykırdı: "*İki elin kızıl kanda yakalandın!*"

Profesör McGonagall sertçe, "Bu kadarı yeter, Macmillan!" dedi.

Tepede, şimdi hain bir ifadeyle sırıtan Peeves sağa sola hoplayarak sahneyi inceliyordu. Peeves her zaman kaostan hoşlanırdı. Öğretmenler, Justin ile Neredeyse Kafasız Nick'in üstüne eğilip onları incelerken, Peeves bir şarkıya başladı:

"*Ah Potter, seni katır, ah sen neler yaptın?*

Öğrencileri öldürdün de bunu marifet sandın..."

Profesör McGonagall, havlarcasına, "Yeter artık, Peeves!" dedi, Peeves de Harry'ye dilini çıkararak bir anda geriye gitti.

Justin, Profesör Flitwick ve Astronomi bölümünden Profesör

Sinistra tarafından hastane kanadına taşındı. Ama kimse Neredeyse Kafasız Nick için ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Sonunda Profesör McGonagall havadan koca bir yelpaze yaptı, bunu da Neredeyse Kafasız Nick'i merdivenlerden yukarı sürükleme talimatıyla Ernie'ye verdi. Ernie de bunu yaptı; sessiz, kara bir hoverkraftmış gibi Nick'i yelpazeleyip götürdü. Böylece Harry ile Profesör McGonagall baş başa kaldılar.

"Buradan, Potter."

"Profesör," dedi Harry hemen, "yemin ederim ki ben..."

Profesör McGonagall kısaca, "Mesele benim elimden çıktı, Potter," dedi.

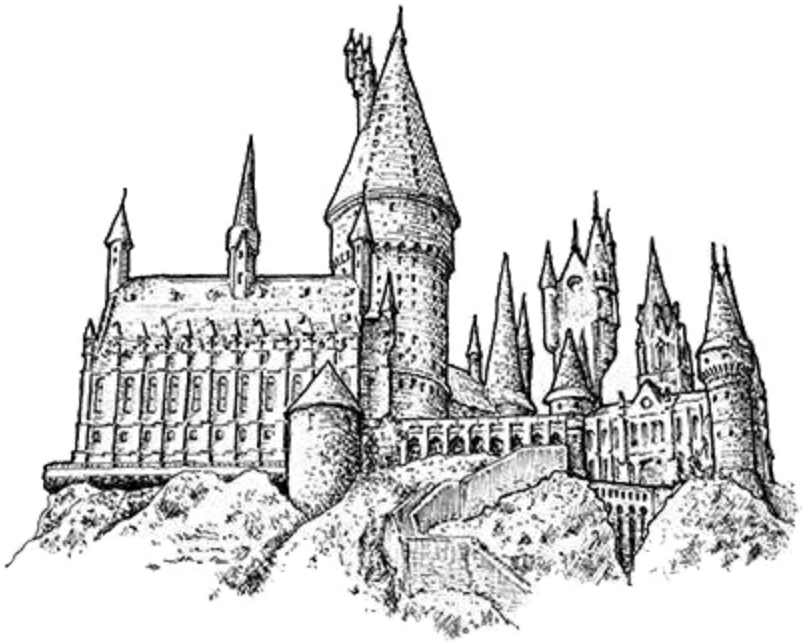
Sessizce bir köşeyi döndüler, Profesör McGonagall büyük ve son derece çirkin bir hayvanı resmeden oluk ağzının önünde durdu.

“Limon şerbeti!” dedi. Besbelli bu bir parolaydı, çünkü hayvan birden canlandı ve arkasındaki duvar yarılırken kenara zıpladı. Harry, neler olacağından korksa bile, şaşmaktan kendini alamadı. Duvarın gerisinde kıvrıla kıvrıla yukarı çıkan ve bir yürüyen merdiven gibi sarsıntısız yükselen basamaklar vardı. O ve Profesör MacGonagall merdivene binerlerken, Harry duvarın arkalarından kapandığını duydu. Daireler halinde gittikçe daha yukarı çıkarak yükseldiler ve sonunda, birazcık başı dönen Harry, ileride pırıl pırıl meşe bir kapı gördü.

Üzerinde kartal başlı, kanatlı aslan şeklinde pirinç bir tokmak vardı.

Nereye götürüldüğünü anladı. Burası Dumbledore'un yaşadığı yer olmalıydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM



Çok Özlü İksir

Üstteki taş sahanlıkta merdivenden indiler. Profesör McGonagall kapıya vurdu. Kapı sessizce açıldı, içeri girdiler. Profesör McGonagall, Harry'ye

beklemesini söyleyip onu orada yalnız bıraktı.

Harry etrafına baktı. Bir şey kesindi: Harry'nin bu yıl şimdiye kadar ziyaret ettiği bütün öğretmen odaları içinde, Dumbledore'unki kesinlikle en ilginç olanıydı. Eğer biraz sonra okuldan atılacağım diye ödü kopmuş olmasa, buraya bir göz atma şansı bulduğu için çok memnun olurdu.

Daire şeklinde büyük, güzel bir odaydı, garip seslerle doluydu. Cılız bacaklı masalarda birçok tuhaf gümüş alet duruyordu, pırpır ediyor ve küçük duman bulutları çıkarıyorlardı. Duvarlar eski müdürler ve müdirelerin portreleriyle doluydu, hepsi çerçevelerinde tatlı tatlı kestiriyordu.

Ayrıca muazzam, pençe ayaklı bir masa da vardı ve onun ardındaki bir rafta eski püskü, yırtık pırtık bir büyücü şapkası duruyordu – *Seçmen Şapka.*

Harry durakladı. Duvarlardaki uyuyan cadılarla büyücülere ihtiyatla göz attı. Şapka'yı yeniden takıp denemenin ne zararı olabilirdi ki? Anlamak için... kendisini *gerçekten* doğru binaya koyduğundan emin olmak için.

Sessizce masanın arkasına geçti, Şapka'yı raftan aldı ve başına taktı. Çok büyüktü; kayıyor, gözlerinin üstüne düşüyordu, tıpkı son taktığında olduğu gibi. Harry Şapka'nın siyah astarına bakarak bekledi. Sonra küçük bir ses,

“Kulağına kar suyu mu kaçtı, Harry Potter?” dedi.

“Hımm, evet,” diye mırıldandı Harry. “Şey... sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim – şeyi öğrenmek istiyordum...”

Şapka akıllı akıllı, “Seni doğru binaya koyup koymadığımı merak ediyorsun,” dedi. “Evet... seni yerleştirmek özellikle zordu. Ama daha önce dediğimden şaşmam –” Harry’nin kalbi yerinden hopladı “– Slytherin’de *sahiden de* başarılı olurdun.”

Harry’nin midesi taş gibi oldu. Şapka’nın sivri yanından tutup başından çıkardı. Şapka gevşek gevşek elinden sarktı, pis ve soluktu. Harry midesinin bulandığını hissederek onu yeniden rafına koydu.

Hareketsiz ve sessiz duran Şapka'ya, "Yanılıyorsun," dedi. Şapka kıpırdamadı. Harry, onu kollayarak geri geri gitti. Derken arkasında garip, boğuk bir ses duydu ve hızla geri döndü.

Meğer odada yalnız değilmiş. Kapının arkasındaki altın tünekte, yarısı yolunmuş bir hindiye benzeyen, tiridi çıkmış bir kuş duruyordu. Harry ona bakakaldı, kuş da yeniden o boğuk sesi çıkartıp nefretle ona baktı. Onun çok hasta göründüğünü düşündü. Gözleri donuk bakıyordu ve Harry ona baktığı sırada kuyruğundan birkaç tüy daha düştü.

Harry ihtiyacı olan tek şeyin, o odasında yalnızken Dumbledore'un sevgili kuşunun ölmesi olduğunu

düşünüyordu ki, kuş birden alev alev yanmaya başladı.

Harry şok içinde feryat etti ve geri geri gidip masaya çarptı. Heyecanla etrafına bakınıp bir yerlerde bir bardak su aradı, ama göremedi. Bu arada kuş bir ateş topu halini almıştı. Son bir vahşi çığlık attı, bir saniye sonra yerde dumanları tüten bir kül yığınından ibaret kalmıştı.

Odanın kapısı açıldı. Dumbledore, çok sıkıntılı bir edayla içeri girdi.

“Profesör,” diyebildi Harry soluk soluğa, “kuşunuz – ben bir şey yapmadım – kendisi alev aldı...”

Dumbledore gülümseyince de çok şaşırdı.

“Eh, vakti gelmişti doğrusu. Günlerdir berbat görünüyordu. Ben de ona gayret etmesini söylüyordum.”

Harry’nin yüzündeki sersemlemiş ifadeyi görünce de kıkırdadı.

“Fawkes bir Anka kuşudur, Harry. Ankalar ölme vakti gelince alev alırlar, sonra da küllerinden yeniden doğarlar. Gözünü üstünden ayırma...”

Harry hızla geri dönünce minicik, buruş buruş, yeni doğmuş bir kuşun kafasını küllerden uzattığını gördü. Küçük kuş, yaşlı olanı kadar çirkindi denilebilir.

Dumbledore masasının arkasına oturarak, “Onu bir Yanma Günü’nde görmen ne yazık,” dedi. “Genellikle çok

yakışıklıdır: Harikulade kırmızı ve altın rengi tüyleri vardır. Büyüleyici yaratıklar bu Anka kuşları. Çok ağır yükler taşıyabilirler, gözyaşlarının iyileştirici gücü vardır ve çok *sadık* hayvanlardır."

Fawkes'un alev almasının şoku içinde, Harry oraya niye geldiğini unutmuştu. Ama Dumbledore masanın arkasındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturup insanın içine işleyen açık mavi bakışlarını üzerine dikince, hemen hatırladı.

Ancak, daha Dumbledore ağzını açıp tek kelime edemeden odanın kapısı çok şiddetli bir çatırtıyla arkaya savruldu ve Hagrid içeri daldı. Gözlerinde çılgınca bir bakış vardı, başlığı darmadağınık

saçlı siyah kafasının üstüne tünemişti, ölü horoz da hâlâ elinden sarkıyordu.

Hagrid hararetle, "Harry değildir, Profesör Dumbledore!" dedi. "O çocuk bulunmadan birkaç *saniye* önce Harry'yle konuşuyordum ben, asla vakti olamaz, efendim..."

Dumbledore bir şeyler söylemeye çalıştı, ama Hagrid söylenip durmayı sürdürdü, heyecan içinde horozu sallayıp duruyor, her tarafa tüyler saçıyordu.

"... O olamaz ki, olamaz, eğer gerekirse Sihir Bakanlığı'nın önünde yemin ederim..."

"Hagrid, ben..."

"... Yanlış çocuğu yakaladınız efendim, ben *biliyorum* ki Harry asla..."

“*Hagrid!*” dedi Dumbledore yüksek sesle. “Ben Harry’nin onlara saldırdığını *düşünmüyorum* ki.”

“Ah,” dedi Hagrid, horoz gevşek halde aşağı sarkarken. “Tamam, öyleyse dışarıda beklerim, Müdürüm.”

Ve hayli mahcup halde paldır küldür dışarı çıktı.

Dumbledore masasının üstündeki horoz tüylerini eliyle süpürürken, Harry umutla, “Ben olduğumu düşünmüyor musunuz, Profesör?” diye tekrarladı.

“Hayır, Harry, düşünmüyorum,” dedi Dumbledore, yüzüne yeniden sıkıntılı bir ifade geldiği halde. “Ama gene de seninle konuşmak istiyorum.”

Dumbledore uzun parmaklarının uçlarını bitiştirmiş onu gözden geçirirken, Harry gergin bir şekilde bekledi.

Yumuşak bir sesle, "Bana söylemek istediğin bir şey olup olmadığını sana sormalıyım, Harry," dedi. "Herhangi bir şey."

Harry ne söyleyeceğini bilemedi. Malfoy'un, "Sıra sizde, Bulanık'lar!" diye bağırmasını ve Mızmız Myrtle'ın tuvaletinde ağır ağır kaynayan Çok Özlü İksir'i düşündü. Sonra iki kez duyduğu bedensiz sesi düşündü ve Ron'un dediğini hatırladı: "*Başka hiç kimsenin duymadığı sesler duymak hayra alamet değildir, büyücüler dünyasında bile.*" Herkesin onun hakkında neler dediğini

de düşündü, bir de şu ya da bu şekilde Salazar Slytherin'le ilişkisi olduğuna dair gittikçe artmakta olan korkusunu...

"Hayır," dedi Harry. "Hiçbir şey yok, Profesör."

*****

Justin ve Neredeyse Kafasız Nick'e yapılan çifte saldırı, o ana kadar endişe olan şeyi gerçek bir paniğe dönüştürdü. Tuhaftır, insanları asıl kaygılandıran Neredeyse Kafasız Nick'in kaderi oldu. Bir hayalete bunu kim yapabilir ki, diye sordular birbirlerine, hangi müthiş güç zaten ölmüş birine zarar verebilir? Öğrenciler Noel'de evlerine

gidebilsinler diye Hogwarts Ekspresi'nde yer ayırtmak için koşuşturdular.

Ron, Harry ile Hermione'ye, "Bu gidişle sadece biz kalacağız," dedi. "Biz, Malfoy, Crabbe ve Goyle. Ne kadar neşeli bir tatil olacak."

Malfoy ne yaparsa daima onu yapan Crabbe ve Goyle, tatilde de okulda kalmak için adlarını yazdırmışlardı. Ama Harry öğrencilerden çoğunun gitmesinden hoşnuttu. İnsanların, sanki bir anda dişleri uzayacak ya da zehir tükürecekmiş gibi koridorda yanından geçerken kavis çizmelerinden de, o geçerken herkesin mırıldanmasından, parmağıyla işaret etmesinden ve fısıldamasından da bezmişti.

Ancak Fred ve George bunu çok komik buluyorlardı. Kendi işlerini bırakıp, Harry koridorda yürürken onun önünde uygun adım gidiyor, "Slytherin'in vârisine yol açın, ciddi şekilde melun büyücü geliyooor!" diye bağırıyorlardı.

Percy bu davranışları hiç onaylamıyordu.

Soğuk soğuk, "Bunda gülecek bir şey *yok*," dedi.

Fred, "Hey, yoldan çekil, Percy," dedi. "Harry'nin acelesi var."

George kahkahasını zor tutarak, "Evet," dedi, "zehirli dişi olan hizmetkârıyla bir fincan çay içmek için Sırlar Odası'na uğrayıverecek."

Ginny de bunu hiç komik bulmuyordu.

Fred, Harry'ye yüksek sesle, bundan sonra kime saldırmayı planladığını sorunca ya da George karşılaştıkları zaman Harry'yi koca bir diş sarmısakla uzaklaştırıyormuş gibi yapınca, "Ah, *yapmayın*," diye feryat ediyordu kız.

Harry ise aldırmıyordu. Fred ve George'un, onun Slytherin'in vârisi olması fikrini hiç değilse komik bulmaları, kendini daha iyi hissetmesine yol açıyordu. Ama onların maskaralıkları, yaptıklarına her gördüğünde daha da ekşi bakan Draco Malfoy'u kızdırıyor gibiydi.

Ron bilmiş bilmiş, "Çünkü aslında vârisin kendisi olduğunu söylemek için

çatlıyor da ondan," dedi. "Birisinin onu bir şeyde yenmesinden nasıl nefret eder bilirsiniz, onun pis işinin şerefi de sana kalıyor."

Hermione halinden memnun bir ses tonuyla, "Uzun sürmeyecek ama," dedi. "Çok Özlü İksir hemen hemen hazır. Ondan gerçeği öğrenmemiz gün meselesi."

*****

Sonunda sömestr sona erdi ve şatonun üstüne arazideki kar kadar derin bir sessizlik çöktü. Harry bunu kasvetli olmaktan çok huzur verici buluyordu. Gryffindor Kulesi'nin Hermione ve

Weasley'lerle ona kalmasından da hoşnuttu. Kimseyi rahatsız etmeden gürültülü bir şekilde Patlamalı Pişti oynayabiliyorlar ve kendi aralarında düello antrenmanı yapıyorlardı. Fred, George ve Ginny, Mr ve Mrs Weasley ile birlikte Mısır'da Bill'i ziyaret etmektense okulda kalmayı tercih etmişlerdi. Onların çocukça bulduğu davranışlarını hiç onaylamayan Percy ise, Gryffindor ortak salonunda pek oturmuyordu. Onlara *kendisinin* sadece, bir Sınıf Başkanı olarak bu sorunlu dönemde öğretmenleri desteklemek için Noel'de okulda kaldığını kendini beğenmiş bir tavırla söylemişti zaten.

Noel sabahı hava soğuk, her yer beyazdı. Yatakhanelerinde kalan tek

öğrenciler olan Harry ve Ron, tam tekmil giyinmiş, elinde ikisine de aldığı hediyelerle paldır küldür içeri dalan Hermione tarafından erkenden uyandırıldılar.

“Kalkın,” dedi yüksek sesle, penceredeki perdeleri çekerek.

Ron, gözlerini ışıktan koruyarak, “Hermione,” dedi, “buraya girmemen gerekir.”

“Sana da mutlu Noeller,” dedi Hermione, hediyesini ona atarak. “Bir saattir ayaktayım, İksir’e biraz zarkanatlı sinek daha kattım. Artık hazır.”

Harry birden, uykusu açılarak yerinde doğruldu.

“Emin misin?”

“Kesin,” dedi Hermione, onun dört direkli yatağının ucuna oturabilmek için fare Scabbers’ı öteye iterek. “Eğer yapacaksak, bu gece olmalı derim.”

Tam o anda Hedwig odaya süzüldü, gagasında çok küçük bir paket vardı.

O, yatağına konarken, “Selam,” dedi Harry mutlulukla. “Artık benimle konuşuyor musun?”

Hedwig çok muhabbetli bir şekilde onun kulağını kemirdi. Aslında bu hareketi, Dursley’lerden geldiği anlaşılan paketten çok daha iyi bir hediyeydi. Harry’ye bir kürdan yollamışlardı, bir de not vardı ve yaz

tatilinde de Hogwarts'ta kalıp kalamayacağını öğrenmesini istiyorlardı.

Harry'nin diğer Noel hediyeleri çok daha memnuniyet vericiydi. Hagrid ona koca bir teneke melas şekerlemesi yollamıştı; Harry yemeden önce onu şöminenin yanında yumuşatmaya karar verdi. Ron, en sevdiği Quidditch takımı hakkında ilginç olgular içeren *Cannon'larla Uçmak* adlı bir kitap vermişti. Hermione ise ona kartal tüyünden yapılma lüks bir tüy kalem getirmişti. Harry son hediye paketini açınca, Mrs Weasley'den gelen, elde örülmüş yeni bir yelekle, kocaman bir erik pastası buldu. Onun kartını yeni bir suçluluk dalgasıyla yerine yerleştirdi. Mr Weasley'nin, Şamarcı Söğüt'e

çarptığından beri bir daha görünmeyen arabasını düşündü ve Ron'la ikisinin birazdan yapmayı planladıkları kurallara karşı gelme harekâtını.

*****

Hiç kimse, hatta daha sonra Çok Özlü İksir içme korkusuna kapılmış biri bile, Hogwarts'ın Noel yemeğinden hoşlanmamazlık edemezdi.

Büyük Salon muhteşem görünüyordu. Bir düzine buzlanmış Noel ağacı ile tavanda çaprazlamasına uzanan kalın çobanpüskülü ve ökseotu süslemeleri yetmiyormuş gibi, tavandan ılık ve kuru, sihirli kar yağıyordu.

Dumbledore, en sevdiği Noel ilahilerinden birini söylerken onların başını çekti. Hagrid içtiği her yumurtalı, sütlü viski kadehiyle birlikte sesini daha da yükseltti. Fred'in sınıf başkanı rozetini büyülediğinin ve şimdi rozetin üstünde "Salak Başı" yazdığının farkında bile olmayan Percy, hepsinin niye kıs kıs güldüklerini sorup durdu. Harry, Slytherin masasındaki Draco Malfoy'un, yeni yeleği için yüksek sesle incitici görüşler ileri sürmesine bile aldırmadı. Biraz şansları olursa Malfoy nasıl olsa birkaç saat içinde hak ettiği cezayı bulacaktı.

Harry ve Ron, Noel pudinglerinin üçüncü tabağını henüz bitirmişlerdi ki, o akşam için yaptıkları planları sonuca

vardırmak için Hermione önlerine düşüp onları dışarı çıkardı.

Alelade bir şey söylüyormuş gibi, “Dönüşeceğimiz insanlara ait bir şeye hâlâ ihtiyacımız var,” dedi. Sanki onları deterjan almak için süpermarkete yolluyordu. “Ve elbette, Crabbe ile Goyle’a ait bir şey alabilirsek iyi olur. Onlar Malfoy’un en iyi arkadaşları, onlara her şeyi söyler. Bir de hakiki Crabbe ile Goyle’un, biz Malfoy’u sorgularken pat diye gelmemelerini garantiye almak zorundayız.”

Harry ile Ron’un yüzlerindeki afallamış ifadeye aldırmayarak, “Hepsi düşünüldü,” diye sakin sakin devam etti. İki tombul, çikolatalı pastayı onlara gösterdi. “İçlerine çok basit bir Uyku

Sıvısı koydum. Sizin bütün yapacağınız Crabbe ile Goyle'un bunları bulmasını sağlamak. Ne kadar açgözlü olduklarını biliyorsunuz, mutlaka yerler. Uykuya daldıkları zaman saçlarından birkaç tel alın ve onları da süpürge dolabına saklayın."

Harry ve Ron inanmazcasına birbirlerine baktılar.

"Hermione, hiç sanmam..."

"İşler fena halde ters gidebilir..."

Ama Hermione'nin gözlerinde, zaman zaman Profesör McGonagall'ınkinde olan cinsten çelikimsi bir parıltı vardı.

"Crabbe ve Goyle'un saçları olmazsa İksir hiçbir şeye yaramaz," dedi.

“Malfoy hakkında araştırma yapmak *istiyorsunuz*, değil mi?”

“Ah, tamam, tamam,” dedi Harry. “Peki ama sen? Sen kimin saçının tellerini koparıyorsun?”

Hermione, yüzü ışıldayarak, “Benimki bende zaten,” dedi, cebinden küçük bir şişe çıkarıp onlara içindeki tek bir saç telini gösterdi. “Millicent Bulstrode’un Düello Kulübü’nde benimle güreşmesini hatırlıyor musunuz? Beni boğmaya çalışırken cüppemin üstünde bunu bıraktı! Şimdi de Noel tatili için evde – ben Slytherin’lere geri dönmeye karar verdiğimi söyleyeceğim, hepsi bu.”

Hermione, Çok Özlü İksir’i bir daha kontrol etmek için fırlayıp gidince, Ron

yüzünde kaçınılmaz kötü kadere boyun eğmiş bir ifadeyle Harry'ye döndü.

"Hayatında hiç işlerin bu kadar ters gidebileceği bir plan duydun mu?"

*****

Ama operasyonun birinci aşaması, Harry ve Ron'u fevkalade şaşırtacak şekilde Hermione'nin dediği kadar rahat geçti. Noel çayından sonra ıssız Giriş Salonu'nda pusuya yatıp, Slytherin masasında tek başlarına kalmış, dördüncü meyveli pandispanyalarını götüren Crabbe ve Goyle'u beklediler. Harry çikolatalı pastaları tırabzanın ucuna koymuştu. İkisinin Büyük

Salon'dan çıktıklarını görünce de, hemen ön kapının yanındaki bir zırhın arkasına gizlendiler.

Crabbe pastaları neşeyle Goyle'a gösterip hemen kaparken, Ron heyecanla, "Bu kadar da aptal olunur mu?" diye fısıldadı. Salak salak sırıtarak pastaları tek lokmada koca ağızlarına attılar. Bir an ikisi de yüzlerinde bir zafer ifadesiyle, obur obur çiğnedi. Sonra, en ufak bir ifade değişikliği olmaksızın, ikisi de sırtüstü yere serildi.

En zor tarafı, onları salonun öbür yanındaki dolaba saklamak oldu. Kovalarla tahta bezleri arasına onları güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra, Harry, Goyle'un alnını kaplayan kıllardan bir iki tane aldı. Ron da

Crabbe'nin saçından birkaç tel kopardı. Ayakkabılarını da çaldılar, çünkü kendi ayakkabıları Crabbe ve Goyle'unkiler boyunda ayaklar için pek küçüktü. Sonra, az önce yaptıklarına hâlâ şaşarak, Mızmız Myrtle'ın tuvaletine koştular.

Hermione'nin kazanı karıştırdığı bölmeden gelen kalın, kara duman yüzünden içerde nerdeyse göz gözü görmüyordu. Cüppelerini yüzlerinin üstüne çeken Harry ve Ron, yavaşça kapıya vurdu.

"Hermione?"

Sürgünün çekildiğini duydular, Hermione ortaya çıktı, yüzü parlıyordu ve endişeli görünüyordu. Arkasında kaynayan, melas kıvamındaki İksir'in

cup cup ettiğini duydular. Klozetin üstünde üç cam su bardağı hazırdı.

Hermione soluk soluğa, "Aldınız mı?" diye sordu.

Harry, Goyle'un saçını gösterdi.

"İyi. Ben de çamaşırhaneden bu cüppeleri yürüttüm," dedi Hermione; elinde küçük bir çuval tutuyordu. "Crabbe ve Goyle olduğunuz zaman size daha büyük cüppeler gerek."

Üçü de gözlerini kazana dikti. Yakından bakınca, İksir, kıvamlı, koyu renk çamura benziyordu, ağır ağır kaynayıp duruyordu.

Hermione, *Fevkalade Muktedir İksirler*'in beneklenmiş sayfasını kaygıyla tekrar okuyarak, "Her şeyi

doğru yaptığımdan eminim,” dedi. “Kitapta nasıl görüneceği yazılıysa, öyle görünüyor... İçtikten sonra kendi halimize dönmeden önce tam bir saatimiz olacak.”

“Şimdi n’apıyoruz?” diye sordu Ron.

“Üç bardağa bölüp saçları ekliyoruz.”

Hermione her bardağa İksir’i kepçe kepçe doldurdu. Sonra, eli titreyerek, Millicent Bulstrode’un saçını içinde olduğu şişeden ilk bardağa döktü.

İksir, kaynayan bir çaydanlık misali tısladı ve deli gibi köpürdü. Bir saniye sonra hastalıklı bir sarıya dönmüştü.

Ron, nefretle bakarak, “Öğğğ – Millicent Bulstrode’un özü,” dedi. “Eminim tadı da iğrençtir.”

“Seninkini ekle,” dedi Hermione.

Harry, Goyle’un saçını ortadaki bardağa koydu, Ron da Crabbe’ninkini son bardağa. Her iki bardak da tısladı ve köpürdü. Goyle’unki sümüğün haki rengine dönüştü, Crabbe’ninki de koyu, kasvetli bir kahverengiye.

Ron ve Hermione bardaklarına uzanırken, Harry, “Durun bir dakika,” dedi. “Hepsini burada içmesek iyi olur: Crabbe ve Goyle’a dönüşünce buraya sığmayız. Eh, Millicent Bulstrode da pek cinperi takımından sayılmaz.”

“İyi fikir,” dedi Ron, kapının kilidini açarak. “Ayrı ayrı bölmelere girelim.”

Harry, Çok Özlü İksir’in bir damlasını bile ziyan etmemeye özen

göstererek ortadaki bölmeye süzüldü.

“Hazır mısınız?” diye seslendi.

Ron ve Hermione’nin sesleri geldi: “Hazırız.”

“Bir... iki... üç...”

Harry burnunu tutarak İksir’i iki büyük yudumda içti. Fazla pişmiş lahana tadındaydı.

Birden içi sanki canlı yılanlar yutmuş gibi kıvır kıvır etmeye başladı – iki büklüm oldu, kusacak mıyım diye merak etti – sonra midesinden el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yakıcı bir duygu hızla yayıldı. Onun ardından da korkunç bir erime duygusu geldi, Harry diz üstü yere çöktü, dört ayak üstünde durdu. Vücudunun her yerinde derisi

sıcak mum gibi kaynıyordu ve gözlerinin önünde elleri büyümeye başladı, parmakları kalınlaştı, tırnakları enine gitti, ellerinin boğum yerleri şişip kocaman oldu. Omuzları acı veren bir şekilde genişledi ve alnındaki karıncalanma, ona saçının aşağı, kaşlarına doğru ilerlediğini haber verdi; göğsü halkalarını kopartan bir varil gibi gelişirken cüppesi yırtıldı, ayakları dört numara küçük pabuçlar içinde işkence çekiyordu.

Her şey başladığı hızla bitti. Harry soğuk taş döşemede yatmış, Myrtle'ın en dipteki tuvalette mutsuzca boğazlanır gibi sesler çıkarışını dinliyordu. Ayakkabılarını güçlükle ayağından atıp kalktı. Demek Goyle olmak insanda

böyle bir duygu uyandırıyordu. Koca elleri titreyerek, ayak bileklerinden otuz santim yukarda duran eski cüppesini çıkardı, yedek cüppeyi giydi ve Goyle'un kayık gibi pabuçlarının bağcıklarını bağladı. Saçını gözlerinden çekmek için elini kaldırdı. Eline sadece, alnına kadar inen kısa, tel gibi kıllar çarptı. Sonra gözlüğünün gözlerini bulutlandırdığını fark etti, çünkü besbelli Goyle'un onlara ihtiyacı yoktu. Gözlüğünü çıkarıp seslendi: "İkiniz de iyisiniz, değil mi?" Ağzından Goyle'un gıcırtılı, alçak sesi çıktı.

Sağ tarafından Crabbe'nin derin homurdanması geldi: "Evet."

Harry kapının kilidini açıp çatlak aynanın önüne gitti. Goyle donuk, çökük

gözleriyle ona baktı. Harry kulağını kaşıdı. Goyle da öyle.

Ron'un kapısı açıldı. Birbirlerine baktılar. Solgun ve şaşkın görünüşü hariç, Ron'u Crabbe'den ayırmanın imkânı yoktu. Biçimsiz saç tıraşından tutun da uzun, goril kollarına kadar.

Ron aynaya yaklaşıp Crabbe'nin yassı burnuna parmağıyla bastırarak, "İnanılmaz bir şey bu," dedi. "*İnanılmaz*."

Harry, Goyle'un kalın bileğini kesen saatini gevşetti. "Yola koyulsak iyi olur. Daha Slytherin ortak salonunun nerede olduğunu öğrenmemiz gerek. Umarım, arkasına düşecek birini buluruz..."

Harry'ye bakan Ron, "Goyle'un *düşündüğünü* görmenin ne kadar acayip olduğunu bilmiyorsun," dedi. Sonra Hermione'nin kapısına vurdu. "Hadi, gitmemiz gerek..."

Tiz bir ses ona cevap verdi: "Ben... ben gelmesem daha iyi olacak gibi. Siz bensiz gidin."

"Hermione, Millicent Bulstrode'un çirkin olduğunu biliyoruz, kimse sen olduğunu anlamayacak."

"Hayır – aslında – geleceğimi sanmıyorum. Siz ikiniz çabuk olun, vakit kaybediyorsunuz."

Harry şaşkın şaşkın Ron'a baktı.

"Bak *şimdi* Goyle'a benzedin işte," dedi Ron. "Öğretmenlerden biri ona bir

soru sorunca hep böyle bakar.”

“Hermione, iyi misin?” dedi Harry kapıdan.

“İyiyim – ben iyiyim... Gidin hadi...”

Harry saatine baktı. Kıymetli altmış dakikalarının beş dakikası geçmişti bile.

“Sonra burada buluşuruz, tamam mı?” dedi.

Harry ve Ron tuvaletin kapısını ihtiyatlı bir şekilde açtılar, etrafta kimsenin olmadığını görünce de dışarı çıktılar.

Harry Ron’a, “Kollarını öyle sallama,” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Crabe onları şöyle bükmeden tutar.”

“Bu nasıl?”

“Evet, daha iyi.”

Mermer merdivenlerden aşağı indiler. Şimdi sadece Slytherin ortak salonuna kadar izleyecekleri bir Slytherin’e ihtiyaçları vardı, ama ortada kimsecikler görünmüyordu.

“Bir fikrin var mı?” diye mırıldandı Harry.

Ron, zindanların girişini işaret ederek, “Slytherin’ler kahvaltıya hep oradan çıkıp gelir,” dedi. Daha bu kelimeler ağzından yeni çıkmıştı ki, uzun dalgalı saçlı bir kız girişte göründü.

“Kusura bakma,” dedi Ron, hızla yanına giderek, “ortak salonumuza nereden gidildiğini unuttuk.”

“Pardon, anlayamadım,” dedi kız kasılarak. “*Salonumuz* mu? *Ben* bir Ravenclaw’um.”

Yürüyüp giderken, kuşkuyla dönüp onlara baktı.

Harry ve Ron taş merdivenlerden aşağıdaki karanlığa hızla indiler; Crabbe ve Goyle’un koca ayakları yere vurdukça ayak sesleri özellikle gürültülü bir şekilde yankılanıyordu. Anlaşılan bu iş sandıkları kadar kolay olmayacaktı.

Labirenti andıran geçitler ıssızdı. Okulun altında daha, daha da derinlere doğru yürüdüler, sürekli olarak saatlerine bakıp ne kadar vakitleri kaldığını kontrol ediyorlardı. Çeyrek saat sonra, tam umutlarını yitirmek

üzereyken, ileride ani bir hareket sezdiler.

“Ahha!” dedi Ron heyecanla. “İşte onlardan biri!”

Söz konusu kişi, yan odalardan birinden çıkıyordu. Ancak hızla yakınına gittiklerinde, bütün umutları kırıldı. Bir Slytherin değildi, Percy’ydi.

Ron hayretle, “Sen burada ne yapıyorsun?” dedi.

Percy alınmış göründü.

Resmi bir edayla, “O,” dedi, “senin üstüne vazife değil. Crabbe’sin, değil mi?”

“Ne... ah, evet,” dedi Ron.

Percy sert sert, “Eh, yatakhanenize gidin,” dedi. “Bugünlerde karanlık

koridorlarda gezinmek hiç de güvenli değil.”

“*Sen* dolaşıyorsun ama,” dedi Ron.

Percy dikleşerek, “Ben,” dedi, “bir Sınıf Başkanı’yım. Hiçbir şey *bana* saldırmaz.”

Birden Harry ve Ron’un arkasında bir ses yankılandı. Draco Malfoy onlara doğru geliyordu ve Harry hayatında ilk kez onu görmekten memnuniyet duydu.

Draco, kelimeleri uzata uzata, “İşte burdasınız,” dedi onlara bakarak. “Bunca saattir Büyük Salon’da tıkınıyor muydunuz? Sizi arıyordum, size çok komik bir şey göstermek istiyorum.”

Sonra onu yerin dibine geçirmek istercesine Percy’ye baktı.

“Ya sen burada ne yapıyorsun, Weasley?” dedi, dudak bükerek.

Percy fena halde öfkelenmiş göründü.

“Bir Sınıf Başkanı’na daha fazla saygı göstermen gerekir!” dedi. “Tavrın hiç hoşuma gitmiyor!”

Malfoy gene alaylı alaylı dudak büktü ve Harry ile Ron’a peşinden gelmelerini işaret etti. Harry az daha Percy’den özür dileyecekti, ama tam vaktinde kendine hâkim oldu. Ron’la ikisi Malfoy’un arkasından koşturdular. Bir sonraki geçide dönerlerken, Malfoy, “O Peter Weasley...” dedi.

Ron otomatik olarak, “Percy,” diye düzeltti.

“Her neyse,” dedi Malfoy. “Son zamanlarda hep sinsi sinsi dolaştığını görüyorum. Ve bahse girerim ki, ne yapmak istediğini biliyorum. Tek başına Slytherin’in vârisini yakalamak istiyor.”

Kısa, alaylı bir kahkaha attı. Harry ve Ron birbirlerine heyecanlı heyecanlı baktılar.

Malfoy çıplak, nemli bir taş duvarın yanında durdu.

“Yeni parola neydi?” diye sordu Harry’ye.

“Şeyyy...” dedi Harry.

“Ah evet – *safkan!*” dedi Malfoy, ona kulak bile vermeden. Duvarda gizlenmiş taş bir kapı kayarak açıldı. Malfoy

içinden geçti, Harry ve Ron da ardından gittiler.

Slytherin ortak salonu, yeraltında uzun, alçak tavanlı bir odaydı. Pürüzlü taş duvarları ve tavanı vardı, bu tavandan zincirlerle yuvarlak, yeşilimsi lambalar sarkıtılmıştı. İleride, rafıyla kenarları özenle oyulmuş bir şöminenin içinde çıtır çıtır bir ateş yanıyordu, oyma koltuklarda şömine önünde oturan birkaç Slytherin'in siluetleri görünüyordu.

Malfoy, Harry ile Ron'a ateşin gerisindeki iki boş koltuğu göstererek, "Burada bekleyin," dedi. "Gidip de getireyim – babam az önce gönderdi..."

Malfoy'un onlara ne göstereceğini merak eden Harry ile Ron oturdular ve

kendilerini evlerinde hissediyormuş gibi görünmeye çalıştılar.

Bir dakika sonra gelen Malfoy'un elinde gazete kupürüne benzeyen bir şey vardı. Ron'un burnunun dibine soktu.

"Ne biçim güleceksin," dedi.

Harry, Ron'un gözlerinin şokla açıldığını gördü. Ron kupürü çabucak okudu, pek zoraki güldü ve Harry'ye uzattı.

Gelecek Postası'ndan kesilmişti ve şöyle diyordu:

SİHİR BAKANLIĞI'NDA SORUŞTURMA

Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi Başkanı Arthur Weasley, bir Muggle arabasını

büyülediği için elli Galleon cezaya çarptırıldı.

Sihirli arabanın bu yılın başlarında kaza yaptığı Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nun yönetim kurulu üyelerinden Mr Lucius Malfoy, bugün Mr Weasley'nin istifa etmesini istedi.

Mr Malfoy, muhabirimize, "Weasley, Bakanlığın adına gölge düşürdü," dedi. "Belli ki bizim yasalarımızı hazırlamaya uygun değil, yaptığı o gülünç Muggle Koruma Yasası da derhal iptal edilmeli."

Yorumunu almak için Mr Weasley'ye ulaşılamadı, ama eşi muhabirlere oradan gitmelerini, yoksa aile gulyabanisini üstlerine salacağını söyledi.

Harry kupürü ona geri verirken, “Eee?” dedi Malfoy sabırsızlıkla. “Sence komik değil mi?”

Harry ruhsuzca, “Hah ha,” dedi.

Malfoy küçümseyen bir tavırla, “Arthur Weasley, Muggle’ları öyle çok seviyor ki,” dedi, “asasını ortadan kırıp onlara katılması gerekir. Weasley’lerin davranışlarına bakarsan, safkan olduklarını hayatta anlamazsın.”

Ron’un –ya da Crabbe’nin– yüzü öfkeyle kasılmıştı.

Malfoy, “Senin neyin var, Crabbe?” diye tersledi.

Ron, “Karnım ağrıyor,” diye homurdandı.

“Eh, o zaman hastane kanadına git ve ordaki bütün Bulanık’lara benim için bir tekme at.” dedi Malfoy, alaylı alaylı gülerek. “Biliyor musunuz, *Gelecek Postası*’nın henüz bu saldırıları yazmayışına şaşıyorum.” Düşünceli bir hali vardı. “Sanırım Dumbledore işi hasır altı etmeye çalışıyor. Kısa süre sonra buna son vermezse, kovulacak. Babam Dumbledore’un buranın başına gelen en berbat şey olduğunu söylüyor. Muggle ana babadan doğanlara bayılıyor. Doğru dürüst bir Müdür, asla o Creevey gibi pislikleri buraya almazdı.”

Malfoy hayali bir fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekmeye başladı ve Colin’in gaddarca ama aslına uygun bir

taklidini yaptı: “Potter, fotoğrafını çekeyim mi, Potter? İmzanı alabilir miyim? Pabuçlarını yalayabilir miyim, lütfen, Potter?”

Ellerini aşağı indirip Harry’yle Ron’a baktı.

“Sizin ikinizin *neyi* var?”

Harry ve Ron iş işten geçtikten sonra kendilerini zorlayıp güldüler, ama Malfoy tatmin olmuş görünüyordu. Belki de Crabbe ve Goyle zaten her şeyi geç anlıyorlardı.

Malfoy yavaş yavaş, “Aziz Potter, Bulanık’ların dostu,” dedi. “Gerçek büyücü ruhuna sahip olmayanlardan biri de o, yoksa o kakavan Granger

Bulanığıyla takılmazdı. Bir de insanlar *onu* Slytherin'in vârisi sanıyor!"

Harry ve Ron soluklarını tutup beklediler. Malfoy'un onlara vârisin kendisi olduğunu söylemesine birkaç saniye kalmıştı, kesin. Ama sonra...

Malfoy hırçın hırçın, "*Keşke* kim olduğunu bilseydim," dedi. "Onlara yardımım olurdu."

Ron'un ağzı açılınca, Crabbe'nin yüzü her zamankinden de daha aptalca göründü. Neyse ki Malfoy fark etmedi, kafasını hızla çalıştıran Harry de, "Bütün bunların gerisinde kimin olduğu konusunda bir fikrin olmalı..." diyecek oldu.

Malfoy, “Biliyorsun ki yok, Goyle,” diye tersledi onu. “Sana kaç kere söyleyeceğim. Ve babam da bana Oda’nın son açılışı hakkında *hiçbir şey* söylemiyor. Tabii, elli yıl önceymiş, onun döneminden de önce, ama bu konuda her şeyi biliyor ve her şeyin gizli tutulduğunu, gereğinden fazlasını bilirsem şüphe uyandıracağımı söylüyor. Ama bildiğim bir şey var: Geçen sefer Sırlar Odası açıldığında, bir Bulanık *öldü.* Bahse girerim ki, bu sefer de onlardan birinin öldürülmesine pek bir şey kalmamıştır. Umarım Granger olur,” dedi zevkle.

Ron, Crabbe’nin devasa yumruklarını sıkıyordu. Ron Malfoy’u yumruklarsa kendilerini biraz ele vereceklerini

düşünen Harry, ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra, “Geçen sefer Oda’yı açan kişinin yakalanıp yakalanmadığını biliyor musun?” diye sordu.

“Ah, evet... her kimse okuldan atıldı. Sanırım hâlâ Azkaban’dadır.”

Harry hayretle, “Azkaban mı?” dedi.

Malfoy ona inanmazlıkla bakarak, “Azkaban – *büyücü hapishanesi*, Goyle,” dedi. “Doğru söylüyorum, hani biraz daha ağır olsan geri geri gideceksin.”

Koltuğunda rahatsız rahatsız kıpırdandı. “Babam dikkati üstüme çekmememi, işi halletmeyi Slytherin’in vârisine bırakmamı söylüyor. Okulun bütün Bulanık pisliğinden temizlenmesi

gerek diyor, ama karışmak olmazmış. Tabii onun da şu anda başında bir sürü dert var. Sihir Bakanlığı'nın geçen hafta Malikânemize baskın düzenlediğini biliyor musunuz?"

Harry, Goyle'un donuk yüzüne endişeli bir ifade oturtmaya çalıştı.

"Evet..." dedi Malfoy. "Neyse ki pek fazla bir şey bulamadılar. Babamın *son derece* değerli Karanlık Sanat malzemeleri var. Ama neyse ki, bizim de kendi misafir odamızın döşemesi altında kendi gizli odamız var..."

"Ho!" dedi Ron.

Malfoy ona baktı. Harry de. Ron kızardı. Saçları bile kızıllaşmaya başlamıştı. Burnu da uzuyordu – saatleri

dolmuştu. Ron kendi haline geri dönüyordu ve Harry'ye attığı dehşet dolu bakışa bakılırsa, Harry de öyleydi.

İkisi birden ayağa fırladılar.

Ron, "Karnım için ilaç," diye homurdandı. İşi daha fazla uzatmadan Slytherin ortak salonunu boydan boya hızla geçtiler, kendilerini taş duvara attılar, geçit boyunca koştular. Bir yandan da, Malfoy her şeye rağmen bir şey fark etmemiş olsa diye umut ediyorlardı. Harry ayaklarının Goyle'un koskoca ayakkabıları içinde kaydığını hissediyordu ve küçüldükçe de cüppesini havaya kaldırması gerekiyordu. Karanlık Giriş Salonu'nun merdivenlerinden ok gibi yukarı fırladılar, salon Crabbe ile Goyle'u

kilitledikleri dolaptan gelen boğuk darbe sesleriyle dolmuştu. Onların ayakkabılarını dolap kapısı önünde bırakarak çoraplarıyla mermer merdivenlerden yukarı, Mızmız Myrtle'ın tuvaletine kadar tabana kuvvet koştular.

Ron, tuvalet kapısını arkalarından kapatarak, soluk soluğa, "Eh, vaktimizi tamamen ziyan ettik denemez," dedi. "Saldırıları kimin yaptığını hâlâ bilmiyoruz, tamam ama, yarın babama yazıp ona Malfoy'ların misafir odalarının altını kontrol etmesini söyleyeceğim."

Harry çatlak aynada yüzüne baktı. Normale dönmüştü. Ron Hermione'nin

bölmesinin kapısını yumruklarken, o da gözlüğünü taktı.

“Hermione, çık dışarı, sana anlatacak bir sürü şeyimiz var.”

“Gidin şurdan!” diye cikledi Hermione.

Harry ve Ron birbirlerine baktılar.

“N’oluyor?” dedi Ron. “Artık normale dönmüş olmalısın, biz...”

Ama Mızmız Myrtle birden bölme kapısından kayarak çıktı. Harry onu hiç bu kadar mutlu görmemişti.

“Aaaaaah, bir görseniz,” dedi. “Öyle *korkunç* ki!”

Sürgünün çekildiğini duydular ve Hermione ağlayarak dışarı çıktı, cüppesini başına kapatmıştı.

Ron ne diyeceğini bilemeden, “Ne var?” dedi. “Millicent’in burnu gitmedi mi, nedir?”

Hermione cüppesinin eteklerini bıraktı, Ron gerileyip lavaboya yapıştı.

Kızın yüzü kapkara tüylerle örtülüydü. Gözleri sapsarı olmuştu ve saçının arasından uzun, sivri kulaklar çıkıyordu.

“Bir ke... kedi kılıymış!” diye uludu. “Mi... Millicent Bulstrode’un bir kedisi olmalı! Ve İk... İksir’in de hayvan dönüşümü için kullanılmaması gerekiyor!”

“Vay canına!” dedi Ron.

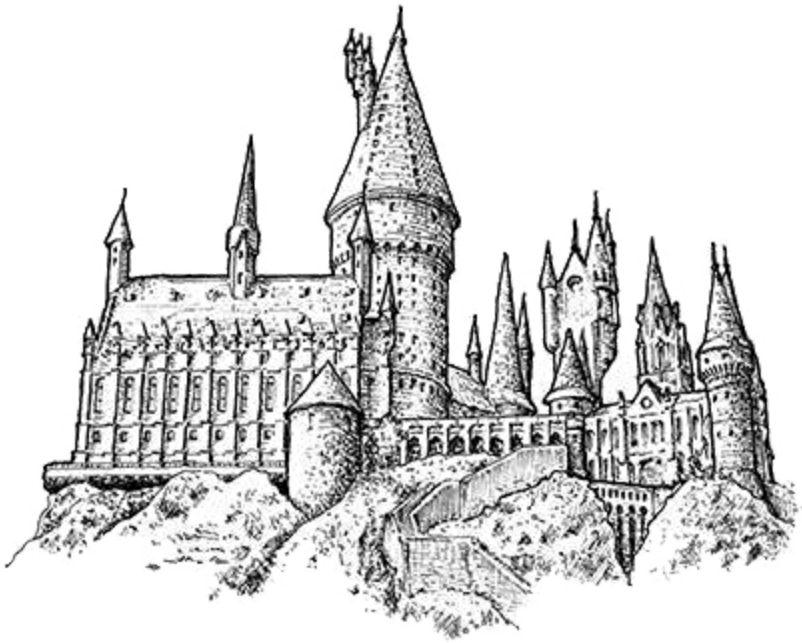
Myrtle, hayatından memnun, “Seninle *çok fena* alay edecekler!” dedi.

Harry hemen, “Tamam, Hermione,” dedi. “Seni hastane kanadına götürürüz. Madam Pomfrey asla fazla soru sormaz...”

Hermione’yi tuvaletten çıkmaya ikna etmek epeyce vakit aldı. Mızmız Myrtle onları içten bir kahkahayla uğurladı.

“Herkes *kuyruğun* olduğunu anlayana kadar bekle hele!”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Çok Gizli Günce

Hermione birkaç hafta hastane kanadında kaldı. Okulun geri kalan öğrencileri Noel tatilinden dönünce, onun ortadan kaybolması üzerine bir

söylenti dalgasıdır başladı, tabii herkes onun saldırıya uğradığını düşünmüştü. Ona bir göz atabilmek için o kadar çok öğrenci sıralar halinde hastane kanadının önünden geçti ki, Madam Pomfrey perdeleri yeniden yerinden çıkarttı ve tüylü bir yüzle görünme ayıbından onu kurtarmak için Hermione'nin yatağının çevresine astı.

Harry ve Ron her akşam onu ziyarete gidiyorlardı. Yeni sömestr başlayınca da ona her günün ev ödevlerini getirdiler.

Ron, bir akşam Hermione'nin yatağının yanına kitapları yığarak, "Benim bıyığım çıksa, derse elimi bile sürmezdim," dedi.

Hermione hamarat hamarat, "Aptallık etme, Ron," dedi, "geri kalmamam

gerek.” Yüzündeki bütün tüyler düştüğü, gözleri de yavaş yavaş kahverengiye döndüğü için morali çok düzelmişti. “Yeni ipuçları yok, ha?” diye fısıldadı, Madam Pomfrey duymasın diye.

“Hiç,” dedi Harry sıkıntıyla.

Ron, belki yüzüncü kez, “Malfoy olduğundan öyle *emindim* ki,” dedi.

“O da ne?” dedi Harry, Hermione’nin yastığının altından ucu çıkan altın yaldızlı bir şeyi göstererek.

Hermione hemen, “Sadece bir Geçmiş Olsun kartı,” dedi; onu ortadan kaldırmaya çalıştı, ama Ron daha çabuk davrandı. Çekip aldı, açtı ve okudu:

“*Miss Granger, acil şifalar dilerim, endişeli hocanız Profesör Gilderoy*

Lockhart'tan, Merlin Nişanı, Üçüncü Sınıf Karanlık Sanatlar Savunma Birliğinin Onur Üyesi ve beş kere üst üste Cadı Gündemi'*nin En Büyüleyici Tebessüm Ödülü sahibi*."

Ron tiksinerek Hermione'ye baktı.

"*Yastığının* altında bununla mı uyuyorsun?"

Neyse ki Madam Pomfrey, elinde akşam ilaçları, telaşla geldi de, Hermione cevap vermekten kurtuldu.

Yatakhaneden ayrılıp Gryffindor Kulesi'ne giden merdivenlerden çıkarlarken, Ron, Harry'ye, "Lockhart tanıdığın en yapmacık herif, değil mi?" dedi. Snape onlara öyle çok ev ödevi vermişti ki, Harry bunları bitirene kadar

altıncı sınıfa geleceğini düşünüyordu. Ron ise, keşke Saçı Havaya Dikme İksiri'ne kaç fare kuyruğu konduğunu Hermione'ye sorsaydım diye hayıflanmaktaydı. Tam o sırada üst kattan kulaklarına, taşkınlık yapan öfkeli birinin gürültüsü geldi.

Merdivenlerden yukarı doğru hızlanırlarken Harry, "Bu, Filch," diye mırıldandı. Görünmeyecek bir mesafede durup can kulağıyla dinlediler.

Ron gergin bir şekilde, "Kimse saldırıya falan uğramamıştır, değil mi?" dedi.

Kıpırdamadan durup başlarını Filch'in pek isterikmiş izlenimi uyandıran sesinin geldiği yöne doğru eğdiler.

“... benim için yapacak daha da çok iş demek bu! Bütün gece yerleri sileceğim, sanki yeterince işim yokmuş gibi! Bu artık bardağı taşıran son damla, Dumbledore’a gidiyorum...”

Ayak sesleri uzaklaşıp kayboldu, ileride bir kapının çarpıldığını duydular.

Başlarını köşeden uzattılar. Belli ki Filch her zamanki nöbet yerinde oturuyordu. Bir kez daha, Mrs Norris’in saldırıya uğradığı yerdeydiler. Bir bakışta Filch’in niye bağırdığını anladılar. Sular koridorun yarısını sel gibi kaplamıştı ve Mızmız Myrtle’ın tuvaletinin altından daha hâlâ sızıyor gibiydi. Artık Filch bağırmayı kestiği için, Myrtle’ın feryat figanının tuvalet

duvarlarından yankılandığını duyabiliyorlardı.

"*Şimdi* ne oldu buna?" dedi Ron.

Harry, "Gidip bakalım," dedi. Cüppelerini bilekleri hizasına kaldırıp seller içinden geçtiler, üzerinde "Bozuk" yazan kapıya vardılar, her zamanki gibi yazıya aldırmayıp içeri girdiler.

Mızmız Myrtle, böyle bir şey mümkünse eğer, öncekinden daha da yüksek sesle ve şiddetle ağlıyordu. Her zamanki tuvaletinde saklanıyor gibiydi. Hem duvarları hem de yeri sırılsıklam eden su baskını sırasında mumlar söndüğü için içerisi karanlıktı.

"Ne oldu, Myrtle?" diye sordu Harry.

“O da kim?” diye guruldadı Myrtle, perişan halde. “Bana bir şey atmaya mı geldin?”

Harry suların içinden onun bölmesine doğru yürüyerek sordu: “Sana niye bir şey atayım ki?”

Myrtle, “Bana sorma!” diye bağırdı. Bir su dalgası daha fışkırtarak tuvaletten çıkıp, zaten ıslak olan döşemeyi büsbütün ıslattı. “Ben burada kendi işime bakıyorum ve birisi bana kitap atmanın komik olduğunu düşünüyor...”

Harry, makul bir şekilde, “Ama birinin sana bir şey atması canını yakamaz ki,” dedi. “Yani, içinden geçip gider, değil mi?”

Yanlış bir şey söylemişti. Myrtle şişindikçe şişindi ve haykırdı: “Hadi hepimiz Myrtle’a kitaplar atalım, çünkü *o* bunu hissedemez! Karnından geçirirseniz on puan! Başından geçerse elli puan! Ayy, ha ha ha! Ne hoş oyun, *demiyorum*!”

Harry, “Kim attı peki?” diye sordu.

“Bilmiyorum... Ben U-kıvrımında oturuyordum, ölümü düşünüyordum ve dosdoğru kafamın içinden geçti,” dedi Myrtle, gözlerinden ateşler saçarak onlara bakıyordu. “Orada duruyor, ıslandı.”

Harry ve Ron, Myrtle’ın parmağıyla işaret ettiği yere, lavabonun altına baktılar. Orada küçük, ince bir kitap vardı. Kapağı siyahtı, yırtık pırtıktı ve

tuvaletteki her şey kadar ıslaktı. Harry onu almak için bir adım attı, ama Ron birden kolunu uzatıp ona engel oldu.

"Ne var?" dedi Harry.

"Aklını mı kaçırdın? Tehlikeli olabilir."

"*Tehlikeli* mi?" dedi Harry, gülerek. "Hadi canım, nasıl tehlikeli olabilirmiş?"

Kitaba endişeyle bakan Ron, "Duysan şaşarsın," dedi. "Bakanlığın el koyduğu kitaplar arasında –babam söyledi– insanın gözlerini yakan biri vardı. Ve *Bir Büyücünün Soneleri*'ni okuyan herkes hayatının geri kalanında kafiyeli konuşuyordu. Ve Bath'taki yaşlı bir cadının *asla okumayı*

bırakamadığınız bir kitabı vardı. Burnun kitabın içinde, her şeyi tek elle yapmaya çalışarak öyle dolaşıp duruyordun. Ve...”

“Tamam, tamam, ne demek istediğini anlıyorum.”

Küçük kitap, ne idüğü belirsiz ve sırılsıklam, yerde duruyordu.

Harry, “Eh, bakmazsak nasıl bir şey olduğunu bilemeyiz,” dedi ve Ron’a şaşırtmaca verip kitabı yerden aldı.

Alır almaz da bir günce olduğunu gördü, kapağındaki soluk tarihten elli yıllık olduğunu anladı. Hevesle açtı. Birinci sayfada mürekkeple yazılmış ve bulaşmış “T. M. Riddle” adı zar zor okunuyordu.

İhtiyatla yaklaşıp Harry'nin omzundan bakan Ron, "Hey, bir dakika," dedi. "Ben bu adı biliyorum... T. M. Riddle elli yıl önce okula yaptığı özel hizmetler için ödül aldı."

Harry şaşkınlıkla, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü cezadayken Filch bana onun şildini elli kez parlattırdı da, onun için biliyorum," dedi Ron, küskün küskün. "Üzerine sümüklüböcek çıkardığım ödül oydu. Eğer sen de bir ismin üzerinden bir saat sümük silmiş olsan, sen de hatırlardın."

Harry ıslak sayfaları birbirinden ayırdı. Tamamen boştular. Hiçbirinde en ufak bir yazı izi yoktu, hatta "Mabel

Teyze'nin doğum günü" ya da "üç buçukta dişçi" gibi notlar bile.

Hayal kırıklığına uğrayarak, "Hiç yazmamış," dedi.

Ron merakla, "Acaba niye birisi onu tuvalete attı?" diye sordu.

Harry kitabın arka kapağını çevirince, Vauxhall Yolu, Londra'daki bir gazete bayiinin basılı adını gördü.

Düşünceli düşünceli, "Muggle ana babadan doğmuş olmalı," dedi, "Vauxhall Yolu'ndan günce satın almış olduğuna göre..."

Ron, "Eh, sana pek faydası yok," dedi. Sesini alçalttı. "Myrtle'ın burnundan geçirebilirsen, elli puan."

Ama Harry günceyi cebine koydu.

*****

Hermione hastane kanadını bıyıkları dökülmüş, kuyruksuz ve tüysüz olarak, şubat başında terk etti. Gryffindor Kulesi'ne döndüğü ilk akşam Harry ona T. M. Riddle'ın güncesini göstererek, nasıl bulduklarını anlattı.

Hermione coşkuyla, "Ah, gizli güçleri olabilir," dedi. Günceyi eline alıp yakından baktı.

Ron, "Eğer varsa, doğrusu iyi saklıyor," dedi. "Belki de utangaçtır. Niye atmadığını bilmiyorum, Harry."

"Keşke başkasının onu niye atmak istediğini bilseydim. Ayrıca, Riddle'ın

nasıl olup da Hogwarts'a özel hizmetleri nedeniyle ödül aldığını da bilmek isterdim."

"Her şey olabilir," dedi Ron. "Belki otuz tane S.B.D. almıştır ya da bir hocayı dev mürekkep balığından kurtarmıştır. Belki Myrtle'ı o öldürdü, ki bu da herkese iyilik sayılır..."

Ama Harry, Hermione'nin dikkatli bakışlarından, onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anlamıştı.

"Ne?" dedi Ron, bir birine, bir ötekine bakarak.

"Eh, Sırlar Odası elli yıl önce açılmış, değil mi?" dedi Harry. "Malfoy öyle dedi..."

"Eveet..." dedi Ron yavaşça.

Hermione günceye heyecanla vurdu. “Ve *bu günce* de elli yıllık.”

“Eee?”

“Of, Ron, uyan artık,” diye tersledi Hermione. “Oda’yı son kez açan kişinin *elli yıl önce* okuldan uzaklaştırıldığını biliyoruz. T. M. Riddle’ın *elli yıl önce* özel hizmet ödülü aldığını biliyoruz. Eh, ya Riddle ödülünü *Slytherin’in vârisini yakaladığı için* aldıysa? Güncesi belki de bize her şeyi anlatır: Oda nerde, nasıl açılır ve orada ne tür bir yaratık yaşar gibi. Bu seferki saldırıların arkasında olan kişi de bu güncenin etrafta dolaşmasını istemez, değil mi?”

“Çok *parlak* bir teori, Hermione,” dedi Ron. “Sadece ufacık bir kusuru var. *Bu güncede hiçbir şey yazılı değil*.”

Ama Hermione asasını çantasından çıkartıyordu.

“Görünmez mürekkep olabilir!” diye fısıldadı.

Günceye üç kere vurdu. “*Aparecium!*”

Hiçbir şey olmadı. Yılmayan Hermione elini çantasına soktu ve parlak kırmızı bir silgiye benzer bir şey çıkardı.

“Bu bir İfşaatçı,” dedi. “Diagon Yolu’ndan aldım.”

“1 Ocak”ın üstüne sıkı sıkı bastırıp sildi. Hiçbir şey olmadı.

“Diyorum size, orda bulunacak bir şey yok,” dedi Ron. “Riddle’a Noel’de günce hediye etmişler, ama yazma zahmetine katlanmamış.”

*****

Harry kendi kendine bile Riddle'ın güncesini niye atmadığını açıklayamıyordu. Aslında mesele şuydu: Güncenin boş olduğunu *bildiği* halde, dalgın dalgın eline alıp sayfalarını karıştırıyordu boyuna, sanki bitirmek istediği bir hikâyeymiş gibi. Ve Harry, T. M. Riddle adını daha önce hiç duymadığından emin olduğu halde, ona sanki kendisi için bir anlam taşıyormuş gibi geliyordu. Sanki Riddle çok küçükken sahip olduğu, yarı yarıya unutulmuş bir arkadaşmış gibi. Ne var ki, bu saçmaydı. Hogwarts'tan önce hiç

arkadaşı olmamıştı. Dudley bunun çaresine bakmıştı.

Harry gene de Riddle hakkında bir şeyler daha öğrenmeye kararlıydı. Bu yüzden de ertesi gün şafak vakti, Riddle'ın özel ödülünü incelemek için ödül odasına gitti. Yanında meseleyle ilgilenen Hermione ve hiç ikna olamamış Ron da vardı. Onlara bu ödül odasını ona hayat boyu yetecek kadar gördüğünü söylemişti.

Riddle'ın cilalı altın şildi köşedeki bir camlı dolaba tıkıştırılmıştı. Üzerinde ona niye verildiğinin ayrıntıları yazmıyordu ("İsabet, yoksa daha büyük olurdu, ben de hâlâ onu parlatıyor olurdum," dedi Ron). Gene de, eski bir Sihir Liyakatı'nın üstünde, bir de eski

Öğrenciler Başkanları listesinde adını buldular.

Ron tiksintiyle burnunu buruşturarak, "Percy gibi biri olsa gerek," dedi. "Sınıf Başkanı, Öğrenciler Başkanı – herhalde bütün derslerde birincidir."

Hermione, "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun, Ron," dedi, biraz incinmiş bir sesle.

*****

Güneş artık gene Hogwarts üzerinde hafiften parlamaya başlamıştı. Şatonun içinde de moral yükselmişti. Justin ve Neredeyse Kafasız Nick'e yapılan saldırıları yenileri izlememişti. Madam

Pomfrey memnuniyetle, Adamotları'nın daha kaprisli olduklarını, sır sakladıklarını bildirmişti. Bu ise onların hızla çocukluk çağını geride bıraktıklarını gösteriyordu.

Harry bir öğleden sonra onun Filch'e şefkatle, "Ergenlik sivilceleri kaybolur kaybolmaz, yeniden saksıya dikilmeye hazır olacaklar," dediğini duydu. "Ondan sonra da onları kesip kaynatmak için fazla beklemek gerekmez. Göz açıp kapayana kadar Mrs Norris'ine kavuşacaksın."

Harry, belki de Slytherin'in vârisi cesaretini kaybetmiştir diye düşünüyordu. Bütün okul böylesine uyanık ve kuşkucuyken, Sırlar Odası'nı açmak gittikçe daha rizikolu bir hal

alıyor olmalıydı. Belki de canavar, her neyse, şimdiden elli yıl daha kış uykusuna yatmaya hazırlanıyordu...

Hufflepuff'tan Ernie Macmillan ise, bu neşeli bakış açısını benimsememişti. Hâlâ suçlunun Harry olduğundan, Düello Kulübü'nde "kendini ele verdiğinden" emindi. Peeves'in de pek yardımı olmuyordu doğrusu. Kalabalık koridorlarda birden ortaya çıkıp, "Ah Potter, seni katır..."ı söylüyordu. Şimdi şarkının yanına bir de dans numarası katmıştı.

Gilderoy Lockhart ise, saldırıları durduranın kendisi olduğunu düşünüyor gibiydi. Harry onun, Gryffindorlar Biçim Değiştirme dersi için sıraya

girerken, Profesör McGonagall'la konuşmasını duymuştu.

Parmağıyla burnuna bilmiş bilmiş vurup göz kırparak, "Artık herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum, Minerva," demişti. "Sanırım Oda bu sefer bütün bütün kilitlendi. Suçlu onu yakalamamın an meselesi olduğunu anlamıştır. Ben onlara kendimi iyice göstermeden şimdi durmak akıllıca bir şey."

"Biliyor musun, okulun aslında moral yükseltecek bir şeye ihtiyacı var. Geçen sömestrin anılarını yıkayıp atacak bir şey! Şimdilik başka bir şey söylemiyorum ama, sanırım tam da yapılacak şeyi biliyorum..."

Burnuna bir kez daha dokunup gitmişti.

Lockhart'ın moral yükseltici konusundaki fikri, on dört Şubat günü kahvaltıda anlaşıldı. Harry bir önceki gece geç saatlere kadar süren bir Quidditch antrenmanı yüzünden doğru dürüst uyuyamamıştı, Büyük Salon'a telaşla indiğinde biraz gecikmişti. Bir an, yanlış kapıdan girdiğini düşündü.

Duvarlar büyük, cırtlak pembe çiçeklerle kaplıydı. Daha da beteri, açık mavi tavandan kalp biçiminde konfetiler yağıyordu. Harry, Ron'un kusmak üzereymiş gibi oturduğu, Hermione'nin de kıkırdayıp durduğu Gryffindor masasına gitti.

Yerine oturup, pastırmasındaki konfetileri süpürürken, "Neler oluyor?" diye sordu onlara.

Besbelli konuşamayacak kadar iğrenmiş olan Ron, parmağıyla öğretmenler masasını gösterdi. Dekorasyona uygun cırtlak pembe bir cüppe giymiş olan Lockhart eliyle susmalarını işaret etti. İki yanındaki öğretmenlerin yüzleri taş gibiydi. Harry oturduğu yerden Profesör McGonagall'ın yanağında bir kasın seğirdiğini görebiliyordu. Snape'in ise, birisi ona az önce zorla bir koca sürahi İske-Büy içirmiş gibi bir hali vardı.

Lockhart, "Mutlu Sevgililer Günleri!" diye bağırdı. "Ve şimdiye kadar bana kart göndermiş olan kırk altı kişiye teşekkür etmek istiyorum! Evet, hepinize bu küçük sürprizi hazırlayayım

dedim – üstelik hepsi bu kadar da değil!”

Lockhart ellerini çırptı, Giriş Salonu’nun kapılarından içeri bir düzine somurtkan cüce girdi. Üstelik de öyle sıradan cüceler değil. Lockhart hepsine altın kanatlar taktırmıştı, ellerinde arplar vardı.

Lockhart, ağzı kulaklarında, “Benim dost canlısı, kart-taşıyıcı aşk meleklerim!” dedi. “Bugün okulda dolaşıp Sevgililer Günü mesajlarınızı dağıtacaklar! Eğlence burada da bitmiyor! Eminim ki meslektaşlarım da bu olayın havasına girmek isteyeceklerdir! Neden Profesör Snape’ten size Aşk İksiri yapmayı öğretmesini istemeyesiniz ki? Hem

aklımdayken, Profesör Flitwick Gönül Çelen Sihirler konusunda tanıdığım herhangi bir büyücüden fazlasını biliyor, sinsi ihtiyar köpek!”

Profesör Flitwick yüzünü ellerine gömdü. Snape sanki ondan Aşk İksiri isteyecek ilk kişiye zorla zehir yedirecekmiş gibi duruyordu.

İlk dersleri için Büyük Salon’dan çıkarlarken, Ron, “N’olur, Hermione, bana o kırk altı kişiden biri olmadığını söyle,” dedi. Hermione birden çantasında harıl harıl ders programını aramaya koyuldu ve Ron’a cevap vermedi.

Cüceler bütün gün boyu sınıflara dalarak, hocaların kızmasına aldırmadan Sevgililer Günü mesajları taşıdılar.

Akşamüstüne doğru ise, Gryffindor'lar Tılsım dersine gitmek için merdiveni çıkarlarken, birisi Harry'ye yetişti.

Özellikle korkunç suratlı bir cüce, Harry'nin yanına gelmek için insanları dirsekleyerek, "Lo, sen! 'Arry Potter!" diye bağırdı.

Sıra olmuş ve aralarında Ginny Weasley'nin de bulunduğu birinci sınıfların gözü önünde bir Sevgililer Günü mesajı alacağını düşününce her yanını ateş basan Harry kaçmaya çalıştı. Ama cüce, insanların incik kemiklerini tekmeleyerek kalabalığın arasından hızla geçti ve daha iki adım atmadan ona yetişti.

Arpının telini tehditkâr bir şekilde tınlatarak, "Şahsen 'Arry Potter'a

verilecek müzikli bir mesajım var," dedi.

Harry kaçmaya çalışarak, "*Burda değil*," diye fısıldadı.

"*Kıpırdama*!" diye homurdandı cüce, Harry'nin çantasından yakalayıp onu geri çekti.

Harry çantasına sarılarak, "Bırak beni!" diye hırladı.

Çantası gürültülü bir yırtılışla ikiye ayrıldı. Kitapları, asası, parşömeni ve tüy kalemi yere döküldü, mürekkep şişesi de hepsinin üstüne.

Cüce şarkı söylemeye başlamadan önce hepsini toplamak isteyen Harry, yerlerde sürünerek koridorda yolun tıkanmasına yol açtı.

Draco Malfoy'un soğuk sesi, kelimeleri uzata uzata, "Neler oluyor burda?" diye sordu. Harry her şeyi hummaya kapılmış gibi yırtık çantasına tıkmaya başladı, Malfoy müzikli Sevgililer Günü mesajını duymadan önce kaçmak için çaresizce çırpınıyordu.

Bir başka aşina ses, "Bu hengâme de neyin nesi?" diye sordu; Percy Weasley gelmişti.

Aklı başından giden Harry bir koşu koparıp gideyim dedi, ama cüce dizlerine yapıştığı gibi onu yere yıktı.

Harry'nin ayak bileklerine oturup, "Tamam," dedi. "İşte şarkılı Sevgililer Günü mesajın:

“Taze kurbağa turşusu yeşilidir gözleri,

Saçları simsiyah, tıpkı karatahta gibi.

Keşke benim olabilseydi, öyle harika ki,

Ne kahraman, Karanlık Lord’u alt etti.”

Harry oracıkta buharlaşabilmek için Gringotts’taki bütün altını bağışlayabilirdi. Herkesle birlikte yiğitçe gülmeye çalışarak ayağa kalktı. Ayakları cücenin ağırlığından uyuşmuştu. Percy Weasley de, bazılarının gülmekten gözlerinden yaşlar geldiği kalabalığı dağıtmak için elinden geleni yaptı.

“Hadi gidin, hadi gidin, zil çalalı beş dakika oldu, sınıflarınıza, hadi,” dedi, daha küçük öğrencileri kış kış edip uzaklaştırarak. “*Ve* sen de, Malfoy.”

Harry oraya bakınca Malfoy’un eğilip yerden bir şey kaptığını gördü. Malfoy, pis pis sırıtarak aldığı şeyi Crabbe ve Goyle’a gösterdi. Harry onun Riddle’ın güncesini aldığını anladı.

Sakin sakin, “Onu geri ver,” dedi.

Kapaktaki yılı fark etmediği anlaşılan ve bunu Harry’nin kendi güncesi sanan Malfoy, “Doğrusu merak ediyorum, acaba Potter buraya ne yazmış?” dedi. Bakanlar birden sustu. Ginny dehşet içinde bir günceye, bir Harry’ye bakıyordu.

Percy sertçe, “Ver onu, Malfoy,” dedi.

Malfoy günceyi alay edercesine Harry’ye doğru sallayarak, “Bir bakayım da öyle,” dedi.

Percy tam, “Sınıf Başkanı olarak...” diye lafa başlamıştı ki, Harry’nin tepesinin tası attı. Asasını çıkartarak, “*Expelliarmus!*” diye bağırdı ve tıpkı Snape’in Lockhart’ı silahsızlandırması gibi Malfoy da güncenin ellerinden havaya fırladığını gördü. Ağzı kulaklarında sırıtan Ron, günceyi yakaladı.

Percy yüksek sesle, “Harry!” dedi. “Koridorlarda sihir yok. Bunu bildirmek zorundayım, biliyorsun!”

Ama Harry aldırmıyordu bile, Malfoy'a haddini bildirmişti, bu da her gün Gryffindor'dan beş puan indirilmesine değerdi. Malfoy fena halde kızmışa benziyordu ve Ginny sınıfına girmek için yanından geçtikten sonra kin dolu bir sesle arkasından bağırdı: "Bence Potter senin Sevgililer Günü mesajını beğenmedi!"

Ginny yüzünü elleriyle kapatıp sınıfa koştu. Ron dişlerini göstererek asasını çıkardı, ama Harry onu uzaklaştırdı. Ron'un Tılsım dersinin tamamını geğirip sümüklüböcek çıkararak geçirmesi gerekmezdi.

Harry, Riddle'ın güncesinde bir acayiplik olduğunu ancak Profesör Flitwick'in dersine girdikleri zaman fark

etti. Bütün diğer kitapları kıpkırmızı mürekkebe bulanmıştı. Ancak günce, üzerine mürekkep şişesi dökülmeden önce olduğu kadar temizdi. Bunu Ron'a anlatmaya çalıştı, ama Ron'un başı yeniden asasıyla derde girmişti. Ucundan büyük mor kabarcıklar çıkıyordu çünkü, bu yüzden de başka bir şeyle ilgilenmiyordu.

*****

Harry o gece yatakhanesindeki herkesten önce yatmaya gitti. Biraz Fred ve George'un bir kez daha "*Taze kurbağa turşusu yeşilidir gözleri*"ni söylemelerine tahammül edebileceğini

sanmadığı için, biraz da Riddle'ın güncesini yeniden incelemek istediği için. Oysa Ron'un, vaktini ziyan ettiğini düşüneceğini biliyordu.

Harry dört direkli yatağına oturup, hiçbirinde tek bir kırmızı mürekkep lekesi olmayan boş sayfaları çevirdi. Sonra yatağının yanındaki komodinden yeni bir şişe çıkardı, tüy kalemini içine batırdı ve güncenin birinci sayfasına mürekkep damlattı.

Mürekkep bir saniye kadar kâğıdın üzerinde parladı ve sonra, sanki sayfanın içine emiliyormuş gibi, yok oldu. Heyecanlanan Harry, tüy kalemini yeniden mürekkebe batırdı ve, "Benim adım Harry Potter," diye yazdı.

Kelimeler bir an için sayfada parıldayıp, hiçbir iz bırakmadan kayboldular. Sonra, nihayet, bir şeyler oldu.

Sayfanın içinden, Harry'nin kendi mürekkebiyle yazılmış, ama onun asla yazmadığı kelimeler gerisin geri geldi.

"*Merhaba, Harry Potter. Benim adım Tom Riddle. Güncemi nasıl ele geçirdin?*"

Bu kelimeler de silinip gitti ama, Harry cevabı yazmaya başlamadan önce değil.

"Birisi onu bir tuvalete atıp sifonu çekmeye kalktı."

Merakla Riddle'ın cevabını bekledi.

“*Neyse ki anılarımı mürekkepten daha kalıcı bir şekilde kaydetmişim. Ama bu güncenin okunmasını istemeyenler olacağını biliyordum hep.*”

“Ne demek istiyorsun?” diye karaladı Harry, heyecandan kâğıda mürekkep damlatarak.

“*Demek istiyorum ki, bu güncede korkunç şeylerin anıları var. Hasır altı edilen şeyler. Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu’nda olan şeyler*.”

Harry çabucak, “Şimdi ben de ordayım,” diye yazdı. “Hogwarts’tayım ve korkunç şeyler oluyor. Sırlar Odası hakkında bir şey biliyor musun?”

Kalbi gümbür gümbür çarpıyordu. Riddle’ın cevabı hemen geldi ve sanki

bütün bildiklerini anlatmak istiyormuş gibi, yazısı daha özensiz bir hal aldı.

"*Elbette Sırlar Odası'nı biliyorum. Benim dönemimde bize bunun bir efsane olduğunu, var olmadığını söylerlerdi. Ama bu bir yalandı. Ben beşinci sınıftayken Oda açıldı ve canavar birkaç öğrenciye saldırdı, sonunda birini öldürdü. Oda'yı açan kişiyi yakaladım, okuldan atıldı. Ama Müdür Profesör Dippet, Hogıvarts'ta böyle bir şey olmasından utanç duyduğu için, gerçeği söylememi yasakladı. Kızın tuhaf bir kazada öldüğü hikâyesi yayıldı. Bana zahmetlerim için güzel, parlak, oymalı bir ödül verdiler ve ağzımı kapalı tutayım diye uyardılar. Ama gene olabileceğini biliyorum. Canavar*

yaşıyordu ve onu serbest bırakma gücüne sahip olan kişi de hapiste değildi.”

Harry cevap yazma telaşıyla az daha mürekkep şişesini deviriyordu.

“Şimdi gene oluyor. Üç saldırı oldu, kimse de arkalarında kimin olduğunu bilmiyor. Geçen seferki kimdi?”

Riddle’ın cevabı geldi: “*İstersen sana gösterebilirim. Benim sözüme güvenmek zorunda değilsin. Seni onu yakaladığım geceki hafızamın içine alabilirim*.”

Harry’nin tüy kalemi güncenin üstünde, havada kalakaldı. Riddle ne demek istiyordu? İnsan nasıl başka birinin hafızasının içine alınabilirdi? Endişeyle, kararmakta olan

yatakhanenin kapısına baktı. Geriye, günceye baktığında yeni kelimelerin oluştuğunu gördü.

"*Sana göstereyim.*"

Harry bir saniyeden kısa süre durdu, sonra bir kelime yazdı.

"Tamam."

Güncenin yaprakları şiddetli bir rüzgâra yakalanmış gibi çevrilmeye başladı, haziran ayının ortasında durdu. Ağzı açık bakan Harry, on üç Haziran'ın küçük karesinin minicik bir televizyon ekranına dönüştüğünü gördü. Elleri hafifçe titreyerek, gözünü küçük pencereye dayamak için kitabı kaldırdı ve daha ne olduğunu anlayamadan, öne doğru eğildi. Pencere genişliyordu,

bedeninin yatağını terk ettiğini hissetti. Sayfadaki açıklıktan bir renk ve gölge anaforuna doğru tepe üstü daldı.

Ayaklarının yere vurduğunu hissetti ve çevresindeki flu şekiller birden netleşirken, titreyerek orda durdu.

Nerede olduğunu hemen anladı. Uyuyan portrelerin bulunduğu bu daire şeklindeki oda Dumbledore'un odasıydı – ama masada oturan Dumbledore değildi. Birkaç tutam beyaz saç dışında kelleşmiş, pörsümüş, zayıf bir büyücü mum ışığında bir mektup okuyordu. Harry bu adamı daha önce hiç görmemişti.

Titrek bir şekilde, "Özür dilerim," dedi. "Böyle içeri dalmak istemezdim, ama..."

Ama büyücü bakmadı. Biraz kaşlarını çatarak okumayı sürdürdü. Harry masaya biraz daha yaklaştı ve kekeledi: “Şey – gitsem iyi olur, değil mi?”

Büyücü gene de ona aldırmadı. Hatta onu duymamış gibi görünüyordu. Sağır olabileceğini düşünen Harry sesini yükseltti.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, şimdi gidiyorum,” dedi, yarı yarıya bağırarak.

Büyücü içini çekerek mektubu katladı, ayağa kalktı, Harry’ye hiç bakmaksızın yanından geçti, penceresindeki perdeleri çekmeye gitti.

Pencerenin dışındaki gökyüzü yakut kırmızısıydı; günbatımıydı anlaşılan. Büyücü yeniden masasına döndü, oturdu ve kapıyı kollayarak başparmaklarını döndürdü.

Harry odayı gözden geçirdi. Anka kuşu Fawkes yoktu, pırpır eden gümüş aletler yoktu. Burası Riddle'ın bildiği haliyle Hogwarts'tı, yani bu tanımadığı büyücü de o zamanki Müdür'dü, Dumbledore değil. Kendisi, Harry ise, bir hortlaktan başka bir şey değildi, elli yıl öncesinin insanlarına görünmüyordu.

Odanın kapısı vuruldu.

Yaşlı büyücü mecalsiz bir sesle, "Girin," dedi.

On altı yaşlarında bir oğlan içeri girip ucu sivri şapkasını çıkardı. Göğsünde gümüş bir Sınıf Başkanı rozeti parlıyordu. Harry'den çok daha uzundu, ama onun gibi kapkara saçlıydı.

"Ah, Riddle," dedi Müdür.

"Beni görmek mi istediniz, Profesör Dippet?" dedi Riddle; endişeli görünüyordu.

"Otur," dedi Dippet. "Az önce, bana gönderdiğin mektubu okuyordum."

"Ah," dedi Riddle. Oturdu, ellerini sıkı sıkı birbirine kavuşturdu.

"Sevgili oğlum," dedi Dippet şefkatle. "Yazın senin okulda kalmana izin veremem. Tatilde eve gitmek istersin tabu, değil mi?"

Riddle hemen, “Hayır,” dedi. “Hogwarts’ta kalmayı tercih ederim, oraya... o şeye... dönmektense...”

Dippet merakla, “Sanırım tatillerde bir Muggle yetimhanesinde kalıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet, efendim,” dedi Riddle, biraz kızararak.

“Muggle ana babadan mısın?”

“Yarım kan, efendim,” dedi Riddle. “Muggle baba, cadı anne.”

“Ve annenle babanın ikisi de...”

“Annem ben doğduktan kısa süre sonra ölmüş, efendim. Ancak benim adımı koyacak kadar yaşadığını söylediler yetimhanede: Tom, babamın adı diye, Marvoldo da büyükbabamın.”

Dippet halden anlar bir şekilde dilini şaklattı.

“Mesele şu ki, Tom,” diye içini çekti, “senin için özel düzenlemeler yapılabilirdi, ama şimdiki durumda...”

“Yani bu saldırılardan sonra mı demek istiyorsunuz, efendim?” diye sordu Riddle. Harry’nin yüreği yerinden oynadı, bir şey kaçırırsam diye daha da sokuldu.

“Tam da onu demek istiyorum,” dedi Müdür. “Sevgili oğlum, sömestr sona erince senin şatoda kalmana izin vermemin ne kadar aptalca olduğunu anlamalısın. Hele son trajedinin ışığında... o zavallı kızcağızın ölümü... Yetimhanende çok daha güvencede olursun. Aslında Sihir Bakanlığı şu

sıralarda okulu kapatmaktan söz ediyor. Bütün bu nahoş olayların... şey... kaynağını saptamada bir adım atmış değiliz...”

Riddle’ın gözleri büyümüştü.

“Efendim – ya o kişi yakalanırsa... Her şey sona ererse...”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Dippet, sesinde bir ciklemeyle, iskemlesinde doğrularak. “Riddle, bu saldırılar konusunda bir şey bildiğini mi ima ediyorsun?”

Riddle hemen, “Hayır efendim,” dedi.

Ama Harry bu “hayır”ın, kendisinin Dumbledore’a söylediği “hayır” gibi bir cevap olduğundan emindi...

Dippet, biraz hayal kırıklığına uğramış görünerek gene geriye yaslandı.

“Gidebilirsin, Tom...”

Riddle iskemlesinden kaydı ve sert adımlarla odadan dışarı çıktı. Harry onu izledi.

Döne döne inen hareketli merdivenden indiler, karanlıklaşan koridordaki çirkin hayvanın yanında merdiveni terk ettiler. Riddle durdu, Harry de durup onu gözledi. Harry, Riddle’ın ciddi ciddi düşündüğünü görebiliyordu. Dudağını ısırıyordu, alnı kırışmıştı.

Sonra birden bir karara varmış gibi, hızla uzaklaştı. Harry de sessizce onun arkasından gitti. Giriş Salonu’na varana

kadar kimseyi görmediler. Orada uzun, kumral saçlarını serbest bırakmış, kumral sakallı, uzun boylu bir büyücü mermer merdivenden Riddle'a seslenene kadar başka kimseye rastlamadılar.

"Bu geç saatte buralarda niye dolaşıyorsun, Tom?"

Harry, ağzı açık, büyücüye bakakaldı. Karşısındaki, elli yıl daha genç bir Dumbledore'dan başkası değildi.

Riddle, "Müdürü görmem gerekti, efendim," dedi.

Dumbledore, Riddle'a, Harry'nin o kadar iyi tanıdığı, insanın içine işleyen bakışla bakarak, "Eh, hadi, yatağa koş bakalım," dedi. "Bugünlerde

koridorlarda dolaşmamak en iyisi. Biliyorsun...”

Derin derin içini çekti, Riddle’a iyi geceler diledi ve gitti. Riddle onun gözden uzaklaşmasını izledi ve sonra, peşinde Harry’yle, hızla taş basamaklardan aşağı, zindanlara indi.

Ama Harry, Riddle’ın onu saklı bir geçide ya da gizli bir tünele değil de, Snape’le İksir dersi yaptıkları zindana götürdüğünü görünce hayal kırıklığına uğradı. Meşaleler doğru dürüst yakılmamıştı, Riddle kapıyı iyice itti. Artık Harry sadece kapının yanında hiç kıpırdamadan durup dışardaki geçidi gözleyen Riddle’ı görebiliyordu.

Harry’ye sanki orada bir saat durmuşlar gibi geldi. Bütün görebildiği,

kapıda durmuş, aralıktan bakan, heykel gibi bekleyen Riddle'ın siluetiydi. Ve tam Harry'nin artık hiçbir beklentisi kalmayıp gerginliği ortadan kalkmışken ve keşke bugüne dönsem diye düşünürken, kapının arkasında bir şeyin hareket ettiğini duydu.

Birisi geçitte ses çıkarmadan gidiyordu. Her kimse, Riddle ile ikisinin saklandıkları zindanın yanından geçtiğini duydu. Gölge gibi sessiz Riddle, kapıdan dışarı süzüldü ve onu izledi. Kendi sesinin duyulmadığını unutan Harry de, parmaklarının ucunda onun arkasından yürüdü.

Belki beş dakika ayak seslerini izlediler. Ta ki Riddle, başı yeni seslerin yönünde eğilmiş, birden durana kadar.

Harry bir kapının gıcırdayarak açıldığını, sonra da birisinin boğuk bir fısıltıyla konuştuğunu duydu.

“Gel hadi... seni burdan çıkarmamız gerek... gel bakayım... kutuya...”

Bu sesin aşina bir yanı vardı.

Riddle birden bir zıplayışta köşeyi döndü. Harry de arkası sıra ilerledi. Açık bir kapının önünde, yanında çok büyük bir kutuyla çömelmiş dev gibi bir çocuğun siluetini görebiliyordu.

Riddle sertçe, “İyi akşamlar, Rubeus,” dedi.

Çocuk kapıyı çarpıp kapattı ve ayağa kalktı.

“Burda n’apıyorsun, Tom?”

Riddle daha da yaklaştı.

“Her şey bitti,” dedi. “Seni ele vermek zorundayım, Rubeus. Saldırılar durmazsa Hogwarts’ı kapatmaktan söz ediyorlar.”

“Sen ne diy...”

“Kimseyi öldürmeye niyetin olduğunu sanmıyorum. Ama canavarlardan iyi ev hayvanı olmaz. Sanırım bacakları açılsın diye çıkardın ama...”

İriyarı çocuk, geri geri kapalı kapıya doğru giderek, “O kimseyi öldürmedi, asla!” dedi. Harry arkasından doğru garip bir hışırdamayla birlikte, klik klik sesini duyabiliyordu.

Daha da yaklaşan Riddle, “Hadi, Rubeus,” dedi. “Ölen kızın annesiyle

babası yarın buraya gelecek. Hogwarts'ın hiç değilse onları, kızlarını öldürenin imha edildiği konusunda temin etmesi lazım..."

Çocuk, "O değildi!" diye kükredi, sesi karanlık geçitte yankılanıyordu. "O yapmaz! Asla yapmaz!"

Riddle asasını çıkararak, "Kenara çekil," dedi.

Asanın büyüsü, koridoru birden alevli bir ışıkla aydınlattı. İriyarı çocuğun arkasındaki kapı öyle bir güçle açıldı ki, onu karşıdaki duvara çarptı. Ve içerden Harry'ye kimsenin duymadığı, ama sanki kendisinin duyduğu uzun, acı bir çığlık attıran bir şey çıktı.

Muazzam, alçak, kıllı bir beden ve bir kara bacaklar karmaşası; birçok gözün pırıltısı ve bir çift ustura gibi keskin kıskaç – Riddle yeniden asasını kaldırdı, ama çok geç kalmıştı. O şey onu çarpıp düşürdü ve koridordan aşağı son hızla uzaklaştı. Riddle zorlukla ayağa kalktı, arkasından baktı, asasını kaldırdı, ama o devasa çocuk Riddle'ın üstüne atladı, asasını aldı ve, "HAAAYIIIR!" diye bağırarak onu yeniden yere yapıştırdı.

Her şey fırıl fırıl döndü, karanlık mutlak bir hal aldı, Harry düştüğünü hissetti ve şiddetli bir darbeyle, kolları bacakları dört bir yana açılmış olarak, Gryffindor yatakhanesindeki dört direkli

yatağına indi. Riddle'ın güncesi karnının üstünde duruyordu.

Daha soluğuna kavuşamadan yatakhane kapısı açıldı ve Ron içeri girdi.

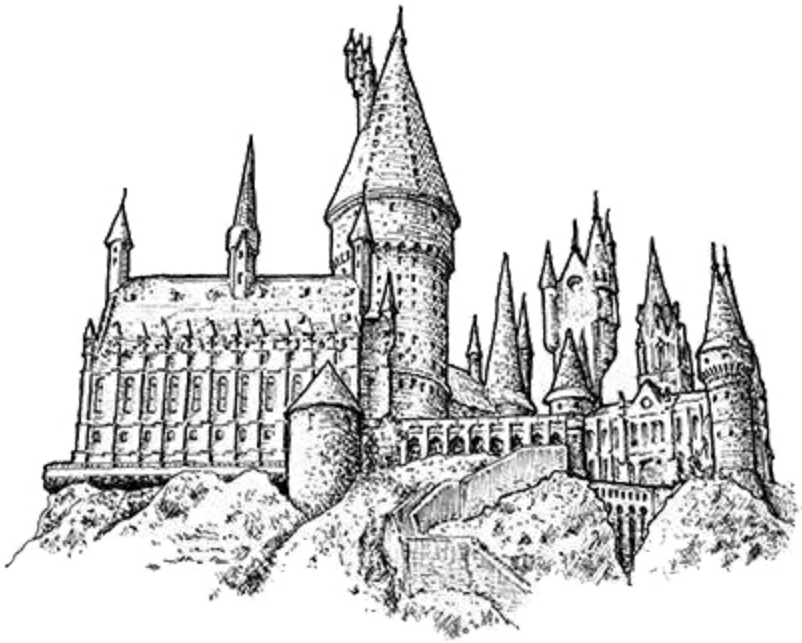
"Demek burdasın," dedi.

Harry doğrulup oturdu. Terliyor ve titriyordu.

Ron kaygıyla ona bakarak, "Neyin var?" diye sordu.

"Hagrid'di, Ron. Elli yıl önce Sırlar Odası'nı Hagrid açtı."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Cornelius Fudge

Harry, Ron ve Hermione, Hagrid'in büyük ve korkunç yaratıklara karşı talihsiz bir sevgi beslediğini zaten biliyorlardı. Onların Hogwarts'taki ilk

yılları sırasında, küçük ahşap evinde bir ejderha yetiştirmeye çalışmıştı. “Fluffy” ismini verdiği üç başlı dev köpek de unutulacak cinsten değildi hani. Ve Harry, eğer çocukken şatonun içinde bir yerde bir canavarın saklandığını öğrenmişse, Hagrid’in onu görebilmek için elinden geleni ardına koymayacağından emindi. Büyük olasılıkla canavarın bunca zamandır kapatılmış olmasından utanç duymuş ve onun çok sayıdaki bacaklarını biraz açmaya hakkı olduğunu düşünmüştü; Harry on üç yaşındaki Hagrid’i canavara tasma takmaya çalışırken hayal edebiliyordu. Öte yandan Hagrid’in kimseyi öldürmek istemeyeceğinden de bir o kadar emindi.

Harry neredeyse keşke Riddle'ın güncesini nasıl çalıştıracağımı keşfetmemiş olsam diyecek haldeydi. Ron ve Hermione ona gördüklerini defalarca anlattırmışlardı. Artık anlatmaktan da, bunun ardından gelen uzun ve dolambaçlı konuşmalardan da usanmıştı.

"Riddle yanlış kişiyi yakalamış *olabilir*," dedi Hermione. "Belki de insanlara saldıran başka bir canavardı..."

"Sence burası kaç canavar barındırabilir ki?" diye sordu Ron ruhsuz ruhsuz.

"Hagrid'in ihraç edildiğini zaten biliyorduk," dedi Harry perişan halde. "Hagrid atıldıktan sonra saldırılar

durmuş olmalı. Yoksa Riddle ödülünü alamazdı.”

Ron başka bir yaklaşım denedi.

“Riddle *gerçekten* de Percy’ye benziyor. Kim ona Hagrid’i ispiyonla dedi ki?”

“Ama canavar birini *öldürmüştü*, Ron,” dedi Hermione.

“Ve Hogwarts kapatılırsa, Riddle bir Muggle yetimhanesine dönecekti,” dedi Harry. “Burada kalmayı istediği için onu suçlamıyorum...”

Ron dudağını ısırdı ve tereddütle konuştu: “Hagrid’e Knockturn Yolu’nda rastlamıştın, değil mi, Harry?”

“Et Yiyen Sümüklüböcek Kovucusu alıyordu,” diye cevap verdi Harry

çabucak.

Üçü de sustu. Uzun bir sessizliğin ardından, Hermione tereddütlü bir sesle en zor soruyu dile getirdi: “Sizce gidip Hagrid’e işin aslını *sormalı* mıyız?”

“İşte bu, şenlikli bir ziyaret olurdu,” dedi Ron. “Merhaba, Hagrid, söylesene, son zamanlarda şatoya çılgın ve kıllı bir şey saldın mı?”

Sonunda, bir saldırı daha olana dek Hagrid’e bir şey söylememeye karar verdiler. Günler geçip de bedensiz sesten gık çıkmayınca, Hagrid’e niye okuldan atıldığı konusunu açmanın hiçbir zaman gerekmeyeceğine dair umutları arttı. Justin ve Neredeyse Kafasız Nick taşlaşalı beri neredeyse dört ay geçmişti ve hemen hemen herkes, saldırgan her

kimse artık sonsuza dek emekliye ayrıldığını düşünüyordu. Peeves nihayet "Ah Potter, seni katır" şarkısından sıkılmıştı. Bir gün Bitkibilim dersinde Ernie Macmillan gayet kibar bir şekilde Harry'den sıçrayan şapkalı mantar kovasım uzatmasını rica etmişti. Marttaysa birçok Adamotu, Üç Numaralı Sera'da gürültülü ve velveleli bir parti yaptı. Profesör Sprout buna çok sevindi.

"Birbirlerinin saksılarına doğru hareket etmeye başladıkları zaman, tamamen olgunlaştılar demektir," dedi Harry'ye. "Ondan sonra hastane kanadındaki o zavallıları iyileştirebiliriz."

İkinci sınıflara Paskalya tatili sırasında kafa yoracak yeni bir şey çıkmıştı. Üçüncü sınıf için derslerini seçme vakti gelmişti ve en azından Hermione bu konuyu çok ciddiye alıyordu.

Ron ve Harry'ye, "Bütün geleceğimizi etkileyebilir bu," dedi. Yeni listeleri inceleyip dersleri işaretliyorlardı.

"Ben İksir'i bırakmak istiyorum," dedi Harry.

"Bırakamıyoruz," dedi Ron, içi kararmış bir halde. "Eski derslerimize devam etmek zorundayız, yoksa ben Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan kurtulurdum."

“Ama o ders çok önemli!” dedi şok geçiren Hermione.

“Lockhart’ın öğrettiği haliyle değil,” dedi Ron. “Ondan cinperileri salıvermememem gerektiği dışında hiçbir şey öğrenmedim.”

Neville Longbottom’a ailesindeki bütün cadılar ve büyücülerden mektup gelmişti. Hepsi de hangi dersleri seçmesi gerektiği konusunda farklı farklı öğütler veriyordu. Neville’cik kafası karışmış ve endişelenmiş halde oturmuş, dili dışarıda, ders listesini okuyor, insanlara Aritmansi’nin Eski Tılsımlar dersinden daha zor görünüp görünmediğini soruyordu. Tıpkı Harry gibi Muggle’ların yanında büyümüş olan Dean Thomas, sonunda gözlerini kapatıp

asasını listenin üstünde gezdirmeye ve asanın ucu hangi derse rast gelirse onu seçmeye başladı. Hermione ise kimseden öğüt almadı, ama sonunda bütün derslere yazıldı.

Harry, Vernon Enişte ve Petunia Teyze'yle büyücülük kariyerini konuşmaya kalksa ona ne söylerlerdi diye düşünüp kendi kendine acı acı gülümsedi. Gerçi kimsenin ona rehberlik etmediği de söylenemezdi: Percy Weasley tecrübesini paylaşmaya can atıyordu.

"Hangi yönde *ilerlemek* istediğine bağlı, Harry," dedi. "Gelecek üzerine düşünmek için hiçbir zaman çok erken sayılmaz, bu yüzden ben Kehanet'i tavsiye ederim. Herkes Muggle

Araştırmaları'nın zayıf bir seçenek olduğunu söylüyor, ama ben şahsen büyücülerin sihirden uzak toplumu iyi kavraması gerektiğini düşünüyorum. Özellikle de onlarla yakın temas halinde çalışıyorsan – babama bak mesela, sürekli Muggle işleriyle uğraşmak zorunda. Ağabeyim Charlie hep açık havayı seven bir tipti, o yüzden Sihirli Yaratıkların Bakımı'nı tercih etti. Güçlü yanlarım öne çıkar, Harry."

Ama Harry'nin iyi yaptığına inandığı tek şey Quidditch oynamaktı. Sonunda Ron'un seçtiği derslerin aynılarını seçti, bu derslerde başarısız olursa en azından yanında ona yardım edecek bir dost olur diye düşünüyordu.

*****

Gryffindor'un bir dahaki Quidditch maçı Hufflepuff'laydı. Wood her gece akşam yemeğinden sonra takım halinde antrenman yapmaları konusunda ısrar ediyordu, bu yüzden Harry, Quidditch ve ödevler dışında pek az şeye vakit bulabiliyordu. Gene de antrenmanlar giderek daha iyi, hiç değilse daha kuru hale geliyordu. Harry cumartesi günkü maçtan önceki akşam süpürgesini bırakmak için yatakhaneye gittiğinde, Gryffindor'un Quidditch Kupası şansının çok yüksek olduğuna inanıyordu.

Ne var ki neşesi pek uzun sürmedi. Yatakhaneye çıkan merdivenlerin tepesinde, deliye dönmüş görünen Neville Longbottom'la karşılaştı.

"Harry, kim yaptı bilmiyorum. Ama içeride –"

Harry'yi korku dolu gözlerle izleyen Neville, kapıyı itip açtı.

Harry'nin sandığının içindekiler her tarafa saçılmıştı. Yırtılmış pelerini yerde yatıyordu. Uyku kıyafeti karyolasından çıkarılmış, yatağının yanındaki dolabının çekmeceleri açılıp içindekiler şiltenin üstüne dağıtılmıştı.

Harry, ağzı açık halde, *İfritlerle Geziler*'den koparılmış sayfaların üzerine basarak yatağa yaklaştı.

O ve Neville battaniyeleri yeniden yatağın üzerine çekerken, Ron, Dean ve Seamus içeri girdi. Dean yüksek sesle küfretti.

"Neler oldu Harry?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Harry. Ama Ron Harry'nin cüppelerini inceliyordu. Bütün cepler tersyüz edilmişti.

"Biri bir şey arıyormuş. Kayıp bir şey var mı?"

Harry bütün eşyalarını alıp sandığının içine atmaya başladı. Lockhart'ın kitaplarının sonuncusunu da koymuştu ki, neyin kayıp olduğunun farkına vardı.

Alçak sesle Ron'a, "Riddle'ın güncesi gitmiş," dedi.

"*Ne?*"

Harry başıyla yatakhane kapısını işaret etti, Ron da peşinden gitti. Telaşla Gryffindor ortak salonuna indiler ve yarı yarıya boş olan salonda tek başına oturmuş, *Kolaylaştırılmış Eski Tılsımlar* adında bir kitap okuyan Hermione'ye katıldılar.

Hermione haberi duyunca donakaldı.

"Ama – ancak bir Gryffindor çalmış olabilir – başka kimse parolamızı bilmiyor..."

"Kesinlikle," dedi Harry.

*****

Ertesi gün kalktıklarında pasparlak bir gün ışığı ve hafif, taze bir meltem

vardı.

“Şartlar Quidditch için mükemmel!” dedi Wood, hevesli bir şekilde. Gryffindor masasında takımın tabaklarını sahanda yumurtayla dolduruyordu. “Harry, canlan bakalım, doğru dürüst bir kahvaltıya ihtiyacın var.”

Harry ise kalabalık Gryffindor masasında göz gezdiriyor, Riddle’ın güncesinin yeni sahibinin gözlerinin önünde olup olmadığını merak ediyordu. Hermione hırsızlığı bildirmesi konusunda ısrar etmişti, ama bu fikir Harry’nin hoşuna gitmemişti. Bir öğretmene günce hakkındaki her şeyi anlatması gerekecekti o zaman. Hem kaç kişi Hagrid’in elli yıl önce neden

okuldan atıldığını biliyordu ki? Bu konuyu yeniden gündeme getiren kişi olmak istemiyordu.

Gidip Quidditch malzemelerini almak için Ron ve Hermione'yle birlikte Büyük Salon'dan ayrılırken, Harry'nin giderek artan endişelerine bir yenisi eklendi. Tam mermer merdivenlere adım atmıştı ki, sesi gene duydu: "*Bu defa ölüm... bırak deşeyim... parçalayayım...*"

Harry bağırdı, Ron'la Hermione korku içinde gerilediler.

"Ses!" dedi Harry, omzunun üstünden bakarak. "Gene o sesi duydum – siz duymadınız mı?"

Ron hayır anlamında kafasını salladı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Hermione

ise elini alnına vurdu.

“Harry, anladım galiba! Kitaplığa gitmem gerek!”

Arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı doğru koşarak uzaklaştı.

“*Neyi* anlamış?” dedi Harry, dikkati dağılmış bir şekilde. Hâlâ etrafına bakınıyor, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu.

“Benden daha çok şey anladığı kesin,” dedi Ron, kafasını sallayarak.

“İyi de niye kitaplığa gitmesi gerekiyor?”

“Çünkü Hermione hep öyle yapar,” dedi Ron, omuz silkerek. “Şüphede olduğunda, kitaplığa git.”

Harry kararsız bir halde, sesi gene yakalamaya çalışarak bekledi, ama arkasındaki Büyük Salon'dan insanlar çıkmaya başlamıştı. Yüksek sesle konuşuyorlar, ön kapılardan çıkıp Quidditch sahasına doğru ilerliyorlardı.

"Haydi, yürü," dedi Ron. "Saat on bir, maç başlayacak."

Harry, Gryffindor Kulesi'ne fırladı, Nimbus İki Bin'ini aldı ve okul arazisinden geçmekte olan kalabalığa katıldı. Ama aklı hâlâ şatoda, bedensiz sesteydi ve soyunma odasında parlak kırmızı cüppesini giyerken içini rahatlatan tek şey, herkesin maçı seyretmek için dışarıda olmasıydı.

Takımlar sahaya çıktığında büyük bir alkış koptu. Oliver Wood kale

direklerinin etrafında bir ısınma uçuşuna çıktı, Madam Hooch topları serbest bıraktı. Kanarya sarısıyla sahaya çıkan Hufflepuff'lar ise bir yumak olmuş, taktiklerini son kez gözden geçiriyorlardı.

Harry tam süpürgesine biniyordu ki, Profesör McGonagall yarı yürür yarı koşar halde sahaya çıktı. Elinde koca bir megafon vardı.

Harry'nin yüreği daraldı.

Profesör McGonagall megafonu ağzına götürüp, tıklım tıklım stadyuma, "Maç iptal edilmiştir," diye seslendi. Yuhlar ve bağırışlar yükseldi. Yıkılmış görünen Oliver Wood, sahaya girdi ve süpürgesinden inmeksizin Profesör McGonagall'ın yanına koştu.

“Ama Profesör!” diye bağırdı. “Oynamak zorundayız... Kupa... *Gryffindor*...”

Profesör McGonagall ona aldırmayarak megafondan seslenmeye devam etti: “Bütün öğrenciler binalarının ortak salonlarına gitsin, orada Bina Sorumluları size gerekli bilgiyi verecek. Elinizi çabuk tutun, lütfen!”

Sonra megafonu indirip Harry’yi yanına çağırdı.

“Potter, benimle gelsen iyi olur...”

Harry bu sefer nasıl olup da Profesör’ün ondan şüphelenmiş olabileceğini merak ederken, Ron’un yakınıp duran kalabalığın arasından

sıyrıldığını gördü; onlar şatoya doğru ilerlerken, Ron koşarak yanlarına geldi. Profesör McGonagall, Harry'yi çok şaşırtarak buna itiraz etmedi.

"Evet, belki sen de gelmelisin, Weasley."

Etraflarındaki öğrenci yığınının bir kısmı maçın iptal edilmesinden dolayı homurdanıyor, diğerleriyse endişeli görünüyordu. Harry ve Ron, Profesör McGonagall'ın peşi sıra okula döndüler ve mermer merdivenleri çıktılar. Ama bu defa kimsenin odasına götürülmüyorlardı.

Hastane kanadına yaklaşırlarken, Profesör McGonagall şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle, "Bu sizi biraz

sarsabilir," dedi. "Yeni bir saldırı gerçekleşti... yeni bir *çifte* saldırı."

Harry'nin iç organları sanki takla atmıştı. Profesör McGonagall kapıyı açtı, Harry ile Ron içeri girdi.

Madam Pomfrey uzun ve kıvırcık saçlı, beşinci sınıf öğrencisi bir kızın üzerine eğilmişti. Harry kızı tanıdı: Yanlışlıkla Slytherin ortak salonuna nasıl gideceklerini sordukları Ravenclaw'du bu. Onun yanındaki yataktaysa...

"*Hermione!*" diye inledi Ron.

Hermione kıpırtısız bir şekilde yatıyordu. Gözleri açık ve cam gibiydi.

"Kitaplığın yakınında bulundular," dedi Profesör McGonagall. "Sanırım

ikiniz de bunun hakkında bir şey söyleyecek durumda değilsiniz? Onların yanında, yerde duruyordu...”

Elinde küçük, yuvarlak bir ayna vardı.

Harry ve Ron başlarını iki yana doğru salladılar. İkisinin de gözleri Hermione’deydi.

“Sizinle Gryffindor Kulesi’ne geleyim,” dedi Profesör McGonagall üzüntüyle. “Zaten öğrencilere duyuru yapmam gerekecek.”

*****

“Bütün öğrenciler akşam saat altıda binalarının ortak salonlarına dönecek.

Hiçbir öğrenci o saatten sonra yatakhaneden ayrılmayacak. Her derse bir öğretmen eşliğinde gideceksiniz. Hiçbir öğrenci yanında bir öğretmen olmadan tuvalete gitmeyecek. Bundan sonraki bütün Quidditch antrenmanları ve maçları ertelenmiştir. Artık akşam etkinlikleri de yapılmayacak.”

Ortak salona doluşmuş olan Gryffindor’lar Profesör McGonagall’ı sessizce dinledi. Profesör, okuduğu parşömeni katladı ve boğuk bir sesle devam etti: “Nadiren bu kadar üzüntülü olduğumu açıklamama herhalde gerek yok. Bu saldırıların arkasındaki suçlu yakalanana kadar okulun kapatılma ihtimali yüksek. Bu konuda bir şey

bildiğini düşünen varsa, hemen öne çıkmasını istiyorum.”

Biraz zorlanarak portre deliğinden tırmanıp dışarı çıktı, Gryffindor’lar o çıkar çıkmaz aralarında konuşmaya başladılar.

Weasley ikizlerinin arkadaşı Lee Jordan parmaklarıyla sayarak, “Şimdiye kadar iki Gryffindor –hem de bir Gryffindor hayaletini hesaba katmadan–, bir Ravenclaw ve bir Hufflepuff etti,” diye kükredi. “Öğretmenlerden *hiçbiri* Slytherin’lere bir şey olmadığını fark etmedi mi? Bütün bunların Slytherin’den kaynaklandığı *açık* değil mi? Slytherin’in *vârisi*, Slytherin *canavarı* – niye bütün Slytherin’leri

defetmiyorlar?” Sözleri onaylamalar ve alkışlarla karşılandı.

Percy Weasley, Lee’nin arkasındaki bir sandalyede oturuyordu, ama bu kez fikir bildirmeye niyeti yok gibiydi. Solgun ve afallamış görünüyordu.

George, “Percy şokta,” dedi Harry’ye sessizce. “O Ravenclaw’lu kız, yani Penelope Clearwater... bir Sınıf Başkanı’ydı. Sanırım canavarın bir *Sınıf Başkanı*’na saldırmaya cüret edeceği hiç aklına gelmemişti."

Ama Harry yarım yamalak dinliyordu. Hastane yatağında taştan yapılmış gibi kaskatı yatan Hermione’nin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Üstelik suçlu bir an önce yakalanmazsa, Harry hayatının

geri kalanını Dursley'lerin yanında geçireceğe benziyordu. Tom Riddle'ın Hagrid'i ele vermesinin sebebi, okulun kapanması halinde bir Muggle yetimhanesine gidecek olmasıydı. Şimdi Harry onu çok iyi anlıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ron sessizce. "Sence Hagrid'den şüpheleniyorlar mıdır?"

Harry kararlı bir şekilde, "Gidip onunla konuşmamız lazım," diye cevap verdi. "Bu sefer onun sorumlu olduğuna inanmıyorum, ama geçen sefer canavarı o serbest bıraktıysa, en azından Sırlar Odası'na nasıl girileceğini biliyordur. Bu da bir başlangıç."

"Ama McGonagall sınıfta değilsek kulede kalmamız gerektiğini söylemişti

_”

“Sanırım,” dedi Harry sessizce, “babamın eski Pelerin’ini çıkarmamızın vakti geldi gene.”

*****

Harry’ye babasından bir tek şey miras kalmıştı: uzun ve gümüşi Görünmezlik Pelerini. Bu pelerin kimseye çaktırmadan okuldan dışarı çıkıp Hagrid’i ziyaret etme konusundaki tek şanslarıydı. Her zamanki saatte yataklarına yattılar; Neville, Dean ve Seamus Sırlar Odası hakkındaki konuşmalarını bitirip uyuyana kadar

beklediler, sonra da kalkıp Pelerin'i üstlerine geçirdiler.

Şatonun karanlık ve ıssız koridorlarındaki yolculukları eğlenceli değildi. Daha önce gece vakti şatoda defalarca dolaşmış olan Harry, koridorları günbatımından sonra hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Öğretmenler, Sınıf Başkanları ve hayaletler çiftler halinde koridorda volta atıyor, alışılmadık bir şey var mı diye etrafı kolluyorlardı. Görünmezlik Pelerini ses çıkarmalarını engellemiyordu, bu yüzden Snape'in nöbet tuttuğu noktanın birkaç metre ötesinde Ron ayak parmağını çarpınca epey gergin bir an yaşadılar. Neyse ki tam da Ron'un lanet okuduğu anda

Snape hapşırdı. Meşeden yapılma ön kapılara ulaşıp dışarı çıktıklarında çok rahatladılar.

Açık, bol yıldızlı bir geceydi. Hagrid'in evinin ışıklı pencerelerine doğru hızla yürümeye başladılar, Pelerin'i ancak kapıya gelince çıkardılar.

Vuralı birkaç saniye olmuştu ki, kapı hızla açıldı ve Hagrid karşılarına dikildi. Onlara bir arbalet doğrultmuştu, zağar Fang ise arkasında deli gibi havlıyordu.

Silahı indirip gözünü onlara dikerek, "Ha," dedi. "Ne arıyorsunuz burada?"

İçeri girerlerken Harry arbaleti işaret ederek sordu: "O niye?"

"Hiç... hiç," diye geveledi Hagrid. "Beni... önemli bir şey değil... Oturun...

çay yapayım...”

Eli ayağına dolanmıştı. Çaydanlıktaki suyu ateşin üzerine döktü, neredeyse söndürüyordu. Sonra da koca eliyle sinirli bir şekilde çarpıp demliği kırdı.

“İyi misin, Hagrid?” diye sordu Harry. “Hermione’ye olanları duydun mu?”

“Ha, evet, duydum,” dedi Hagrid, biraz çatlak bir sesle.

Gergin bir şekilde pencerelere bakıp duruyordu. İkisine de büyük birer fincan kaynamış su koydu (içine çay poşeti koymayı unutmuştu). Sonra tabağa bir dilim meyveli kek koyuyordu ki, biri kapıya sertçe vurdu.

Hagrid meyveli keki düşürdü. Harry ve Ron panik içinde birbirlerine baktıktan sonra, üstlerine Görünmezlik Pelerini'ni geçirip bir köşeye çekildiler. Hagrid saklandıklarından emin olduktan sonra arbaletini aldı ve bir kez daha kapısını açtı.

"İyi akşamlar, Hagrid."

Dumbledore'du. İçeri girdi, son derece ciddi görünüyordu. Arkasından çok tuhaf görünümlü biri daha içeri girdi.

Yabancı, karmakarışık beyaz saçları olan, kaygılı bir ifade takınmış, kısa boylu ve tombalak bir adamdı. Tuhaf ve karma bir kıyafeti vardı: ince çizgili bir takım elbise, parlak kırmızı bir kravat, siyah uzun bir pelerin ve uçları sivri mor

çizmeler. Koltuk altında limon yeşili bir melon şapka taşıyordu.

“Babamın patronu!” dedi Ron heyecanla. “Cornelius Fudge, Sihir Bakanı!”

Harry sussun diye Ron’a sıkı bir dirsek attı.

Hagrid’in beti benzi atmıştı ve terliyordu. Sandalyelerinden birine yığıldı ve bir Dumbledore’a, bir Cornelius Fudge’a bakmaya başladı.

“Durum kötü, Hagrid,” dedi Fudge, hızlı ve sertçe. “Durum çok kötü. Gelmek zorunda kaldım. Muggle çocuklarına yönelik dört saldırı. Bıçak kemiğe dayandı. Bakanlığın harekete geçmesi gerekiyor.”

“Ben asla,” dedi Hagrid, Dumbledore’a yakarırcasına bakarak, “biliyorsunuz, Profesör Dumbledore, efendim, ben asla...”

Dumbledore, Fudge’a kaşlarını çatarak, “Cornelius, şunun anlaşılmasını istiyorum ki, ben Hagrid’e tüm kalbimle güveniyorum.”

“Bak, Albus,” dedi Fudge, rahatsız bir şekilde. “Hagrid’in sabıkası var. Bakanlık bir şeyler yapmak zorunda – okul yönetim kurulu temasa geçti.”

“Gene de, Cornelius, Hagrid’i götürmenin duruma en ufak bir faydası bile olmayacak,” dedi Dumbledore. Gözleri Harry’nin daha önce hiç görmediği bir alevle parlıyordu.

“Meseleye bir de benim açımdan bak,” dedi Fudge. Bir taraftan da melon şapkasıyla oynuyordu. “Büyük baskı altındayım. Bir şeyler yaptığımı görmeleri gerekiyor. Eğer sorumlunun Hagrid olmadığı ortaya çıkarsa, geri dönecek ve tek kelime bile edilmeyecek. Ama onu götürmek zorundayım. Zorunluyum buna. Görevim gereği...”

“Beni götürmek mi?” dedi Hagrid. Titriyordu. “Nereye götürmek?”

Fudge, gözlerini Hagrid’inkilerden kaçırarak, “Sadece kısa bir süre için,” dedi. “Bu, ceza değil, Hagrid, daha çok bir önlem. Başka biri yakalanırsa salıverileceksin ve senden gereken şekilde özür dilenecek...”

“Azkaban’a değil, değil mi?” diye hırıltılı bir sesle sordu Hagrid.

Daha Fudge cevap veremeden, kapı bir kez daha sertçe çalındı.

Kapıya Dumbledore baktı. Şimdi dirsek yeme sırası Harry’deydi, çünkü duyulabilecek biçimde nefesini tutmuştu.

Hagrid’in kulübesinden içeri Mr Lucius Malfoy girdi. Üzerinde uzun, siyah bir seyahat pelerini, yüzündeyse soğuk ve memnun bir gülümseme vardı. Fang hırlamaya başladı.

“Demek geldin, Fudge,” dedi, onaylarcasına başını sallayarak. “Güzel, güzel...”

“Sen burada ne arıyorsun?” dedi Hagrid öfkeyle. “Çık evimden!”

“Azizim, inan ki keyfimden gelmedim evine... Tabii ki buna bir ev diyorsan,” dedi Lucius Malfoy, pis pis sırıtıp küçük kulübeye göz gezdirirken. “Okula baktım, bana Müdür’ün burada olduğu söylendi.”

“Peki benden tam olarak ne istiyorsun, Lucius?” diye sordu Dumbledore. Kibarca konuşuyordu, ama o alev hâlâ gözlerindeydi.

“*Çok üzücü* bir durum, Dumbledore,” dedi Mr Malfoy ağır ağır. Bir parşömen çıkardı. “Ama yönetim kurulu üyeleri artık çekilmen gerektiği görüşünde. Bu bir Uzaklaştırma Emri – üzerinde on iki imzayı da bulacaksın. Korkarım senin

artık becerini kaybetmeye başladığın görüşündeyiz. Şimdiye kadar kaç saldırı oldu? Bu öğleden sonra iki tane daha oldu, değil mi? Bu gidişle Hogwarts'ta hiç Muggle çocuğu kalmayacak ve hepimiz bunun okul için nasıl *korkunç* bir kayıp olacağını biliyoruz."

"Ama, bak, Lucius," dedi Fudge telaşla, "Dumbledore'un uzaklaştırılması... yo, yo... şu an son isteyeceğimiz şey..."

"Müdür'ün göreve atanması ya da görevden uzaklaştırılması yönetim kurulu üyelerimizi ilgilendiren bir mesele, Fudge," dedi Mr Malfoy yumuşak bir sesle. "Ve Dumbledore bu saldırıları durduramadığından..."

“Bak, Lucius, eğer *Dumbledore* durduramıyorsa –” dedi Fudge. Üst dudağı terlemeye başlamıştı. “Yani demek istediğim, o zaman *kim* durdurabilir ki?”

Mr Malfoy iğrenç bir gülümsemeyle, “Bunu göreceğiz,” dedi. “Ama on ikimiz de oyumuzu...”

Hagrid ayağa fırladı, salkım saçak siyah kafası tavanı sıyırmıştı.

“Peki kabul etmeleri için kaçını tehdit ettin, kaçına şantaj yaptın, Malfoy? Ha?” diye kükredi.

“Ah, ah... Biliyor musun, bir gün bu sinirin başını belaya sokacak, Hagrid,” dedi Mr Malfoy. “Sana Azkaban gardiyanlarına da böyle bağırmamanı

tavsiye ediyorum. Bundan hiç hoşlanmayacaklardır.”

“Dumbledore’u uzaklaştıramazsın!” diye bağırdı Hagrid, Fang’in sepetinde sinip inlemesine sebep olarak. “Onu uzaklaştır da Muggle çocuklarının hiçbir şansı kalmasın! Bundan sonra ölümler başlasın!”

“Sakin ol, Hagrid,” dedi Dumbledore sert bir sesle. Lucius Malfoy’a baktı.

“Eğer yönetim kurulu üyeleri benim çıkarılmamı istiyorlarsa, Lucius, tabii ki çekilirim.”

“Ama –” diye kekeledi Fudge.

“*Hayır!*” diye gürledi Hagrid.

Dumbledore parlak mavi gözlerini Lucius’un soğuk gri gözlerine dikmişti.

“Gene de,” dedi Dumbledore, herkes her sözcüğü duyabilsin diye tane tane konuşarak, “göreceksin ki, ancak burada bana sadık kimse kalmadığında bu okuldan *gerçekten* ayrılmışım demektir. Ayrıca göreceksin ki, Hogwarts’ta isteyen herkese yardım edilir.”

Harry, Dumbledore’un gözlerinin bir anlığına onun ve Ron’un saklandığı köşeye doğru kaydığından neredeyse emindi.

“Takdire şayan duygular,” dedi Malfoy eğilerek. “Hepimiz senin... ee, nasıl desem... oldukça bireysel yönetim üslubunu özleyeceğiz, Albus. Ve arkandan gelen kişinin... ee... ‘*ölümleri*’ önleyeceğini umuyoruz.”

Kulübenin kapısına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve eğilerek Dumbledore'u dışarı davet etti. Elini şapkasında gezdiren Fudge, Hagrid'in ondan önce çıkmasını bekliyordu. Ama Hagrid yerinde kaldı, derin bir soluk aldı ve dikkatli bir şekilde, "Eğer birileri *bir şey* bulmak istiyorsa, bütün yapmaları gereken *örümcekleri* takip etmek," dedi. "Örümcekler onları doğru yere götürür! Tek söyleyeceğim bu."

Fudge şaşkınlık içinde ona baktı.

"Tamam, geliyorum," dedi Hagrid, köstebek derisi paltosunu üzerine geçirerek. Ama tam Fudge'ın ardından kapıdan çıkacaktı ki, bir kez daha durup yüksek sesle devam etti: "Bir de

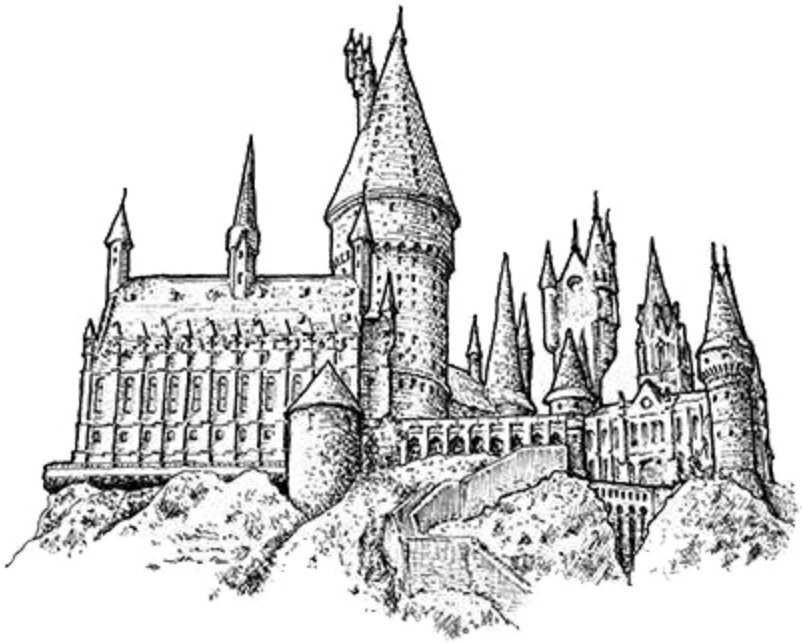
birilerinin ben yokken Fang'i beslemesi gerekecek."

Kapı kapanınca Ron Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı.

"İşte şimdi başımız dertte," dedi boğuk bir sesle. "Artık Dumbledore yok. Bu gece okulu kapatsalar yeridir. O yokken her gün bir saldırı olur."

Fang ulumaya, kapalı kapıyı tırmalamaya koyuldu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM



Aragog

Şatonun çevresindeki topraklara yaz çöküyordu. Hem gök, hem de göl Cezayir menekşesi bir maviye dönmüş, seralarda lahana büyüklüğünde çiçekler

açmaya başlamıştı. Ama Harry şatonun penceresinden bakıp da ayaklarının dibinde Fang'le dolaşan Hagrid'i görmedikçe bu manzaradan keyif alamıyordu. Hatta bu haliyle dışarının şatonun içinden daha iyi olmadığı bile söylenebilirdi – ki şatonun içinde de işler yeterince kötüydü.

Harry ve Ron, Hermione'yi ziyaret etmeye çalışmışlardı, ama artık ziyaretçilerin hastane kanadına girmesi yasaklanmıştı.

Madam Pomfrey hastane kapısının aralığından onlara, "Bundan böyle riziko almıyoruz," demişti. "Hayır, kusura bakmayın ama saldırganın her an geri dönüp bu insanların işini bitirmesi mümkün..."

Dumbledore gittikten sonra korku daha önce olmadığınca yaygınlaştı. Öyle ki, şato duvarlarının dışını ısıtan güneş, tirizlerle ayrılmış pencerelerden içeri giremiyor gibiydi. Okulda endişeli ve gergin görünmeyen tek bir surat bile yoktu. Koridorlarda yankılanan her kahkaha kulak tırmalayıcı ve anormal kaçıyor, hemen bastırılıyordu.

Harry kendine sürekli Dumbledore'un son sözlerini tekrar ediyordu. "*Ancak burada bana sadık kimse kalmadığında bu okuldan gerçekten ayrılmışım demektir... Hogwarts'ta isteyen herkese yardım edilir.*" Ama bu sözlerin ne faydası vardı? Herkes onlar kadar şaşkın ve

korkmuşken, tam olarak kimden yardım isteyeceklerdi?

Hagrid'in örümcekler hakkındaki ipucunu anlamak çok daha kolaydı. Ancak sorun şuydu ki, şatoda takip edilecek tek bir örümcek bile kalmamıştı. Harry gittiği her yere bakıyor, Ron da (hayli isteksizce) ona yardım ediyordu. Elbette artık şatonun içinde kendi başlarına dolaşmalarına izin verilmemesi ve diğer Gryffindor'larla sürü halinde dolaşmak zorunda kalmaları işlerini epey güçleştiriyordu. Diğer öğrencilerin çoğu öğretmenlerin onları sınıftan sınıfa gütmelerinden memnun görünüyordu, ama Harry bu durumu çok sıkıcı buluyordu.

Ancak birisi, bu dehşet ve kuşku atmosferinden son derece hoşnut gibiydi. Draco Malfoy okulda Öğrenciler Başkanı seçilmiş gibi bir havayla dolaşıyordu. Harry onun neden bu kadar memnun olduğunu anlamamıştı. Ta ki, Dumbledore ve Hagrid'in gitmesinden bir gece sonraki İksir dersinde Malfoy'un arkasında oturup, onun keyifli bir ses tonuyla Crabbe ve Goyle'a söylediklerini işitene kadar.

"Dumbledore'dan kurtulma işini babamın başaracağını hep düşünmüştüm zaten," dedi, alçak sesle konuşmaya gerek görmeyerek. "Size de söylemiştim, babam Dumbledore'un bu okula gelmiş en kötü Müdür olduğunu

düşünüyor. Belki şimdi doğru dürüst bir Müdürümüz olur. Sırlar Odası'nın kapalı tutulmasını *istemeyecek* biri. McGonagall fazla dayanmaz, o yalnızca idareten bu görevde..."

Snape, Hermione'nin boş sandalyesi ve kazanı konusunda yorum yapmadan Harry'nin yanından geçti.

"Efendim," dedi Malfoy yüksek sesle. "Efendim, niye Müdürlük için *siz* başvurmuyorsunuz?"

"Hadi, hadi, Malfoy," dedi Snape, ama yüzüne ufak bir gülümseme yerleşmesine engel olamamıştı. "Yönetim kurulu üyeleri Profesör Dumbledore'u sadece geçici olarak uzaklaştırdı. Sanırım yakında gene

bizimle olacağını söylemek yanlış olmaz.”

“Ya, tabii,” dedi Malfoy, muzaffer bir sırıtışla. “Bence bu iş için başvursanız, babamın oyunu alırdınız. *Ben* babama buradaki en iyi öğretmen olduğunuzu söylerim, efendim.”

Snape pis pis sırıtarak zindanda gezindi, ama neyse ki kazanına kusma taklidi yapan Seamus Finnigan’ı görmedi.

“Şimdiye kadar bütün Bulanık’ların pılılarını pırtılarını toplamamış olmasına çok şaşırdım,” diye devam etti Malfoy. “Bundan sonrakinin öleceğine beş Galleon’a iddiaya girerim. Ne yazık ki bu, Granger’ın başına gelmedi...”

Tam o anda zil çaldı. Bu şanslı bir durumdu, çünkü Malfoy'un son sözleri üzerine Ron taburesinden fırlamıştı, ama çantalarla kitapları toplama telaşı arasında, onun Malfoy'a erişme çabaları fark edilmedi.

"Bırakın beni," diye hırladı Ron. Harry ve Dean onu kollarından tutuyordu. "Umrumda değil, asaya da ihtiyacım yok, onu ellerimle öldüreceğim –"

Snape sınıfa, "Elinizi çabuk tutun, sizi Bitkibilim'e götürmem gerekiyor," diye bağırdı; timsah dizilişiyle yola koyuldular. Harry, Ron ve Dean en arkadaydı, Ron hâlâ kurtulmaya çalışıyordu. Ancak Snape onları şatonun dışına kadar götürüp ayrıldığında ve

sebze tarhını geçerek seraların yolunu tuttuklarında, onu bırakmanın güvenli olduğuna karar verdiler.

Bitkibilim dersi çok durgundu; aralarında iki kişi yoktu: Justin ve Hermione.

Profesör Sprout hepsine Habeşistan Büzüşmüşinciri'ni budatmaya başladı. Harry gübre yığınının üstüne bir kucak dolusu solmuş sap koymaya gittiğinde, kendini Ernie Macmillan'la yüz yüze buldu. Ernie derin bir soluk aldı ve çok resmi bir biçimde konuşmaya başladı: "Harry, senden şüphelendiğim için özür dilemek istiyorum. Senin Hermione Granger'a asla saldırmayacağını biliyorum ve dediklerimin hepsinden

dolayı özür diliyorum. Şimdi aynı saftayız ve –”

Tombul elini uzattı, Harry bu eli sıktı.

Ernie ve arkadaşı Hannah, Harry ve Ron’un yanına gelip onlarla aynı Büzüşmüşincir üzerinde çalışmaya başladılar.

Ernie ölmüş dalları koparark, “O Draco Malfoy denen tip,” dedi, “bütün bu olanlardan dolayı çok memnun görünüyor, değil mi? Biliyor musunuz, bence Slytherin’in vârisi *o* olabilir.”

“Ne kadar da akıllısın,” dedi Ron. Ernie’yi Harry kadar kolay affetmiş görünmüyordu.

“Peki *sen* onun Malfoy olduğuna inanıyor musun, Harry?” diye sordu

Ernie.

“Hayır,” dedi Harry. Bunu o kadar kesin bir şekilde söylemişti ki, Ernie ve Hannah ona gözlerini dikip baktılar.

Bir saniye sonra Harry’nin gördüğü şey, budama makasıyla Ron’un eline vurmasına sebep oldu.

“*Ah!* Ne yap –”

Harry bir iki metre ötesini, yeri işaret ediyordu. Çok sayıda örümcek toprağın üstünde koşuşturuyorlardı.

“Ha, evet,” dedi Ron, memnun görünmeye çalışıp beceremeyerek. “Ama onları şu anda takip edemeyiz...”

Ernie ve Hannah merakla kulak kabartmışlardı.

Harry örümceklerin kaçışını izledi.

“Yasak Orman’a gidiyorlar galiba...”

Şimdi Ron daha da mutsuz görünüyordu.

Dersin sonunda Profesör Snape sınıfı Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersine götürdü. Harry ve Ron, kimse kulak misafiri olmadan konuşabilmek için epey arkadan geliyorlardı.

“Gene Görünmezlik Pelerini’ni kullanmak zorundayız,” dedi Harry. “Fang’i de yanımıza alabiliriz. Hagrid’le birlikte Orman’a gitmeye alışık, yardımcı olabilir.”

“Evet,” dedi Ron. Asasını endişeli bir şekilde parmaklarının arasında çeviriyordu. Lockhart’ın sınıfında her zamanki gibi arka sıralara ilerlerken,

“Şey... Orman’da kurtadamlar yok muydu?” diye devam etti.

Bu soruyu cevaplamamayı tercih eden Harry, “Orada iyi şeyler de var. At-adamlar iyidir, tek boynuzlu atlar da öyle,” dedi.

Ron daha önce hiç Yasak Orman’a gitmemişti. Harry bir kez gitmişti ve bir daha hiç gitmeyeceğini ummuştu.

Lockhart hoplayarak sınıfa girdi ve bütün öğrenciler gözlerini ona dikti. Bütün öğretmenler her zamankinden daha tatsız görünüyordu, ama Lockhart’ın neşeli olduğu rahatlıkla söylenebilirdi.

“Haydi ama,” diye seslendi etrafına bakarak. “Niye herkesin suratı asık

böyle?”

Herkes kızgın gözlerle birbirine baktı, ama kimse cevap vermedi.

“Farkında değil misiniz,” dedi Lockhart, sanki hepsi biraz geri zekâlıymış gibi ağır ağır konuşarak. “Tehlike geçti! Suçlu alınıp götürüldü.”

“Kim demiş?” dedi Dean Thomas yüksek sesle.

“Delikanlı, Sihir Bakanı suçluluğundan yüzde yüz emin olmasa, Hagrid’i götürmezdi,” dedi Lockhart. Ses tonu, iki kere ikinin dört ettiğini açıklayan birininki gibiydi.

“Hayır, götürürdü,” dedi Ron, Dean’inkinden de yüksek sesle.

Lockhart kendinden memnun bir ses tonuyla, “Sanırım Hagrid’in tutuklanması hakkında senden *birazcık* daha fazla şey biliyorum, Mr Weasley,” dedi.

Ron aynı fikirde olmadığını söyleyecekti ki, lafının ortasında Harry ona sıra altından sert bir tekme attı.

“Orada değildik, unutma,” diye homurdandı Harry.

Ama Lockhart’ın tiksinti verici neşesi, zaten öteden beri Hagrid’in işe yaramaz biri olduğunu düşündüğüne dair imaları ve artık her şeyin bitmiş olduğu konusundaki güveni Harry’nin o kadar sinirine dokundu ki, *Gulyabanilerle Gezip Tozmak*’ı Lockhart’ın aptal suratına fırlatmak için

yanıp tutuşuyordu. Bunun yerine Ron'a bir mesaj karalamakla yetindi: "*Bu gece şu işi yapalım.*"

Ron mesajı okudu, yutkundu ve yana, normalde Hermione'nin oturduğu boş sıraya baktı. Bu görüntü kararlılığını artırmış gibi göründü ve başını evet anlamında salladı.

*****

Bugünlerde Gryffindor ortak salonu hep çok kalabalıktı, çünkü saat altıdan sonra Gryffindor'ların gidecek başka yerleri yoktu. Dahası, konuşacakları çok şey vardı. Bunun sonucunda da ortak

salon gece yarısını geçinceye kadar boş kalmıyordu.

Harry akşam yemeğinden sonra gidip sandığından Görünmezlik Pelerini'ni aldı ve akşamın geri kalanı boyunca onun üstünde oturarak odanın boşalmasını bekledi. Fred ve George, Harry ve Ron'u birkaç el Patlamalı Pişti oynamaya davet etti, Ginny de çok suskun bir halde her zaman Hermione'nin oturduğu sandalyeye oturarak onları izledi. Harry ve Ron maçı çabuk bitirmek için oyunları bilerek kaybediyorlardı, ama gene de Fred, George ve Ginny yatmaya gittiğinde vakit gece yarısını geçmişti.

Harry ve Ron uzaktan iki yatakhane kapısının kapanma sesini duyduktan

sonra Pelerin'i aldılar, üzerlerine geçirdiler ve portre deliğinden tırmandılar.

Gene bütün öğretmenleri atlatmaya çalışarak, şato boyunca zor bir yolculuk yaptılar. Sonunda Giriş Salonu'na ulaştılar, meşeden yapılma ön kapıların üstündeki sürgüyü çektiler, çok az araladıkları kapıların arasından gacırdatmamaya çalışarak geçtiler ve ay ışığına çıktılar.

Siyah çimin üstünde yürürken, "Tabii," dedi Ron birdenbire, "Orman'a vardığımızda takip edecek bir şey bulamayabiliriz de. O örümcekler oraya gitmemiş olabilir. Biliyorum, genel olarak o yönde hareket ediyor gibiydiler, ama..."

Sesi umut dolu bir şekilde azalarak sessizliğe karıştı.

Hagrid'in evine ulaştılar. Boş pencereleriyle üzücü ve acıklı görünüyordu. Harry ön kapıyı açtığında, Fang onları görüp sevinçten çıldırdı. Ortalığı inleten şiddetli havlamalarıyla şatodaki herkesi uyandıracağı endişesiyle ona çabucak şöminenin üstündeki bir teneke kaptan melas şekerlemesi verdiler, yer yemez Fang'in dişleri birbirine yapıştı.

Harry Görünmezlik Pelerini'ni Hagrid'in masasının üstüne bıraktı. Zifiri karanlık Orman'da ona gerek olmayacaktı.

Harry bacağına vurarak, "Haydi, Fang, yürüyüşe çıkıyoruz," dedi ve Fang

onların ardından hoplaya zıplaya evden dışarı çıktı, Orman'ın ucuna kadar hızla koştu ve büyük bir çınarın dibine gidip bacağını kaldırdı.

Harry asasını çıkarıp, "*Lumos!*" diye mırıldandı. Asanın ucunda, patikada örümcek aramak için ancak yeterli olacak, minicik bir ışık belirdi.

"İyi fikir," dedi Ron. "Ben de kendiminkini yakardım, ama biliyorsun – patlar matlar şimdi..."

Harry parmağıyla Ron'un omzuna dokunup çimeni işaret etti. İki örümcek aceleyle asanın ışığından ağaçların gölgesine kaçıyorlardı.

"Tamam," dedi Ron, sanki en kötü ihtimale karşı hazırmış gibi iç çekerek.

“Hazırım. Gidelim.”

Böylece, yanlarında koşuşturan, ağaç köklerini ve yaprakları koklayan Fang’le birlikte Orman’a girdiler. Harry’nin asasının ışıltısıyla, örümceklerin patika boyunca oluşturduğu kesintisiz çizgiyi izlediler. Konuşmadan, kırılan dallar ve hışırdayan yapraklar dışında bir ses çıkacak mı diye kulak kesilerek, yirmi dakika kadar yürüdüler. Sonra, artık ağaçlar tepelerindeki yıldızları görmelerine izin vermeyecek kadar sıklaşmış ve Harry’nin asası karanlıklar denizinde tek başına parlamaya başlamıştı ki, örümcek rehberlerinin patikadan ayrıldığını gördüler.

Harry durup örümceklerin nereye gittiğini görmeye çalıştı, ama kendi

küçük ışık küresinin dışındaki her yer zifiri karanlıktı. Daha önce Orman'ın hiç bu kadar derinlerine girmemişti. Buraya son geldiğinde Hagrid'in Orman'daki patikadan ayrılmamasını tembih ettiğini net bir biçimde hatırlıyordu. Ama Hagrid şimdi çok uzakta, büyük ihtimalle Azkaban'da bir hücredeydi ve sonuçta örümcekleri izlemesini söyleyen de gene oydu.

Eline ıslak bir şey değdi ve Harry arkaya kaçayım derken Ron'un ayağına bastı. Ama eline değen şey yalnızca Fang'in burnuydu.

Karanlıkta ancak asanın ışığını yansıtan gözlerini seçebildiği Ron'a, "Ne dersin?" diye sordu.

"Buraya kadar geldik," dedi Ron.

Örümceklerin hızla uzaklaşan gölgelerini izleyerek sık ağaçların arasına girdiler. Artık pek hızlı ilerleyemiyorlardı; önlerine karanlıkta hemen hiç görünmeyen ağaç kökleri ve kütükler çıkıyordu. Harry, Fang'in sıcak nefesini elinde hissedebiliyordu. Harry'nin çömelip asa ışığında örümcekleri bulabilmesi için birkaç kez durmak zorunda kaldılar.

Onlara en az yarım saat gelen bir süre boyunca, cüppeleri alçak dallara ve çalılara takılarak yürüdüler. Bir süre sonra yerin aşağı doğru eğim kazandığını gördüler, ama ağaçlar her zamanki kadar sıktı.

Derken Fang ansızın, ormanın içinde yankılanan gür bir havlamayla hem

Harry'nin hem de Ron'un ödünü patlattı.

"Ne var?" dedi Ron, Harry'nin dirseğine sıkı sıkı yapışıp zifiri karanlıkta göz gezdirerek.

"Orada hareket eden bir şey var," diye soludu Harry. "Dinle... Büyük bir şey galiba."

Dinlediler. Sağlarında, biraz uzakta büyük şey dalları kırarak ağaçların arasında ilerliyordu.

"Yo hayır," dedi Ron. "Yo hayır, yo hayır, yo –"

"Kes sesini," dedi Harry telaşla. "Seni duyacak."

"*Beni* mi duyacak?" dedi Ron, fazlasıyla yüksek bir sesle. "Fang'i çoktan duydu bile!"

Orada korkmuş bir halde durup beklerlerken, sanki karanlık göz yuvarlarına bastırıyordu. Tuhaf bir gümbürdeme oldu, sonra her şey sessizleşti.

“Sence ne yapıyor?” dedi Harry.

“Herhalde üstümüze atılmaya hazırlanıyordur.”

Tüyleri diken diken, kımıldamaya cesaret edemez halde beklediler.

“Sence gitmiş midir?” diye fısıldadı Harry.

“Bilmiyo –”

Sonra sağ taraflarında ani ve çok güçlü bir ışık belirdi. Karanlıkta öylesine parlıyordu ki, ikisi de gözlerini korumak için ellerini kaldırdılar. Fang

ciyakladı ve kaçmaya çalıştı, ama dikenlere gömüldü ve daha da yüksek sesle ciyakladı.

“Harry!” diye bağırdı Ron, rahatlamış bir sesle. “Harry, bu bizim araba!”

“*Ne?*”

“Gel!”

Harry, Ron’un arkasında, takıla tökezleye ışığa doğru gitti. Az sonra bir açıklığa geldiler.

Mr Weasley’nin arabası, kalın ağaçların ortasında ve sık dalların altında duruyordu. İçinde kimse yoktu ve farları yanıyordu. Ron, ağzı açık halde ona doğru yürüdüğünde, araba da sahibini karşılayan büyük, turkuaz rengi

bir köpek gibi hafif hafif ona doğru ilerledi.

Ron arabanın etrafında dolaşarak, “Bunca süredir buradaymış!” dedi sevinçle. “Şuraya bak. Orman onu vahşileştirmiş...”

Arabanın çamurlukları çizilmiş ve çamura bulanmıştı. Besbelli kendi başına Orman’da geziniyordu. Fang bu durumdan pek hoşlanmamıştı. Dibinden ayrılmadığı Harry onun titremesini hissedebiliyordu. Nefesi normale dönen Harry, asasını cüppesinin içine soktu.

“Bir de bize saldıracağını sandık!” dedi Ron, arabaya yaslanıp onu okşayarak. “Ben de nereye gittiğini merak ediyordum!”

Harry örümcek var mı diye parlak ışıkta yerlere bakındı, ama hepsi farların göz kamaştırıcı parıltısından kaçmıştı.

“İzi kaybettik,” dedi. “Haydi, gidip onları bulalım.”

Ron cevap vermedi. Kımıldamadı. Gözleri tam Harry’nin arkasında, Orman zemininin üç metre kadar üstünde bir noktaya sabitlenmişti. Yüzü korkudan kaskatı kesilmişti.

Harry’nin arkasına dönecek zamanı bile olmadı. Yüksek bir şaklama sesi duyuldu ve aniden uzun ve kıllı bir şeyin onu bedeninin tam ortasından tutup yerden kaldırdığını hissetti. Baş aşağı duruyordu. Dehşet içinde çırpınırken gene şaklama sesleri duydu. Ron’un bacaklarının da yerden ayrıldığını gördü

ve Fang'in inlediğini ve uluduğunu duydu. Hemen ardından, karanlık ormanın içlerine doğru sürüklenmeye başladı.

Harry baş aşağı sallanır halde, onu yakalamış olan şeyin altı adet çok uzun, kıllı bacakla yürüdüğünü gördü. Ön iki bacak ise, onu bir çift parlayan kıskacın hemen altında sıkı sıkı tutuyordu. Arkasında yaratıklardan birinin daha sesini duyuyordu, şüphesiz o yaratık da Ron'u taşıyordu. Orman'ın tam kalbine gidiyorlardı. Harry, Fang'in kendini üçüncü bir canavardan kurtarmaya çalıştığını, yüksek sesle inlediğini duyuyordu. Ama Harry istese de haykıramazdı; sesini o açıklıkta, arabanın yanında bırakmış gibiydi.

Ne kadar süredir yaratığın pençesinde olduğunu bilmiyordu; tek bildiği, bir anda karanlığın biraz çekildiğiydi. Yapraklarla dolu zeminin şimdi örümcek kaynadığını görebiliyordu. Boynunu yana eğince, muazzam bir oyuğun kenarına geldiklerini fark etti. Oyuk ağaçlardan arındırılmıştı ve bu sayede Harry, yıldızların ışıkları altında, ömründe gördüğü en berbat sahneye bakakaldı.

Örümcekler. Ama yerdeki yaprakların üzerinde gezinenler gibi ufacık örümcekler değil. At büyüklüğünde, sekiz gözlü, sekiz bacaklı, siyah, kıllı, devasa örümcekler. Harry'yi taşıyan koca örümcek dik yokuştan aşağı, oyuğun ortasında

bulunan, tepesi sisli bir kubbeyle kaplı bir ağa doğru ilerledi. Arkadaşlarıysa, taşıdığı yükü görmenin heyecanından kıskaçlarını şaklatarak çevresini sarıyordu.

Örümcek onu bıraktığında Harry dört ayak üstüne yere düştü. Ron ve Fang de sesli bir şekilde hemen yanında yere yapıştılar. Fang artık ulumuyordu, sessizce sinip kalmıştı. Harry kendini nasıl hissediyorsa Ron da aynen öyle görünüyordu. Ağzı sessiz bir çığlık atıyormuşçasına açılmış, gözleri yerinden uğramıştı.

Harry birdenbire onu bırakan örümceğin bir şeyler söylediğini fark etti. Ne dediğini çıkarmak zordu, çünkü

konuştuğu her sözcükle birlikte kıskaçlarını şaklatıyordu.

“Aragog!” diye seslendi. “Aragog!”

Ve tepesi sislerle kaplı ağın ortasından, küçük bir fil boyunda bir örümcek yavaş yavaş ortaya çıktı. Siyah bedeninde ve bacaklarında gri bölgeler vardı ve çirkin, kıskaçlı kafasındaki gözleri süt beyazıydı. Kördü.

“Ne var?” diye sordu kıskaçlarını hızla şaklatarak.

“İnsanlar,” diye kıskaçlarını şaklattı Harry’yi getiren örümcek.

“Hagrid mi?” diye sordu Aragog. Yaklaştı, süt beyazı rengindeki sekiz gözü belli belirsiz geziniyordu.

“Yabancılar,” diye kıskaçlarım şaklattı Ron’u getiren örümcek.

Aragog, “Öldürün onları,” diye kıskaçlarını şaklattı huysuzca. “Uyuyordum...”

“Biz Hagrid’in arkadaşıyız,” diye bağırdı Harry. Sanki kalbi göğüs kafesinden fırlamış, gırtlağının içinde atıyordu.

Oyuğun dört bir yanında örümceklerin kıskaçları şak, şak, şak etmeye başladı.

Aragog duraksadı.

“Hagrid daha önce oyuğumuza hiç insan göndermedi,” dedi yavaşça.

“Hagrid’in başı dertte,” dedi Harry, hızlı hızlı soluyarak. “O yüzden geldik.”

“Dertte mi?” dedi yaşlı örümcek. Harry şaklayan kıskaçların altında saklı bir endişe sezdi. “Ama niye sizi gönderdi?”

Harry ayağa kalkmayı düşündü, ama bundan vazgeçti; bacaklarının tutacağını sanmıyordu. O da yerden kalkmadan, elinden geldiğince sakin bir sesle konuştu.

“Okulda Hagrid’in öğrencilerin üstüne bir – bir şey – saldığını sanıyorlar. Onu Azkaban’a gönderdiler.”

Aragog öfkeyle kıskaçlarını şaklattı, oyuğun her tarafındaki örümcekler de ona katıldılar. Bu, alkışa benzeyen bir sesti, ama tek farkla: Genellikle alkış, Harry’nin korkudan midesinin düğümlenmesine sebep olmazdı.

“Ama bu yıllar önceydi,” dedi Aragog huysuzca. “Uzun yıllar önce. İyi hatırlıyorum. Onu bu yüzden okuldan çıkarmışlardı. Sırlar Odası dedikleri yerdeki yaratığın *ben* olduğuma inanıyorlardı. Hagrid’in Oda’yı açıp beni serbest bıraktığını düşünmüşlerdi.”

“Yani sen... sen Sırlar Odası’ndan gelmedin mi?” dedi Harry. Alnında soğuk ter damlalarını hissedebiliyordu.

“Ben ha!” dedi Aragog, kızgın bir şekilde kıskaçlarını şaklatarak. “Ben şatoda doğmadım. Uzak bir diyardan geliyorum. Ben daha yumurtayken bir gezgin beni Hagrid’e vermiş. Hagrid o zaman küçük bir çocuktu, ama bana baktı, beni şatodaki bir dolapta sakladı, masadaki artıklarla besledi. Hagrid

benim iyi arkadaşımdır ve iyi bir insandır. Keşfedilip bir kızın ölümüyle suçlandığımda, beni korudu. O zamandan beri burada, Orman'da yaşıyorum ve Hagrid beni hâlâ ziyaret ediyor. Bana bir eş bile buldu – Mosag. Hagrid'in iyiliği sayesinde ailemizin nasıl genişlediğini görüyorsunuz..."

Harry cesaretinin son damlasını da kullanarak konuştu.

"Yani sen – sen hiç kimseye saldırmadın mı?"

"Asla!" diye gakladı yaşlı örümcek. "İçgüdülerim gereği bunu yapardım, ama Hagrid'e saygımdan dolayı insanlara hiç zarar vermedim. Öldürülen kızın bedeni bir tuvalette bulundu. Ben içinde büyüdüğüm dolabın dışında

şatoda hiçbir yeri görmedim. Türümüz karanlığı ve sessizliği sever...”

“Ama o zaman... O kızı öldürenin ne olduğunu biliyor musun?” dedi Harry. “Çünkü neyin nesiyse, geri döndü ve gene insanlara saldırıyor –”

Sözleri, gürültülü şaklamalarla ve kızgın kızgın hareket eden bacaklardan çıkan seslerle kesildi. Her tarafında iri siyah şekiller kıpırdanıyordu.

“Şatoda yaşayan şey,” dedi Aragog, “çok eski zamanlardan kalma, biz örümceklerin her şeyden çok korktuğu bir yaratık. Onun varlığını okulda hissettiğimde, beni bırakması için Hagrid’e nasıl yalvardığımı iyi hatırlıyorum.”

“Nedir o?” dedi Harry telaşla.

Gene gürültülü şaklamalar, hışırdamalar. Örümcekler çemberi daraltıyor gibi görünüyordu.

“Ondan söz etmeyiz!” dedi Aragog şiddetle. “Onun ismini söylemeyiz! Bana defalarca sormasına karşın, o korkunç yaratığın adını Hagrid’e bile hiç söylemedim.”

Harry üstelemek istemiyordu, özellikle de örümcekler dört bir yandan yaklaşırken. Aragog konuşmaktan yorulmuş gibiydi. Yavaş yavaş kubbeli ağma dönüyordu, ama diğer örümcekler adım adım Harry ve Ron’a yaklaşıyorlardı.

Arkasında yaprakların hışırdadığını duyan Harry, Aragog'a ümitsizce, "Biz gidelim o zaman," diye seslendi.

"Gitmek mi?" dedi Aragog yavaşça. "Sanmıyorum..."

"Ama – ama –"

"Oğullarım ve kızlarım emrime uyup Hagrid'e zarar vermiyor. Ama onları taze etten mahrum edemem, hele böyle kendi isteğiyle ayağımıza gelmişken. Hoşça kal, Hagrid'in arkadaşı."

Harry hızla döndü. Birkaç metre ötesinde, örümceklerin oluşturduğu yüksek bir duvar vardı. Kıskaçlarını şaklatıyorlar, çok sayıdaki gözleri çirkin, siyah kafalarında parıldıyordu.

Harry elini asasına götürdü, ama bir faydası olmayacağını biliyordu. Sayıları çok fazlaydı. Ama tam savaşarak ölmeye hazır bir halde ayağa kalkarken, uzun ve yüksek bir ses duyuldu, oyuğu bir ışık kapladı.

Mr Weasley'nin arabası, farları açık, korna çalarak yokuş aşağı yıldırım gibi iniyor, yoluna çıkan örümcekleri deviriyordu. Devrilen örümceklerin bir kısmı sırtüstü düşüyor, bacakları yukarı dikilmiş halde çırpınıyordu. Araba Harry ve Ron'un önünde tiz bir gıcırtıyla durdu ve kapıları açıldı.

"Fang'i al!" diye seslendi Harry, ön koltuğa doğru dalışa geçerek. Ron zağarı belinden kaptı ve ciyaklar halde arka koltuğa fırlattı. Kapılar hızla kapandı.

Ron gaza dokunmadı bile, ama arabanın ona ihtiyacı yoktu; motor gürledi, örümcekleri devirerek yola koyuldular. Yokuş yukarı hızlanarak oyuktan çıktılar; kısa süre sonra Orman'da sağa sola çarparak ilerliyorlardı. Dallar pencereleri kırbaçlarken araba akıllıca en geniş açıklıklardan gidiyor, belli ki bildiği bir yolu takip ediyordu.

Harry başını yana çevirip Ron'a baktı. Ağzı hâlâ sessiz bir çığlık atarmışçasına açıktı, ama artık gözleri yerinden uğramış gibi görünmüyordu.

"İyi misin?"

Ron dosdoğru ileri bakıyor, konuşamıyordu.

Çalılığın içinden çarpa çarpa ilerlerlerken, Fang arka koltukta uluyup duruyordu. Harry büyük bir meşenin yanından geçerlerken park aynasının kırıldığını gördü. Gürültülü, sallantılı bir on dakikanın ardından ağaçlar seyreldi ve Harry gene arada bir gökyüzünü görebilmeye başladı.

Araba öyle ani bir biçimde durdu ki, az kalsın ön cama yapışıyorlardı. Orman'ın kıyısına ulaşmışlardı. Fang dışarı çıkma telaşıyla cama doğru atıldı ve Harry kapıyı açınca fırlayıp ağaçların arasından, kuyruğu bacaklarının arasında, Hagrid'in evinin yolunu tuttu. Harry de indi. Bir dakika kadar sonra Ron da uzuvlarını yeniden hissetmeye başlamış gibiydi, hâlâ boynu kaskatı ve

dalgın halde arabadan indi. Harry arabayı şükranla okşadıktan sonra, araba geri geri Orman'ın içine doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Harry Görünmezlik Pelerini'ni almak için Hagrid'in kulübesine döndü. Fang sepetinde, bir battaniyenin altında tir tir titriyordu. Harry yeniden dışarı çıktığında Ron'u balkabağı tarhının içinde, midesi altüst olmuş durumda buldu.

"Örümcekleri izleyin, ha?" dedi Ron güçsüz bir halde. Koluyla ağzını sildi. "Hagrid'i hiç affetmeyeceğim. Hayatta olduğumuz için şanslıyız."

"Eminim Aragog'un onun arkadaşlarına zarar vermeyeceğini düşünmüştü."

“Hagrid’in sorunu da bu ya zaten!” dedi Ron, kulübenin duvarına vurarak. “Hep canavarların sanıldığı kadar kötü olmadığını düşünüyor. Peki, sonuçta bu ona ne kazandırdı? Azkaban’da bir hücre!” Artık engel olunamaz bir şekilde titriyordu. “Bizi oraya göndermenin ne anlamı vardı? Merak ediyorum, ne öğrendik?”

“Hagrid’in Sırlar Odası’nı hiç açmadığını,” dedi Harry. Pelerin’i Ron’un üstüne çekti ve yürütmek için kolunu dürttü. “O masumdu.”

Ron yüksek sesle burnundan soludu. Belli ki dolapta Aragog beslemek ona pek masum bir şey gibi görünmüyordu.

Şatoya yaklaşınca Harry ayaklarını saklasın diye Pelerin’i düzeltti, sonra

gacırdayan ön kapıları iterek açtı. Giriş Salonu'nu dikkatle geçip mermer merdivenleri çıktılar, tetikteki gözcülerin yürüdüğü yerlerden geçerken nefeslerini tuttular. Sonunda Gryffindor ortak salonuna ulaşıp rahatladılar. Ateş artık köze dönüşmüştü. Pelerin'i çıkarıp, yatakhanelerine giden dönen merdiveni tırmandılar.

Ron üstündekileri çıkarmaya zahmet bile etmeden kendini yatağa fırlattı. Ancak Harry'nin pek uykusu yoktu. Dört direkli yatağının kenarında oturdu ve Aragog'un söylediklerinin her kelimesi üzerine uzun uzun düşünmeye başladı.

Şatoda bir yerlerde saklanan yaratık, Voldemort'un canavar olanı gibi bir şeye

benziyordu – diğer canavarlar bile onun adını söylemek istemiyorlardı. Ama o ve Ron bu yaratığın ne olduğunu ya da kurbanlarını nasıl taşlaştırdığını bulmak konusunda bir arpa boyu yol almış değillerdi. Hagrid bile Sırlar Odası'nın içindeki şeyin ne olduğunu hiçbir zaman öğrenememişti.

Harry bacaklarını yatağına çekti ve yastıklarına yaslanarak kule penceresinden ayın pırıltısını izlemeye başladı.

Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Her yerde bir çıkmaza toslamışlardı. Riddle yanlış kişiyi yakalamıştı, Slytherin'in vârisi kurtulmuştu ve kimse bu kez Sırlar Odası'nı açarım aynı kişi mi yoksa bir başkası mı olduğunu

bilemezdi. Soracak başka kimse kalmamıştı. Harry uzanıp gene Aragog'un söylediklerini düşündü.

Tam uyku bastırmıştı ki, son bir umut kapısı fark etti ve birden doğrulup oturdu.

"Ron," diye fısıldadı karanlıkta. "Ron!"

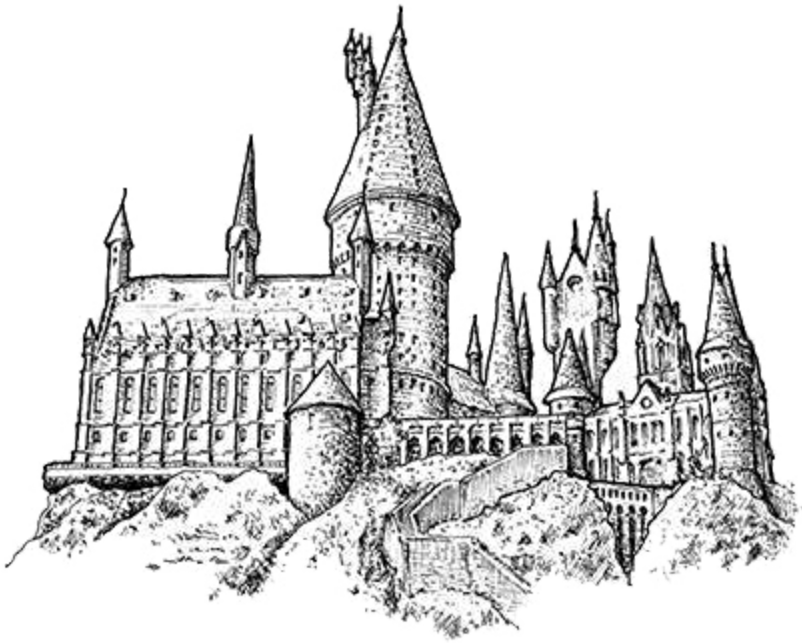
Ron, Fang'inkini andırır bir ciyaklamayla uyanıp çılgın bir halde etrafına bakındı, sonra Harry'yi gördü.

"Ron – o ölen kız. Aragog onun bir tuvalette bulunduğunu söylemişti," dedi Harry, köşede Neville'in burnunu çeke çeke horlamasına aldırmadan. "Ya hiç tuvaletten ayrılmadıysa? Ya hâlâ oradaysa?"

Ron ay ışığında kaşlarını çatarak gözlerini ovuşturdu. Sonra anladı.

“Hayır, o *olamaz – Mızmız Myrtle*’dan bahsetmiyorsun, değil mi?”

ON ALTINCI BÖLÜM



Sırlar Odası

"Tuvalette onca zaman geçirdik, hemen dibimizdeydi," dedi Ron ertesi gün kahvaltıda acı acı. "Ona sorabilirdik, ama şimdi..."

Örümcek aramak yeterince zor olmuştu zaten. Öğretmenleri atlatıp bir kızlar tuvaletine girmek, hele ilk saldırının gerçekleştiği yerin hemen yanı başındaki tuvalete girmek, imkânsıza yakın olacaktı.

Ama o günkü ilk dersleri Biçim Değiştirme sırasında, haftalardır ilk kez Sırlar Odası'nı akıllarından çıkaran bir şey oldu. Ders başlayalı on dakika olmuştu ki, Profesör McGonagall haziranın birinci günü, yani tam bir hafta sonra sınavların başlayacağını söyledi.

"*Sınavlar mı?*" diye uludu Seamus Finnigan. "Hâlâ *sınav* mı oluyoruz?"

Harry'nin arkasından bir gümbürtü yükseldi. Neville Longbottom'ın asası elinden kayıp sırasının ayaklarından

birini yok etmişti. Profesör McGonagall kendi asasını sallayarak bacağı geri getirdi ve kaşlarını çatarak Seamus'a döndü.

"Şu sıralarda okulu açık tutmamızın tek amacı eğitime devam etmenizi sağlamak," dedi sertçe. "Bu yüzden her zamanki gibi sınav yapılacak, eminim hepiniz öğrendiklerinizi sıkı sıkı tekrar ediyorsunuzdur."

Sıkı sıkı tekrar etmek mi?! Şatoda şartlar böyleyken sınav yapılacağı Harry'nin hiç aklına gelmemişti. Odayı isyankâr homurdanmalar sardı, bu durum da Profesör McGonagall'ın kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

"Profesör Dumbledore, okulu mümkün olduğunca normal bir şekilde

devam ettirme talimatı vermişti,” dedi. “Buna bu yıl ne kadar öğrendiğinizi kontrol etmenin de dahil olduğunu söylememe herhalde gerek yoktur.”

Harry başını eğip, terliğe çevirmesi gereken bir çift tavşana baktı. Bu yıl şimdiye kadar ne öğrenmişti? Bir sınavda işine yarayacak hiçbir şey gelmiyordu aklına.

Ron ise sanki az önce biri ona gidip Yasak Orman’da yaşamasını söylemiş gibi görünüyordu.

Tiz bir ıslık çalmaya başlamış olan asasını kaldırarak, “Bununla sınava girdiğimi düşünebiliyor musun?” diye sordu Harry’ye.

*****

İlk sınavlarından üç gün önce, Profesör McGonagall kahvaltıda bir duyuru daha yaptı.

“Müjdem var,” dedi. Bunun üzerine Büyük Salon, sessizleşeceğine gürültüye boğuldu.

“Dumbledore geri dönüyor!” diye neşeyle bağırdı birkaç kişi.

Ravenclaw masasından bir kız, “Slytherin’in vârisini yakaladınız!” diye çığlık attı.

“Quidditch maçlarına devam ediliyor!” diye kükredi Wood heyecanla.

Gürültü dinince, Profesör McGonagall lafına devam etti: “Profesör

Sprout sonunda Adamotları'nın kesime hazır olduğunu söyledi bana. Bu gece, taşlaşmış olanları eski hallerine döndürebileceğiz. Herhalde söylememe gerek yoktur: İçlerinden biri bize, onlara kimin ya da neyin saldırdığını söyleyebilir. Ben bu korkunç yılın suçluyu yakalamamızla sona ereceği konusunda umutluyum."

Salonu bir coşku seli kapladı. Harry, Slytherin masasına baktı ve Draco Malfoy'un bu coşkuyu paylaşmadığını görünce şaşırmadı. Ron ise günlerdir olmadığı kadar mutlu görünüyordu.

"Myrtle'a sormuşuz sormamışız, fark etmeyecek o zaman!" dedi Harry'ye. "Herhalde Hermione'yi uyandırdıklarında, merak ettiğimiz her

şeyin cevabını verebilecek! Hoş, üç gün sonra sınavların başladığını öğrendiğinde deliye dönecek ya. Dersleri tekrar etmedi çünkü. Belki de sınavlar bitene kadar onu öyle bırakmak daha nazikçe bir hareket olur.”

O sırada Ginny Weasley geldi ve Ron’un yanına oturdu. Gergin ve kaygılı görünüyordu, Harry onun ellerini kucağında kıvırıp durduğunu gördü.

“Ne oldu?” dedi Ron, biraz daha lapa alarak.

Ginny bir şey söylemedi, ama yüzünde korku dolu bir ifadeyle Gryffindor masasına göz gezdirdi. Yüzündeki ifade Harry’ye birini hatırlatıyordu ama, kimi hatırlattığını çıkaramıyordu.

“Çıkar ağzındaki baklayı,” dedi Ron, ona bakarak.

Harry birden Ginny’nin kimi andırdığını fark etti. Sandalyesinde hafif hafif ileri geri sallanıyordu. Tıpkı Dobby’nin yasak bilgi vermenin eşiğine geldiğinde sallandığı gibi.

“Bir şey söylemem lazım,” diye mırıldandı, Harry’ye bakmamaya dikkat ederek.

“Nedir?” dedi Harry.

Ginny sanki doğru sözcükleri bulamıyormuş gibi görünüyordu.

“*Ne?*” dedi Ron.

Ginny ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Harry öne doğru eğilip, Ginny ve Ron

dışında kimse onları duymasın diye usulca konuştu.

“Sırlar Odası’yla ilgili bir şey mi? Bir şey mi gördün? Tuhaf davranan birini mi?”

Ginny derin bir soluk aldı ve tam o anda Percy Weasley çıkageldi. Yorgun ve solgun görünüyordu.

“Yemeğini bitirdiysen, yerine oturacağım, Ginny. Açlıktan ölüyorum. Devriye görevim yeni bitti.”

Ginny sandalyesine elektrik verilmiş gibi fırladı, Percy’ye kaçamak, korku dolu bir bakış fırlattı ve uzaklaştı. Percy oturup masanın ortasından bir fincan kaptı.

“Percy!” dedi Ron kızgın bir sesle. “Tam bize önemli bir şey söylemek üzereydi!”

Percy çayını yudumlamaktayken, birden tıkandı.

“Ne tür bir şey?” dedi öksürerek.

“Tam ona tuhaf bir şey görüp görmediğini sormuştum, o da –”

“Ha – o mesele – onun Sırlar Odası’yla bir ilgisi yok,” dedi Percy hemen.

“Nereden biliyorsun?” dedi Ron. Kaşlarını kaldırmıştı.

“Şey, ee, ille de bilmeniz gerekiyorsa... Ginny, ee, geçen gün ben tam – şey, neyse – mesele şu ki beni bir şey yaparken gördü, ben de, ehem,

bundan kimseye bahsetmemesini istedim. Doğrusu sözünü tutacağını düşünmüştüm. Önemli bir şey değil, gerçekten, ama ben yine de...”

Harry, Percy’yi hiç bu kadar rahatsız görmemişti.

“Ne yapıyordun, Percy?” dedi Ron sırıtarak. “Haydi, söyle bize, gülmeyeceğiz.”

Percy onun gülümsemesine cevap vermedi.

“Şu ekmeği uzatsana, Harry, açlıktan ölüyorum.”

*****

Harry ertesi gün bütün esrarın kendilerinin yardımı olmadan da çözülebileceğini biliyordu, ama Myrtle'la konuşma fırsatı çıkarsa bunu es geçecek de değildi. Ve onun şansına, sabahın ortasında Gilderoy Lockhart onları Sihir Tarihi dersine götürürken, o fırsat çıktı.

Lockhart tehlikenin geçtiği konusunda onları defalarca temin etmiş, her seferinde de yanıldığı hemen ortaya çıkmıştı. Yine de artık koridorda başlarına bir şey gelmesin diye onlara eşlik etmenin boşuna zahmet olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu. Saçı her zamanki gibi parlak değildi; gecenin büyük bir bölümünde uyumamış ve

dördüncü katta devriye gezmişe benziyordu.

"Bunu bir kenara yazın," dedi, onların başında bir köşeyi dönerek, "o zavallı taşlaşmış insanların ağzından çıkacak ilk kelime, "*Hagrid'di,*" olacak. Doğrusu Profesör McGonagall'ın bütün bu güvenlik önlemlerini gerekli bulmasına şaşıyorum."

"Bence haklısınız, efendim," dedi Harry. Ron şaşkınlıktan kitaplarını düşürdü.

"Teşekkür ederim, Harry," dedi Lockhart kibarca. Hufflepuff'lardan oluşan uzun bir sıranın geçmesini beklediler. "Yani biz öğretmenlerin, öğrencileri sınıflarına götürmek ve

bütün gece nöbet tutmak dışında da yeterince işi var zaten...”

“Doğru,” dedi Ron, Harry’nin ne yapmak istediğini anlayarak. “Niye bizi burada bırakmıyorsunuz, efendim, sadece bir koridorluk yolumuz kaldı.”

“Bir şey diyeyim mi, Weasley, sanırım öyle yapacağım,” dedi Lockhart. “Gidip bir sonraki dersime hazırlanmalıyım.”

Ve hızla yanlarından ayrıldı.

“Derse hazırlanacakmış,” diye dudak büktü Ron arkasından. “Saçımı tarayacağım desene şuna.”

Arkada kalıp diğer Gryffindor’ların gitmesini beklediler, sonra da bir yan koridora dalıp hızla Mızmız Myrtle’ın

tuvaletine doğru ilerlediler. Ama tam zekice planlarından dolayı birbirlerini kutluyorlardı ki...

“Potter! Weasley! Ne yapıyorsunuz?”

Profesör McGonagall’dı bu. Kızgınlıktan dudaklarını öyle sıkmıştı ki, ağzı zar zor seçiliyordu.

“Biz – biz –” diye geveledi Ron. “Biz gidip –”

“Hermione’ye bakacaktık,” dedi Harry. Ron da, Profesör McGonagall da gözlerini ona diktiler.

“Onu çok uzun süredir görmedik, Profesör,” diye aceleyle devam etti Harry, Ron’un ayağına basarak. “Gizlice hastane kanadına girip, ona

Adamotlan'nın hazır olduğunu ve, şeyy, merak etmemesini söyleyecektik."

Profesör McGonagall hâlâ gözlerini dikmiş ona bakıyordu ve Harry onun patlamak üzere olduğunu düşünüyordu. Ama Profesör onun yerine, tuhaf, kısık bir sesle konuştu.

"Tabii," dedi. Harry şaşkınlık içinde, boncuk gibi gözünün kenarında bir damla yaşın parıldadığını gördü. "Tabii, biliyorum bundan en çok etkilenenler, onların arkadaşları... Çok iyi anlıyorum. Evet, Potter, tabii ki Miss Granger'ı ziyaret edebilirsiniz. Ben Profesör Binns'e nereye gittiğinizi söylerim. Madam Pomfrey'e benim izin verdiğimi söyleyin."

Harry ve Ron, bunu ceza almadan atlattıklarına inanmakta güçlük çekerek uzaklaştılar. Köşeyi döndüklerinde, Profesör McGonagall'ın burnunu çektiğini açık bir şekilde duydular.

"İşte bu," dedi Ron hararetle, "şimdiye kadar uydurduğun en iyi hikâyeydi."

Şimdi hastane kanadına gidip Madam Pomfrey'e, Hermione'yi ziyaret etmek için Profesör McGonagall'dan izin aldıklarını söylemekten başka çareleri yoktu.

Madam Pomfrey, pek gönülsüzce olsa da, onları gene içeri aldı.

"Taşlaşmış biriyle konuşmanın hiç *anlamı* yok," dedi. Hermione'nin yanı

başındaki sandalyeye oturduklarında ona hak vermek zorunda kaldılar. Hermione'nin yüzündeki ifadeden anlaşıldığına göre, ziyaretçileri olduğundan haberi bile yoktu. Pekâlâ onun yerine yatağının yanındaki dolaba da söyleyebilirlerdi endişelenmemesini.

"Yine de saldırganı gördü mü merak ediyorum," dedi Ron, üzüntüyle Hermione'nin kaskatı suratına bakarak. "Çünkü herkese sinsice yaklaşıp saldırdıysa, kimse görmemiş olacak..."

Ama Harry, Hermione'nin yüzüne bakmıyordu. Dikkatini onun sağ eline vermişti. Hermione'nin sağ eli battaniyesinin üstünde sımsıkı kapalı duruyordu ve Harry başını yaklaştırıp

baktığında, yumruğunun içinde bir parça kâğıt olduğunu gördü.

Madam Pomfrey'in etrafta olmadığını gördükten sonra, Ron'a bunu gösterdi.

"Çıkarmaya çalış," diye fısıldadı Ron. Sandalyesini Madam Pomfrey'in Harry'yi görmesine engel olacak bir açıya çekti.

Kolay iş değildi. Hermione'nin eli kâğıdı öyle sıkı tutuyordu ki, Harry onu yırtacağından emindi. Ron, Madam Pomfrey'i kollarken, Harry kâğıdı büktü, çekti ve sonunda, gerilimli dakikaların ardından, Hermione'nin elinden kurtarmayı başardı.

Çok eski bir kitaplık kitabından koparılmış bir sayfaydı bu. Harry kâğıdı hevesle düzeltti. Ron da okuyabilmek için eğildi.

Bu topraklarda gezen onca korkunç hayvanın ve canavarın hiçbiri, Basilisk ya da diğer adıyla Yılanların Kralı'ndan daha garip, ondan daha ölümcül değildir. Devasa boyutlara ulaşabilen ve yüzyıllarca yaşayabilen bu yılan, bir karakurbağasının altında kırılmış bir tavuk yumurtasından doğar. Öldürme yöntemleri hayret vericidir, çünkü öldürücü ve zehirli dişlerinin dışında, Basilisk'in bir de katil bakışları vardır: Gözlerinden çıkan ışına maruz kalan herkes ani bir şekilde can verir.

Örümcekler, can düşmanları olan Basilisk geldiğinde kaçar. Basilisk ise sadece horozun ötüşünden kaçar, çünkü horozun ötüşü onun için ölümcüldür.

Bunun hemen altına, Harry'nin Hermione'ye ait olduğunu çıkardığı bir el yazısıyla, tek bir kelime yazılmıştı. *Borular.*

Sanki biri aniden zihninde bir lamba yakmıştı.

"Ron," diye soludu, "işte bu. İşte cevap bu. Oda'daki canavar bir *Basilisk* – dev bir yılan! İşte *bu* yüzden ben her yerde o sesi duyuyordum, ama başka kimse duyamıyordu. Çünkü ben Çataldili anlıyorum..."

Harry etrafındaki yataklara baktı.

“Basilisk insanları, onlara bakarak öldürüyor. Ama kimse ölmedi – çünkü kimse onun gözlerine doğrudan bakmadı. Colin onu kamerasından gördü. Basilisk kameranın içindeki filmi yaktı, ama Colin sadece taşlaştı. Justin... Justin, Basilisk’i Neredeyse Kafasız Nick’in içinden görmüş olmalı! Bütün darbeyi Nick aldı, ama *yine* ölemezdi ya... Hermione ve Ravenclaw’lu o Sınıf Başkanı ise yanlarında aynayla bulundular. Hermione canavarın bir Basilisk olduğunu henüz öğrenmişti. Eminim karşısına çıkan ilk kişiyi, köşeyi dönmeden önce aynayla bakması konusunda uyarmıştır! O kız da aynasını çıkardı – ve –”

Ron’un ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Peki ya Mrs Norris?” diye sordu merakla.

Harry uzun uzun düşünüp, Cadılar Bayramı gecesindeki sahneyi gözünün önüne getirdi.

“Su...” dedi usulca. “Mızmız Myrtle’ın tuvaletinden sızan su. Eminim Mrs Norris sadece Basilisk’in yansımasını gördü...”

Elindeki kâğıda hevesle göz gezdirdi. Okudukça her şey iyice yerine oturuyordu.

“*Horoz ötüşü onun için ölümcüldür!*” diye okudu yüksek sesle. “Hagrid’in horozları öldürülmüştü! Slytherin’in vârisi, Sırlar Odası açıldıktan sonra şatonun yakınlarında bir horoz olsun

istemiyordu! *Örümcekler ondan kaçar!* Her şey uyuyor!”

“Peki ama Basilisk etrafta nasıl dolaşıyordu?” dedi Ron. “İğrenç, koca bir yılan... Biri görürdü...”

Ancak Harry, Hermione’nin sayfanın dibine yazdığı kelimeyi gösterdi.

“Borular,” dedi. “Borular... Ron, dolaşmak için tesisatı kullanıyor. O sesi duvarların içinde duyuyordum...”

Ron birdenbire Harry’nin koluna yapıştı.

“Sırlar Odası’nın girişi!” dedi boğuk bir sesle. “Ya bir tuvaletteyse? Ya –”

“– *Mızmız Myrtle’ın tuvaletindeyse*,” dedi Harry.

Öylece kaldılar. Heyecan iliklerine kadar işlemişti. İnanamıyorlardı.

“Bu demektir ki,” dedi Harry, “okuldaki tek Çatalağız ben olamam. Slytherin’in vârisi de Çatalağız. Basilisk’i öyle kontrol ediyorlardı.”

“Ne yapacağız?” dedi Ron. Gözleri parıldıyordu. “Doğruca McGonagall’a mı gitsek?”

“Öğretmenler odasına gidelim,” dedi Harry, ayağa fırlayarak. “On dakika içinde orada olur, teneffüs olmak üzere.”

Koşarak aşağı indiler. Başka bir koridorda dolaşırken görülmek istemediklerinden, doğruca bomboş olan öğretmenler odasına girdiler. Koyu renk tahta sandalyeleri olan, büyük,

panellerle kaplı bir odaydı bu. Heyecandan oturamayan Harry ve Ron, odanın içinde volta atmaya başladılar.

Ama teneffüs zili asla çalmadı.

Onun yerine, koridorlarda Profesör McGonagall'ın sihirle güçlendirilmiş sesi yankılandı.

"*Bütün öğrenciler binalarındaki yatakhanelere dönsün. Bütün öğretmenler, öğretmenler odasına. Hemen, lütfen.*"

Harry dönüp Ron'a baktı.

"Yeni bir saldırı daha olamaz, değil mi? Şimdi mi oldu yani?"

"Ne yapacağız?" dedi Ron, afallamış bir halde. "Yatakhaneye mi döneceğiz?"

“Hayır,” dedi Harry. Etrafına bakındı. Sol tarafında, öğretmenlerin pelerinleriyle dolu, çirkin bir gardırop vardı. “Şuraya. Neler olmuş bir duyalım. Sonra onlara öğrendiklerimizi anlatabiliriz.”

Gardıroba saklanıp tepelerinde yüzlerce kişinin koşuşturmasını dinlediler. Sonra öğretmenler odasının kapısı hızla açıldı. Küf kokulu pelerin yığınının arasından, öğretmenlerin odaya girişini izlediler. Bazıları şaşkın, diğerleriyse düpedüz korkmuş görünüyordu. Sonra Profesör McGonagall geldi.

“Sonunda olan oldu,” dedi sessiz odaya. “Canavar, bir öğrenciyi alıp götürdü. Hem de Oda’nın içine.”

Profesör Flitwick bir çığlık kopardı. Profesör Sprout ellerini ağzına kapadı. Snape iskemlesinin arkasını sıkıca kavradı ve, "Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" dedi.

"Slytherin'in vârisi," dedi Profesör McGonagall. Bembeyaz kesilmişti. "Bir mesaj daha bıraktı. Tam ilkinin altına. *İskeleti sonsuza dek Oda'da yatacak*."

Profesör Flitwick gözyaşlarına boğuldu.

"Kim?" dedi Madam Hooch. Dizleri güçten düşmüş halde sandalyesine gömülmüştü. "Hangi öğrenci?"

"Ginny Weasley," dedi Profesör McGonagall.

Harry tam yanında Ron'un sessizce gardırop zeminine doğru kaydığını hissetti.

Profesör McGonagall, "Yarın bütün öğrencileri eve göndermemiz gerekecek," dedi. "Hogwarts'ın sonu bu. Dumbledore her zaman derdi ki..."

Öğretmenler odasının kapısı bir kez daha hızla açıldı. Harry bir an girenin Dumbledore olduğunu sandı. Ama Lockhart'tı ve yüzü sevinçle parlıyordu.

"Çok özür dilerim – uyuyakalmışım – ne kaçırdım?"

Diğer öğretmenlerin ona, nefreti son derece andıran bir duyguyla baktığını fark etmemiş gibiydi. Snape öne çıktı.

“Tam da adamı,” dedi. “Tam gereken kişi. Bir kız canavar tarafından kaçırıldı, Lockhart. Sırlar Odası’na götürüldü. Sonunda kendini gösterme zamanın geldi.”

Lockhart’ın beti benzi attı.

“Doğru, Gilderoy,” diye katıldı Profesör Sprout. “Tam da dün gece, Sırlar Odası’na girişin nerede olduğunu baştan beri bildiğini söylemiyor muydun sen?”

“Ben – şey, ben –” diye tükürür gibi konuştu Lockhart.

“Evet, bana oranın içinde ne olduğunu kesinlikle bildiğini söylemedin mi?” diye katıldı Profesör Flitwick.

“De-dedim mi öyle bir şey? Hatırlamıyorum...”

“Ben şunu kesinlikle hatırlıyorum ki, Hagrid yakalanmadan canavarla şansını deneyemediğine üzüldüğünü söylemiştin,” dedi Snape. “Bu işi yüzlerine gözlerine bulaştırdıklarını, daha en başından istediğini yapmakta serbest bırakılman gerektiğini söylememiş miydin?”

Lockhart yüzleri taş gibi kaskatı duran meslektaşlarına baktı.

“Ben... ben hiç... Galiba yanlış anlamışsınız...”

“O halde bu işi sana bırakıyoruz, Gilderoy,” dedi Profesör McGonagall. “Bu iş için bu gece çok uygun bir

zaman. Kimsenin ayağının altında dolaşmamasını sağlayacağız. Canavarla kendi başına kapışabileceksin. İşte nihayet sana istediğin serbestlik.”

Lockhart ümitsizce etrafına bakındı, ama kimse yardımına koşmadı. Artık hiç de yakışıklı görünmüyordu. Dudağı titriyordu ve otuz iki dişini sergileyen gülümsemesi olmadan cılız ve zavallı görünüyordu.

“P-pekâlâ,” dedi. “Ben – ben odamda, hazırlanıyor olacağım.”

Ve odadan çıktı.

“İşte oldu,” dedi Profesör McGonagall. Burun delikleri titriyordu. “Bu sayede *asıl o* ayak altından çekilir. Bina Sorumluları gidip olanlar hakkında

öğrencilerine bilgi vermeli. Hogwarts Ekspresi'nin yarın ilk iş onları eve götüreceğini söyleyin. Diğerleri lütfen yatakhane dışında öğrenci kalıp kalmadığını kontrol etsin."

Öğretmenler kalkıp birer birer çıktılar.

*****

Büyük ihtimalle Harry'nin hayatının en kötü günüydü bu. O, Ron, Fred ve George, Gryffindor ortak salonunun bir köşesinde oturmuşlar, birbirlerine tek kelime bile edemiyorlardı. Percy orada değildi. Mr ve Mrs Weasley'ye bir

baykuş göndermeye gitmiş, sonra da kendini yatakhanesine kapatmıştı.

Hiçbir öğleden sonra o gün olduğu kadar uzun sürmemişti ve Gryffindor Kulesi hiçbir zaman o kadar kalabalık ama o kadar sessiz olmamıştı. Günbatımına doğru, Fred ve George artık orada oturamayıp yatmaya çıktılar.

Ron, öğretmenler odasındaki gardıroba girdiklerinden beri ilk kez konuşarak, "Bir şey biliyordu, Harry," dedi. "O yüzden kaçırıldı. Percy'yle ilgili aptalca bir şey değildi bu. Sırlar Odası'yla ilgili bir şey keşfetmişti. Herhalde o yüzden –" Ron deli gibi gözlerini ovuşturdu. "Yani, o bir safkandı. Başka bir sebebi olamaz."

Harry güneşin kan kırmızısı bir renkte, ufkun altına gömülmekte olduğunu görebiliyordu. Şimdiye kadar kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Keşke elinden bir şey gelseydi. Ne olursa.

“Harry,” dedi Ron, “sence ufak bir ihtimal de olsa o hâlâ –

yani –”

Harry ne diyeceğini bilemiyordu. Ginny nasıl hâlâ hayatta olabilirdi ki?

“Bir şey diyeyim mi?” dedi Ron. “Bence gidip Lockhart’la konuşalım. Ona bildiklerimizi anlatalım. Oda’ya girmeye çalışacak. Ona Oda’nın nerede olduğunu düşündüğümüzü söyleriz, orada bir Basilisk olduğunu da söyleriz.”

Harry'nin aklına başka bir şey gelmediğinden ve bir şeyler yapmak istediğinden, kabul etti. Etraflarındaki Gryffindor'lar o kadar perişandı ve Weasley'ler için o kadar üzülüyorlardı ki, kalkıp salonu geçerek portre deliğinden çıktıklarında kimse onları durdurmaya kalkışmadı.

Lockhart'ın odasına giderlerken karanlık basmak üzereydi. İçeride epey faaliyet var gibiydi. Kulaklarına sürtünme, vurma ve telaşlı ayak sesleri geliyordu.

Harry kapıyı çaldığında içeride ani bir sessizlik oldu. Sonra kapı olabilecek en az şekilde aralandı ve o aralıktan Lockhart'ın gözünün dışarı baktığını gördüler.

“Ah... Mr Potter... Mr Weasley...” dedi, kapıyı biraz daha aralayarak. “Şu anda hayli meşgulüm. Kısa sürecekse...”

“Profesör, elimizde sizin için bazı bilgiler var,” dedi Harry. “İşinize yarayacağını düşünüyoruz.”

“Ee – şey – aslında pek de –” Lockhart’ın yüzünün görebildikleri tarafı çok rahatsız görünüyordu. “Yani – şey – peki.”

Kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Odası neredeyse tamamen toparlanmıştı. Yerde iki tane büyük, açık sandık duruyordu. Birine yeşim yeşili, leylak rengi, gece yarısı mavisi cüppeler aceleyle yerleştirilmişti; diğerine de kitaplar tıkılmıştı. Duvarları kaplayan

fotoğraflar şimdi masanın üstündeki kutulara konmuştu.

“Bir yere mi gidiyorsunuz?” dedi Harry.

“Ee, şey, evet,” dedi Lockhart, konuşurken kapının arkasından kendisinin gerçek boyutlarda bir posterini çıkarıp katlamaya başlayarak. “Ani bir şey çıktı... gitmem gerekiyor...”

“Peki ya kız kardeşime ne olacak?” dedi Ron sarsılarak.

“Şey, ona gelince – ne talihsizlik,” dedi Lockhart, gözlerini onlardan kaçırarak. Bir çekmeceyi açıp içindekileri bir çantaya boşaltmaya başlamıştı. “Kimse buna benim kadar üzül...”

“Siz Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenisiniz!” dedi Harry. “Şimdi gidemezsiniz! Tam da ortada bu kadar karanlık şeyler olurken!”

Lockhart şimdi cüppelerinin üstüne çoraplarını yerleştirmeye başlamıştı. “Şey, şunu söylemeliyim ki... bu işi kabul ettiğimde...” diye mırıldandı, “iş tanımında böyle... böyle bir şey...”

“Yani *kaçıyor musun?*” dedi Harry inanamayarak. “Kitaplarında yaptığın onca şeyden sonra?”

“Kitaplar yanıltıcı olabilir,” dedi Lockhart dikkatle.

“Onları sen yazdın!” diye bağırdı Harry.

“Evlat,” dedi Lockhart, doğrulup Harry’ye kaşlarını çatarak. “Lütfen sağduyunu kullan. Eğer insanlar o işleri *benim* yaptığımı düşünmeseler, kitaplarım bunun yarısı kadar satmazdı. Kimse yaşlı ve çirkin bir Ermeni büyücünün yaptıklarını okumak istemiyor, her ne kadar bir köyü kurtadamlardan kurtarmış olsa da. Ön kapakta korkunç görünüyor. Giyinmekten zerre kadar anladığı yok. Bandon Ölüm Perisi’ni kovan cadıysa tavşan dudaklıydı. Yani, hadi ama...”

“Yani diğer insanların yaptığı şeyleri kendine mi mal ediyordun sadece?” dedi Harry inanamayarak.

“Harry, Harry,” dedi Lockhart, sabırsızca başını sallayarak. “Hiç de o

kadar basit değil. Yoğun çalıştım. Bu insanları bulmam gerekiyordu. Yaptıkları şeyleri tam olarak nasıl yaptıklarını sormam gerekiyordu. Sonra da her şeyi kendilerinin yaptıklarını hatırlamasınlar diye onlara Hafıza Büyüsü yapmam gerekiyordu. Gurur duyduğum bir şey varsa, o da Hafıza Büyü'lerimdir. Hayır, hiç de kolay olmadı, Harry. Sırf kitap imzalamaktan, fotoğraf çektirmekten ibaret değil bu iş. Şöhret istiyorsan, uzun ve zahmetli bir çalışmaya hazırlıklı olmalısın."

Sandıklarının kapaklarını kapattı ve kilitledi.

"Bir bakalım," dedi. "Oldu, sanırım her şey tamam. Evet. Yalnızca bir şey kaldı geriye."

Asasını çekip onlara döndü.

“Çok özür dilerim, çocuklar, ama şimdi size Hafıza Büyüsü yapmak zorundayım. Sırlarımı herkese açıklayarak ortalıkta dolaşmanıza izin verememem. Sonra tek bir kitap bile satamam...”

Harry tam vaktinde asasına uzandı. Lockhart kendininkine ancak ulaşmıştı ki, Harry bağırdı: “*Expelliarmus!*”

Lockhart arkaya uçup sandığının üstüne düştü. Asası da havaya fırlamıştı; Ron onu yakalayıp pencereden dışarı fırlattı.

Harry öfkeyle, “Profesör Snape’in bize bunu öğretmesine izin vermemeliydin,” dedi ve Lockhart’ın

sandığını tekmeleyerek kenara itti. Lockhart kafasını kaldırmış ona bakıyordu, yine zavallı görünüyordu. Harry asasını hâlâ ona doğru tutuyordu.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi Lockhart güçsüzce. "Sırlar Odası'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Elimden hiçbir şey gelmez."

"Şanslısın," dedi Harry, asasının ucunu Lockhart'tan ayırmadan onu ayağa kalkmaya zorlayarak. "Nerede olduğunu *biz* biliyoruz galiba. *Dahası*, içinde ne olduğunu da. Gidelim."

Lockhart'la birlikte odadan çıktılar, en yakın merdivenlerden aşağı indiler, duvarda mesajların parladığı koridoru geçtiler ve Mızmız Myrtle'ın tuvaletinin kapısına geldiler.

Önden Lockhart'ı gönderdiler. Harry onun titrediğini gördüğüne memnun oldu.

Mızmız Myrtle son tuvaletin sifonunun üstünde oturuyordu.

"Ha, sen miydin," dedi Harry'yi görünce. "Bu defa ne istiyorsun?"

"Sana nasıl öldüğünü sormak istiyorum," dedi Harry.

Birden Myrtle'ın görünümü baştan aşağı değişti. Sanki ona hiç bu kadar gurur verici bir soru sorulmamış gibi görünüyordu.

"Ah, korkunçtu," dedi zevkle. "Tam burada oldu. Bu bölmede öldüm. Çok iyi hatırlıyorum. Olive Hornby gözlüğümle alay edip durduğundan, saklanmıştım.

Kapı kilitliydi, ağlıyordum. Sonra birinin içeri girdiğini duydum. Tuhaf bir şey söyledi. Başka bir dildeydi sanırım. Neyse, bana garip gelen, konuşanın bir *erkek* olmasıydı. Ben de ona gidip kendi tuvaletini kullanmasını söylemek için kapıyı açtım ve –" Myrtle önemli önemli şişindi, yüzü parıldıyordu. "*Öldüm*."

"Nasıl?" dedi Harry.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Myrtle alçak sesle. "Sadece büyük, sarı bir çift göz gördüğümü anımsıyorum. Bütün bedenim zapt edilmişti sanki, sonra uzaklara doğru süzülmeye başladım..." Harry'ye hülyalı gözlerle baktı. "Sonra yine geri döndüm. Çünkü Olive Hornby'ye musallat olmaya kararlıydım.

Ah, gözlüğüme güldüğüne nasıl pişman oldu bilemezsin.”

“Gözleri tam olarak nerede görmüştün?” dedi Harry.

“Şurada bir yerde.” Parmağıyla tuvaletinin önündeki lavabo civarını işaret ediyordu.

Harry ve Ron hemen oraya gittiler. Lockhart yüzünde katıksız bir dehşet ifadesiyle, epey geride duruyordu.

Sıradan bir lavaboya benziyordu. Her santimetresini incelediler, alttaki borular da dahil her tarafına baktılar. Sonra Harry bir şey gördü: Bakır musluklardan birinin kenarına minicik bir yılan kazınmıştı.

Harry musluğu çevirmeye çalışırken, Myrtle neşeyle, “O musluk hiçbir zaman çalışmamıştır,” dedi.

“Harry,” dedi Ron, “bir şey söyle. Çataldili’nde bir şey.”

“Ama –” Harry düşünmeye başladı. Şimdiye kadar yalnızca karşısında gerçek bir yılan olduğu zamanlarda Çataldili konuşabilmişti. Minicik oymaya dikkatle bakıp, onun gerçek bir yılan olduğunu hayal etmeye çalıştı.

“Açıl,” dedi.

Ron’a baktı, ama Ron başını hayır anlamında salladı.

“İngilizce,” dedi.

Harry yine yılana bakıp, irade gücüyle kendini onun gerçek olduğuna

inandırmaya çalıştı. Başını biraz oynatınca, mum ışığında sanki kıpırdıyor gibi görünüyordu.

“Açıl,” dedi.

Ancak kulağına gelen bu değildi; ağzından garip bir tıslama çıkmıştı. Musluk göz alıcı beyaz bir ışıkla parladı ve dönmeye başladı. Az sonra lavabo da hareket etmeye başladı. Lavabo gömülüp gözden kayboldu ve ardında geniş bir boru bıraktı. Bir insanın içine sığabileceği kadar geniş bir boru.

Harry, Ron’un nefesini tuttuğunu duydu ve bir kez daha yukarı baktı. Ne yapacağına karar vermişti.

“Ben oraya iniyorum,” dedi.

Tam da Oda'ya girişi bulmuşken, Ginny'nin hayatta olduğuna dair ufacık, küçücük bir ihtimal bile olsa, gitmemezlik edemezdi.

"Ben de," dedi Ron.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Eh, bana pek ihtiyacınız yok gibi görünüyor," dedi Lockhart, eski gülümsemesini andıran bir ifadeyle. "Ben ufak ufak –"

Elini kapının kulpuna götürdü, ama Ron ve Harry asalarını ona doğrulttular.

"Önden buyur," diye hırladı Ron.

Lockhart, beti benzi atmış ve asasız halde, açıklığa yaklaştı.

"Çocuklar," dedi zayıf bir sesle. "Çocuklar, bunun ne faydası olacak?"

Harry onu asasıyla sırtından dürttü. Lockhart bacaklarını borunun içine soktu.

“Bence bu hiç –” diyordu ki, Ron onu itti ve Lockhart kayarak gözden kayboldu. Harry de hemen onu izledi. Yavaşça boruya girdi, sonra kendini bıraktı.

Sonsuz, yapış yapış, karanlık bir kaydıraktan aşağı son hızla kaymaya benziyordu bu. Her yöne doğru başka bir sürü boru ayrıldığını görüyordu. Ama hiçbiri onlarınki kadar geniş değildi. İçinde kaydıkları boru kıvrılıyor, dönüp duruyor, çok dik bir eğimle aşağı doğru iniyordu. Harry okulun altında, zindanların da aşağısında bir yere doğru düşmekte olduğunu anlamıştı. Arkasında

Ron'un dönemeçlerde sağa sola çarptığını duyabiliyordu.

Tam yere çarptığında ne olacağı konusunda endişelenmeye başlamıştı ki, boru düzleşti ve Harry borunun ucundan fırlayarak, ıslak bir darbe sesiyle yere indi. İçinde ayakta durulabilecek kadar geniş olan karanlık, taştan bir tünele gelmişlerdi. Lockhart biraz ileride ayağa kalkıyordu. Yapış yapış bir şeyle kaplıydı ve korkudan bembeyazdı. Ron da hızla borudan fırlarken Harry kenara çekildi.

"Okulun kilometrelerce altında olmalıyız," dedi Harry. Sesi kapkara tünelde yankılandı.

Ron, karanlık ve yapış yapış duvarlara gözlerini kısarak bakıp,

“Büyük ihtimalle gölün altında bir yerde,” dedi.

Dönüp ileride uzanan karanlığa baktılar.

Harry, “*Lumos!*” diye mırıldandı ve asası bir kez daha aydınlandı. “Haydi,” dedi Ron ve Lockhart’a. Adımları ıslak zeminde gürültüyle şapırdayarak ilerlemeye başladılar.

Tünel öylesine karanlıktı ki, ancak biraz önlerini görebiliyorlardı. Islak duvarlara yansıyan gölgeleri asa ışığında korkunç görünüyordu.

“Unutmayın,” dedi Harry sessizce, “en ufak bir hareket görürseniz, hemen gözlerinizi kapatın...”

Ama tünel mezar gibi sessizdi ve duydukları ilk ses, Ron'un bir şeyin üstüne basmasından çıkan *çatırtı* oldu. Sonra bunun bir fare kafatası olduğu ortaya çıktı. Harry asasını indirip aşağı baktı, yerin küçük hayvan kemikleriyle kaplı olduğunu gördü. Eğer Ginny'yi bulurlarsa onun neye benziyor olacağını düşünmemeye çalışarak ilerleyip karanlık bir köşeyi döndü.

Ron, Harry'nin omzunu sıkıca tutarak, "Harry, orada, yukarıda bir şey var..." dedi boğuk bir sesle.

Oldukları yerde donakalıp baktılar. Harry tünel boyunca uzanmış, devasa ve kıvrımlı bir şeyin sadece ana hatlarını görebiliyordu. Gördüğü şey kımıldamıyordu.

“Belki uyuyordur,” diye soludu, arkaya dönüp diğer ikisine bakarak. Lockhart elleriyle gözlerini kapatmıştı. Harry o şeye bakmak için yine önüne döndü; kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki, canı yanıyordu.

Asasını havaya kaldırdı ve gözlerini kısabildiğince kısarak ağır ağır ilerledi.

Işık, dev gibi bir yılan derisini aydınlattı. Parlak, zehirli yeşil renkte parlayan deri, tünel zemininde boylu boyunca uzanıyordu. Bu deriyi döken yaratık en az altı metre boyunda olmalıydı.

“Vay be,” dedi Ron güçsüzce.

Arkalarında ani bir kıpırtı oldu. Gilderoy Lockhart’ın dizleri

çözülmüştü.

Ron asasını Lockhart'a doğrultarak, sert bir sesle, "Kalk ayağa," dedi.

Lockhart ayağa kalktı – ve Ron'un üzerine atılıp onu yere devirdi.

Harry öne fırladı, ama artık çok geçti. Lockhart nefes nefese doğruluyordu, elinde Ron'un asası, yüzünde de yine parıldayan bir gülümseme vardı.

"Macera burada sona eriyor, çocuklar!" dedi. "Bu deriden bir parça alıp okula geri döneceğim ve onlara kızı kurtarmak için çok geciktiğimi, sizinse onun parçalanmış bedenini gördüğünüzde *trajik* bir biçimde aklınızı yitirdiğinizi söyleyeceğim. Anılarınızla vedalaşın!"

Ron'un Büyülü Seloteyp'le yapıştırılmış asasını başının üstüne kaldırdı ve bağırdı: "Obliviate!"

Asa küçük bir bomba gücüyle patladı. Harry kollarıyla başını kapattı ve çökmeye başlayan tünel tavanının altında kalmamak için, yılan derisinin üstünde kaya kaya kaçtı. Az sonra tek başına, kopmuş kaya parçalarından oluşan sert bir duvarın önünde duruyordu.

"Ron!" diye seslendi. "İyi misin? Ron!"

"Buradayım!" diye Ron'un boğuk sesi geldi yıkılmış taşların ardından. "İyiyim. Ama bu rezil iyi değil – asa onu uçurdu."

Tok bir darbe sesi ve yüksek bir “of!” duyuldu. Ron, Lockhart’ı incik kemiğinden tekmelemiş olmalıydı.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Ron’un sesi, ümitsizce. “Buradan geçemeyiz. Çok uzun sürer...”

Harry kafasını kaldırıp tünelin tavanına baktı. Tavanda kocaman çatlaklar belirmişti. Hiç bu kayalar kadar büyük bir şeyi büyüyle kırmaya kalkışmamıştı ve şimdi de bunu denemenin sırasıymış gibi görünmüyordu – tünel çökse ne olurdu sonra?

Kayaların ardından bir darbe sesi ve bir “of!” daha geldi. Vakit kaybediyorlardı. Ginny zaten saatlerdir

Sırlar Odası'ndaydı. Harry yapacak tek bir şey olduğunu biliyordu.

"Burada bekle," diye seslendi Ron'a. "Lockhart'la birlikte bekle. Ben devam edeceğim. Bir saat içinde dönmezsem..."

Çok anlamlı bir sessizlik oldu.

"Bu kayaların bir bölümünü yerlerinden oynatmaya çalışacağım," dedi Ron. Sesinin sakin çıkması için çaba gösteriyor gibiydi. "Böylece – böylece döndüğünde buradan geçebilirsin. Ve Harry –"

"Birazdan görüşürüz," dedi Harry, titreyen sesine biraz güven aşılamaya çalışarak.

Ve dev yılan derisini ardında bırakıp yalnız başına devam etti.

Ron’un kayaları oynatmaya çalışmasının gürültüsü az sonra duyulmaz olmuştu. Tünel kıvrıldı da kıvrıldı. Harry’nin bedenindeki bütün sinirler tatsız bir şekilde ürperiyordu. Tünelin sona ermesini istiyor, ama sonunda karşısına çıkacak olan şeyden de korkuyordu. Sonra, nihayet, bir dönemeci daha döndüğünde, karşısına bir duvar çıktı. Duvarın üzerinde birbirlerine dolanmış, gözlerinde iri, parlayan zümrütlerin bulunduğu iki yılan vardı.

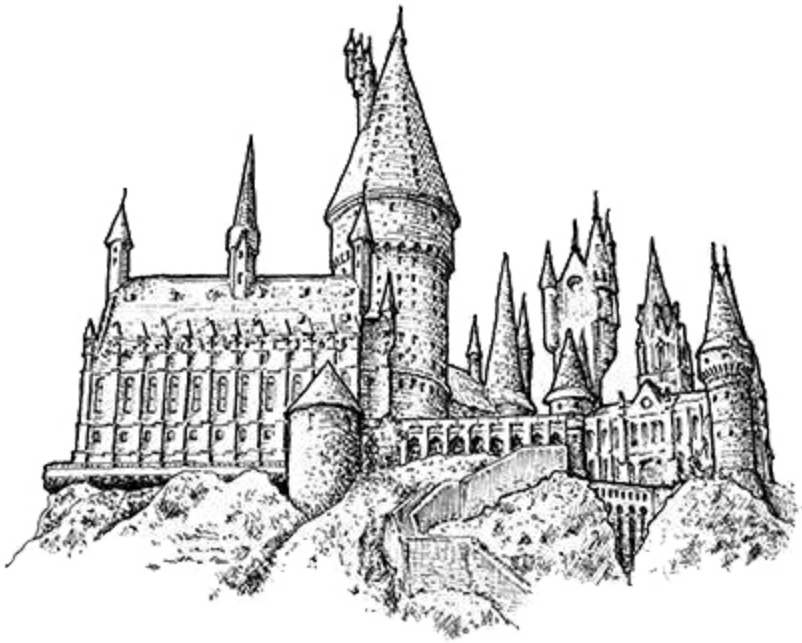
Harry duvara yaklaştı. Gırtlağı kurumuştu. Bu taştan yılanların gerçek olduğunu hayal etmesine hiç gerek yoktu, gözleri tuhaf bir şekilde canlı görünüyordu.

Ne yapması gerektiğini tahmin edebiliyordu. Gırtlağını temizledi. Sanki zümrüt gözler yanıp sönmüştü.

"*Açıl*," dedi Harry, belli belirsiz bir tıslamayla.

Duvar aralanırken yılanlar birbirlerinden ayrıldı. Duvarın iki yarısı sessizce gözden kayboldu ve Harry, baştan aşağı titreyerek, içeri girdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM



Slytherin'in Vârisi

Çok uzun, loş bir odanın başında duruyordu. Gene oyma yılanlarla bezenmiş yüksek taş sütunlar karanlığın içinde kaybolan bir tavana yükseliyor ve

odayı kaplamış olan garip, yeşilimsi soluk ışığın üzerine uzun siyah gölgeler düşürüyordu.

Kalbi küt küt atan Harry, orada öylece durup ürpertici sessizliği dinledi. Basilisk karanlık bir köşede, bir sütunun arkasında olabilir miydi? Peki ya Ginny neredeydi?

Asasını çıkardı ve yılanlı sütunların arasından ilerledi. Dikkatle attığı adımlar, gölgeli duvarlardan yüksek sesle yankılanıyordu. Gözlerini kısmıştı, en ufak bir hareket belirtisinde kapamaya hazırlanıyordu. Taştan yılanların boş göz yuvarları sanki onu izliyordu. Birkaç kez içlerinden birinin kımıldadığını sanarak midesi kasıldı.

Sonra, son iki sütunun hizasına geldiğinde, arka duvarın önünde Oda'nın kendisi kadar yüksek bir heykel görüntüye girdi.

Harry yukarıdaki dev suratı görmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. Çok yaşlı ve maymunsu bir surattı bu. Yerleri süpüren taştan büyücü cüppesinin neredeyse en altına kadar uzanan ince bir sakalı vardı. Kurşuni renkli iki devasa ayağı, odanın zeminine basıyordu. Ayakların arasındaysa, yere yüzüstü uzanmış, küçük, siyah cüppeli ve alev gibi kızıl saçlı bir beden duruyordu.

Harry, "*Ginny!*" diye mırıldandı ve onun yanına koşarak dizlerinin üzerine çöktü. "Ginny! Ölmüş olma! Lütfen

ölmüş olma!” Asasını kenara fırlattı, Ginny’yi omuzlarından tutup çevirdi. Yüzü mermer kadar beyaz ve soğuktu, ama gözleri kapalıydı, yani taşlaşmış değildi. Ama o zaman...

“Ginny, lütfen uyan,” dedi Harry ümitsizce, onu sarsarak. Ginny’nin başı kukla gibi iki yana gidip geldi.

“Uyanmayacak,” dedi yumuşak bir ses.

Harry irkildi, dizlerinin üstünde arkaya döndü.

Uzun boylu, siyah saçlı bir erkek çocuk en yakın sütuna yaslanmış, onları izliyordu. Hatları tuhaf bir şekilde bulanıktı, Harry onu buğulu bir camın

arkasından görür gibiydi. Gene de kim olduğuna şüphe yoktu.

"Tom –*Tom Riddle?*"

Riddle, gözlerini Harry'nin yüzünden ayırmayarak, başını salladı.

"Nasıl yani, uyanmayacak?" dedi Harry çaresizce. "O sakın – sakın...?"

"Yaşıyor," dedi Riddle. "Ama ölümün eşiğinde."

Harry ona uzun uzun baktı. Tom Riddle elli yıl önce Hogwarts'ta okumuştu. Ama işte şimdi buradaydı, etrafında tuhaf, puslu bir ışık vardı ve on altısından bir gün bile büyük değildi.

"Sen bir hayalet misin?" dedi Harry, ne düşüneceğini bilemeyerek.

“Bir anı,” dedi Riddle sessizce. “Elli yıldır bir güncede saklanmış bir anı.”

Heykelin dev ayak parmaklarının civarında bir yeri işaret etti. Orada, yerde, Harry’nin Mızmız Myrtle’ın tuvaletinde bulduğu küçük, siyah günce açık duruyordu. Bir an için Harry güncenin oraya nasıl gelmiş olduğunu merak etti – ama ilgilenilmesi gereken daha acil meseleler vardı.

“Bana yardım etmelisin, Tom,” dedi Harry, Ginny’nin başını bir kez daha kaldırarak. “Onu buradan çıkarmak zorundayız. Bir Basilisk var... Nerede olduğunu bilmiyorum, ama her an ortaya çıkabilir. Lütfen bana yardım et...”

Riddle kılını bile kıpırdatmadı. Harry kan ter içinde Ginny’nin yarısını yerden

kaldırmayı başardı ve asasını almak için eğildi.

Ama asası gitmişti.

“Asamı gördün mü...?”

Başını kaldırdı. Riddle hâlâ onu izliyordu – bir taraftan da uzun parmaklarının arasında Harry’nin asasını çeviriyordu.

“Sağol,” dedi Harry, elini asasına doğru uzatarak.

Riddle’ın dudaklarına bir gülümseme yerleşti. İstifini bozmadan asayı çevirip Harry’ye bakmaya devam etti.

“Dinle,” dedi Harry telaşla. Dizleri Ginny’nin ağırlığıyla bükülmüştü, “*gitmemiz gerekiyor!* Basilisk gelirse...”

“Çağrılana kadar gelmez,” dedi Riddle sakin sakin.

Harry artık Ginny’yi taşıyamıyordu, onu gene yere bıraktı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi. “Bak, asamı geri ver, ona ihtiyacım olabilir.”

Riddle’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“İhtiyacın olmayacak,” dedi.

Harry ona dikkatle baktı.

“Nasıl yani, ihtiyacım – ?”

“Bu anı çok bekledim, Harry Potter,” dedi Riddle. “Seni görme fırsatını. Seninle konuşma fırsatını.”

“Bak,” dedi Harry, sabrını yitirerek. “Galiba anlamadın. Şu anda *Sırlar*

Odası'ndayız. Daha sonra konuşabiliriz."

"Şimdi konuşacağız," dedi Riddle, yüzünde hâlâ kulaklarına kadar yayılmış bir gülümsemeyle. Harry'nin asasını cebine koydu.

Harry ona bakakaldı. Burada çok tuhaf bir şeyler oluyordu.

"Ginny nasıl bu hale geldi?" diye sordu usulca.

"Bu ilginç bir soru," dedi Riddle, hoşnut bir şekilde. "Epey de uzun bir hikâye. Sanırım Ginny'nin bu hale gelmesinin gerçek sebebi, görünmez bir yabancıya kalbini açıp bütün sırlarını dökmesi."

"Neden bahsediyorsun sen?"

“Günce,” dedi Riddle. “*Benim* güncem. Küçük Ginny aylardır o günceye yazıyor, bana bütün acınası endişelerini ve üzüntülerini anlatıyor: Ağabeylerinin onunla nasıl *dalga geçtiklerini*, okula nasıl elden düşme cüppelerle ve kitaplarla gelmek zorunda kaldığını, nasıl –” Riddle’ın gözleri parladı “–ünlü, iyi kalpli, muhteşem Harry Potter’ın onu *asla* sevmeyeceğini...”

Riddle konuşurken gözlerini Harry’nin yüzünden hiç ayırmıyordu. Gözlerinde adeta aç bir bakış vardı.

“On bir yaşındaki bir kızın küçük ve saçma sapan dertlerini dinlemek çok *sıkıcı* bir şey,” diye devam etti. “Ama sabırlıydım. Ona cevap yazdım, anlayış

gösterdim, nazik davrandım. Ginny beni *çok sevdi. Şimdiye kadar kimse beni senin gibi anlamadı, Tom... İyi ki içimi dökebileceğim bu günce var elimde... Cebimde taşıyabileceğim bir arkadaşım olması gibi bir şey bu...*"

Riddle kahkaha attı. Ona uymayan, tiz, soğuk bir kahkahaydı bu. Harry'nin tüylerini ürpertti.

"İtiraf etmek gerekirse, Harry, ben her zaman ihtiyacım olan kişileri etkim altına alabilmişimdir. Ginny de bana ruhunu açtı, ruhu da tam istediğim şeydi zaten. Onun en derindeki korkularıyla, en gizli sırlarıyla beslenerek gittikçe kuvvetlendim. Güçlü hale geldim, küçük Miss Weasley'den çok daha güçlü bir hale geldim. Yeterince güçlenip Miss

Weasley'ye *ben* birkaç sırrımı dökmeye, *kendi* ruhumun bir parçasını *ona* aktarmaya başladım..."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Harry. Ağzı fena halde kurumuştu.

"Hâlâ anlamadın mı, Harry Potter?" dedi Riddle yumuşak bir sesle. "Sırlar Odası'nı Ginny Weasley açtı. Okulun horozlarını o boğazladı, duvarlara tehditkâr mesajları o yazdı. Slytherin'in yılanını Bulanık'ların ve Kofti'nin kedisinin üstüne o saldı."

"Hayır," diye fısıldadı Harry.

"Evet," dedi Riddle sakince. "Tabii ki ilk başta ne yaptığının *kendi* de farkında değildi. Çok eğlenceliydi. Keşke günceye yazdıklarını görebilseydin...

Çok daha ilginç bir hale geldiler... *Sevgili Tom,*" diye anlattı, Harry'nin dehşete düşmüş suratını izleyerek, "*sanırım hafızamı yitiriyorum. Cüppemin her tarafı horoz tüyü içinde, bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Sevgili Tom, Cadılar Bayramı gecesinde ne yaptığımı hatırlayamıyorum, ama bir kedi saldırıya uğradı ve üstüm başım boya içinde. Sevgili Tom, Percy bana solgun olduğumu ve kendimde olmadığımı söyleyip duruyor. Sanırım benden şüpheleniyor... Bugün bir saldırı daha oldu ve ben gene nerede olduğumu hatırlamıyorum. Tom, ben ne yapacağım? Galiba çıldırıyorum... Sanırım herkese saldıran kişi benim, Tom!*"

Harry yumruklarını sıkmıştı, tırnakları avucuna batıyordu.

“Aptal, küçük Ginny’nin, güncesine güvenmekten vazgeçmesi epey zaman aldı,” dedi Riddle. “Ama sonunda şüphelenmeye başladı ve ondan kurtulmaya çalıştı. İşte burada *sen* devreye girdin, Harry. Onu buldun. Ne kadar sevindim, anlatamam. Onu ele geçirebilecek o kadar kişi varken, kalkıp *sen* buldun... Yani karşılaşmaya en çok can attığım insan...”

“Peki niye benimle karşılaşmak istiyordun?” dedi Harry. Kızgınlık tüm bedenini sardığından, sesini sakin tutmak için çaba sarf etmesi gerekmişti.

“Çünkü Ginny bana senden söz etmişti, Harry,” dedi Riddle. “O *hayret*

verici hayat hikâyeni baştan sona anlatmıştı.” Gözleri Harry’nin alnındaki şimşek biçimindeki yara izine kaydı ve yüzüne daha da aç bir ifade yerleşti. “Senin hakkında daha çok şey öğrenmem gerektiğini, seninle konuşmam, karşılaşabilirsem de karşılaşmam gerektiğini biliyordum. Ben de güvenini kazanmak için sana koca angut Hagrid’i yakaladığım o ünlü anı göstermeye karar verdim.”

“Hagrid benim arkadaşım,” dedi Harry. Artık sesi titriyordu. “Ve sen onu suçlu gösterdin, değil mi? Senin bir yanlışlık yaptığını düşünmüştüm, ama _”

Riddle gene o tiz kahkahasını attı.

“Bana mı inanacaklardı, Hagrid’e mi, Harry? Eh, olay yaşlı Armando Dippet’ın gözüne nasıl göründü tahmin edersin artık. Bir tarafta Tom Riddle. Yoksul ama çok zeki, ailesiz ama çok *cesur,* Sınıf Başkanı, örnek öğrenci. Diğer taraftaysa iriyarı, kaba saba Hagrid. Her hafta başı derde giren, yatağının altında kurtadam yavrusu yetiştirmeye çalışan, gizlice Yasak Orman’a girip ifritlerle güreşen Hagrid. Ama itiraf etmeliyim, planın böyle tıkır tıkır işlemesine *ben* bile şaşırdım. Hagrid’in Slytherin’in vârisi olamayacağını *birinin* fark etmiş olması gerektiğini düşünmüştüm. Sırlar Odası hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek ve odanın girişini keşfetmek

benim bile beş yılımı almıştı... Sanki Hagrid'in o kadar aklı ya da o kadar gücü varmış gibi!"

"Sadece Biçim Değiştirme öğretmeni Dumbledore, Hagrid'in masum olduğuna inanıyormuş gibiydi. Dippet'ı, Hagrid'i orada tutup bekçi olarak yetiştirmeye ikna etti. Evet, sanırım Dumbledore tahmin etmiş olabilir. Dumbledore beni öbür öğretmenler kadar seviyora benzemiyordu hiç..."

"Eminim Dumbledore senin ruhunu okumuştu," dedi Harry, dişlerini sıkarak.

"Hagrid uzaklaştırıldıktan sonra beni sinir bozucu bir göz hapsine aldığı kesin," dedi Riddle kayıtsızca. "Hâlâ okulda okurken Oda'yı yeniden açmanın güvenli olmadığını biliyordum. Ama

onu aramakla geçirdiğim onca yılın boşa gitmesine izin verecek de değildim. Ardımda benim on altı yaşımdaki benliğimi barındıran bir günce bırakmaya karar verdim. Böylece, şansım yaver giderse bir gün başka birini kendi izimden götürüp Salazar Slytherin'in soylu çalışmasını sonuca erdirebilecektim."

"Eh, sonuca erdirmiş değilsin," dedi Harry muzaffer bir şekilde. "Bu sefer kimse ölmedi, kedi bile. Birkaç saat içinde Adamotu Sıvısı hazır olacak ve taşlaşmış olan herkes eski haline dönecek."

"Söylememiş miydim?" dedi Riddle sessizce. "Artık Bulanık'ları öldürmek

umurumda değil. Aylardır yeni hedefim – *sensin.*”

Harry ona bakakaldı.

“Günce bir dahaki sefer açıldığında nasıl kızdığımı düşün bir. Çünkü bana yazan sen değildin, Ginny’ydi. Anlıyorsun ya, seni günceyle görmüş ve paniğe kapılmıştı. Ya sen güncenin nasıl işlediğini bulduysan, ben de onun bütün sırlarını sana anlattıysam? Daha beteri, ya sana horozları boğazlayanın kim olduğunu söylediysem? Bu yüzden salak, küçük velet yatakhane boşalana kadar bekledi ve günceyi çalıp gene ele geçirdi. Ama ben ne yapmam gerektiğini biliyordum. Senin Slytherin’in vârisinin peşinde olduğunu anlamıştım. Ginny’nin bana anlattıklarından, senin bu gizemi

çözmek için elinden geleni ardına koymayacağını biliyordum – özellikle de en iyi arkadaşlarından biri saldırıya uğrarsa. Ginny de bana bütün okulun senin Çataldili bildiğinden bahsettiğini anlatmıştı...”

“Ben de Ginny’nin duvara kendi veda mesajını yazmasını ve buraya, aşağı inip beklemesini sağladım. Debelendi, ağladı ve *çok* sıkıcılaştı. Ama içinde pek yaşam kalmadı artık: Günceye çok fazlasını aktardı, yani bana. Öyle ki, nihayet sayfaların içinden kurtulabildim. Buraya geldiğimizden beri senin ortaya çıkmanı bekliyordum. Geleceğini biliyordum. Sana soracağım çok şey var, Harry Potter.”

“Ne gibi?” dedi Harry öfkeyle. Yumrukları hâlâ sıkılıydı.

“En başta,” dedi Riddle, memnun memnun gülümseyerek, “nasıl oluyor da olağanüstü büyü yeteneği olmayan bir bebek, gelmiş geçmiş en büyük büyücüyü yenmeyi başarıyor? Lord Voldemort’un güçleri yok olurken, nasıl oldu da *sen* sadece küçük bir yara iziyle atlattın?”

Şimdi aç gözlerinde garip bir kırmızı parıltı vardı.

“Nasıl kurtulduğum niye umrunda ki?” dedi Harry yavaşça. “Voldemort senin döneminden sonraydı.”

“Voldemort,” dedi Riddle yumuşak bir sesle, “benim geçmişim, bugünüm ve

geleceğim, Harry Potter...”

Harry’nin asasını çıkarıp havada çizgiler çekmeye başladı ve ortaya üç ışıyan sözcük çıktı:

TOM MARVOLDO RİDDLE

Sonra asayı bir kez salladı ve adının harfleri yeni bir düzende bir araya geldiler:

ADIM LORD VOLDEMORT

“Gördün mü?” diye fısıldadı. “Zaten Hogwarts’ta kullandığım bir isimdi bu. Tabii ki sadece en samimi arkadaşlarım biliyordu. Sonsuza kadar pis Muggle babamın adını mı kullanacaktım sanıyorsun? Damarlarımda annem

tarafından Salazar Slytherin'in kanı akarken? Sırf karısının bir cadı olduğunu öğrendiği için beni daha doğmadan terk eden, ayaktakımından pis bir Muggle'ın adını mı taşıyacaktım? Hayır, Harry. Kendime yeni bir isim buldum. Bir gün ben dünyanın en büyük sihirbazı olduğumda, bütün büyücülerin ağızlarına almaktan korkacağı bir isim!"

Harry'nin beyni sanki tıkanmıştı. Riddle'a, yani daha sonra büyüyüp Harry'nin annesini, babasını ve daha birçok insanı öldüren yetim çocuğa bakakaldı... Sonunda kendini zorlayıp konuştu.

"Aslında değilsin," dedi nefretle dolu, alçak bir sesle.

“Ne değilim?” diye sordu hemen Riddle.

“Dünyanın en büyük sihirbazı değilsin,” dedi Harry, hızlı hızlı soluyarak. “Hiç kusura bakma, seni hayal kırıklığına uğratıyorum, ama dünyanın en büyük büyücüsü Albus Dumbledore. Herkes öyle diyor. Güçlü olduğun zaman bile cesaret edip Hogwarts’ı ele geçirmeye kalkışmadın. Sen okuldayken Dumbledore senin ruhunu okumuştu ve bugünlerde saklandığın yerde de seni hâlâ korkutuyor.”

Riddle’ın yüzünden gülümseme uçup gitmiş, yerini son derece çirkin bir görünüm almıştı.

“Benim *anım* bile Dumbledore’u okuldan uzaklaştırmaya yetti!” diye tısladı.

“Sandığın kadar da gitmiş değil o!” diye cevabı yapıştırdı Harry. Gelişigüzel konuşuyor, Riddle’ı korkutmaya çalışıyor, söylediklerine kendi de inanmak istiyordu.

Riddle ağzını açtı, ama donakaldı.

Bir yerden müzik sesi geliyordu. Riddle hızla arkasına dönüp boş odaya baktı. Müziğin sesi giderek yükseliyordu. Ürpertici, tüyleri diken diken eden, dünya dışından geliyor gibi bir müzikti; Harry’nin saçları dikildi ve kalbi sanki şişip iki misline ulaştı. Sonra, tam ses iyice yükselip Harry’ye müziğin göğüs kafesinin içinde çaldığını

düşündürmeye başlamıştı ki, en yakın sütunun tepesi alevlendi.

Kuğu büyüklüğünde kıpkırmızı bir kuş ortaya çıkmıştı. Kemerli tavana doğru şarkısını söylüyordu. Bir tavuskuşununki kadar uzun, pırıl pırıl bir kuyruğu ve buruşuk bir bohçayı kavramış, altın rengi parlayan pençeleri vardı.

Hemen sonra, kuş doğruca Harry'nin üstüne uçmaya başladı. Taşıdığı buruşuk şeyi Harry'nin ayaklarına bıraktı ve bütün ağırlığıyla omzuna kondu. Koca kanatlarını katladığında, Harry kafasını kaldırıp onun uzun, keskin gagasını ve boncuk gibi kara gözlerini gördü.

Kuş şakımayı bırakmıştı. Harry'nin yanağının yanında kımıldamadan,

sıcacık duruyor, dik dik Riddle'a bakıyordu.

"Bir Anka kuşu..." dedi Riddle, kuşa bilmiş bilmiş bakarak.

"*Fawkes?*" diye soludu Harry. Kuşun altın pençeleri omzunu hafifçe sıktı.

"*Ona* gelince –" dedi Riddle, Fawkes'un bıraktığı buruşuk şeye bakarak, "o da okulun eski Seçmen Şapka'sı."

Öyleydi. Yamalı, yıpranmış ve tozlu Şapka, Harry'nin ayaklarının dibinde hareketsiz yatıyordu.

Riddle gene kahkahalarla gülmeye koyuldu. Öylesine gülüyordu ki, karanlık oda kahkahalarıyla çınlıyor,

sanki aynı anda on Riddle kahkaha atıyormuş hissi veriyordu.

"Dumbledore'un savunucusuna gönderdiklerine bak! Şakıyan bir kuş ve eski bir şapka! Şimdi kendini cesur hissediyor musun, Harry Potter? Şimdi kendini güvende hissediyor musun?"

Harry cevap vermedi. Fawkes'un ya da Seçmen Şapka'nın neye yarayacağını bilmiyordu, ama artık yalnız değildi. Giderek artan bir cesaretle Riddle'ın kahkahasının dinmesini bekledi.

"İşe koyulalım, Harry," dedi Riddle. Hâlâ ağzı kulaklarındaydı. "İki kez – *senin* geçmişinde, *benimse* geleceğimde– karşı karşıya geldik. Ve ikisinde de seni öldürmeyi başaramadım. *Nasıl kurtuldun?* Bana her şeyi anlat. Ne

kadar konuşursan," dedi yumuşak bir sesle, "o kadar hayatta kalırsın."

Harry hızla düşünüyor, şansını tartıyordu. Asa Riddle'daydı. Harry'deyse Fawkes ve Seçmen Şapka vardı ve ikisi de bir düelloda işe yaramazdı. Evet, durum kötü görünüyordu. Ama Riddle orada dururken, yaşam Ginny'yi yavaş yavaş terk ediyordu... Harry bu arada Riddle'ın hatlarının giderek belirginleşip katılaştığının farkına vardı. Eğer Riddle'la arasında mutlaka bir kavga olacaksa, sonra olmasındansa hemen olması daha iyiydi.

"Bana saldırdığında güçlerini neden yitirdiğini kimse bilmiyor," dedi Harry birden. "Ben kendim de bilmiyorum.

Ama beni niye *öldüremediğini* biliyorum. Çünkü annem beni kurtarmak için can verdi. Ayaktakımı, *Muggle çocuğu* annem," diye ekledi, bastırılmış bir öfkeyle titreyerek. "Senin beni öldürmene engel oldu. Senin gerçek halini gördüm, geçen yıl gördüm seni. Yıkılmış durumdasın. Yaşıyor musun ölü müsün, belli değil. İşte bütün o gücün seni getirdiği yer. Saklanıyorsun. Çirkinsin, iğrençsin!"

Riddle'ın yüzü çarpıldı. Sonra kendini zorladı ve yüzüne korkunç bir gülümseme yerleşti.

"Demek öyle. Annen seni kurtarmak için öldü. Evet, bu güçlü bir karşı-büyüdür. Şimdi anlıyorum – senin hiçbir özelliğin yokmuş demek. Merak

ediyordum, anlıyorsun ya. Çünkü ikimizin arasında tuhaf benzerlikler var, Harry Potter. Bunun sen bile farkına varmış olmalısın. İkimiz de yarım-kanız, yetimiz, Muggle'lar tarafından büyütüldük. Büyük ihtimalle muhteşem Slytherin'den beri Hogwarts'a bizden başka Çatalağız gelmemiştir. Hatta *fizik* olarak bile biraz benziyoruz birbirimize... Ama sonuçta, seni benden kurtaran sadece şansmış. Bütün bilmek istediğim buydu."

Harry, gergin gergin, Riddle'ın asasını kaldırmasını bekledi. Ama Riddle'ın suratına gene bir gülümseme yayılmıştı.

"Şimdi, Harry, sana bir ders vereceğim. Haydi, Salazar Slytherin'in

vârisi Lord Voldemort'un güçlerini ünlü Harry Potter'a ve Dumbledore'un ona sunabildiği en iyi silahlara karşı deneyelim."

Fawkes'a ve Seçmen Şapka'ya alayla baktı, yürüyerek uzaklaştı. Korkuyu uyuşmuş bacaklarında hissetmeye başlayan Harry, gözlerini ondan ayırmadan izliyordu. Riddle iki sütun arasında durdu ve başını kaldırıp Slytherin'in yukarıda yarı karanlığa gömülmüş taştan yüzüne baktı. Riddle ağzını açıp tısladı – ama Harry onun söylediklerini anladı.

"*Konuş benimle, Slytherin, Hogwarts Dörtlüsü'nün en büyüğü.*"

Harry, Fawkes'un omzunda yalpalamasına sebep olarak hızla döndü

ve kafasını kaldırıp heykele baktı.

Slytherin'in taştan, devasa yüzü kımıldıyordu. Harry, dehşet içinde, ağzın giderek açıldığını ve kocaman bir siyah delik oluşturduğunu gördü.

Ve ağzın içinde bir şey hareket etmeye başladı. Bir şey heykelin derinliklerinden yukarı doğru çıkıyordu.

Harry sırtı Oda'nın karanlık duvarına çarpana kadar geriledi. Gözlerini kapatırken Fawkes'un kanadının yanağını yaladığını ve kuşun havalandığını hissetti. Harry, "Bırakma beni!" diye bağırmak istiyordu, ama bir Anka kuşunun yılanlar kralına karşı ne şansı olabilirdi ki?

Dev gibi bir şey odanın zeminine çarptı, Harry zeminin titrediğini hissetti. Neler olduğunun farkındaydı, hissedebiliyordu. Dev yılanın Slytherin'in ağzından kıvrılarak çıktığını görür gibiydi. Sonra Riddle'ın tıslamasını duydu: "*Öldür onu.*"

Basilisk Harry'ye doğru ilerliyordu, Harry onun ağır gövdesinin tozlu yerde süründüğünü duyabiliyordu. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı halde, etrafına elleriyle dokunup yolunu bulmaya çalışarak körü körüne yana doğru koşmaya başladı. Riddle kahkahalarla gülüyordu...

Harry takıldı. Taş zemine sert bir şekilde düştü, ağzına kan tadı geldi.

Yılan yalnızca birkaç metre ötesindeydi, üzerine geldiğini duyabiliyordu.

Tepesinde gürültülü, patlamayı andıran bir tükürme sesi duydu ve hemen ardından bir şey Harry'ye öyle bir çarptı ki, onu duvara çaldı. Artık her an dişlerin vücuduna saplanmasını bekliyordu ki, gene vahşi tıslamalar duydu, bir şey deli gibi sütunlara çarpıp duruyordu.

Elinde değildi. Gözlerini çok az açıp neler olduğuna baktı.

Parlak, zehir yeşili renkte ve bir meşenin gövdesi kalınlığında olan dev yılan havaya dikilmişti, kocaman küt kafası sütunların arasında sarhoş gibi sallanıyordu. Harry tir tir titreyerek, gene ona doğru dönerse diye gözlerini

kapatmaya hazırlanırken, yılanın dikkatini dağıtan şeyin ne olduğunu gördü.

Fawkes yılanın kafasının etrafında uçuyor, Basilisk ise bir kılıç kadar uzun ve keskin dişleriyle çılgınca onu yakalamaya çalışıyordu.

Fawkes dalışa geçti. Altın renkli uzun gagası gözden kayboldu ve aniden yere kapkara kan boşandı. Yılanın kuyruğu savrulup Harry'yi sıyırdı geçti ve Harry daha gözlerini kapatamadan, ona doğru döndü. Harry onun yüzüne baktı ve iki koca yuvarlak sarı gözünün Anka kuşu tarafından deşilmiş olduğunu gördü. Yere kan boşalıyor, yılan acı içinde tükürüp duruyordu.

“*Hayır!*” diye bağırdığını duydu Riddle’ın. “*Kuşu bırak! Kuşu bırak! Çocuk arkanda! Hâlâ onun kokusunu alabilirsin! Öldür onu!*”

Ne yapacağını bilemeyen kör yılan sallanıyordu, hâlâ ölümcüldü. Fawkes başının çevresinde tur atıyor, ürpertici şarkısını söylüyor, arada bir Basilisk’in pullu burnuna saldırıyordu. Yılanın harap olmuş gözlerinden hâlâ kan boşalıyordu.

“Yardım edin, yardım edin,” diye deli gibi mırıldandı Harry. “Yok mu yardım edecek!”

Yılanın kuyruğu bir kez daha sallandı. Harry eğildi. Suratına yumuşak bir şey çarptı.

Basilisk kuyruğuyla Şeçmen Şapka'yı Harry'nin kollarına fırlatmıştı. Harry şapkayı yakaladı. Elinde bir bu kalmıştı, tek şansı buydu. Şapkayı hemen kafasına geçirdi ve Basilisk kuyruğunu yeniden sallarken kendini yere fırlattı.

Başına büyük gelen Şapka'nın gözlerini kapattığı Harry, "*Yardım et... yardım et...*" diye düşündü. "*Lütfen yardım et bana!*"

Bir yanıt duyulmadı. Bunun yerine Şapka sanki görünmez bir el onu sıkıyormuş gibi daraldı.

Çok sert ve ağır bir şey Harry'nin kafasının üstüne çarptı, neredeyse onu bayıltacaktı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşarak Şapka'yı tepesinden yakalayıp

çıkardı ve altında uzun ve sert bir şey olduğunu hissetti.

Şapka'nın içinde pırıl pırıl bir gümüş kılıç belirmişti. Kabzasında yumurta büyüklüğünde yakutlar parlıyordu.

"*Çocuğu öldür! Kuşu bırak! Çocuk arkanda! Burnunu kullan – kokla onu!*"

Harry ayağa kalkmıştı, hazırdı. Basilisk'in kafası alçalıyor, bedeni dolanıyor, Harry'ye dönmek için kıvrılırken sütunlara çarpıyordu. Onun kanla dolmuş, dev gibi göz yuvarlarını görebiliyordu. Ağzını kocaman, onu olduğu gibi yutabilecek kadar açtığını gördü. Ağzının içindeki kılıç gibi, ince, parlayan, zehirli dişleri de...

Körü körüne ileri atıldı yılan. Harry eğildi ve yılan Oda duvarına tosladı. Gene atıldı, çatal dili Harry'nin yan tarafına kırbaç gibi çarptı. Harry gümüş kılıcı iki eliyle kaldırdı.

Basilisk gene atıldı, bu defa doğru nişan almıştı. Harry bütün ağırlığını kılıca verdi ve onu kabzasına kadar yılanın üst damağına sapladı.

Ama ılık kan kollarına boşalırken, Harry dirseğinin hemen üstünde keskin bir acı hissetti. Uzun, zehirli bir diş koluna gittikçe daha çok saplanıyordu. Basilisk yana devrilip çırpınarak yere düştüğünde, diş kırıldı.

Harry yere yığıldı. Bedenine zehir salmakta olan dişi yakaladı ve çekip kolundan çıkardı. Ama artık çok geç

olduğunu biliyordu. Yaradan son derece yakıcı bir acı ağır ağır ama inatla bedenine yayılıyordu. Dişi yere bırakıp cüppesinin kendi kanına bulanmasını izlerken, görüşü bulanmaya başladı. Oda donuk bir renk anaforunda yitip gidiyordu.

Aniden yanından bir kırmızılık geçti ve Harry dibinde hafif bir pençe takırdaması duydu.

“Fawkes,” dedi Harry kısık sesle. “Müthiştin, Fawkes...” Kuşun güzel başını, yılan dişinin kolunda deştiği yere yasladığını hissetti.

Yankılanan ayak sesleri duyuyordu, sonra kara bir gölge önüne geldi.

“Sen öldün, Harry Potter,” dedi Riddle’ın sesi, tepesinde. “Öldün. Dumbledore’un kuşu bile bunun farkında. Ne yapıyor, görüyor musun, Potter? Ağlıyor.”

Harry gözlerini kapatıp açtı. Fawkes’un kafası bir netleşti, bir bulanıklaştı. Parlak tüylerden aşağı iri, inci gibi damlalar süzülüyordu.

“Burada oturup senin ölüşünü seyredeceğim, Harry Potter. Hiç acele etme. Vaktim var.”

Harry kendini sersemlemiş hissediyordu. Etrafındaki her şey dönüyormuş gibi görünüyordu.

“İşte Harry Potter’ın sonu,” dedi Riddle’ın uzaklardan gelen sesi. “Sırlar

Odası'nda tek başına, arkadaşları tarafından terk edilmiş, akılsızca meydan okuduğu Karanlık Lord'a sonunda yenilmiş. Yakında sevgili Bulanık annene kavuşacaksın, Harry... Sana fazladan on iki yıllık ödünç süre sağladı... ama Lord Voldemort sonunda seni hakladı. Böyle olacağını biliyordun herhalde."

Eğer ölmek buysa, diye düşündü Harry, o kadar da kötü değilmiş. Acısı bile diniyordu...

Ama bu ölmek miydi? Oda iyice kararacağına, gene netleşmeye başlamıştı. Harry kafasını hafifçe salladı. Fawkes hâlâ kafasını Harry'nin koluna yaslamış, orada duruyordu. İnci

gibi gözyaşları yaranın etrafında parıldıyordu – ama artık yara *yoktu.*

"Çekil oradan, kuş," dedi Riddle'ın sesi birden. "Çekil onun yanından. *Çekil* dedim sana!"

Harry başını kaldırdı. Riddle, Harry'nin asasını Fawkes'a doğrultmuştu; tabanca patlaması gibi bir gümbürtü çıktı ve Fawkes gene altın rengi ve kırmızı bir leke gibi havalandı.

Riddle, Harry'nin koluna bakarak, "Anka kuşu gözyaşları..." dedi sessizce. "Elbette... iyileştirici güç... unutmuştum..."

Harry'nin yüzüne baktı. "Ama bir şey fark etmez. Aslına bakarsan, böyle

olmasını tercih ederim. Yalnızca sen ve ben, Harry Potter... sen ve ben...”

Asayı kaldırdı.

Sonra gene kanat çırpma sesleri arasında Fawkes bir kez daha yükseldi ve Harry’nin kucağına bir şey düştü – *günce.*

Bir an için Harry de, hâlâ asasını ona doğrultmuş olan Riddle da günceye baktılar. Sonra Harry hiç düşünmeden ve kafa yormadan, sanki baştan beri niyeti buymuş gibi, yanında yerde duran Basilisk dişini aldı ve onu kitabın kalbine sapladı.

Upuzun, korkunç, kulak yırtıcı bir çığlık duyuldu. Günceden bir mürekkep seli boşanmaya, Harry’nin ellerine ve

yere akmaya başladı. Riddle kıvranıyor, çırpınıyor, çığlık atıyor, sallanıyordu, sonra birden...

Yok olmuştu. Harry'nin asası patırtıyla yere düştü ve sessizlik çöktü. Yani, günceden hâlâ sızmakta olan mürekkebin yere *şıp şıp* damlaması dışında bir sessizlik... Basilisk zehri güncenin ortasında cızırdayan bir delik açmıştı.

Baştan aşağı titreyen Harry, kendini doğrulttu. Sanki Uçuç tozuyla kilometrelerce seyahat etmiş gibi başı dönüyordu. Ağır ağır asasını ve Seçmen Şapka'yı yerden aldı ve bütün gücüyle asılarak, parlayan kılıcı Basilisk'in üst damağından kurtardı.

Sonra Oda'nın sonundan belli belirsiz bir inilti geldi. Ginny kıpırdıyordu. Harry koşarak yanına giderken, doğrulup oturdu. Şaşkın gözleri ölü Basilisk'in dev bedeninden kanla kaplı cüppesinin içindeki Harry'ye, sonra da elindeki günceye kaydı. Sarsılarak iç çekti ve yüzünden aşağı gözyaşları süzülmeye başladı.

"Harry – ah, Harry – k-kahvaltıda sana söylemeye çalıştım, ama Percy'nin önünde *s-söyleyemezdim.* O *bendim*, Harry – ama – y-yemin ederim böyle bir şey – R-Riddle yaptırdı bunları, beni e-ele geçirdi – ve – o – o şeyi *nasıl* öldürdün? Riddle n-nerede? Son h-hatırladığım şey, onun günceden çıktığı _"

“Her şey yolunda,” dedi Harry, günceyi kaldırıp Ginny’ye diş deliğini göstererek. “Riddle’ın işi bitti. Bak! Hem onun *hem de* Basilisk’in işi bitti. Haydi, Ginny, çıkalım buradan –”

Harry onu zar zor ayağa kaldırırken, Ginny, “Okuldan atılacağım!” diye ağlıyordu. “B-Bill buraya geldiğinden beri Hogwarts’a gelmeyi dört gözle bekliyordum, ş-şimdiyse ayrılacağım ve – *a-annemle babam ne diyecek?*”

Fawkes, Oda’nın girişinde havada gezinerek onları bekliyordu. Harry Ginny’yi itekleyerek yürüttü; ölü Basilisk’in kıpırtısız kıvrımlarının üstünden geçip karanlığın içinden ilerlediler ve tünele döndüler. Harry

arkasında taş kapıların hafif bir tıslamayla kapandığını duydu.

Birkaç dakika karanlık tünelde yol aldıktan sonra, Harry'nin kulağına yerinden oynayan kayaların uzaktan gelen sesi çalındı.

"Ron!" diye seslendi Harry, hızlanarak. "Ginny iyi! Yanımda!"

Ron'un boğuk bir sevinç çığlığı attığını duydu. Bir sonraki dönemeci döndüklerinde, taşların arasında açmayı başardığı büyükçe bir delikten bakan hevesli yüzünü gördüler.

"*Ginny!*" Ron bir kolunu hemen delikten dışarı uzattı ve önce onu içeri çekti. "Yaşıyorsun! İnanamıyorum! Neler oldu?"

Ona sarılmaya çalıştı, ama gene ağlamaya başlayan Ginny buna izin vermedi.

“Ama sen iyisin, Ginny,” dedi Ron, gözleri gülerek. “Hepsi bitti artık, bitti – o kuş nereden çıktı?”

Fawkes, Ginny’nin ardından delikten süzülüp geçmişti.

“Dumbledore’un,” dedi Harry, delikten kendi geçerek.

“Ve nasıl oluyor da elinde bir *kılıç* var?” dedi Ron, Harry’nin elindeki parlayan silaha faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarak.

“Buradan çıktığımızda açıklarım,” dedi Harry, yan gözle Ginny’ye bakarak.

“Ama –”

“Sonra,” dedi Harry hemen. Ron’a henüz Oda’yı kimin açtığını söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu, en azından Ginny’nin önünde. “Lockhart nerede?”

“Arkada,” dedi Ron sırıtarak. Başıyla geriyi, boruya doğru bir yeri işaret etti. “Kötü durumda. Gel de bak.”

Büyük, al kanatları karanlıkta yumuşak bir altın parıltısı saçan Fawkes’un öncülüğünde, borunun ağzına doğru yürüdüler. Gilderoy Lockhart orada oturmuş, usul usul bir şarkı mırıldanıyordu.

“Hafızası kayboldu,” dedi Ron. “Hafıza Büyüsü geri tepti. Bizim yerimize onu vurdu. Kim olduğu, nerede olduğu ya da bizim kim olduğumuz

konusunda en ufak bir fikri yok. Gelip burada beklemesini söyledim. Kendisi için tehlikeli olmaya başlamıştı.”

Lockhart onlara uslu uslu baktı.

“Merhaba,” dedi. “Garip bir yer burası, değil mi? Burada mı yaşıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Ron, Harry’ye bakıp kaşlarını kaldırarak.

Harry başını eğip uzun, karanlık boruya baktı.

“Buradan nasıl geri döneceğiz, düşündün mü?” diye sordu Ron’a.

Ron başını hayır anlamında salladı. O anda Fawkes, Harry’nin yanından uçarak geçti. Şimdi onun önünde kanat çırpıyordu, boncuk gözleri karanlıkta

parlıyordu. Uzun, altın rengi kuyruk tüylerini sallıyordu. Harry ona ne yapacağını bilemeden baktı.

Ron şaşırmış bir halde, "Tutunmanı istiyor sanki," dedi. "Ama bir kuş senin ağırlığını oradan nasıl yukarı taşır?"

"Fawkes," dedi Harry, "alelade bir kuş değil." Hızla diğerlerine döndü. "Birbirimize tutunmamız gerekiyor. Ginny, Ron'un elinden tut. Profesör Lockhart –"

"Senden bahsediyor," dedi Ron, Lockhart'a sertçe.

"Ginny'nin öbür elini tut."

Harry kılıcı ve Seçmen Şapka'yı kemerine soktu. Ron, Harry'nin cüppesinin arkasını kavradı ve Harry

uzanıp Fawkes'un tuhaf bir şekilde sıcak olan kuyruk tüylerine tutundu.

Bütün bedenini olağanüstü bir hafiflik hissi sarmış gibiydi ve hemen sonra, vıjjt diye havalanıp borudan yukarı çıkmaya başladılar. Harry, Lockhart'ın aşağıda sallandığını ve, "İnanılmaz! İnanılmaz! Bu sihir gibi bir şey!" dediğini duyabiliyordu. Serin hava Harry'nin saçını yalıyordu ve daha tadına doyamadan yolculuk bitti – dördü de Mızmız Myrtle'ın tuvaletinin ıslak zeminine düştüler. Lockhart şapkasını düzeltirken, boruyu saklayan lavabo eski yerine dönmeye başladı.

Myrtle onlara yuvalarından uğramış gözlerle baktı.

“Yaşıyorsun,” dedi Harry’ye kayıtsızca.

Harry gözlüklerinden kan izlerini ve yapış yapış sıvıyı temizleyerek, sert sert, “Bu kadar üzülmene gerek yok,” diye cevap verdi.

“Yani... düşünüyordum da... ölmüş olsaydın, memnuniyetle tuvaletimi seninle paylaşabilirdim,” dedi Myrtle, utançtan gümüşi bir renk alarak.

“Öğğğ!” dedi Ron, tuvaletten çıkıp karanlık, boş koridora adım attıklarında. “Harry! Bence Myrtle senden *hoşlanmaya* başladı! Sana rakip çıktı, Ginny!”

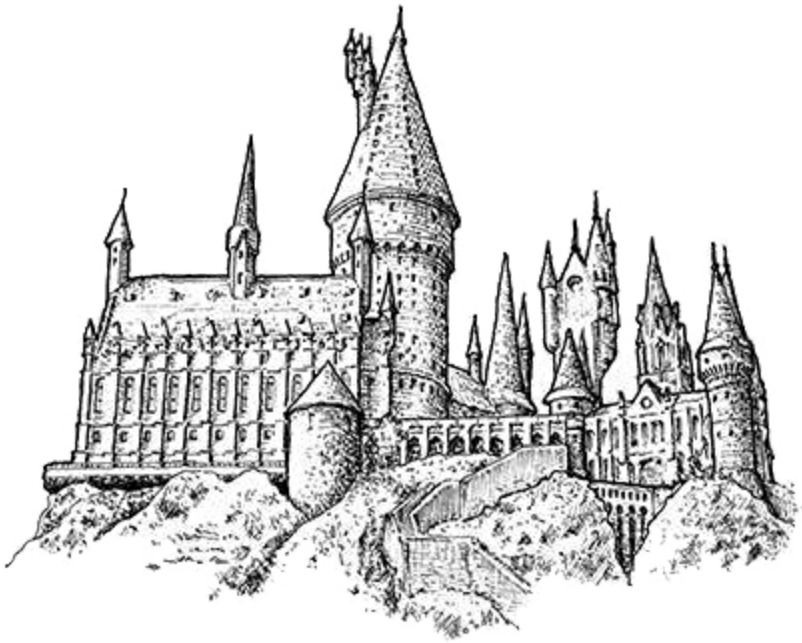
Ama Ginny’nin gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu.

“Şimdi nereye?” dedi Ron, Ginny’ye kaygılı gözlerle bakarak. Harry parmağıyla işaret etti.

Fawkes onlara yol gösteriyor, koridorda altın gibi ışıl ışıl parlıyordu. Onun peşinden yürüdüler ve az sonra kendilerini Profesör McGonagall’ın odasının önünde buldular.

Harry kapıyı tıklattı ve açtı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM



Dobby'nin Ödülü

Harry, Ron, Ginny ve Lockhart, pislikle ve yapış yapış bir sıvıyla ve (Harry'nin durumunda) kanla kaplı bir

halde kapının önünde beklerlerken kısa bir sessizlik oldu. Sonra bir çığlık koptu.

“Ginny!”

Mrs Weasley’ydi bu. Ateşin önünde oturmuş ağlarken ayağa fırlamıştı. Mr Weasley de onu takip etti ve ikisi koşup kızlarına sarıldılar.

Ancak Harry’nin gözleri onlara değil, daha ileride bir noktaya takılmıştı. Profesör Dumbledore şöminenin orada durmuş onlara gülümsüyor, yanındaysa Profesör McGonagall göğsünü tutarak derin derin nefes alıyordu. Fawkes, Harry’nin kulağının yanından geçip giderek Dumbledore’un omzuna konduğu sırada, Harry ve Ron kendilerini Mrs Weasley’nin kollarında buldular.

“Onu kurtardınız! Onu kurtardınız! *Nasıl* başardınız bunu?”

“Sanırım bunu öğrenmeyi hepimiz istiyoruz,” dedi Profesör McGonagall halsiz halsiz.

Mrs Weasley, Harry’yi bıraktı. Harry bir anlık tereddüdün ardından yürüyüp Seçmen Şapka’yı, yakut kakmalı kılıcı ve Riddle’ın güncesinden arta kalanları masanın üstüne bıraktı.

Sonra da onlara her şeyi anlatmaya başladı. Neredeyse on beş dakika boyunca, çıt çıkarmadan onu dinlediler: bedensiz sesi duyuşunu ve Hermione’nin onun duyduğu şeyin borularda gezinen bir Basilisk olduğunu keşfedişini; Ron’la birlikte örümcekleri takip ederek Orman’a gitmelerini ve

Aragog'un onlara Basilisk'in son kurbanının öldüğü yeri söylemesini; söz konusu kurbanın Mızmız Myrtle olduğunu ve Sırlar Odası'nın girişinin onun tuvaletinde bulunduğunu tahmin etmelerini...

"Güzel," diye onu yüreklendirdi Profesör McGonagall, "demek böylece girişin nerede olduğunu buldunuz – ve bu yolda okuldaki yüz kadar kuralı çiğnediniz... ama *nasıl* oldu da hepiniz oradan sağ çıkmayı başardınız, Potter?"

Ve böylece, artık konuşmaktan sesi kısılmaya başlayan Harry onlara Fawkes'un nasıl tam vaktinde imdadına yetiştiğini ve Seçmen Şapka'nın nasıl ona kılıcı verdiğini anlattı. Ama sonra duraksadı. O ana kadar özenle Riddle'ın

güncesinden –ya da Ginny'den– bahsetmemişti. Ginny başını Mrs Weasley'nin omzuna yaslamış duruyor, hâlâ yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Ya onu atarlarsa? diye düşündü Harry panik içinde. Riddle'ın güncesi artık çalışmaz durumdaydı... Ona her şeyi yaptıranın Riddle olduğunu nasıl ispat edebilirlerdi ki?

Harry içgüdüsel bir hareketle Dumbledore'a baktı. Dumbledore hafifçe gülümsüyor, ateşin ışığı yarım ay şeklindeki gözlüğünden yansıyordu.

"*Beni* en çok ilgilendiren," dedi Dumbledore hafifçe, "Lord Voldemort'un Ginny'yi nasıl etkisi altına alabildiği... Çünkü bütün

kaynaklarım onun şu anda Arnavutluk'ta bir ormanda saklandığını söylüyor."

Harry'nin her tarafını sıcak, muhteşem bir rahatlama hissi kapladı.

"N-ne?" dedi Mr Weasley afallamış bir sesle. "*Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen,* Ginny'yi e-etkisi altına mı aldı? Ama Ginny... o hiç... ha?"

"Bu günce yüzünden oldu," dedi Harry hemen, günceyi alıp Dumbledore'a göstererek. "Riddle on altı yaşındayken yazmış bunu."

Dumbledore günceyi Harry'den alıp uzun, kemerli burnunun üzerinden yanmış ve ıslak sayfalara dikkatle baktı.

"Müthiş," dedi yumuşak bir sesle. "Elbette, o belki de Hogwarts'a gelmiş

en parlak öğrenciydi.” Tam anlamıyla sersemlemiş olan Weasley’lere döndü.

“Çok az kişi Lord Voldemort’un adının bir zamanlar Tom Riddle olduğunu biliyor. Ben onun öğretmeniydim, elli yıl önce, Hogwarts’ta. Okuldan ayrıldıktan sonra ortadan kayboldu... uzaklara gitti, her yeri gezdi... en kötülerimizle düşüp kalktı, Karanlık Sanatlar’a öylesine gömüldü, o kadar çok sayıda tehlikeli, büyülü dönüşüm geçirdi ki, Lord Voldemort olarak yeniden ortaya çıktığında neredeyse tanınmayacak durumdaydı. Hemen hemen hiç kimse vaktiyle burada Öğrenciler Başkanı olan akıllı, yakışıklı çocukla Lord Voldemort arasında bir bağlantı kuramadı.”

“Peki ya Ginny,” dedi Mrs Weasley, “bizim Ginny’mizin o – *onunla* ne alâkası olabilir ki?”

“G-güncesi!” dedi Ginny hıçkırarak. “G-günceye yazıyordum, o da bütün yıl boyunca bana y-yazıyordu –”

“*Ginny!*” dedi Mr Weasley, dehşete düşmüş halde. “Sana *hiçbir şey* öğretemedim mi ben? Kaç kere söyledim sana. Kendi kendine düşünebilen bir şeye, *beyninin nerede saklı olduğunu göremiyorsan*, güvenme. Niye günceyi bana ya da annene göstermedin? Öyle şüpheli bir nesnenin Karanlık Sihir’le dolu olduğu *apaçık!*”

“B-bilmiyordum,” dedi Ginny ağlayarak. “Annemin verdiği kitaplardan birinin içinde buldum onu. B-birinin onu

oraya koyduğunu, sonra da unuttuğunu sandım...”

“Miss Weasley’nin hemen hastane kanadına gitmesi gerekiyor,” dedi Dumbledore katı bir ses tonuyla. “Bu onun için korkunç bir sınama oldu. Ceza verilmeyecek. Ondan daha yaşlı ve daha bilge büyücüler bile Lord Voldemort tarafından kandırıldı.” Gidip kapıyı açtı. “Yatak istirahatı ve belki de büyük bir fincan sıcak çikolata. Benim keyfimi hep yerine getirir bu,” diye ekledi, ona gözlerinde müşfik bir ışıkla bakarak. “Madam Pomfrey’i hâ-lâ ayakta bulacaksınız. Adamotu suyu veriyor – tahminimce Basilisk’in kurbanları kendilerine gelmek üzeredir.”

“Yani Hermione iyi durumda!” dedi Ron sevinçle.

“Kalıcı bir hasar yok,” dedi Dumbledore.

Mrs Weasley Ginny’yi dışarı çıkardı, Mr Weasley de yüzünde hâlâ epey sarsılmış bir ifadeyle onu izledi.

“Bak ne diyeceğim, Minerva,” dedi Dumbledore McGonagall’a, düşünceli bir edayla. “Bütün bunlardan sonra bir *şölen* iyi gider. Gidip mutfaklara haber verir misin?”

Profesör McGonagall hemencecik, “Evet,” dedi ve kapıya doğru yürüdü. “Potter ve Weasley ile ilgilenmeyi sana bırakıyorum, olur mu?”

“Kesinlikle,” dedi Dumbledore.

Profesör McGonagall çıktı. Harry ve Ron ne yapacaklarını bilemeyerek Dumbledore'a baktılar. Profesör McGonagall *ilgilenme* ile tam olarak neyi kastetmişti acaba? Herhalde – *herhalde* cezalandırılacak olamazlardı, değil mi?

"İkinize de bir kez daha okulun kurallarını çiğnerseniz atılacağınızı söylediğimi hatırlıyorum," dedi Dumbledore.

Ron dehşetle ağzını açtı.

"Bu da şunu gösteriyor ki, en iyilerimiz bile bazen tükürdüğünü yalamak zorunda kalabilir," diye devam etti gülümseyerek. "İkiniz de Okula Hizmet Özel Ödülü alacaksınız ve – bir

bakalım – evet, sanırım Gryffindor için iki yüzer puan.”

Ron, Lockhart’ın Sevgililer Günü çiçekleri kadar pembe bir renk aldı ve ağzını kapattı.

“Ama içimizden birinin bu tehlikeli maceradaki rolü konusunda ağzını bıçak açmıyor,” diye ekledi Dumbledore. “Nedir bu alçakgönüllülük, Gilderoy?”

Harry irkildi. Lockhart’ı tamamen unutmuştu. Dönüp baktığında odanın bir köşesinde, yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gülümsemeyle durduğunu gördü. Dumbledore onunla konuştuğunda, kime hitap edildiğini anlamak için omzunun üstünden arkaya baktı.

“Profesör Dumbledore,” dedi Ron çabucak, “Sırlar Odası’nda bir kaza oldu. Profesör Lockhart –”

“Ben bir Profesör müyüm?” dedi Lockhart biraz şaşırarak. “Aman Tanrım. Herhalde ümitsiz bir vakaydım, değil mi?”

“Bize Hafıza Büyüsü yapmaya çalıştı ve asa geri tepti,” diye açıkladı Ron, Dumbledore’a alçak sesle.

“Bak sen,” dedi Dumbledore, başını iki yana sallayarak. Uzun, gümüşi bıyığı titriyordu. “Demek kılıcın kendine saplandı, Gilderoy!”

“Kılıç mı?” dedi Lockhart anlamayarak. “Kılıcım yok. Ama o

çocukta var.” Harry’yi gösterdi. “Size bir tane ödünç verebilir.”

“Profesör Lockhart’ı da hastane kanadına götürür müsün?” dedi Dumbledore Ron’a. “Harry’yle birkaç kelime daha konuşmak istiyorum...”

Lockhart sakin sakin dışarı çıktı. Ron da çıkarken dönüp Dumbledore’a ve Harry’ye meraklı bir bakış fırlattı.

Dumbledore ateşin yanındaki sandalyelerden birine geçti.

“Otur, Harry,” dedi. Harry nedensiz bir kaygıyla oturdu.

“En başta, Harry, sana teşekkür etmek istiyorum,” dedi Dumbledore, gözleri yeniden parıldayarak. “Oda’da bana gerçek bir sadakat göstermiş

olmalısın. Başka hiçbir şey Fawkes'un sana gelmesini sağlayamazdı."

Uçarak dizine konan Anka kuşunu okşadı. Dumbledore ona bakarken, Harry şaşkın şaşkın sırıttı.

"Demek Tom Riddle'la karşılaştın," dedi Dumbledore düşünceli düşünceli. "Sanırım seninle *çok* ilgilenmiştir..."

Birden, Harry öteden beri dilinin ucunda olan bir şeyi söyledi.

"Profesör Dumbledore... Riddle onun gibi olduğumu söyledi. Tuhaf benzerlikler, dedi..."

"*Dedi mi* bunu gerçekten?" Kalın, gümüş rengi kaşlarının altından düşünceli düşünceli Harry'ye bakıyordu. "Peki sen ne düşünüyorsun, Harry?"

“Onun gibi olduğumu düşünmüyorum!” dedi Harry, istediğinden daha yüksek bir sesle. “Yani, ben – ben *Gryffindor’luyum,* ben...”

Ama gene içindeki bir şüphe yüzeye çıktı ve lafı yanda kaldı.

“Profesör,” diye yeniden konuştu bir süre sonra. “Seçmen Şapka bana – Slytherin’de başarılı olacağımı söylemişti. Herkes bir süre benim Slytherin’in vârisi olduğumu düşündü... Çataldili konuşabiliyorum diye...”

“Çataldili konuşabiliyorsun, Harry,” dedi Dumbledore sakince, “çünkü Lord Voldemort –yani Salazar Slytherin’in soyundan gelen son kişi– Çataldili konuşabiliyor. Yanılmıyorsam, sendeki o

yara izine sebep olduğu gece kendi güçlerinin bir kısmı sana geçti. Eminim bunu isteyerek yapmamıştır...”

“Voldemort kendinden bir parçayı *benim* içime mi koydu?” dedi Harry, çarpılmış gibi.

“Şüphesiz öyle görünüyor.”

“O halde Slytherin’de olmam *gerekiyor,*” dedi Harry, Dumbledore’un yüzüne çaresizce bakarak. “Seçmen Şapka benim içimde Slytherin’in gücünü gördü ve –”

“Seni Gryffindor’a koydu,” dedi Dumbledore sakince. “Beni dinle, Harry. Sende Salazar Slytherin’in kendi eliyle seçtiği öğrencilerinde aradığı özelliklerden birçoğu var. Kendi çok

nadide yeteneği olan Çataldili... sorunlara çözüm bulma yeteneği... kararlılık... kurallara karşı belli bir kayıtsızlık," diye ekledi bıyığı gene titreyerek. "Ama Seçmen Şapka seni Gryffindor'a koydu. Niye böyle olduğunu biliyorsun. Düşün bir."

"Beni Gryffindor'a koymasının tek sebebi," dedi Harry yılgın bir sesle, "çünkü Slytherin'e girmek istemedim..."

"*Kesinlikle*," dedi Dumbledore, bir kez daha gözleri pırıl pırıl gülümseyerek. "Bu da seni Tom Riddle'dan çok *farklı* hale getiriyor. Bize aslında kim olduğumuzu gösteren şey, yeteneklerimizden çok seçimlerimizdir, Harry." Harry nutku tutulmuş halde sandalyesinde

oturuyordu. “Eğer yerinin Gryffindor olduğuna dair kanıt istiyorsan, Harry, o zaman *şuna* daha yakından bak.”

Dumbledore, Profesör McGonagall’ın masasına uzanıp kan lekeli, gümüş kılıcı aldı ve Harry’ye verdi. Harry, yakutları şöminenin ışığında pırıl pırıl parlayan kılıcı, elinde yavaş yavaş çevirdi. Ve kabzanın tam altına oyulmuş ismi gördü.

Godric Gryffindor.

Dumbledore, “Yalnızca gerçek bir Gryffindor onu Şapka’dan çıkarabilirdi, Harry,” demekle yetindi.

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra Dumbledore, Profesör McGonagall’ın masasının çekmecelerinden birini açtı ve

bir tüy kalemle bir şişe mürekkep çıkardı.

"Sana gereken şey, biraz yiyecek ve uyku, Harry. Bence aşağı inip şölene katıl, ben de bu arada Azkaban'a yazayım – bekçimize ihtiyacımız var. Ayrıca *Gelecek Postası* için bir ilan da hazırlamalıyım," diye ekledi, kara kara düşünerek. "Yeni bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenine ihtiyacımız olacak. Ah, ne çabuk tüketiyoruz onları, değil mi?"

Harry ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Ama tam kulpa uzandığı anda kapı öyle bir hızla içeri doğru savruldu ki, duvara çarpıp geri döndü.

Lucius Malfoy, yüzünde öfkeli bir ifadeyle kapının eşiğinde duruyordu. Ve

koltuk altında sinmiş bir şekilde, bandajlara sarılı *Dobby* vardı.

“İyi akşamlar, Lucius,” dedi Dumbledore tatlı tatlı.

Mr Malfoy hızla odaya girerken neredeyse Harry’yi deviriyordu. Dobby de yüzünde acınacak bir dehşet ifadesiyle, pelerininin eteğine çömelmiş halde, onun peşinden sürüklendi.

“Demek öyle!” dedi Lucius Malfoy, soğuk gözlerini Dumbledore’dan ayırmadan. “Geri döndün. Yönetim kurulu üyeleri seni uzaklaştırdı, ama gene de Hogwarts’a dönmekten geri durmadın.”

“Aslına bakarsan, Lucius,” dedi Dumbledore, soğukkanlılıkla

gülümseyerek, “diğer on bir yönetim kurulu üyesi bugün benimle irtibat kurdu. Doğrusu bir baykuş fırtınasına yakalanmaktan farkı yoktu. Arthur Weasley’nin kızının öldürüldüğünü duymuşlardı ve benim hemen dönmemi istiyorlardı. Bu iş için en iyi adamın ben olduğumu düşünüyor gibiydiler yani. Ayrıca bana çok garip hikâyeler anlattılar. Bazıları senin onları, uzaklaştırılmamı kabul etmezlerse ailelerini lanetlemekle tehdit ettiğini düşünüyordu.”

Mr Malfoy her zamankinden de solgunlaştı, ama gözleri hâlâ öfkeyle kısılmış durumdaydı.

“Öyleyse – saldırıların önüne geçtin mi bari?” diye küçümseyerek güldü.

“Suçluyu yakaladınız mı?”

“Yakaladık,” dedi Dumbledore, gülümseyerek.

“*Ee?*” dedi Mr Malfoy sertçe. “Kimmiş?”

“Geçen seferki kişi, Lucius,” dedi Dumbledore. “Ama bu defa Lord Voldemort başka birinin aracılığıyla hareket ediyormuş. Bu günce sayesinde.”

Mr Malfoy’u dikkatle izleyerek, ortasında büyük bir delik bulunan küçük, siyah kitabı havaya kaldırdı. Harry ise Dobby’yi izliyordu.

Ev cini çok tuhaf bir şey yapıyordu. Koca gözleri anlamlı anlamlı Harry’ye odaklanmış halde, bir günceyi bir Mr

Malfoy'u gösteriyor ve sonra da yumruğuyla kendi kafasına sertçe vuruyordu.

"Anlıyorum..." dedi Mr Malfoy Dumbledore'a, yavaşça.

"Akıllıca bir plan," dedi Dumbledore ifadesiz bir sesle. Hâlâ Mr Malfoy'un gözlerinin içine bakıyordu. "Çünkü eğer Harry –" Mr Malfoy, Harry'ye keskin bir bakış fırlattı, "ve arkadaşı Ron bu kitabı keşfetmese, bütün suç Ginny Weasley'nin üstüne kalabilirdi. Kimse onun kendi iradesiyle hareket etmediğini kanıtlayamazdı..."

Mr Malfoy tek kelime bile etmedi. Yüzü aniden bir maske görünümü almıştı.

“Düşünsene bir,” diye devam etti Dumbledore, “işte o zaman neler olurdu... Weasley'ler önde gelen safkan ailelerimizden biri. Kendi kızının Muggle’lara saldırdığı ve onları öldürdüğü ortaya çıksa, bunun Arthur Weasley ve Muggle Koruma Yasası üzerindeki etkisi ne olurdu, düşün. Güncenin ele geçmesi ve Riddle’ın anılarının içinden silinmiş olması büyük şans. Yoksa sonuç ne olurdu kim bilir...”

Mr Malfoy kendini zorlayarak konuştu.

“Büyük şans,” dedi kaskatı bir edayla.

Ve Dobby, hâlâ onun arkasında, bir günceyi bir Lucius Malfoy’u işaret

ediyor, sonra da kendi kafasını yumrukluyordu.

Ve Harry birden anladı. Dobby'ye başını salladı ve Dobby ceza olsun diye kulaklarını bükerek bir köşeye çekildi.

"Güncenin nasıl Ginny'nin eline geçtiğini öğrenmek istemiyor musunuz, Mr Malfoy?" dedi Harry.

Lucius Malfoy hızla ona döndü.

"Nereden bileyim ben küçük, aptal kızın onu eline nasıl geçirdiğini?" dedi.

"Çünkü bunu ona siz verdiniz," dedi Harry. "Flourish ve Blotts'ta. Onun eski Biçim Değiştirme kitabını aldınız ve günceyi gizlice içine yerleştirdiniz, değil mi?"

Mr Malfoy'un beyaz ellerini yumruk yapıp açtığını gördü.

"İspatla," diye tısladı.

"Ah, işte bunu kimse başaramaz," dedi Dumbledore, Harry'ye gülümseyerek. "Riddle kitabın içinden çıkıp gittikten sonra imkânsız bu. Öte yandan, Lucius, sana bundan böyle Lord Voldemort'un eski okul eşyalarını başkalarına vermemeni tavsiye ediyorum. Başka eşyalar da masum ellere geçerse, sanırım en azından Arthur Weasley onların izini sürer ve ne yapıp edip sana ait olduklarını bulur..."

Lucius Malfoy bir süre öylece durdu. Harry onun sağ elinin bir an asasına ulaşmak istermiş gibi kıpırdadığını

açıkça gördü. Ama Malfoy bunu yapmadı ve ev cinine döndü.

"Gidiyoruz, Dobby!"

Kapıyı sertçe çekip açtı ve cin koşarak yanına geldiğinde onu kapıdan dışarı tekmeledi. Dobby'nin koridor boyunca acı içinde ciyakladığını duyabiliyorlardı. Harry durup iyice düşündü. Sonra birden aklına bir fikir geldi.

"Profesör Dumbledore," dedi aceleyle, "şu günceyi Mr Malfoy'a *geri* verebilir miyim, lütfen?"

"Elbette, Harry," dedi Dumbledore sakince. "Ama elini çabuk tut. Şölen var, unutma."

Harry günceyi kaptı ve odadan dışarı fırladı. Dobby'nin acı dolu ciyaklamalarının köşenin oradan uzaklaştığını duyabiliyordu. Planının yürüyüp yürümeyeceğini düşünerek, bir ayağından yapış yapış, pis çorabını çabucak çıkardı ve günceyi onun içine soktu. Sonra hızla karanlık koridorda koşmaya başladı.

Onları merdivenlerin başında yakaladı.

"Mr Malfoy," dedi soluk soluğa, kayıp durarak. "Size bir şey getirdim."

Ve kokulu çorabı Lucius Malfoy'un eline tutuşturdu.

"Bu da neyin...?"

Mr Malfoy çorabı yırtıp günlüğün üstünden çıkardı, kenara fırlattı ve öfkeyle bir günceye bir Harry'ye baktı.

"Bu gidişle senin sonun da layığını bulan aileninki gibi olacak, Harry Potter," dedi usulca. "Onlar da her işe burnunu sokan aptallardı."

Gitmek için arkasını döndü.

"Gel, Dobby. *Gel* dedim!"

Ama Dobby kımıldamadı. Elinde Harry'nin iğrenç, yapış yapış çorabını tutuyor, ona sanki paha biçilmez bir hâzineymiş gibi bakıyordu.

"Sahip Dobby'ye bir çorap verdi," dedi cin hayretle. "Sahip onu Dobby'ye verdi."

“Ne?” dedi Mr Malfoy sinirle. “Ne dedin sen?”

“Dobby’nin bir çorabı var,” dedi Dobby inanamayarak. “Sahip onu attı, Dobby de tuttu ve Dobby – Dobby *özgür.*”

Lucius Malfoy, cine bakar halde, dondu kaldı. Sonra Harry’nin üstüne atıldı.

“Bana bir hizmetkâra mal oldun, çocuk!”

Dobby birden bağırdı: “Harry Potter’a zarar vermeyeceksin!”

Bir gümbürtü duyuldu ve Mr Malfoy arkaya doğru uçtu. Merdivenlerden üçer beşer düşerek alt kattaki zemine yığıldı. Ayağa kalktı, yüzü mosmor kesilmişti.

Asasını çıkardı, ama Dobby uzun parmağını tehditkâr bir şekilde ona doğru uzattı.

Mr Malfoy'a işaret ederek, "Şimdi gideceksin," dedi korkutucu bir edayla. "Harry Potter'a dokunmayacaksın. Şimdi gideceksin."

Lucius Malfoy'un başka seçeneği yoktu. İkisine tepesi atmış, son bir bakış fırlattı ve pelerinini omzunun üstünden atarak hızla yürüyüp gözden kayboldu.

"Harry Potter, Dobby'yi özgürlüğüne kavuşturdu!" dedi cin tiz bir sesle, kafasını kaldırıp Harry'ye bakarak. Küre misali gözlerinde en yakın pencereden sızan ay ışığı parıldıyordu. "Harry Potter, Dobby'yi serbest bıraktı!"

“En azından bunu yapmalıydım, Dobby,” dedi Harry sırıtarak. “Sen bir daha hayatımı kurtarmaya kalkmayacağına söz ver, yeter.”

Birden cinin çirkin, suratının tam ortasında, bütün dişlerini gösteren kocaman bir gülümseme belirdi.

“Tek bir sorum var, Dobby,” dedi Harry, Dobby titreyen ellerle Harry’nin çorabını giyerken. “Bana bütün bunların Adı Anılmaması Gereken Kişi’yle bir ilgisi olmadığını söylemiştin, hatırlıyor musun? Ee –”

“O bir ipucuydu, efendim,” dedi Dobby, sanki bariz bir şeyden bahsediyormuş gibi gözleri irileşerek. “Dobby size bir ipucu veriyordu. Adını

değiştirmeden önce Kara Lord'un adı söylenebiliyordu, anladınız mı?"

"Evet," dedi Harry bezgin bir halde. "Eh, ben gitsem iyi olur. Bir şölen var, üstelik arkadaşım Hermione de kendine gelmiş olmalı..."

Dobby kollarını Harry'nin beline dolayarak ona sarıldı.

"Harry Potter, Dobby'nin sandığından da daha büyük!" diye ağladı. "Elveda, Harry Potter!"

Ve büyük bir çatırtıyla, Dobby yok oldu.

*****

Harry birçok Hogwarts şölenine katılmıştı, ama hiçbiri bunun gibi değildi. Herkes pijamalarıylaydı ve kutlamalar gece boyunca sürdü. Harry en iyi bölümün hangisi olduğuna karar veremiyordu. Hermione'nin, "Çözdün! Çözdün!" diye çığlık atarak ona doğru koşması mı; Justin'in Hufflepuff masasından koşarak gelip elini sıkması ve ondan şüphelenmiş olduğu için özür dilemesi mi; Hagrid'in üç buçukta gelip Harry'yle Ron'un omuzlarına, onları meyveli kremalı kek dolu tabaklarının içine düşürecek kadar hızlı şaplak atması mı; Ron'la onun dört yüz puanının Gryffindor'a ikinci yıl üst üste Bina Kupası'nı kazandırması mı; Profesör McGonagall'ın kalkıp bütün sınavların

okulun armağanı olarak iptal edildiğini söylemesi mi ("Yo, *hayır!*" demişti Hermione); Dumbledore'un, Profesör Lockhart'ın gidip hafızasını geri kazanması gerektiği için maalesef bir dahaki sene geri dönmeyeceğini duyurması mı? Sonuncusunun yol açtığı coşkuya birçok öğretmen de katıldı.

"Yazık," dedi Ron, biraz daha reçelli çörek alarak. "Tam da ona alışmaya başlamıştım."

*****

Yaz döneminin geri kalan bölümü pırıl pırıl güneş ışığıyla geçti. Hogwarts normale dönmüştü, sadece birkaç küçük

değişiklik vardı: Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersi iptal edildi (“ama biz nasılsa o konuda yeterince antrenman yaptık,” dedi Ron, pek canı sıkkın görünen Hermione’ye) ve Lucius Malfoy yönetim kurulu üyeliğinden çıkarıldı. Draco artık okulda, orası kendine aitmiş gibi bir edayla dolaşmıyordu. Aksine, gücenik ve somurtkan görünüyordu. Diğer taraftan, Ginny Weasley gene son derece mutluydu.

Hogwarts Ekspresi’yle eve dönüş yolculuğu vakti çok çabuk geldi. Harry, Ron, Hermione, Fred, George ve Ginny’nin kendilerine ait bir kompartımanları vardı. Tatilden önce büyü yapabilecekleri son birkaç saatin

tadını çıkardılar. Patlamalı Pişti oynadılar, Fred ve George'un Filibuster Maytapları'nın sonuncularını ateşlediler ve büyüyle birbirlerini silahsız bırakmaya çalıştılar. Harry bu konuda çok iyi hale gelmeye başlamıştı.

Neredeyse King's Cross'a varmışlardı ki, Harry'nin aklına bir şey geldi.

"Ginny – Percy'yi ne yaparken gördün de kimseye söylemeni istemedi?"

"Ha, o mu?" dedi Ginny kıkırdayarak. "Şey – Percy'nin bir *kız arkadaşı* var."

Fred, George'un kafasına bir kitap bohçası düşürdü.

“Ne?”

“Şu Ravenclaw’lu Sınıf Başkanı, Penelope Clearwater,” dedi Ginny. “Yaz boyunca ona mektup yazıyordu. Okulun her yerinde gizli gizli onunla buluşuyordu. Bir gün boş bir sınıfta öpüşürlerken yakaladım onları. Kız o saldırıya uğradığında Percy öyle üzüldü ki. Onunla dalga geçmezsiniz, değil mi?” diye ekledi endişeyle.

“Aklımızın ucundan bile geçmez,” dedi Fred. Yüzünde sanki doğum günü erken gelmiş gibi bir ifade vardı.

“Kesinlikle,” dedi George, pis pis gülerek.

Hogwarts Ekspresi yavaşladı ve sonunda durdu.

Harry bir tüy kalem ve bir parça parşömen çıkardı ve Ron'la Hermione'ye döndü.

"Buna telefon numarası deniyor," dedi Ron'a ve telefon numarasını iki kez yazarak parşömeni ikiye yırtıp ikisine de birer parça verdi. "Babana geçen yaz telefonun nasıl kullanıldığını anlatmıştım, hatırlayacaktır. Beni Dursley'lerden ara, olur mu? Sadece Dudley'yle konuşarak iki ay daha geçiremem..."

Trenden inip sihirli bölmeye doğru yürüyen kalabalığa katılırlarken, Hermione, "Teyzenle enişten gurur duyacaklar ama, değil mi?" dedi. "Yani bu yıl yaptıklarını duyunca."

“Gurur duymak mı?” dedi Harry. “Aklını mı oynattın sen? Ölmem için o kadar fırsat çıkmışken ve ben bunu başaramamışken mi? Sinirden çılgına dönecekler...”

Ve hep birlikte geçitten geçerek Muggle dünyasına doğru yürüdüler.